

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author

JODI THOMAS

"A masterful storyteller."
—Catherine Anderson,
New York Times
bestselling author

One True Heart

A Harmony Novel

Bölüm 1

AĞUSTOS SONU

RICK HUSBAND ULUSLARARASI HAVALIMANI

AMARILLO, TEKSAS

Millanie McAllen havayolu koltuklarının arkalarını kullanarak küçük tuvaletten çıkışa doğru ilerlerken, uçuş görevlisi koltuk değneklerini ön depodan çıkardı.

"Özür dilerim Kaptan McAllen, herkesin izinli olduğunu sanıyordum." Kız Millanie'ye hızlı bir gülümsemeyle özür diledi.

"Sorun değil. Üzerimi değiştirmek için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı." Millanie'nin asker ceketi kolunun üzerinde duruyordu. İsim çubuğu ve kurdeleleri uçağın ışığında parlıyordu. Görevliye üniformasını koltuk değnekleriyle değiş tokuş ederken şunları okudu kızın isim etiketi. "Trudi, bunu katlayıp çantama koyabilir misin? Bu uçaktan inip, daha doğrusu topallayarak Teksas'a gittiğimde artık orduda değilim."

Görevli istediğini yaparken, Millanie kırışmış uzun kollu bluzunu ve büzgülü eteğini düzeltmeye çalıştı. Bunlar onun tarzı değildi, fazla dantelliydi ama Dallas'taki havaalanından bunları satın alırken tek düşündüğü, sağ bacağındaki alçının üzerine kolayca giyebileceği bir şeydi.

"Bir sandalye çağırabilirim." Trudi gözlerinde eğitimli bir sempati ile ona baktı. "Gecenin bu saatinde hiç meşgul olmazlar."

"Hayır, teşekkürler. Ben halledebilirim." Dört uçak değiştirdikten ve LaGuardia'da bütün gece bacağıma şarapnel parçası saplanmış gibi acı içinde kaldıktan sonra, son havaalanından çıkmak çocuk oyuncağı gibiydi.

"Gecenin kaç?" Millanie sesinin biraz çılgınca geldiğini tahmin ediyordu ama dünyanın öbür ucundan uçarken zaman kavramını tamamen yitirmişti.

"Neredeyse on bir. Havaalanı yakında kapanacak. Sanırım son uçuş biziz."

Çantasını bir omzundan diğerine geçirerek ayak altında dolaşmasını engelleyen ve çantanın iplerini uzun kayışa dolayan yeni görevinden ayrılmış Kaptan McAllen uçaktan topallayarak indi. Arkasına bakmayı ve bir kez daha acıma duygusuyla bakmayı reddetti. Bir ömür yetecek kadar acı çekmişti.

Batı Teksas'ta hava farklıydı. Dünyanın hiçbir yerine benzemiyordu. İnce ve saf, rüzgârın serpiştirdiği toprak kokusu. Harmony'ye altı yıldır gitmemişti ama terminalin içinde bile klimalı esintide dolaşan sığır ve petrol kokusunu alabildiğine yemin edebilirdi.

Onun uçağıyla dönen memleket savaşçıları için ayakta durup bayrak sallamaya ve tezahürat yapmaya gelen kalabalığın bir kısmı şimdi etrafta dolanıyor, atıkları flamaları topluyor ve bayrakları sarıyorlardı. O duymuştu

Dallas'taki USO'da beklerken askerler konuşuyordu. Bir tanesine Amarillo'ya indiklerinde onları bekleyen karşılama grubundan bahsedilmişti. Tüm askerler evlerine dönecekleri için heyecanlanmıştı. Burada arkadaşları, aileleri ve gazi dostlarından oluşan bir kalabalık tarafından karşılanacaklardı.

Millanie, DFW'deki kalabalık kapılardan yarım mil boyunca topallaya topallaya ilerleyerek bir giyim mağazası bulmuştu. Teksas'ın en gösterişli Western kıyafetlerini satıyordu. Onun seçimler, poposunda yapay elmas haçlar olan bir kot pantolon ya da altmışlı yıllardan beri ortalıkta dolaşıyormuş gibi görünen büzgülü bir etek olmuştu. Onun

seçim sadece alçısının üzerine hangisinin gideceğine göre yapıldı.

Kıyafetine bakınca, büyük büyük büyükannesinin de neredeyse yüz elli yıl önce çiftlik kurmak için üstü kapalı arabadan inerken muhtemelen aynı kıyafeti giydiğine karar verdi. Patrick ve Annie McAllen, Harmony'nin kurulmasına yardım ettiklerinde henüz çocuk sayılırdı. Belki de bu yüzden, nereye seyahat ederse etsin, bu küçük kasaba her zaman evi olacaktı. Kökleri buradaydı ve belki de bir şekilde burada bir hayat bulacaktı.

Derin bir nefes aldı ve gülümsedi. İki saat sonra dinlenebilecekti. Harmony'de olacaktı.

Bagaj teslimine indiğinde, uçağındaki herkes çoktan gitmişti ve

kahverengi kıvrıcık saçları o kadar çok terlemişti ki

sanki bir yüzme şapkasıymış gibi sıvalı duruyordu. Ordu tarafından verilen spor çantası, son çağrıdan sonra sade bir sarhoş gibi dönüp duruyordu.

Bunu yapabilirim. Kafasına koymuş. Çantayı kap. Otuz metre sürükleyerek

araba kiralama kabininde. Bir şekilde sağ bacağını arabaya sokmayı ve sol bacağıyla sürmeyi başarmıştı.

Aklından Binbaşı Katherine Cummings'i ya da Harmony'deki bir düzine kuzeninden birini arayıp onu aldırmadığı için aptal olduğu düşüncesi geçti. Ama Millanie, her zaman olduğu gibi, her şeyi kendi başına halledebileceğini kanıtlamak zorundaydı. On dokuz yaşından beri böyleydi ve iki çocuğunu da kaybetmişti. bir yıl içinde ebeveynler.

Ayrıca, binbaşı yerel cenaze müdürüyle evlenmiş ve birbirlerini gördüklerinden beri bir bebek sahibi olmuştu ve Millanie'nin evliliğinin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

adıydı. Aslında arkadaş değillerdi, sadece ortak bir kasabaları olan iki askerdiler. Millanie memleketi olarak Harmony'yi göstermişti ve Katherine emekli olduğunda oraya gidiyordu.

Ve şimdi geri dönüyorum, diye düşündü Millanie. Orduda yirmi ya da otuz yıl geçirdikten sonra yapacağını düşündüğü bir şeydi bu, on iki yıl sonra değil. Bir gece elçiliğin önündeki kalabalığın içindeki bir yabancı tüm planlarını değiştirmiş ve kariyerini sona erdirmişti. Kişisel bir şey değildi. Adam kendini öldürmek istediğinde o sadece yanlışı yerdeydi.

Düzeltilme, yara sadece kariyerini değil, yaptığı tüm planları da sona erdirdi. Artık ne bir yönü, ne bir hayatı, ne de sevdiği işte bir geleceği vardı. Sadece sürükleniyordu ve herhangi bir yön, hatta Harmony, Teksas bile gitmek için iyi bir yer gibi görünüyordu.

Spor çantasını almak için uzanıp tek ayağı üzerinde dengede durmaya çalışırken, çantasının askısı öne doğru kayarak sapını kaçırmasına neden oldu.

"Kahretsin," diye mırıldandı.

Hemen arkasından bir kahkaha geldi.

Doğruldu ve yavaşça döndü, dengesini yeniden sağlamak için ağırlığını değiştirdi. Yarası ne olursa olsun savaşıma hazır olacaktı. Asker olarak geçirdiği on iki yıl bir gecede silinip gitmemişti.

Yapmak için eğitildiği gibi, birkaç adım ötede duran adamı ölçüp biçti. Uzun boylu, zayıf, otuzlu yaşlarının ortalarında, şık olamayacak kadar uzun saçları ve koyu çerçeveli gözlüklerinin ardındaki zeki gözleriyle. Giyinişine bakılırsa bir öğretmen ya da muhasebeciydi, elbette silahsızdı ve tahminine

göre bekârdı. Erkekler

Hayatında bir kadın olan herkes bunu bir yüzük takmaktan çok daha farklı şekillerde belli eder.

Rahatladı ve gülümsüyormuş gibi yaptı.

"Özür dilerim." Patlamasını silercesine ellerini önünde salladı.

"Gülmemeliydim ama bir an için insanların panayırda paralarını harcadıkları tuhaf bir oyun oynuyormuşsun gibi göründün. İmkansıza ulaşmaya çalışıyordun."

"İlçe fuarlarında çok takılıyor musun?" diye sordu, bu adamın kütüphaneden, çalışma odasından, laboratuvarından ya da onun gibi ineklerin saklandığı yerlerden hiç ayrılmamış gibi göründüğünü düşünerek. Neredeyse kitap yığınlarının masa görevi gördüğü küçük bir istifçi dairesini hayal edebiliyordu. Muhtemelen şu kompakt arabalardan birini kullanıyordu ve bu araba, ağır aksak gitmediği zamanlarda neredeyse bir kağıt ağırlığı görevi görüyordu.

"Her zaman onların etrafında takılıyorum. Harika kızarmış yemeklerden uzak duramıyorum." Yalan söyledi tabii ki. "Özür dilemek için tekrar geldiğinde çantayı alsam nasıl olur?"

Çantasını kaldıramayacağını tahmin ederek başıyla teşekkür etti. Ama artık orduda bir yüzbaşı değildi; belki de bu kadar eleştirel olmamalıydı. Kötü giyinmiş ve havaalanında mahsur kalmış bir kadın gibi görünüyor olmalıydı. Belki de araba kiralama kontuarına kadar bu rolü oynayacaktı. Sonra kadın teşekkür eder ve adam da o gün için iyi bir şey yaptığını düşünerek oradan ayrılırdı.

Çanta daireler çizdi ve onu şaşırtarak çantayı aldı.

Tek parça valizini yere indirmeden, "Nereye gidiyorsun? Senin için taşıyayım."

Bu planın çok kolay olduğunu düşünerek gülümsedi. "Harmony adında küçük bir kasabada bir pansiyona gideceğim ama çantamı taşıman için çok uzak. Şuradaki araba gişesine bırakmaya ne dersin?"

İkisi de terminalin uzak ucuna doğru ilerlemeye başladılar, tam o sırada son araba kabininin üzerindeki ışık iki kez yanıp söndü ve söndü.

"Harika," diye mırıldandı Millanie. "Şimdi bir taksi bulup bu gece Amarillo'da kalmam gerekecek."

Yanındaki profesör tipi konuştu. "Benimle gelebilirsin. O yöne doğru gidiyorum ve sizi bırakmaktan mutluluk duyarım."

Dudaklarından *hayır kelimesi dökülüyordu* ama adama baktığında neredeyse gülecekti. Adam bir seri katile daha az benzeyemezdi. İhtimaller onun bir

Hız sınırını beş milden fazla aşmayan güvenli bir sürücüydü. Annesinin yabancılarla arabaya binmeme uyarısı kesinlikle bu inek için geçerli değildi.

Kadın cevap vermeyince, adam tanıklık etme ihtiyacı hissetmiş olmalı. "Tehlikede değilsiniz bayan. Twisted Creek yakınlarında bir kulübem var. Yolda sizi Harmony'de bırakmam sorun olmaz." Onu yolculuğa ikna etmeye çalışıyor gibi görünmüyordu, sadece gerçekleri söylüyordu.

"Benzinin yarısını ben ödemek isterim," diye teklif etti.

"Oh, hayır. Arkadaşlık için mutlu olacağım. Küçük bir sohbet Uyanıyorum. Bu uçuşu Chicago'daki annemi ziyaret etmek için yapıyorum ve eve dönüş yolunun bu son ayağı, tek başıma araba kullanırken her zaman sonsuz görünüyor."

Artık güvende olduğunu biliyordu. Annesini ziyarete gitmişti. Ne kadar tatlı.

Twisted Creek'i biliyorsa Harmony yakınlarında yaşaması gerekirdi ve oradaki herkes birbirini tanıyordu.

"Ben uzaktaki otoparka gidip arabamı alacağım. Sen burada yan kapıda bekle. Ben hemen döneceğim." Spor çantasını yan girişe itti ve gözden kayboldu.

Gözlerini kırptırdı, sonra gözlerini açık tutmak için zorlamak zorunda kaldı. Uykusuz geçen sonsuz yolculuk onu yakalamaya başlamıştı. Boş terminalin durgunluğu ona odaklanacak, uyanık kalmasına yardımcı olacak hiçbir şey sunmuyordu.

Profesör tipinin hangi yöne gittiğinden emin değildi. Bacağındaki ağrı ve uykusuzluk yüzünden, hâlâ ayaktayken, iki koltuk değneği arasında bir korkuluğun moda kâbusu gibi asılı kalarak kendinden geçmiş olabilirdi.

Yan kapıdan geçerken Panhandle-Plains gecesinin serin havasını memnuniyetle karşıladı. Yaralandığından beri hayatı tamamen cehenneme dönmüştü. Doktorlar yarasını sardı ama arayabileceği yakın bir ailesi yoktu. İyileşme sürecinin bu kısmını kendi başına halledebilirdi. Tek erkek kardeşi New York'ta yaşıyordu ve onu dinleyip orduya katılmaması gerektiğinden şikayet ederdi.

onu aramaya zahmet etmedi. Ya da daha kötüsü, alçı çıkana kadar New York'a gelmesini istedi.

Millanie'nin huzura ihtiyacı vardı, insanlara değil. Bir yön bulmak, bir hayat kurmak için zamana ihtiyacı vardı.

Derin ve rahatlatıcı nefesler alarak dolunaya baktı. Birkaç saat içinde hayatının ilk on yılını geçirdiği yere dönmüş olacaktı. O zaman

On bir yaşına basmadan bir gün önce babası Dallas'a tayin oldu. Aile daha büyük bir eve taşındı ve babası daha çok para kazandı ama Harmony kendini hiçbir zaman oraya ait hissetmedi. Dallas sadece bir süreliğine yaşadığı yerd; Harmony her zaman evi olacaktı. Harmony, çoğunlukla zihnindeki anılardan ibaret olsa bile, tüm dünyanın dengeli görüldüğü bir yerd.

Millanie terminal binasının arkasındaki karanlıkta bir hareket duydu ve yorgun zihnini gerçeğe odaklamaya çalıştı.

Gürültü tekrar geldi, boğuk kahkahalar, telaşlı ayak sesleri. Sigara molası veren görevliler mi? Binanın dışını boyayan gençler mi? Kocaman fareler mi? Gerçekten umurunda değildi. Tek istediğı pansiyonda kiraladığı odaya gitmek ve üç gün boyunca uyumaktı.

Sonra göz ucuyla onları gördü. Uzun, kuru otların arasında ilerleyen üç adam. Bir an için elçilik nöbetine geri döndü. Dinliyordu. Hazır bekliyordu. Tetikteydi.

Gözlerini ve kulaklarını açarak, arasında durduğu ışık çemberinde çevresini inceledi. Amarillo, Teksas. Başka bir ülke değil. Bir savaş değil.

Görüşü düzeldi. Üç adam şimdi gölgelerdi, çömelmiş, pampa otlarından yapılmış çalıların arkasına saklanmışlardı. Kaldırımından uzak duruyorlardı ama her hareketlerini duyabiliyordu.

Onu fark ettikleri anda anlamıştı. Durmuş ayak sesleri. Alçalmış sesler.

Öndeki doğruldu ve hızını yavaşlattı. Diğer ikisi de onu takip etti. Yaklaşan adamlar şimdi sadece ona doğru yürüyor gibiydiler. Gençtiler, muhtemelen uyuşturucu ya da çok fazla alkolden dolayı eklemleri gevşekti.

"Hey, hanımefendi, kapı hâlâ açık mı?" diye sordu lider, sanki az önce dışarı çıktığını kolayca tahmin edemezmiş gibi.

Başını salladı, yorgun bedeni adrenalinin pompalanmaya başladığını hissediyordu. Hepsi

Üçü de eski kasketler ve kirli, bol kot pantolonlar giyiyordu. Yirmili yaşlarının başında, muhtemelen silahlı ama eğitimsiz uyuşturucu bağımlılarıydı. Alışkanlıktan olsa gerek, zihni her biri hakkında gerçekleri dosyaladı.

Sadece bir tanesi yaklaştı ve terminale baktı. "Etrafta kimse yok," diye fısıldadı diğerlerine.

"Pekala, hadi onu alalım ve gidelim." İkincisi yaklaştı, fısıltısı rüzgârda kolayca taşındı.

Millanie onlara aldırış etmiyormuş gibi başını öne eğdi ama planları gece yarısı havasında ona doğru sürüklendi.

"Bu kadının çantasını alabiliriz," diye mırıldandı biri. "Muhtemelen içinde Cherie'nin bizim için tezgâhın üzerine bıraktığı dizüstü bilgisayar karşılığında alacağımızdan daha fazla para vardır."

Millanie arkasına bakıp araba kiralama tezgâhlarından hangisinde bir dizüstü bilgisayar olduğunu görme isteğiyle savaştı. Bahse girerim aşağıdaki tezgâhtaydı.

Son ışığın iki kez yanıp söndüğü yerde.

Lider şapkasını çıkardı ve düşüncesini canlandırmak istercesine başını kaşdı. Sonra başını salladı ve üçü de ona doğru ilerledi.

"Birini mi bekliyorsunuz?" diye bağırdı lider. "Arabanıza kadar size yardım edebiliriz, hanımefendi."

Vücudunu gevşemeye zorlarken, çantasının ayaklarının dibindeki betona kaymasına neden olacak kadar kaydı. Çanta da onu takip etti. "Ben iyiyim." Sonunda tüm dikkatini sürüye verdi. "Siz çocuklar bunu yapmak istemezsiniz."

"Ne?" dedi konuşkan olan, hâlâ yaklaşarak. "Biz sadece zor durumdaki zavallı bir kadına yardım etmeyi teklif ediyoruz. Az önce düşürdüğün o pahalı çantayı taşımama izin vermeye ne dersin? Onu senden almamın bir sakıncası yok."

"Uzak dur," dedi Millanie soğuk bir sakinlikle. "Seni incitmek istemiyorum."

Üçü de güldü ve vahşi köpekler gibi dişlerini gösterdi.

"Geri çekilin," diye tekrarladı, tam o sırada lider öne atılıp ayaklarının dibindeki çantayı almak için eğildi.

Pratik yaparak ve savaşılarak kaslarına işlemiş olan tepki verme içgüdüleri hareketlerini ateşledi.

Koltuk değneğini savurarak liderin dizine vurdu ve onu sertçe betonun üzerine düşürdü. İkinci kişi diğer taraftan ilerleyip kollarından birini tutmayı planladığında, diğer koltuk değneğini boğazına bir kesik darbesi indirerek onu yere düşürdü ve hava almak için mücadele etmesine neden oldu.

Üçüncü adam öne doğru ilerlemişti ama arkadaşlarından biri soluk soluğa kalınca duraksadı, diğeri de orospunun dizini kıldığını söyleyerek ağlamaya başladı.

Millanie koltuk değneğini sanki bir tüfekmiş gibi kaldırdı ve üçüncü adam tepki veremedi karnına sertçe sapladı.

Acıyla yüzünü buruşturduğunda, "Arkadaşlarınızı alın ve buradan gidin. Üçünüzü teslim edemeyecek kadar yorgunum ama bir daha sizi görürsem pişman olursunuz."

Grubun korkağı ve muhtemelen en akıllısı, ortasını tutarak arkadaşlarının topallayarak uzaklaşmasına yardım etti. Saniyeler içinde karanlıkta fısıldanan küfürlerden başka bir şey değillerdi.

Millanie binaya yaslandı ve binanın yanından geçen bir arabanın sesi yorgun duyularına ulaştığında gözlerini kapattı. Araç durup sürücü arabadan atladığında hareketsiz kaldı.

Profesörü/muhasebecisi ona yaklaşırken eğitilmiş, alçak bir ses, "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," dedi. "Oh, koltuk değneğini düşürmüşsün. Seni zavallı şey. Dur sana yardım edeyim."

Güçlü bir kol belini sardı ve hırpalanmış bir minibüse binmesine yardım etti. Twisted Creek'ten gelen uzun boylu adam onu minibüse yerleştirirken hiç itiraz etmedi.

Yolcu koltuğuna oturdu, kırık bacağını dikkatlice kaldırdı ve emniyet kemerini kilitledi. Elleri nazikti, bir bakıcının elleri, üzerine bir battaniye sererken ve alçısını kocaman bir oyuncak tek boynuzlu at ile desteklerken.

Bu yabancıya sorabileceği onca soru varken, spor çantasını arkaya yükleyip arabaya bindikten sonra aklına gelen tek şey "Minibüsünde tek boynuzlu at mı taşıyorsun?" "Küçük kız kardeşimin. Hâlâ onlara inanıyor."

Millanie güvende olduğunu biliyordu. Kız kardeşinin oyuncağını yanında taşıyan hiçbir erkek onun için bir tehdit olamazdı. "Kız kardeşin kaç yaşında?" diye sordu adam otoyola çıkarken.

"Yirmi dört. Harmony'deki kitapçıda falcılık yapıyor. Kendi güvenliğiniz için ondan uzak durmanızı tavsiye ederim."

Adam devam etti, ama kadın sözlerinin kulağa ne kadar tuhaf geldiğini düşünemeyecek kadar uykuya dalmıştı.

Bölüm 2

AMARILLO VE HARMONY ARASINDAKİ OTOYOL

Gece boyunca araba sürerken, Drew Cunningham Teksas'ta yazlar. Neredeyse gece yarısı ve havada hala bir sivrisineğin tükürmesine izin verecek kadar nem yok.

Yolcu koltuğundaki Uyuyan Güzel'e baktı. Kırık bacağı ve yorgun yeşil gözleriyle sıkıntı içindeki kadın minibüse yerleştiğinden beri tek kelime etmemişti. Şimdiye kadar ona yarım düzine kez tecavüz edip öldürebilir ya da on sekizinci karısı olması için bir komündeki bir adamla evlendirebilirdi. O kariyer için gerekli kıyafetleri zaten vardı.

Eğer bu kadar iyi bir adam olmasaydı, onu soyabilir, yüz kiloluk spor çantasını çalabilir ve bir çukura yuvarlayabilirdi. O kadar derin uyuyordu ki, yağmur yağmazsa muhtemelen yarından sonraki güne kadar uyanamayacaktı ve Teksas'ta asla yağmur yağmazdı. Bu yıl da yağmadı.

Ve başka bir şey, zihinsel olarak kendini düzeltti. *Ben iyi bir adam değilim.* İyi adamlar en son bitirir. İyi adamlar asla kızları elde edemezler. Kız kardeşi altı aydır onu her gördüğünde bunu kafasına kazıyordu. Sadece

Dersleri zaman kaybıydı. Yaşadığı göl kenarındaki herkes onu tanıyordu ve hepsi de onun iyi bir adam olduğunu biliyordu. Otuz dört yaşında imajını değiştirme umudu çok azdı.

Eğer o gelmeseydi Uyuyan Güzel'in başına gelebilecek tüm korkunç şeyleri düşünmeye geri döndü. O zaman gördü ki Harmony, Texas'ın ilk ışıklarında, o uyurken dünyanın sonunun nasıl geldiğine dair bütün bir senaryo hazırlamıştı ve sabah uyandığında zombilerle dolu bir kasabayla karşılaşacak ve kime güveneceğini bilemeyecekti.

Drew kaşlarını çattı. Şimdi onu güvende tutmalı ve ona her şeyi öğretmeliydi.

ölümsüzler arasında nasıl yaşanacağına dair bilgiler. Alçıda koşması kolay olmazdı ve bu kıyafetlerle "gel de al" diye el sallıyor olabilirdi.

Canavarlarda "ben" bayrağı.

Gözlüklerini arabanın ön paneline atarak, yanından geçen sokak lambalarının göz kırpışları arasında onu inceledi. Çok az kadının güzel olabileceği türden, makyajsız, güzel bir kadındı. Pürüzsüz bir ten, koyu kahverengi saçlar, muhtemelen bu gece onu uyutmayacak dudaklar.

Sakat ve ailesi olmayan bir kadının Harmony'ye neden geldiğini merak etmekten kendini alamıyordu. Bu küçük kasabanın şifalı su kaynakları ya da dünya çapında bir kaplıcası yoktu. Harmony haritada bile yoktu. Dünyanın sonu gerçekten gelseydi, buradaki insanlar muhtemelen

Kıyameti özledim.

Drew Ana Cadde'den herkesin şehrin eski kısmı dediği yere döndü. Evler büyüktü ve sokaktaki her biri diğerinden farklı inşa edilmişti. Dar sokaklar, yaşlı karaağaçların karşıdan karşıya geçip birbirine değmesini kolaylaştırıyordu. Böyle bir sokakta bir kadın kahraman yaşayabilirdi, ya da belki de önemseydiği her evcil hayvanı doldurulmuş yaşlı bir kadın. Bu tarihi birkaç blokta

Kasabanın efsaneleri ve sırları muhtemelen tavan arasındaki sandıklarda saklıydı.

Uyuyan Güzel bir pansiyona gideceğini söylemişti ve bildiği kadarıyla şehirde sadece bir tane vardı: Winter's Inn. Bu eski yer, aynı zamanda yerel yazarlar kulübünden sorumlu olduğunu düşünen çılgın bir kadın tarafından işletiliyordu. Grup ondan birkaç kez konuşma yapmasını istemişti.

Martha Q Patterson, Drew'un aklına sürekli konuşan tombul ve küçük kadınları avlayan seri katillerle ilgili hikâyeleri getirdi. Söylentiye göre yedi kocası vardı. Bazıları yarısını konuşarak öldürdüğünü söylüyordu.

Gülümsedi. Martha Q ona "öğleden sonra zevkleri" dilediğini söylemişti, bu da onu her zaman olduğundan daha fazla korkutmuştu.

daha adil seks. Kadının zevkler konusunda şaka yapmadığını ve evinde detayları çözebilecekleri bir düzine odası olduğunu hissediyordu. Sadece onun sokağından geçmek ve onu hatırlamak bile hayal gücünün aşırı hızlanmasına neden oluyordu. Ya o yedi kocayı doldurmuş olsaydı ve şu anda onun salonunda oturuyor olsalardı?

Winter's Inn'in yoluna girdiğinde, yaşlı Martha Q'nun çarşafa sarılmış, üçüncü kat penceresinden sarkan görüntüsü gözünün önüne geldi

Zihin. Bu görüntü bir gerilim filmi için harika bir açılış olurdu. Belki de onu ölen sevgililerinin hayaletleri öldürmüştür. Sadece kilosuyla, Eski Batı'daki kanun kaçağı Jack Ketchum gibi olurdu. Celladın gelmesini beklerken Clayton, New Mexico'nun hapisane yemekleriyle o kadar şişmanlamıştı ki, ip Jack'in kafasını koparmıştı. Pek de romantik olmayan Batı hikayelerinden biri.

Drew hayal gücünden sıyrıldı ve en azından Uyuyan Güzel'in teslim edilmesine yetecek kadar gerçekte kalmaya çalıştı.

Winter's Inn'in verandasının ışıkları yanıyordu. Papatya görünümlü, ayak yüksekliğindeki LED ışıklar yürüyüş yolunun her iki yanında sıralanmıştı. Drew, Hansel ve Gretel'i ormandaki kulübeye götürüyormuş gibi iç karartıcı bir izlenime kapıldı. Belki de koşup handa yer olup olmadığını sorması gerekiyordu.

Yanındaki güzeli uyandırmadan önce.

Minibüsünden dışarı adımını attığında Martha Q kapıyı açtı ve tıpkı masaldaki cadının kardeşlerine yaptığı gibi ona el salladı. Üzerinde kocaman pembe kuşlar olan kısa bir yazlık elbise giymişti. Beline bağladığı kemerle flamingolar boğuluyormuş gibi görünüyordu.

Drew minibüsü geri vitese takıp lastik yakma dürtüsüyle savaştı ama o zaman Beauty ile ne yapacaktı?

Başka çaresi olmadığından motoru durdurdu ve yolcu kapısını açmak için paslı eski aracın etrafında döndü. İşte oradaydı, hayallere dalmıştı. Sıcak kahverengi saçları, mükemmel teni, öpülesi ağzı.

Fazla düşünmeden eğildi ve emniyet kemerini açmak için uzanırken dudaklarını kendi dudaklarına değdirdi.

Uykusunda küçük bir ses çıkardı ve adam öpücüğü derinleştirme dürtüsüyle savaştı. Bir kadını öpmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

"Sen misin, Andrew Cunningham?" Martha Q tüm mahalleyi ayağa kaldıracak kadar yüksek sesle bağırdı. "Misafirimi getireceğinizi bilmiyordum. Londra'dan aradığında, adı McAllen olsa bile buralardan olamayacağına karar verdim." Yuvarlak, küçük hanım yürüyüş yolunun yarısına kadar paytak paytak yürümüşü. "Eğer herhangi bir McAllen ile akrabalığı olsaydı, bahse girerim onlarla birlikte kalırdı. Muhtemelen köklerinin izini süren soybilimci tiplerden biridir."

Martha Q yardım etmeyi teklif etmedi ama konuşmaya devam etti.

Drew Uyuyan Güzel'in yanağını okşadı. "Uyanın Bayan McAllen. Biz buradayız." Onu tekrar öpme isteğiyle savaştı. O ilk öpücük onu kesinlikle tamamen kendine getirmişti.

Arka planda Martha Q'nun, Hank Matheson'un kendisine, buraya akraba olduğunu iddia eden başka biri gelirse, aile ağacının birkaç dalını elektrikli testereyle kesmeyi planladığını söylediğini duydu. McAllens ve Matheson'lar buralarda tavşan gibi ürerlerdi.

Drew kulağının dibine, "Uyan ve parla, uykucu," diye fısıldadı. "Winter's Inn'desin."

Yeşil gözler açıldı ve ona baktı. "Kimsin sen?"

Kadının en ufak bir korku duymadığına inanamıyordu. "Ben sadece şoförünüzüm, bayan." Eğilmiş, papatyalı gece lambalarından birini düzelten Martha Q'nun arka tarafını işaret etti. "Ve bu da Winter's Inn'in hancısı."

Uyuyan Güzel esnedi. "Gürültücü biri, değil mi?"

Drew sırtmasını engelleyemedi. "Eğer geri çekilme ihtimali varsa bu sesi çıkarmak zorunda."

Martha Q evinin etrafının ne kadar karanlık olduğundan bahsederken, Drew yolcusunun minibüsten inmesine yardım etti. "Sen bana tutun, ben de koltuk değneklerini taşıyayım. Yolun manevra yapmak için yeterince geniş olduğunu sanmıyorum.

karanlıkta koltuk değnekleri."

Kadın kolunu adamın omzuna doladı ve adam da kadının beline sarıldı. Bir buçuk metre boyundaki adam kendi boyuna yakın bir kadını nadiren görürdü ama kadın on santimetreden daha yakındı. Yürüme yolunda ilerlediler, kadının alçısı diğer tüm LED ışıklarını söndürüyordu.

"Ben Millanie McAllen," dedi zıplarken. "Andrew

Cunningham. Arkadaşlarım bana Drew der."

"Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim Drew. Sana borçluyum."

Muhtemelen ileri gittiğinin farkındaydı ama kadın onun yanına yapışmıştı. "Uzun kalacak mısın, Millie?"

O yorgun yeşil gözleriyle başını kaldırdı ve adam onun asla yalan söylemeyen bir kadın olduğunu anladı. "Bana hep Millanie derlerdi."

"Pekâlâ. Uzun kalacak mısın, Millanie?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi sonunda. "Buraya gelmek benim ilk eylem planımdı. İkinci planımı biraz uyuduktan ve birkaç öğün yemek yedikten sonra düşüneceğim."

Millanie McAllen gezegenin tam olarak neresinde olduğunu bildiğini düşünüyor olabilirdi ama Drew o güzel gözlerdeki gerçeği gördü.

Kaybolmuştı. Yönü yoktu. O bakışı iyi biliyordu. Oraya bir kez gitmişti.
"Andrew!" Martha Q bağırdı. "İkinizin şafaktan önce kayıt defterini imzalamaya gelme şansınız var mı? Burada durup bekleyemem. ilgileniyorum."

Uyuyan Güzel Martha Q'ya cevap verirken doğrudan ona baktı.
"İlgileniyorum."

Bölüm 3

WINTER'S INN

Beau Yates, yüz yıllık karaağaçların gölgesinden, bir adamın kırık bacaklı bir kadını neredeyse yatak ve kahvaltı salonuna taşımasını izledi. Bir an için yardım teklif etmeyi düşündü, ama bunu yaparsa Martha Q ve belki Bayan Biggs. Yaşlı kadınları çok severdi ama bu gece kimseyle görüşmek istemiyordu. Sadece buradan geçiyordu.

Hava durgundu ve eski şehir merkezinin tüm sesleri ve kokuları, anıları taşıyarak etrafında dönüyor gibiydi. Sinemadan gelen patlamış mısır kokusu, Buffalo'nun orkestrasının başında çalan davulcunun hafif ritmi, çizmelerinin kaldırıma vururken çıkardığı boş ses.

Bir zamanlar, müzik işine yeni başladığı zamanlarda, bu uyuyan sokaklarda saatlerce yürüyüp şehrin ritmini dinlerdi. Ancak şimdi, dünyası çift zamanlı dönüyor gibiydi.

Beau bütün gün gitar çalıp şarkılar yazdığı ve komşusunun bir şeyler pişirip karnını doyurmasını umduğu ilk zamanları düşündü. Buffalo's Bar'da ilk konserini aldığı anda çok mutlu olmuştu. Para çok değildi, ama maaşlarının bir kısmı patates kızartması içeren plastik bir sepette gelse bile onlar profesyoneldi.

Artık binlerce dolar kazanıyordu ve bankada sayamayacağı kadar çok parası vardı ama onu harekete geçiren şey müzikti ve gerçek dostları hâlâ bir elin parmaklarını geçmiyordu.

Ne tuhaf, pansiyonun verandasında bağırان yaşlı kadın da onlardan biriydi. Martha Q saçını kestirmesi için başının etini yiyebilir ve onu her gördüğünde neden bir kız bulamadığını sorabilirdi, ama aynı zamanda

Winslow'da arabası bozulduğunda ona bin dolar borç verdi. Kendisini büyükanne olarak gördüğünü söylediğini duyarsa onu sertçe döverdi ve sonra barda Harley'e doğru yürür ve yaşlı motorcuya Beau Yates gibi büyük bir yıldız orada çalarken mekanını temizlemesi gerektiğini söylerdi.

Çimenlikten geçti ve kurumuş dere yatağının dibine doğru altı metre kaydı. Kestirme yol onu Mavi Ay Lokantası'nın arka tarafına götürdü ve birkaç metre sonra barın otoparkına ulaştı.

Beau kimseyle konuşmak istemiyordu. Sadece oraya girip bir süre dinlemek istiyordu.

Saat geç olmuştu, kapanışa belki yarım saat vardı. Masalarda birkaç sepet yiyecek kalmıştı; insanlar bu saatte içki sipariş ediyordu. Kovboylar kadınlarını yavaş bir şarkı eşliğinde pistte dolaştırıyorlardı. Ön sevişme, diye düşündü Beau.

Bu hep Harley'nin fikriydi. Grubun slow country şarkılar çalmasını sağlamak, böylece kalabalığın romantizmi düşünerek ayrılmasını ve ışıkları yakıp kapanış saatinin geldiğini duyurduğunda şikayet etmemesini sağlamak.

Beau köşede durup izledi ve kendini evindeymiş gibi hissetti. Harley son çağrı diye bağırdı. Grup üç şarkı daha çaldı ve ardından hafif bir alkışla eşyalarını toplayıp arka kapıdan çıktı.

Harley'nin dükkânı kilitlemesini bekledi ve nadiren yaptığı gibi boş şişeleri masanın üzerine bıraktı. O barın etrafında döndükçe oda daha da karanlıklaştı ve sonra iri yarı, dövmele sahibi merdivenlerden yukarı, odasına doğru yürüdü. Sahnenin ve çıkış tabelalarının yanındaki ışıkların alçak parıltısı dumanlı bir aydınlık yayıyordu.

Beau, Harley'nin geçen yıl Grand Ole Opry'ye kabul edildikten sonra Beau'nun gitarını astığı yere doğru yürüdü. Hiç tereddüt etmeden gitarı indirdi ve sahneye bir sandalye çekti. Tozlu havada bira, ter ve ucuz parfüm kokuları arasında Beau çalmaya başladı.

Şarkılar, onun şarkıları, sanki hayatının parçaları havada dans ediyormuş gibi içinden akıp gidiyordu. İlk randevusu, bu işte asla başarılı olamayacağını düşünmekten duyduğu korku, bir kıza aşık olacak kadar uzun süre tutunamamaktan ve daha da kötüsü, ailesi de dahil olmak üzere hiç kimsenin ona tutunamamasından duyduğu yalnızlık.

Bir saat sonra gitarı yerine koydu ve barın arka kapısından çıkıp kapının arkasından kilitletiğinden emin oldu. Dere yatağını geçti ve tur otobüsünün beklediği kasabanın kenarına kadar takip etti.

Nashville'e doğru yola devam edin.

Müziğe ihtiyacı vardı. Ona bağımlıydı ama onun için her şey bu olamazdı. Daha fazlasını istiyordu. Sadece ışıkların içinde olmayan bir hayat. Yaşamak için ne yaptığını umursamayan bir aşk. Beau'nun aradığını nasıl bulacağına dair hiçbir fikri yoktu ama nereden başlayacağını biliyordu.

Harmony. Doğduğu yer. Babasının kilisesinde müziği ve büyükbabasından nasıl çalınacağını öğrendiği yer. Beş yıl önce ilk kez kendi başına ayakta durduğu yer. Bir gün çift zamanlı dünyayı durduracak ve adım atacaktı ve bunu yaptığında, botunun Teksas topraklarına ineceğini biliyordu.

Bölüm 4

WHEELER ÇİFTLİĞİ

Johnny Wheeler gece yarısını geçene kadar bekledi ve büyük, eski, dağınık çiftlik evindeki tüm ışıkları kapattı. Bir elinde kürek, diğerinde tahıl çuvalıyla arka kapıdan çıktı. Yapacağı son şey olsa bile Scarlet'in anısını bu gece gömmeyi planlıyordu.

Vadinin kenarında yürürken ay bolca ışık veriyordu. evinin kuzey tarafında. Bir araba geçtiğinde, kimsenin onu fark etmeyeceğini bildiği için hareketsiz duruyordu. Yolun karşısında yazın piknik yapmak için kullanılan eski bir dinlenme tesisi vardı. Johnny dışarıda yemek yemek için çok geç, park eden gençler içinse çok erken olduğunu düşündü.

Johnny, tek aşkı olacağını düşündüğü şey için doğru yeri bulmak zorundaydı. Scarlet seçici bir kadındı; herhangi bir eski delik işe yaramazdı. Bir kere, Hawaii'ye yapacakları balayı için doğru geceliği bulana kadar onu üç kez Amarillo'daki alışveriş merkezinin etrafında sürüklemişti. Sonra da ertesi gün onu geri götürmeye zorlamıştı çünkü renginin gün ışığında iyi görünmediğini söylemişti. Adam ona hatalı mantığı konusunda yardımcı olmaya çalışmış ama kadın bunu takdir etmemişti.

Scarlet seçiciydi, sade ve basitti ve şimdi nereyi kazacağına karar vermek için acele etmeyecekti.

Sonunda, evinden yarım mil uzakta, kayalarla çevrili, yaklaşık bir metre genişliğinde toprak bir çember buldu. Yabani otlar dizine kadar geliyordu. sabanın hiç kesmediği bir yerde büyüdü. Botu kayalardan birine takıldı ve otların arasına yuvarlandı. Birkaç kaya daha kavgaya katılmaya karar verdi, yüzünü morarttı ve sol elini kana buladı ama Johnny gömmeye devam etti.

Görünüşe göre, toprak da Scarlet'in bir parçası olmak istemiyordu, ama bu onun kazanmayı planladığı bir savaşı.

Yıpranmış Justin çizmesini kayalardan birine dayayan Johnny çuvalı açtı. Scarlet'in geride bıraktığı her şeyi toplamıştı, kendisi hariç. Yatağın altında bulduğu iki külot. Her zaman sürdüğü losyonlar, kremler ve serumlar. Onun ve en iyi arkadaşı Max'in bir fotoğrafı. Fotoğrafı yatağın onun tarafında duran bir kitabın içinde bulmuştu. Evlendiklerinden beri.

Johnny son dakikada, dışarı çıkarken, Scarlet'in süs olarak kullandığı komik kuş kafeslerini ve arka kapının yanında güzel durduğunu düşündüğü bahçe cücelerinden birkaçını attı. Eğer Scarlet'e katlanmak zorunda değilse, onun ıvır zıvırlarına da katlanmak zorunda değildi.

Johnny ay ışığında karısı ve Max'in resmine baktı, gülümseyen iki insanı zar zor seçebiliyordu. Eve erken gelip onları tıpkı resimdeki gibi sarılırken bulana kadar Max'in eşcinsel olduğunu düşünmüştü. Ama nasıl olduysa, onları bulduğu gün ikisi de kıyafetlerini unutmuştu.

Yemin etti. Max'in eşcinsel olmadığına dair fark ettiği ilk ipucu bu olmuştu. Johnny yirmi yedi yaşında, karısının tatlı dilli en iyi arkadaşına güvenmemesi gerektiğini daha iyi bilmesi gerektiğine karar verdi.

Johnny onun ağarmış sarı saçlarının bir kısmının hâlâ içinde olduğu tarakları karıştırdı. Ona Hawaii'den aldığı ama hiç giymediği bir gecelik. Bir ayakkabı. Doğum kontrol hapları. Onları muhtemelen özleyecekti. Kurdeleyle bağlanmış birkaç mektup. Mektupların Seattle'daki annesinden geldiğini söylemişti ama bir tanesini daha önce açmış ve annesinin "Sevgiler, Frank" diye imzaladığını görmüştü.

Johnny, kadının geride bıraktığı her şeyi topladığı sıralarda, nefes alamayacak kadar aptal olması gerektiğini anladı. Söz konusu kadınlar olduğunda, kendisi de dahil olmak üzere çoğu erkek şaşı olurdu. Her şeyden iki tane görüyor gibiydiler. Sevimli görünen iki büyük mavi göz. Cennete doğru giden iki uzun bacak. Merhaba der gibi dikilen iki göğüs.

Erkekler çoğu kadını gerçekten görseydi, yeni bir nesil olmayacağına karar verdi.

Çuvalı kapattı. Scarlet onun için ölmüştü ve bu gece onun anısını gömecek ve bir daha asla onu düşünmeyecekti. Onu mutlu etmek için üç yılını harcamıştı ve artık hayatına devam etme zamanı gelmişti.

Ay ışığında bir metre derinliğinde ve oldukça geniş bir çukur kazdı. Sonra Scarlet'ten geriye kalanları içine attı ve hurdaların üzerini toprakla örttü. Bir çakalın onu kazıp çıkarmamasını sağlamak için küreğini yakındaki kayalarla golf oynamak için kullandı, böylece çukur ileride kazılmasını sonsuza dek engelleyecekti. Scarlet'ten geriye kalanları kimse bulamayacaktı.

Kuru tarım arazisi boyunca geri yürürken, yirmi yedi yaşında ne kadar aptal olduğunu düşünerek yaşamak için yaklaşık elli ya da altmış yılı olduğunu hesapladı.

Evlendikten sonra altı ay içinde tüm birikimlerini tüketmiş, sonra da kocasının çalıştığı her gün onunla hiç vakit geçirmediğinden şikayet etmişti. Adam çalışmadığında, paraları olmadığından şikayet ediyordu. Bu böyle sürüp gitti. Ev çok küçüktü. Bir havuza ihtiyaçları vardı. Hiç giyecek bir şeyi yoktu. Adam anlayışlı, sempatik ya da empatik değildi. Kahretsin, bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordu, bu yüzden onun listesine *aptalı da* ekleyebilirdi. Ona her zaman Max'in bilgisayarda ne kadar iyi olduğunu söylerdi.

Johnny bir tane almaya bile gerek görmemişti.

Johnny yürümeyi bıraktı ve kürekle kafasına vurmaya düşündü. "Bitti artık. Onu düşünmeyi bırak!" diye bağırdı kendi kendine, eğer zihni bir haftadır onu boğan anı selini kapatmazsa ciddi olduğunu kanıtlamak için küreği şakağına yaklaştırırken.

Neyse ki kürekle kendini öldüresiye dövmeden önce Johnny evindeki tüm ışıkların açık olduğunu fark etti. Bir an için kadının kanındaki mineralleri toplamak için geri dönmüş olabileceğini düşündü ve sonra kardeşinin kamyonetinin ön tarafa park ettiğini gördü.

Wendell Wheeler, Wen; kısaca, bebekken gece ve gündüzleri birbirine karışan ve bir daha düzelmeyen tanıdığı tek kişiydi.

Sonunda okula başlayana kadar bütün gece koşturup bütün gün uyuyarak ailedeki herkesi çıldırtmıştı. Sonra da orada uyudu. On iki yaşındayken babaları onu ahırdaki küçük bir daireye taşımış. Orada o kadar çok gürültü yapıyordu ki inek süt vermeyi bıraktı, ama babaları bunun ailenin geri kalanının biraz uyuması için ödenmesi gereken küçük bir bedel olduğunu söyledi.

"İyi akşamlar John," diye bağırdı Wendell verandadan. "Aydın yanında ekim mi yapıyorsun?"

"Hayır," diye yalan söyledi Johnny. "Sadece yürüyüş yapıyorum, sadece ben ve küreğim."

Wendell ona soğuk bir bira ikram etti. "İşte, benim içkilerimden birini al.

Buzdolabından yeni çıkardım. Alışveriş yapmayı düşünmek isteyebilirsin kardeşim,

azalıyor."

Johnny şişeyi aldı ve verandanın en üst basamağına oturdu. "Seni buraya getiren ne? İşte olman gerekmiyor mu? Harmony'nin alışveriş merkezini kim gözetliyor?"

"Scarlet'in seni terk ettiğini duyduğumda izin istedim. Kutlama mı yapacaktın yoksa biranın içinde ağlayacak mıydın bilmiyordum ama seninle olmak istedim."

"Beni Max Dewy için terk etti."

"Eşcinsel olduğumu sanıyordum." Wendell şok olmuş görünüyordu.

"Bu söylentinin doğru olduğunu sanmıyorum." Johnny kardeşinin de kendisi kadar aptal olduğunu bildiği için biraz rahatlamıştı. "Gördüğüm kadarıyla öyle değil, ama muhtemelen şu anda çok mutludur ve on bin dolara kadar da öyle kalacaktır.

Çek hesabımızdan çektiği para bitti."

İki kardeş de konuşmayı bıraktı ve bir süre sadece içtiler. Sonunda Johnny sessizliği bozdu. "Bu hayatta bir şeyleri yanlış yapıyor olabileceğimizi hiç düşündün mü?" Johnny her zaman kendini oldukça yakışıklı biri olarak görmüştü ve çiftçiliğe başlamadan önce iki yıllık üniversiteyi bitirecek kadar zekâyâ sahipti. Sadece şans hiç yaver gitmemiş gibi görünüyordu. Ne aşkta ne de işte.

Wendell elindeki bira şişesini çiçek tarhına fırlatıp son bahçe cücesini de dışarı çıkarırken başını salladı. "Belki sen, John, ama ben her şeyi doğru yaptığımı biliyorum. Bekâr kalmak bana çok iyi geliyor. Sahada oyna."

Johnny, Wendell'a muhtemelen tarlanın nerede olduğunu bile bilmediğini ve bir alışveriş merkezi görevlisi olarak çalışmanın pek de heyecan verici bir hayat olmadığını söyleme zahmetine girmede. "Ben sadece sevebileceğim ve beni sevebilecek biriyle yuva kurmak istiyorum. Ekinlerimi yetiştirmek ve belki bir gün birkaç çocuk sahibi olmak istiyorum.

Hepsi bu kadar. Çok şey mi istiyorum?"

Wendell aya bakarken düşündü. Sonunda cevap verdi, "Bu çok sıkıcı, John. Sahip olduğun her kızın kaçmasına şaşmamalı. Seni seviyorum kardeşim, ama bamyanın büyümesini izlemek çoğu gün seninle konuşmaktan daha heyecan verici.

Sana hiçbir şey olmuyor. Dökülen sofraya tuzu kadar derinliğin var."

Johnny kardeşinin haklı olduğu düşüncesinden nefret ediyordu. Sıkıcıydı. Her zaman öyleydi. Ayağa kalkarak verandaya doğru ilerledi. "İyi geceler, Wen. Yarın görüşürüz."

"Bekle. Sen kötü şansının içinde boğulurken, beni düşün. Harika bir yapın

var, yakışıklısın, hatta annemin kahverengi gözlerine bile sahipsin. Eğer sen

bir kadın bulamazsam, ne şansım olabilir ki?"

Johnny kendini pek şanslı hissetmiyordu. "Doğru, Wen, sen gelmeden önce gen havuzunun iyi tarafını hemen hemen boşalttım. Tüm şansın sende olması çok kötü."

Wendell ayağa kalktı. "Yarın ne yapacaksın?"

Johnny arkasına baktı ve gülümsedi. "Üstümü değiştireceğim."

Bölüm 5

WINTER'S INN

Millanie McAllen, Harmony'deki ilk evlerden biri olduğu anlaşılan eski bir hanın misafir defterine adını yazarken, onu Harmony'ye getiren yabancı adam arkasında durmuş, elleriyle hafifçe belini destekliyordu.

"Havluları bir kişilik mi iki kişilik mi hazırlayayım?" Martha Q, Drew Cunningham'ın kalmayı planlayıp planlamadığını anlamak için pek de ince olmayan bir şekilde sordu.

Millanie bitkin düşmüştü ve Drew'un ona yakınlığı yeni tanıştığı bu adama sarılma isteği uyandırıyordu ama tanımadığı bir adamla aynı yatağı paylaşmak gibi bir planı yoktu.

Omzunun üzerinden baktı ve hancının kalmayı planlayıp planlamadığını sormasına bile şaşırdığını fark etti. Profesör kıyafetleri ve kibar tavırlarıyla çok düzgün bir beyefendi olduğu belliydi. Onun gibi adamlar asla tek gecelik ilişki yaşamazdı.

Martha Q'ya dönüp baktığında, dudağının kenarı seğirirken kaşlarının hafifçe havaya kalktığını gördü. Hancı, Drew'un kalmayacağını bildiği için şaka yapıyordu. Onu utandırdığını biliyordu.

Millanie, bu kadını şaşırtmaya karar verdi. İyi bir yardımsever olmak için zaman ayıran utangaç, tatlı adamı tanıyordu. Adamın yanına doğru eğildi ve Martha Q'nun duyabileceği kadar yüksek bir sesle fısıldadı: "Kalabilirsin ama bu gece Twisted Creek'e dönmen gerektiğini biliyorum."

Bir şey söyleyip hancının şokunu bozmamak için Millanie onu çabucak, kısa ve kişisel olmayan bir öpücükle öptü. Adam onun tüm saldırısını

geri çekildi, bu onu şaşırttı. Belki de sandığı kadar utangaç değildi. O kadar yorgundu ki muhakeme yeteneği zayıflıyor olabilirdi.

Kız geri çekildiğinde, onun bu hareketine kızmasını ya da telaşlanmasını bekliyordu ama adam sadece onu inceledi ve sanki onu daha önce öpmüş gibi davrandı. Hareketi onu şaşırtmamış ya da şok etmemişti. Daha doğrusu, ilgisini çektiğini söylemek zorundaydı.

Şimdi şaşıрма sırası Millanie'deydi.

"Pekala, iyi geceler dileyeceğim," dedi Martha Q. onlara biraz mahremiyet sağladı. "Odan hemen arkanda canım. Cumartesi günleri kahvaltı sekiz ile on arasında."

"Bana bir yer ayarlama. Geç saatlere kadar uyumayı planlıyorum." Millanie koltuk değneklerini alırken Drew Cunningham'dan uzaklaştı.

"Çantanı getireyim," dedi, çoktan kapıya varmıştı.

Odanın kapısını açık bırakmış ve adam aceleyle geri döndüğünde cumbaya ulaşmıştı.

"Evet, işte bu kadar. Sağ salim teslim edildi, Bayan McAllen. Umarım Harmony'de keyifli bir konaklama geçirirsiniz."

"Teşekkür ederim," demeyi başardı. "Çok nazıksınız." Neredeyse ekleyecekti ve

Unutulabilir. Bir kadının aklında yer etmeyen erkeklerden biriydi. Onu bir hafta ya da bir yıl sonra görse, belki öpücük dışında onunla ilgili bir şey hatırlamakta zorlanırdı. Bu güzeldi.

Ona doğru bir adım attı. "O öpücük hakkında," dedi, sanki yaptığı bir şey için özür dilemeyi planlıyormuş gibi.

"Öpücük için özür dilerim." Onu durdurdu. "Bunu yapmamalıydım. Ben böyle biri değilim. Ev sahibesinin havlular konusunda seninle alay ettiğini biliyorsun. Ben de karşılık vermek istedim ama biraz abartmış olabilirim."

Özrü için özür dileyebilecekmiş gibi ağzını açtı ve sonra durup sırtıttı.

"Haklısın. Martha Q muhtemelen böyle bir gösteri karşısında şok olmuştur. Belki de itibarıma verdiğin zarar hakkında konuşmalıyız."

Güldü. İnek onunla dalga geçiyordu ve o bunu tatlı buluyordu. Onu utandırmak kabalıktı ama iyi huylu geri dönüşü onu affettiğini bilmesini sağladı.

"İşte bu yüzden" -bir adım daha attı- "öpücüğünü geri veriyorum." Eli kızın beline dolandı ve onu kendine öyle hızlı çekti ki koltuk değnekleri

yuvarlandı.

Adamın ağzı onunkini yakaladığında düşmediğinden emin olmak için omuzlarını tuttu. Bu adamın öpüşme tarzında utangaç ya da tereddütlü hiçbir şey yoktu. Hiç esir almıyordu.

Belki yorgun olduğu için belki de sadece acıdan başka bir şey hissetmek istediği için, ama Millanie öpücüğün onu yıkayıp geçmesine izin verdi. Onun

Parmakları saçlarına gömüldü ve buklelerini karıştırdı, öpücüğü derinleştirebilmek için başını hafifçe çevirdi. Sıcak vücudu ona karşı o kadar iyi hissettiriyordu ki tek yapmak istediği onu içine çekmekti.

Öpücük şefkate, neredeyse sevgiye dönüştü. Birbirlerinin nasıl öpülmekten hoşlandığını bilen aşıklar arasındaki bir öpücük.

Yavaşça, onu kontrolünü kaybetme noktasına kadar arzulandığını hissetmenin saf zevkinin derinliklerine çekti. Uzun zamandır doktorlar ve terapistler dışında kimse ona dokunmamıştı. Gerçek bir kucaklaşmaya sahip olmak ve bunu yapan adamın onu cezbedtiğini bilmek harika bir histi.

Hayır, sadece ondan etkilenmemişti. Bu öpücük bir ihtiyaçtan doğmuştu, sanki bu an her ikisi için de ölüm kalım meselesi olabilirdi. Sıkıca tutundu,

Teklif ettiği şeyi istemek. Görev ya da acıdan daha fazlasını hissetmek istiyordu. Bu adam asla tanıyabileceği biri değildi, ama birkaç kalp atışı için duyularını doldurdu.

Sonunda başını kaldırdığında, elleri hâlâ sırtının küçük kısmını okşuyordu. "Yorgunsun, Millie; biraz uykuya ihtiyacın var." Sözleri bir yabancıya aitti ama dokunuşu tanıdık geliyordu.

Düşünceler üretemeyecek kadar şaşkın bir halde başını salladı. Drew ilgilenebileceği herhangi birinin çok dışındaydı ama yine de şu anda onu bırakmak istemiyordu.

Yer değiştirdi ve onu pencere kenarındaki koltuğa indirdi. "Biraz uyu. Bu tartışmaya daha sonra devam ederiz."

Kadın ne konuşulduğunu soramadan adam gitmişti.

Öne doğru eğilip bir koltuk değneği aldı, zıplayarak banyoya gitti, kıyafetlerini çıkardı, kapıyı kilitledi ve yatağa düştü.

On iki saat sonra uyandığında bütün gece hiç hareket etmediğini fark etti. Sıcak yorganın altından çıkmak, çantasından bir sweatshirt ve bol bir şort giymek ve kapının kilidini açmak için tüm çabasını harcadı.

Kahve kokusu onu karşıladı.

Kokuyu üç kapı ötedeki mutfığa kadar takip etti ve zayıf, beyaz saçlı bir kadının ekmek yaptığını gördü.

"Günaydın." Büyükanne tipi ona gülümsedi. "Ben Bayan Biggs, buranın aşçısıyım. Kahveyi ısıtmaya devam ettim, ne zaman istersiniz diye düşündüm. uyandım."

Millanie en yakındaki sandalyeye çöktü ve bir fincan aldı. İçecek kadar soğumadan önce önüne bir tabak sandviç ve kurabiye kondu.

Bayan Biggs kibardı ama onun üzerine titremedi. Millanie bunu sevdi.

"Ordudan yeni mi ayrıldın, canım?" Bayan Biggs her ikisi de *ARMY* logosuyla damgalanmış şort ve gömleği işaret etti.

"Evet." Millanie sandviçlerden birini aldı ve ağzına tıktı. Henüz tüm sorulara hazır değildi.

Bayan Biggs anlamış görünüyordu. "Bu bacakla, her sabah odanıza bir tepsi götürmekten mutluluk duyarım."

"Teşekkürler." Millanie muhtemelen ne kadar berbat göründüğünü düşünmek istemiyordu. Bayan Biggs onu dışarı atmadan önce tabaktan birkaç kurabiye aldı. Saçını tarama zahmetine girdiğinden beri saat muhtemelen iki kez dönmüştü.

"Oda servisi sorun değil. Siz bizim tek misafirimizsiniz. Sizi şımartmak isteriz. Saat dokuzda kahvaltı getireceğim ve saat üçte istediğiniz yere çay servisi yapacağım.

Veranda yılın bu zamanı iyi bir yer olabilir. Şu hasır sallanan koltuklardan birinde rahatça dinlenebilirsin. Sandalyeyle birlikte sallanan bir taburesi var."

"Çok nazıksınız." Bir fincan kahve ve iki kurabiye daha içti. "Dün gece beni buraya getiren adamı tanıyor musunuz? Andrew Cunningham."

"Evet, Dr. Andrew Cunningham. Kilisemizde birkaç kez konferans vermişti. Çok zeki biri. Dinleyiciler arasında otururken kendimi daha zeki hissediyorum."

Millanie başını kaldırıp bakmadı. Eğer baksaydı, tatlı kadına yalancı diyebilirdi. Cehennem tekerlekleri gibi öpüşen hiçbir adam kilisede ders vermezdi. Bayan Biggs Drew'u görmemişti. Belki de onu başka biriyle karıştırmıştı. Adamda o iyi adam görüntüsü vardı; neredeyse onu kandıracaktı.

"Uzun boylu, zayıf, öğretmen ya da muhasebeciye benzeyen bir adam mı?"

"Bu Andrew," diye başını salladı Bayan Biggs. "Onu, dün McAllen var mı diye bakmaya gelen o iki hantalla karıştıracak değilim."

geldi."

Millanie kendi düşüncelerinden sıyrıldı ve dikkat kesildi. "Bayan Biggs. Burada olduğumu kimse bilmiyor." Tatlı yaşlı kadın aklını kaçırıyor olmalıydı. "Yani dün kimse beni aramazdı."

"Belki de yanılıyorum. Keşke Martha Q burada olsaydı. Onlara sorular sorardı. Sanki üniformalarıymış gibi koyu renk takım elbise giymişlerdi. Koyu renk gözlükler de. İkisi de geniş omuzlu ve kaşları çatıktı."

"Beni isimimle mi sordular?" Millanie tekrar denedi.

"Hayır canım, Kaptan McAllen'i sordular. Onlara bizde bir McAllen olduğunu söyledim ama aradıkları kişi o değildi. Şimdi bu giysileri görünce hata yapmış olabilirim." Bayan Biggs aceleyle mutfak kapısından çıkıp koridorun sonunda bir yerde çalan telefona doğru koştu.

Millanie zihninin sürüklenmesine izin verdi. Bu kadar çok McAllen'in olduğu bir kasabada ondan başka bir kaptan daha olabilirdi. İki adamın ne istediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama muhtemelen o değildi. Almanya'daki hastaneden ayrıldığında nereye gittiğini kimseye söylememişti. Ordu günleri sona ermişti. Artık her şey

Yapması gereken iyileşmesini tamamlamak ve bir hayat bulmaktı.

Hem bir tabak sandviçi hem de tüm kurabiyeleri bitirdiğinde Millanie topallayarak odasına döndü ve fazladan havlu, bir kutu çöp torbası ve koli bandı buldu. Düzgün bir duş için ihtiyacı olan her şeyi.

Bir saat sonra kendini neredeyse insan gibi hissetti. İç çamaşırı dışında çantasındaki her şey ya ordu malı ya da alçının üzerine sığmayacak kadar küçüktü. Dizüstü bilgisayarını alıp verandaya çıktı ve eski, büyük bir hasır sandalyeye kuruldu. Tam o sırada Bayan Biggs verandaya ikinci çayı getirdi,

Millanie internetten yarım düzine kıyafet, her zaman okumak istediği birkaç kitap ve eğlence için çikolatalar sipariş etmişti.

Sıcak çayın ve yaban mersinli çöreklerin tadını çıkardıktan sonra, Martha Q'nun ihtiyacı olabileceğini düşündüğü ekstra yastıkların arasına uzandı ve biraz kestirmeye karar verdi. Arada sırada bir araba geçiyor ya da saat kulesindeki çan seslerini duyuyordu ama huzur etrafını sarmıştı.

Sonunda eve varmıştı. Hiçbir şey

Harmony on bir yaşından beri değişmişti. Yıllar boyunca ara sıra aile düğünleri ve bir kez de aile toplantısı için ziyaret etmişti ama anne ve babası öldükten sonra bu çok acı vermişti. Altı yıl önce bir günlüğüne, büyükannesinin cenazesi için geri dönmüştü. Hüznün hala orada olmasını bekliyordu ama hüznün kalmamıştı. Sadece huzur. Güzel anılar.

Home.

Belki bir süre burada kalırdı. Belki New York'a gider ve kardeşini ziyaret ederdi. Belki de Winter's Inn Bed-and-Breakfast'ın verandasında kalır ve yazın geri kalanında hayallere dalar giderdi.

Ama bir adam, bir öpücük, düşüncelerinde dolaşmaya devam etti. O yapmadı

gerçekte kim ya da ne olduğunu bilmiyordu ama böyle öpüşen hiçbir erkek utangaç profesör tipi olamazdı. Vahşi bir yanı, umursamaz bir geçmişi ve

Harmony halkının bilmesine izin vermediği alternatif bir hayat.

Onu tekrar görmek zorundaydı ve öpücük onu etkilediği için mi yoksa onu tamamen zararsız olarak yanlış değerlendirdiği için mi böyle davrandığından emin değildi. On iki yıl boyunca işi, hayatı, insanları ilk bakışta ölçüp biçebilmesine bağlıydı.

Millanie sürüklenirken anıları rüyalarına karışıyordu. Otuz iki yaşında olmasına rağmen hiçbir erkeği sevmemişti, en azından orduyu bırakacak kadar uzun ya da zor bir aşk yaşamamıştı. Arkadaş olarak pek çok erkekle birlikte olmuş, birkaçı da öylesine sevgili olmuştu ama hiçbiri ona bir yuva kurmayı düşündürmemişti.

Andrew Cunningham da yapmazdı. Onu daha yakından tanıdığına, eğer tanıyabilirse, kendisini hayal kırıklığına uğratacağından emindi. Ya da daha kötüsü, *kendisi* onu hayal kırıklığına uğratacağı.

Nihayet uyandığında verandada akşam gölgeleri uzanıyordu. Çevresel görüşünde tıknaz bir adamın silueti göz kırptı ve bir an için belaya hazırlanarak kaskatı kesildi, sonra adamın giydiği üniformayı gördü.

Gerçeklik onu tamamen uyandırdı ve birkaç metre ötedeki korkuluklara yaslanmış adama döndü. Kısa boylu, otuz kilo fazla kilolu ve gümüş grisi saçlıydı. Daha yaşlıydı ama onu hemen tanıdı. "Çavuş Hughes." Saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak, on iki yıl önce orduya katılması için yemin ettiren subaya baktı.

"Beni hatırladın." Gülümsedi. "Çok duygulandım Millanie, yoksa Kaptan McAllen mı demeliydim?"

"Artık askerlik yapmıyorum," dedi bacağına vurarak. "Ama seni asla unutmayacağım." Onunla konuşmak için Texas Tech'ten mezuniyetini kaçırmıştı. Saatlerce kariyer olarak ne yapmak istediğini planlamışlardı. O akşam Çavuş Hughes ve karısı mezuniyetini kutlamak için onu yemeğe çıkarmışlardı.

diplomasını almak istiyordu. Bu işinin bir parçası değildi, sadece böylesine önemli bir günde yalnız kalmasını istemiyordu. Mezun olmak ve orduya katılmak. Bir hayattan çıkıp başka bir hayata adım atmak.

"Patron nasıl?" Millanie onun karısına böyle seslendiğini hatırladı.

"Her zamanki gibi birlikte yaşamak zor. Artık o bir büyükanne. Yıllardır reytingi yüksek bir film izlemedim ve *Frozen* şarkılarının tüm sözlerini biliyorum."

Millanie, Hughes'u ne kadar sevdiğini hatırlayarak gülümsedi. "Sadece beni kontrol etmeye mi geldin, Çavuş?"

Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Keşke öyle olsaydı evlat, ama burada senin için emir aldım."

"Ordudan ayrıldım, unutma. Muhtemelen bu bacak asla normale dönmeyecek. En iyi ihtimalle topallayacağım. En kötü ihtimalle, hep bir destek takacağım. Yani, artık görev yok. Artık emir yok."

Hughes ona hiç sempati göstermedi. "Yukarıdakiler geciktiriyor şu terhis belgelerini bir süreliğine al. Sam Amca'nın burada yapmanızı istediği bir şey var, Yüzbaşı."

Bir an için hâlâ rüya görüyor olabileceğini düşündü. Harmony'de ülkesi için ne yapabilirdi? Bir bacağı alçıdayken hazır olduğu tek görev "hız tümseği" olabilirdi. Son zamanlarda gündeminin en üst sıralarında yemek, uyumak ve ne olduğunu anlayamadığı bir adamı öpmek vardı.

Çavuş Hughes ağırlığıyla çatırdayan merdiven arkası bir sandalye çekti. Yakına doğru eğildi. "Fazla açıklama yapamam. Sanırım tanıdığınız biri dışında kimseyle konuşmayacağınızı düşündüler, bu yüzden etrafı araştırdılar ve beni buldular. Hükümet on iki yıldır yaptığınız şeyi yapmanızı istiyor Kaptan. Bunu burada yapmanızı istiyorlar."

"Bu hiç mantıklı değil. Harmony'de hiçbir şey olmaz. Burada hiçbir tehdit yok." Hughes'un yaşlılıktan çıldırmış olabileceği ihtimalini düşündü. "Ben samanlıktaki iğneyi bulmak için eğitildim. Yüzlerce kişi arasından herkes için tehdit oluşturabilecek tek kişiyi."

"Bu sefer sorun çıkarmak üzere olan birini aramayacaksınız. Bu kez aralarına karışmaya ve görünmez olmaya çalışan birini aramanızı istiyorlar. Bir yıl önce federaller, dünyanın dört bir yanındaki sorunları finanse etmekle bağlantısı olan bir adamın, Türkiye'den ya da Türkiye'de saklanıyor olabileceğini anladılar.

Teksas'ın Panhandle bölgesi. Lubbock, Amarillo ve Plainview'de adamlarımız var ama bu adam çok az belge bırakıyor. Her yerde olabilir."

Millanie başını salladı. "Yardım edemem."

"Yapabilirsiniz, Kaptan. Bu görevi alacaksınız." Hafifçe yumuşadı. "Sen bunun için eğitildin, buraya ait olmayan insanları tespit etmek için. Ayrıca sen

buradaki insanları tanıyor ya da yüz mil çevresindeki herkesi tanıyan bir ailesi var. Bu adam numara yapıyor olabilir ama çoğu insan gibi düşünmüyor. İnsanları incitmeyi ve öldürmeyi bir suç değil, siyasi bir açıklama olarak görüyor. Farklı kurallara göre yaşıyor ve güvende olduğunu düşünecek kadar uzun süredir burada."

Millanie'nin zihni çalışmaya başladı. "Buralarda saklanıyor olmalı, buralardan değil. Çok dikkatli olmazsa göze batar."

Hughes gülümsedi. "Doğru, tahminimce zengin ya da ona yakın biri olurdu. Tüm güncel bilgisayar ekipmanlarına sahip olurdu. Belki özel bir uçağı. Kesinlikle hızlı bir arabası. Düzeltiyorum, birden fazla arabası olacak."

"Eğer akıllıysa, sosyal de olur. İnsanlar kasabaya taşınan yalnız birini hemen fark edecektir." Onu neredeyse görebiliyordu. "Toplumla iç içe olacaktır. Belki bir kiliseye katılır ya da bir hayır kurumuna bağışta bulunur. Hatta buralı bir kızla çıkabilir ya da evlenebilir. Yıllarca gömülü kalan erkekler derinlere iner ve sonra iş onlara çok sıcak geldiğinde, kurdukları aileler de dahil olmak üzere her şeyi bırakıp giderler."

Çavuş güldü. "İşte böyle, beynini kullan. Gözlerini açık tut. Olaya dahil olun ve onu gördüğünüzde, biz onu araştırırken her hareketini izleyin. Geçmişlerini uyduran adamların her zaman boşlukları vardır."

Millanie'nin görevi kabul etmekten başka çaresi yoktu. "Onun hakkında başka ne biliyorsunuz, Çavuş?"

"Bir pilotun Panhandle'a gitmek için uçağında yeterince benzin olduğundan emin olması gerektiğini söylediği bir mesaj dışında hiçbir şey yok. Küçük bir savaş başlatmaya yetecek kadar silahla Pampa yakınlarına düşmüş."

Burada gömülü olan adam emirleri veriyordu ama pilot bir hayaletti. Kimliği yok ve parmak izlerini kontrol edemeyecek kadar kötü yanmış."

"Aradığımız adamla ilgili şeyler listesine küçük bir uçak pistini de eklemek iyi olur." Büyük çiftliklerden birkaçının pisti olduğunu biliyordu. Onlara ihtiyaçları olduğundan değil. Çoğu yerde arazi o kadar düzdü ki bir uçak hemen hemen her yere inebilirdi.

Millanie zihninde neye ihtiyacı olduğunu listelemeye başladı. Bir araba. Güvenli bir bilgisayar. Güvenebileceği bir irtibat kişisi. Bir silah.

Yarım saat sonra Hughes ayağa kalktığında ona sarıldı, birileri aralarındaki bu tehdidi bulana kadar onu muhtemelen bir daha görmeyeceğini biliyordu. İlerleyişi hakkında konuşacağı bir sonraki ve tek kişi irtibat kişisi olacaktı. Ne yaptığını ailesi bile bilmemeliydi.

"Bir bağlantınız sizinle temasa geçecek. Takip için ihtiyaç duyacağınız bilgisayar becerilerine sahip olacak. İhtiyacınız olan diğer şeyleri gönderteceğim."

Onun uzaklaşmasını izledi, şimdiden nereden başlayacağına dair olasılıkları beyinde dosyalıyordu.

Millanie gözlerini şehrin göbeğindeki gölgeli sokağa dikti. Sarge yapmadı. Bunu biliyordu ama az önce ona kendine acımayı bırakıp uyanması için bir sebep vermişti. Bu görevi yapabilirdi. Bunun için eğitilmişti. Eğer bu kasabada şeytan yaşıyorsa, onu bulacaktı.

Bölüm 6

PAZARTE

SI

Drew Cunningham pansiyona uğrayıp Millanie McAllen'ı kontrol etmeyi planlıyordu ama felaket küçük dozlarda geliyordu. Bir ders veriyordu. Clifton Creek'teki küçük üniversitede, evinden arabayla bir saat uzaklıkta. Bir lastik patladı. Sonra Drew eve dönerken öğle yemeği yedi. Bir içki döküldü. Bütün öğleden sonra bilgisayarında çalıştı, ta ki kulübesinin kendileri için iyi bir yuva olacağına karar veren bir eşek arısı çetesiyle savaşmak zorunda kalana kadar. Üç sokma. Sokmalardan kaçmaya çalışırken bir dizi kanadı.

Ama ne olursa olsun, Uyuyan Güzel'le paylaştığı öpücük hâlâ aklındaydı. Hayatında hiçbir kadını böyle öpmemişti.

Dışarıda ve özgür. Sanki bir anlamı varmış gibi. Sanki umursamayı öğrenebilirmiş gibi. Onun yaşına yakın tanıdığı kadınların çoğu sadece arkadaştı. Yanaktan hafif bir öpücük, hepsi bu. Tahminine göre bu, onun hakkında sahip oldukları imajla uyumluydu.

Yine o eski iyi adam olayı. Peki neden birkaç kelimeden fazla konuşmadığı bir kadınla her zamanki rolünün dışına çıkmıştı?

Üniversite günlerinde ara sıra tek gecelik ilişkilerden fazlasını yapamayacak kadar meşguldü ve üniversiteden sonra öğretmenlik işi bir gün dünyası paramparça olana kadar onu tüketmişti. Bir okul saldırısından sonra normalde değişti. Sessizliğe ihtiyacı vardı. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı, böylece bir gün yakınında birinin kanlar içinde kalacağından endişe etmesine gerek kalmayacaktı. Ölebilirdi. Tüm hayatı paramparça olmuşken bir ilişki geliştirmeyi düşünmek zordu.

Drew inzivaya çekilmişti ve asla dışarı çıkmayı planlamıyordu. Dünya dolaşmak için çok ölümcül bir yerdi. Bunu zor yoldan öğrenmişti.

Her gece, rüyalarında bile, hep kan kokusu alıyor ve

Çılgınlıklar. Gün ışığında işine kaçabilir ya da bir süre hatırlayamayacak kadar yorulana kadar koşabilirdi. Yavaş yavaş başka şeyler düşünmeye başladı. ve basit, güvenli hayatında yaşamaktan memnun oldu. Bir süre için, kabuslar geri dönene kadar.

İki yıl önce nihayet bir adım atmış ve yakındaki bir üniversitede bir ders vermeyi kabul etmişti. Sınıf küçüktü. Kapı her zaman dışarıdan gelenlere kilitliydi.

İlk başta öğretmenlik zor, neredeyse acı vericiydi, ama yavaş yavaş rahatladı ve bir zamanlar ona duyduğu sevginin bir zerresini kazandı.

Daha Pazartesi sabahı, Cuma gecesi Harmony'ye götürdüğü kadın hâlâ oradaydı ve düşüncelerinde dolaşıyordu. Onu hatırladığında dehşeti gölgelerin arkasına itebilir, bir süreliğine geçmişte kalmasına izin verebilirdi. Tanıdığı tüm kadınlardan farklıydı. Bir an güçlü, kendinden emin, sonra bir şekilde kırılmıştı. Onun gözlerinde, kendi yaşadığı korkunun aynısını görüyordu. Belki de onu ona çeken şey, onun da bildiği gibi aynı sırra sahipti. Tek fark, sırrını kimsenin görmemesi için yıllarca saklamış olmasıydı.

Dünya güvenli bir yer değildi. Ama rol yapabilirdi ve belki o da zamanla aynı şeyi yapmayı öğrenirdi.

Ona sarıldığında, onu öptüğünde kendini çok canlı hissetmişti. Bunu düşünmek bile onu gülümsetiyordu. Cuma gecesi kontrolünü kaybeden tek kişi o değildi.

Kontrol onun asla kaybetmediği bir şeydi ve yeşil gözlerindeki bakışa bakılırsa o da güvenli yoldan çıkmaya alışık değildi.

Bugün bile konsantre olamıyor gibiydi. Kulübesinin penceresinden dışarı bakıyor, ağaçları devirmeye çalışan rüzgarı izlerken Çok az tanıdığı bir kadından neden bu kadar etkilendiğini anlamaya çalışıyordu. Moda anlayışı yoktu ve hem bedeni hem de ruhu yaralı görünüyordu. Eğer kadın da onun kadar kırıkta, birbirleri için iyi olamazlardı.

Eğer bir tipi olsaydı, ki yoktu, kesinlikle bu kız olmazdı. Bilgisayarını kapatarak yürümeye karar verdi.

Kuraklık yüzünden göl çekilmişti ama kiraladığı ev suya yakın değil, ormanın içindeydi. Morgan'ların sahibi olduğu şirin kır kahvesinin ve bakkalın önünden geçti. Burası bir köye aitmiş gibi görünüyordu. Bir seyahat dergisinin kapağında ve küçük bir göl topluluğunun ortasında yer almıyor.

Luke Morgan, Twisted Creek'in ilk şerifi olarak görevi devralmak için ATF'deki işinden emekli olmuştu. Göldeki herkes bir kasaba kurmuş ve onu işe almıştı. Şirketleştiklerinden ve iyileştirmelere başladıklarından beri nüfus iki katına çıkmıştı. Yıllar önce yanan eski kulübenin yeniden inşa edilmesinden bile söz ediliyordu ve yeni kulübelerin çoğu bir gölden çok süslü bir golf sahasına aitmiş gibi görünüyordu.

Drew'in kiraladığı kulübe eskiydi, aslında bir yatak için ancak yeterince geniş bir çatı katı olan tek bir odaydı. Her zaman güler ve hiçbir şeyini kaybetmediğini söylerdi çünkü sahip olduğu her şeyi evinin herhangi bir noktasından görebilirdi.

Luke Morgan üniversiteden beri arkadaşıydı. Luke, Drew'un birinci sınıfında yüksek lisans öğrencisiydi ama her zaman iyi anlaşmışlardı. Üniversiteden sonra, çoğu insan gibi, iletişimlerini kaybetmişlerdi.

Drew beş yıl önce yaralanıp paramparça olduğunda Luke, kendisine ihtiyaç olup olmadığını sormak için bile aramadan, ülkenin öbür ucuna uçarak onun yanında yer almıştı. Medya her yerdedi. Bir katille yüzleşen genç öğretmeni biliyor, Drew'un kampüste silah sesi duyduğunda neler hissettiğini, neler düşündüğünü anlatmasını istiyordu. Neden cansız bir öğrenciyi binadan dışarı taşıdığını.

Drew'un gidecek bir ailesi yoktu. Hastane onu bir cep dolusu ağrı kesici ve iyileşmekte olan iki kurşun yarasıyla taburcu ettikten sonra düşünemez olmuştu.

Uyuyamıyor, yemek yiyemiyor ya da düşünemiyordu.

Luke onu bir uçağa bindirmiş ve üniversiteden beri bildiği hayattan uzaklaşmışlardı. Twisted Creek'te Drew bedenini ve ruhunu onarmıştı. Yılda bir kez Chicago'ya geri dönmesi dışında. Aynı gün, aynı ay. Drew, öldürdüğü iki kişinin mezarlarının önünde durmak için geri döndü. Kurtaramadığı öğrenciler. Sessiz mezarlıkta bir kez daha üzgün olduğunu söyleyecekti. Daha hızlı hareket etmeliydi. Tehlikeyi görmeliydi. İki kurşundan daha fazlasını engellemeliydi.

Drew annesini ziyarete gittiği yalanını uydurmuştu. Twisted Creek'teki insanları tanıyordu. Chicago'ya neden gittiğiyle ilgili gerçeği Luke'tan başka kimseye anlatmaya hazır değildi. Sadece iki öğrencisinin, onlar hakkında konuşmasa bile asla unutmayacağını bilmelerini istiyordu.

Sonra da son uçakla Teksas'a ve hayatına geri dönecekti. Saklandığını düşünmekten hoşlanmıyordu; sadece dinleniyordu. Ama Drew güçlenebileceğinden emin değildi.

Kendisine Kare diyen üvey kız kardeşi Karaleen onu birkaç yıl önce bulmuştu ama medyanın hiçbirini bulamamıştı. Belki de beş yıldan sonra kimse onu aramıyordu. Kardeşinin sadece boş zamanlarında bir kitap üzerinde çalışan bir profesör olduğu gerçeğine inanmıştı. Kardeşi hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Şiddet onu Teksas'a sürüklemişti. Arada sırada, ona Yaşam çizgisi hayatıyla uyuşmuyordu, ancak bunu heyecan verici insanlar hakkında yazdığını ve onların hikayelerinin bir şekilde kanından akıp onun bir parçası haline gelmiş olması gerektiğini söyleyerek açıkladı.

İki yıl önce tanıştıklarından beri onun hakkında çok az şey biliyor olabiliirdi ama üniversitedeki ofisinin kapısına gelene kadar onun varlığından bile haberi yoktu.

İnternet sayesinde onu bir şekilde bulmuştu. Yirmi iki yaşındaki bu vahşi çocuk, üçüncü üniversitesini de yeni bıraktığını ve ailesi notlarının şokunu atlatana kadar saklanacak bir yere ihtiyacı olduğunu söylediğinde ona öylece bakakalmıştı. Görünüşe göre onu doğduğundan beri tanıyordu ve şimdi tanışmalarının tam zamanı olduğunu düşünüyordu.

Drew'un Kare'nin anlattıkları dışında babasıyla ilgili hiçbir anısı yoktu. Cunningham ilk karısını ve Drew'i Drew yürümeye başlamadan önce terk etmişti. Yıllar sonra Cunningham tekrar evlendi ve Kare adında bir çocuğu daha oldu.

Belki annelerinin farklı olmasından, belki de onun California'da, kendisinin New York'ta büyümesinden kaynaklanıyordu ama gece ve gündüz kadar farklıydılar. Onu izlemeyi ve küçük bir kız kardeşi olduğunu bilerek büyümenin nasıl bir şey olduğunu merak etmeyi seviyordu. Kız, kendi deyimiyle üniversiteye başlayıp ayrılana kadar aynı çiftlik evinde, herhangi bir kasabadan *elli* mil uzakta, iki ebeveynle birlikte yaşamıştı. Queens'te annesiyle birlikte her yıl farklı bir dairede yaşamıştı. Doğa, bilimdeki bir konudan başka bir şey değildi. Çocukken hiç evcil hayvanı olmamış ya da betonla çevrili olmayan bir çimen görmemişti.

Ormanda kulübesine doğru yürürken, burs için ne kadar sıkı çalıştığını düşündü. O zamanlar sahip olduğu hayattan tam olarak ne istediğini biliyordu. Annesi uyuşturucudan ölmüştü.

üniversiteye gitmeden önceki yaz aşırı doz almış. O sonbahar iki yarı zamanlı iş ve bir sürü ders alarak kaydını yaptırdı. Sahip olduğu her şeyi iki kutuya doldurmuştu. Nereye gittiğinden ya da ne olacağından emin değildi ama asla geri dönmeyeceğini biliyordu.

Son senesinde kararını verdi. Gittiği okullar gibi bir okulda iyi bir öğretmen olmak istiyordu. Öğrencilerine yoksulluk, çeteler ve suç dünyasından çıkmaları için ilham vermek istiyordu. Silahlı saldırıya kadar işe yaramıştı.

Silahlı saldırıdan sonra, annesi öldüğünde hissettiklerinin aynısını hissetti. Uzaklaşmak zorundaydı ve silah sesini duymadan bir gün önce bulunduğu yere asla geri dönemezdi.

Beş yıl önce kurduğu hayattan uzaklaşmış ve her şeye yeniden başlamıştı. Bir bukalemun gibi her şeyi değiştirmişti. Chicago'dan ayrıldığında, hiçbir adres bırakmamıştı. Tek arkadaşı Luke, başka bir hayat kurmasına yardım etmişti. Zorlu liseler yoktu. Bu kez hayatını araştırarak ve yazarak kazanacaktı. Drew doktorasını internet üzerinden tamamladı ve sonunda küçük bir sınıf için Profesör Cunningham oldu.

Luke Morgan iyi bir arkadaş olduğunu kanıtlamıştı. Morgan Drew'a yardım etmeyi kabul ettiğinde hem sözünü hem de Drew'un sırrını tutmuştu. Drew'un yakınlarla taşınması doğal görünüyordu ve gölde kiralayabileceği açık bir kulübe vardı. Her şey için nakit ödüyordu. Kayıt dışı kaldığını iddia ediyordu.

Drew hazır bir hayatın içine girdi ve Luke'un arkadaşları onun da arkadaşları oldu. Üniversitedeki işi kolaydı ve ona yazmak için bolca zaman sunuyordu. Artık huzur, öğretmenliği, bir türlü bitiremediği yazıları ve üvey kız kardeşi vardı. Yine de nereden geldiğini asla unutmadı. Her gün ormanda yürürken, doğanın sessiz güzelliğini, görmekten asla bıkmayacağı nadir bir hediye gibi içine çekiyordu.

Kulübesine doğru dönerken ikindi güneşi ağaç tepelerine dokunuyordu. Ön kapının ardına kadar açık olduğunu fark etti. Hırsızlık için garip bir saat, diye düşündü.

Drew doğrulmadı, herhangi bir alarm belirtisi göstermedi. Sadece yürüdü. Evine en son maskeli bir rakun girmişti.

Verandaya çıktığında ıslak ayak izlerini gördü. Küçük. İnsan. Drew kapıyı yavaşça iterek açtı. "Eğer hırsızsan ölürsün."

Bir çocuk kahkahalarla ciyakladı. "Ne çalabilirim ki? Kitap mı? Onlar iyi değil. Çoğunun resmi bile yok."

Drew kulübesini savunmaya hazırmış gibi şişindi. "Esir almayacağım." Tam da bu amaçla tavana bağladığı bir ipin üzerinde kamarasının çatı katına doğru sallanan bir parıltı gördü. "Burası benim kalem ve onu sonuna kadar savunacağım."

"Beni korkutamazsın," diye bağırdı davetsiz misafir. "Bende Kızılderili kanı var, beyaz adam. Öğle yemeğinde ciğerini yiyeceğim."

Drew, çatı katının parmaklıklarından birkaç metre ötedeki pencere pervazının tepesine doğru tekrar sallanan çocuğu yakaladı. Gülerek, gıdıklayarak ve *Define Adası'ndan* tehditler savurarak, Drew çocuğu fırlattı ve kanepeye yuvarlanmasına izin verdi.

Jefferson Morgan zıpladı ve eski kanepenin üzerinde zıplamaya başladı. "İçeri zorla girmedim. Kapı kilitli değildi ve tek çaldığım senin graham krakerlerindi. Oreos almalısın. Onları daha çok seviyorum."

Drew mutfak olarak kullanılan duvara doğru yürüdü. "Bana hiç bıraktın mı?"

"İki tane, ama onlara ihtiyacın olmayacak. Annem gelip kalan yemekleri yemeni söyledi. Köfte ve lazanyanın yanı sıra bir sürü adı sanı duyulmamış, iyi olmayan sebzemiz var."

Allie Morgan'ın evindeki yemek artıkları onun pişirebileceği her şeyden daha iyiydi. "Haydi Jeff, ağaçların arasından arka kapına kadar seninle yarışacağım. Eğer ben kazanırsam, o ne idüğü belirsiz sebzelerini yemek zorunda kalacaksın." Çocuğun önünde koşarken neredeyse çantasına ve ceketine takılıyordu.

Çocuğun ezbere bildiği yollardan geçerek kafeye doğru ilerliyorlardı. Jeff, yeşil yiyeceklerden nefret etmesine rağmen giderek hızlanıyordu. Orijinal kafe ve dükkânın üzerine inşa edilen ek binanın arka kapısına geldiklerinde Drew zor nefes alıyordu.

"Berabere kaldık," diye duyurdu Drew. "Bir havuç ve biraz marul yemek zorundasın."

Jefferson Morgan kaşlarını çatı. "Onlara isim vermeyin. Sebzeler sadece yaprak, kök ve tohumdur. İsme ihtiyaçları yoktur."

Drew çocuğu küçük kafeye kadar takip ederken güldü.

Luke ve Allie, Pazartesi günleri Drew dersini verdikten sonra her zaman geç saatte yedikleri öğle yemeği için onlara katıldı. Çift aynı yaşıydı ama Luke'ta onu yaşından büyük gösteren bir şey vardı ve Allie'de de küçük yapısı ve hızlı gülüşüyle onu her zaman kadından çok kız gibi gösteren bir şey. Ama birlikte çalışıyorlardı. Kız ona takılıyor, o kıza tapıyordu.

Drew bazen hayat bir sirk olsaydı Luke'un aslan, Allie'nin de aslan terbiyecisi olacağını düşünürdü. Onların evine geldiğinden beri Onları her zaman bir çift olarak tanımıştı ve ikisinin de diğeri olmadan bir bütün olamayacağını hissediyordu. Büyükkannesi Allie'yle aynı yıl ölmüştü.

Luke'un oğlu Jefferson doğdu. Alzheimer'ın aklını almasından sonra bile çocuğun adını hiç unutmadığını söylediler. Dükkânın verandasında oturup bebekle sanki ömür boyu birbirlerine söyleyecekleri varmış gibi konuşmuş ve çocuk onun kollarındayken hiç ağlamamış.

Twisted Creek'teki küçük kafe o kadar popüler olmuştu ki tüm hafta sonu açıktı. Pazartesi günleri yerli halk satılmayanları yiyordu. Cumartesi ve Pazar günleri kasabadan insanlar yemek yemeye geliyor ve göle bakan tahta sandalyelerde oturup gün batımını izliyorlardı.

Drew en çok pazartesi günlerini severdi, yerel halk yarı fiyatına yemek yemek için uğrardı. Konuşmalar genellikle balıkçılık ve hava durumu hakkındaydı ama Drew'un umurunda değildi. Hâlâ normal olmayı arzuluyordu.

Öğle yemeğinden sonra Jefferson Drew'a balık tutmaya gitmek isteyip istemediğini sordu ama Drew Harmony'ye gitmeye çoktan karar vermişti. "Kasabaya gidip kurabiye ve daha fazla kitap almam gerekiyor."

Otuz dakika sonra Luke Morgan'ın cipini ana yola çıkardığında aklında kurabiyeler ve kitaplar yoktu. Uyuyan Güzel'in uyanıp uyanmadığını görme vakti gelmişti.

Belki hanın önünden geçerci. Belki dururdu.

Bölüm 7

WHEELER ÇİFTLİĞİ

Johnny Wheeler bütün sabah hayatını düşündü ve kardeşinin haklı olduğuna karar verdi. O dünyadaki en sıkıcı adamdı.

O öğleden sonra, sulama borusunu tamir ederken, Scarlet'in avukatı ona boşanma belgelerini tebliğ etti ve gün batımına kadar onu terk ettiğine pişman edecek bir plan yaptı. İşe yarayacağını düşündüğü ama sonunda hapse girmesine neden olacak birkaç dolambaçlı planı bir kenara bıraktıktan sonra Johnny mükemmel cevapta karar kıldı.

Kendi üzerinde bir ev geliştirme projesi yapardı. Şehre döndüğünde onu terk ettiği için o kadar üzülecekti ki Max'i bırakıp geri dönmek için yalvaracaktı. Tabii ki Max onu geri kabul etmeyecekti; tıpkı onun kalbini kırdığı gibi Max'in kalbini kıracaktı.

Kahvaltıdan akşam yemeğine kadar büyükbabasının yaşadığı yaşlılar merkezine uğrardı. Sonra hava kararmadan hemen önce Pops, çiftliği Johnny'ye devrederken satın aldığı bahçeli eve doğru yarım blok yürüdü. İşin garibi, altmış yıl çiftlikte çalıştıktan sonra babalık emekli olmuş ve çiftliğin durumu hakkında tek bir soru bile sormamıştı. Johnny bir keresinde büyükbabasına arabayla gidip araziye görmek isteyip istemediğini sormuş. Yaşlı adam Dairy Queen'e uğramayı tercih edeceğini söyledi. Belli ki bir hamburger onun için çalıştığı topraklardan daha önemliymiş.

Johnny, Pops'u buldu ama seksen yaşındaki adam peynir topları için poker oynuyordu ve ziyaret etmek istemedi. Johnny kazandıklarından birkaçını yiyince, Pops ona yoluna devam etmesini önermiş.

Yaşlılar ofisine doğru yürüyen Johnny, dans derslerine yardım etmek için gönüllü oldu. Her zaman üç ya da dört kat daha fazla

Böylece bol bol pratik yapacaktı. Düzenledikleri partileri görmüş ve bazı yaşlı kızların gerçekten dans edebildiğini fark etmişti. Derslerden zarar gelmezdi, hatta yardımcı bile dokunabilirdi. Scarlet her zaman iki sol ayağından şikayet ederdi.

Sonra, bir blok öteye gitti ve kasabadaki spor salonuna katıldı. Çiftçilik yapıyordu.

Gaz pedalına uzanacak kadar büyüdüğünden beri, ama kaslarının muhtemelen yanlış yerlerde olduğunu tahmin ediyordu.

Main'e döndüğünde kitapçıya uğrayıp birkaç roman okumaya karar verdi. Bu onu daha ilginç kılacaktı.

Kitapçı her zamanki gibi bir mezar kadar sessizdi. "Bay Hatcher. Ben John Wheeler," diye bağırdı, raflarda kaybolmuş kimseyi korkutmak istemiyordu.

Cevap yok. Dükkânı işleten yaşlı adam sık sık kapıyı kilitlemeden yemeğe gidiyordu, bu da Johnny için sorun değildi. Bay Hatcher'ın ona 1953'ten beri basılan her ciltli kitabın özetini anlatarak dükkânda dolaşmasındansa iyi bir kitap aramayı tercih ederdi. O yıl Hatcher'ın çocuk bölümünden çıkıp kitapçının geri kalanına adım attığı yıl olmalıydı.

Arka tarafa doğru dolaşırken kafası tavandan sarkan bir tabelaya çarptı. KARE CUNNINGHAM. AVUÇ İÇİ OKUMALARI- YARI FİYATINA. BİR FİYATA İKİ EL OKUNUR.

National Geographic raflarının arasına, tahtasına komik küçük takılar yapıştırılmış yeşil bir kapı gizlenmişti. Davetkâr olacak kadar açıktı.

Johnny neden o anda mantıklı bir vagondan düştüğünü bilmiyordu ama yeşil kapıya vurdu.

"İçeri gel," diye fısıldadı bir ses.

Ayağıyla itti, delirme ihtimaline karşı bir şeye dokunmak istediğinden emin değildi. "I . . ." Tüm söylediği buydu. Beyni cümlelerin geri kalanını çözememişti.

"Biliyorum," diye cevap verdi siyah saçlı genç bir kadın, mor bir eşarpı vahşi buklelerini sarmıştı. "Bir okuma istiyorsunuz. Okuma yapmak için çalışmalarımın zaman ayırabilirim. Seni bekliyordum, John."

"İyisin," dedi, adını şimdiden bilmesine şaşırmıştı. Sonra beş dakika önce içeri girdiğinde bağırarak söylediğini hatırladı. "Sanırım bir fal baktırmak istiyorum." Falcılara inanmazdı ama kadın uzaydan gelmiş gibi fena görünmüyordu. Kadın sanki

Gece yarısı ay ışığında dans eden biri. Altmışların hippisi ve Tinkerbelle'in karışımı gibi.

Oda küçüktü. Tavan neredeyse başının tepesine değiyordu. Duvarlarda kitaplar sıralanmıştı ama etraf baharat ve tütsü kokuyordu. Kadın yirmili yaşlarının başındaydı ve koyu renk yüz hatlarıyla Sanki çok uzaklardan geliyormuş gibiydi ama sesi yumuşak ve neredeyse güneyliydi.

"Benim adım Kare. Bilirsiniz, empati gibi. Lütfen oturun." Bir kitabın ancak sığabileceği genişlikteki kısa bir masanın diğer tarafındaki sandalyeyi işaret etti. "Geçmişinizi ve geleceğinizi okuyacağım."

"Geçmişimi biliyorum." Johnny iri gövdesini çürük bir sandalyeye katladı. "Sadece geleceğime baksak nasıl olur?"

Adamın sert elini yumuşak elinin içine aldı ve parmaklarını avucunun üzerinde gezdirmeye başladı. "Zihnen ve bedenlen çok güçlüsün."

Johnny onun bir sahtekar olduğunu düşündü ve bunu herkese söyledi. Ne tür bir aptal bu teşhise karşı çıkabilir ki?

"Derin ve tutkulu bir şekilde sevdiniz, ama korkarım ki gerçek aşk sizi henüz bulmadı."

Belki de gerçektir, diye karar verdi. Kadının dokunuşunda ona ön sevişmeyi düşündüren bir şey vardı. "Derinden sevmek" kısmı hakkında hiçbir fikri yoktu. Scarlet sahip olduğu tek aşktı. İkisinin de sangria sevdiğini keşfettikten sonraki hafta sonu evlenmişlerdi. Hayatta vals yaptıklarını düşünmüştü ama Scarlet'in dans ettiği ortaya çıkmıştı.

"Güvenmekte zorlanıyorsun," dedi Kare adlı peri gece yarısı sesiyle.

Bunu doğru anladı. Parmağının elinin üzerinde dolaşmasını izledi. Ne kadar ücret alırsa alsın, sadece hafif dokunuşunu hissetmek bile buna değerdi. Kadının aklını okuyamadığını umuyordu çünkü düşünceleri kesinlikle R derecesine dönüşüyordu.

"Siz topraktan geliyorsunuz. Sen doğanın bir parçasısın. Öncülerin oğlusun."

Bu kitapçıya giren herkesin muhtemelen aynı olacağını tahmin ederek kaşlarını çatı. "Bana bilmediğim bir şey söyle."

İri kahverengi gözleri ona baktı ve fısıltıyla söylediği sözler yüzüne çarptı.

"Büyük bir tehlike içindesiniz."

Gözleri sanki arkasında bir tür ruh duruyormuş gibi ona bakarken bir ürperti hissettiğine yemin etti. "Tutuklanmak üzeresin," diye fısıldarken güzel gözlerinde korku titreşiyordu.

Johnny sırtı ve küçük sandalyesinde arkasına yaslandı. "Biraz fazla abartıyorsun-" Sandalyesi arkasındaki bir şeye çarpınca dondu kaldı.

Yavaşça dönen Johnny önce botları, sonra taba rengi pantolonu, sonra da cebinin üzerinde bir yıldız olan kolalı gömleği gördü. "İyi günler, Şerif Yardımcısı Gentry," Johnny dostça konuşmaya çalıştı ama kelepçeler kanun adamının elindeydi.

"Bay Wheeler, benimle ofise gelmenizin bir sakıncası var mı acaba?"

Johnny kıpırdamadan durmuş, kelepçelere bakıyordu. "Bunlar gerekli mi?" Bir keresinde Scarlet'in kendisini yatakta kelepçelemesine izin vermiş ve sonu iyi olmamıştı. Bunun da eğlence olmadan aynı sonla biteceğini tahmin ediyordu.

Gentry resmi bir tavırla, "Öyleler John," dedi. "Seni cinayet şüphesiyle tutukluyorum."

Johnny ayağa kalktı. Bu bir tür kötü şaka olmalıydı. "Ne? Kimi öldürmüş olmam gerekiyor?"

Gentry ilk bileği tıkladı. "Karınız."

İkinci bileği kilitleyemeden falcı bayıldı ve iki adam birlikte çalışarak onu küçük odadan çıkarıp su getirmek zorunda kaldı. Kadın nihayet kendine geldiğinde Gentry tutuklama işlemine devam etti.

Bölüm 8

PAZARTESİ WINTER'S INN

Millanie Pazar gününü uyuyarak geçirmişti. Bacağı kadar zihninin de iyileşmeye ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Bir görev üstlenebileceğinden emin değildi ama Çavuş Hughes hayır cevabını kabul etmedi, bu yüzden Pazartesi günü kahvaltıdan sonra dizüstü bilgisayarıyla verandaya çıktı ve Organize. Ortağı ortaya çıktığında, onun yapması gereken bir ton iş olmasını planlıyordu.

Verandadaki hasır sandalyelerden birinde küçük bir kızın oturuyor olması onu şaşırttı. On yaşlarında görünüyordu ve yazlık bir elbise giymesine rağmen kış solgunluğundaydı.

"Merhaba." Millanie çocuğa gülümsedi. "Bu sabah verandada başka birini bulmak ne güzel." Kızın ince bacağındaki korseyi gözden kaçırmadı. "Kayıp mı oldunuz?"

Misafir doğruldu, gülümsemesine karşılık vermeden Millanie'yle yüzleşirken yaşlandı. "Ben Saralynn Matheson, yaşıma göre küçük olsam da on iki yaşındayım, o yüzden benimle çocukmuşum gibi konuşma, tamam mı? Teyzem sen kahvaltını bitirip dışarı çıkana kadar beklememi söyledi. Senin de benim gibi sakat olduğunu söyledi."

"Kırık bir bacağım var ve senin kadar zeki görünen birine asla bir çocuk gibi davranmam." Millanie rahatlık alanının dışındaydı. "Her yaştan çocukla konuşmaya alışık değilim."

Saralynn öne doğru eğildi ve özrü sessizce kabul ediyormuş gibi rahatladı. "Ben doğduğumda bacaklarım düzgün çalışmıyordu, ama teyzem seninkilerin

bir kahramanken yaralanmış. Bombalı bir adamla yüzleşerek birçok hayatı kurtardığınızı söylüyor."

Millanie, kasabaya döndüğüne dair haberin yayılmasının üç günden çok daha uzun süreceğini düşündü. "Teyzen kim, Saralynn?"

"Şerif Alex Matheson, ama amcamla evlenmeden önce o da sizin gibi bir McAllen'dı. İkinizin ikinci dereceden kuzen olduğunuzu söylüyor."

Millanie verandadaki diğer hasır sandalyeye oturdu. "Bu doğru. Büyüdüğümüzden beri onu sadece bir kez gördüm ama biz kuzeniz."

Saralynn sandalyesinde sallandı. "Ben de öyle düşünmüştüm. İkiniz birbirinize benziyorsunuz. İkiniz de McAllen boyundasınız. Büyükannem Matheson, tüm McAllen'lerin gerilmiş gibi görüldüğünü söyler. Bacağın acıyor mu?"

"Birazcık. Peki ya seninki?"

"Birazcık." Saralynn öne doğru eğildi ve elini alçının üzerine koydu. "Acıya yardımcı olacak bir sır biliyorum."

"Her türlü tavsiye için minnettar olurum." Millanie bu zeki çocukla konuşmayı çok seviyordu. "İşler kötü gittiğinde ve kendini zorladığında şu hikayeyi hatırla

Hank amcam anlatmıştı. Küçükken birkaç büyük çocuğun gölü yüzerek geçmeye gittiğini söyledi. Kayığı olan yaşlı bir adam onları takip etmeyi kabul etmiş. Eğer çocuklardan biri vazgeçer ve kayığa binmek zorunda kalırsa, diğeri

çocuklar ona bebek derdi. Hank o kadar iyi yüzemediğini söyledi ama geri adım atmak istemedi. Yolun yarısına geldiğinde vücudunun her yeri ağrıyordu. Kaslarının jöleye döndüğünü iddia etti. İlk vazgeçenin kendisi olması gerektiğini bilerek tekneye yaklaşmış ama yaşlı adam onu bebek olarak damgalanmaktan kurtaran bir şey söylemiş."

Çocuk doğal bir hikaye anlatıcısıydı. Millanie'nin "Ne dedi?" diye sormasını bile bekledi.

Saralynn tereddüt etti, sonra ekledi, "Yaşlı adam 'Sadece yüz' dedi. Hank Amca bir süre öyle yaptı, ta ki devam edecek kadar güçlenene kadar. Yarışı kazanamadı ama pes etmedi." Hasır sandalyede arkasına yaslandı, ayağını sallanan tabureye dayadı ve fısıldadı, "Bir süre yüzmeye ne dersin?"

Millanie hava sıcak olmasına rağmen ikisinin de üzerine eski bir yorgan örttü. Birkaç dakika sonra küçük bilgeye, "İyi fikir," diye fısıldadı.

Şerif bir saat sonra içeri girdiğinde Millanie kendini dinlenmiş hissetti. Ayağa kalktı, kuzenine sarıldı ve Saralynn'e veda etti.

Kız arabaya doğru giderken Alex sesini alçalttı ve Millanie'ye doğru eğildi. "Gerçekten çok neşeli, değil mi?"

Millanie çocuğun topallayarak arabaya gidişini izlerken Alex devam etti: "Bu sabah piyano dersinden sonra seninle konuşmak için buraya gelmek istedi. Onu almamın biraz zaman alacağını söyledim ama yapacak çok işi olduğunu söyledi."

"O yaptı." Millanie kıza el salladı. "Bana yüzmeyi o öğretti."

Birkaç dakika daha konuştular, yakında öğle yemeği yemeye söz verdiler ve e-posta alışverişinde bulundular. Her biri diğerine güvenilebileceğini biliyordu; kelimeleri söylemelerine gerek yoktu.

Hava durgun ve günün sıcaklığı henüz her şeyin üzerine çökmemişken Millanie sandalyesinde arkasına yaslanıp biraz daha süzölmeye karar verdi. Çay saati civarında bir kez uyandı ve Bayan Biggs'in tepside getirdiği her şeyi yedi, ardından sandalyeye yaslanıp tekrar süzölmekten önce birkaç saat dizüstü bilgisayarında çalıştı. Uyuyamayacak kadar acı çektiği günler ve geceler onu yakalıyor gibiydi.

Bir cipin arabaya girdiğini duyduğunda gölgeler uzamıştı. Birkaç dakika boyunca hareket etmedi, sadece Drew Cunningham'ın yürüyüşünü izledi. Ona doğru. Elleri ceplerindeydi, başı eğikti, adımları uzundu. Yürürken düşünen, çevresinin farkında olmayan bir adam, diye karar verdi. Tanıdığı tüm savaşçılardan ve entrikacılarından çok farklı bir adam.

Başını kaldırıp onu görmeden önce neredeyse merdivenlere varmıştı. Yavaşladı. Tereddüt etti. Ne yapacağından emin değilmiş gibi görünüyordu. Kadın neredeyse gülecekti. Martha Q'nun verandasına adım atmak pek de yeni dünyalar keşfetmek sayılmazdı.

"İyi akşamlar Millie," dedi sonunda alçak, eğitilmiş sesiyle. "İyi akşamlar, Dr. Cunningham." Adamın daha fazla şey öğrendiğinden hiç şüphesi yoktu.

tıpkı onu buraya getirdiğinden beri geçen üç gün boyunca onun hakkında olduğu gibi. "Beni kontrol etmeye mi geliyorsun?" Dedikodulara göre birkaç yıl boyunca dünyanın dört bir yanını gezmiş ve dersler vermiş, sonunda da bir ders kitabı yazmak için buraya yerleşmişti. Martha Q'nun arkadaşlarından biri Clifton Creek'te bir ders verdiğini söylemişti ama kimse ne olduğunu bilmiyor ya da umursamıyor gibiydi. sınıf hakkındaydı.

Millanie onu internetten araştırmıştı. Kredi notu çok iyiydi, evini kiraya vermişti ve görünüşe göre kendi adına bir arabası yoktu. Eğer öyle olmasaydı

Zararsız görünen bu adamı, nerede olduğuna dair hiçbir ayak izi bırakmayan

bu adamı izlenmesi gereken kişiler listesine koyabilirdi.

Zeki bakışları kadının bol pamuklu pantolonunu ve gündelik gömleğini inceledi. "Bir yatta olman gerekiyormuş gibi görünüyorsun. Diğerlerinden oldukça farklısın.

Little House on the Prairie görünümü."

"Alçımın üzerine sığacak kadar uzun ve geniş olan tek pantolon bunlardı. Bugünlerde modayla ilgili tek kuralım bu gibi görünüyor." Adamın bakışlarındaki onayı kaçırmadı. Belki de kıyafet sandığı kadar kötü görünmüyordu. Üniformadan başka bir şeyin içinde kendini rahat hissedecek kadar uzun süre çıkmamıştı. Hastane hemşireleri, hastaneden yürüyerek çıkabilmesi için pantolonunun bir paçasını kesmişlerdi.

İlk iki basamağı tırmandı. "Sorunuza cevap olarak, bana katılırsanız sizi bir içki içmeye götürmek için buradayım."

"Martha Q seni aradı mı?" "Tabii ki."

Alt dudağının köşesi seğirdi ve kadın onun yalan söylediğini anladı. Adam açık bir kitap gibiydi.

Onu, kendisine gerçek ismiyle hitap etmesini sağlayacak kadar uzun süredir tanımadığına karar verdi. İsimleri kısaltmak Güney'de bir alışkanlık gibi görünüyordu.

Yaklaşarak ekledi, "Martha Q, Harmony'nin yaralı kahramanının bütün gün ve gece verandasında oturmasına izin veremez; bu iş için kötü olur. Seni kaçırmayı kabul ettim."

Millanie bir gerçeği daha dosyaladı. Drew Cunningham çok kötü bir yalancıydı.

Bunu ilgi çekici buldu ama bir türlü kurtulamadığı açlık sancıları onun sorusunu yanıtladı. "İçkiyle birlikte yiyecek bir şeyler gelirse giderim. Sadece saçımı taramama ve çantamı almama izin ver."

"Çantaya ihtiyacın yok. Ben alırım, saçın da mükemmel görünüyor. Buffalo's Bar and Grill'in güvertesinde yemek yiyeceğiz. Orayı biliyor musun? Hamamböcekleri bile iki adım atmayı bilir."

"Hayır. Şehirden ayrıldığımda reşit değildim."

"Petrol sahası işçilerinin ve sığır çobanlarının bira içmek için uğradıkları bir yer.

temizlemeden önce. Tüm yiyecekler plastik bir sepet içinde ketçap ve Yanında da jalapeños. Yeni bir aşçıları olduğunu ve menüyü tatlı patates kızartması ve hush puppies'i de içerecek şekilde genişlettiklerini duydum."

Sırttı. "O halde ben hazırım. Tatlı olarak ne var?"

Elini uzattı ve onu yavaşça sallanan koltuktan çekti. Kolunu beline doladığında onun tanıdık yakınlığını hissetti. O güvende olma hissi geri geldi, her ne kadar mantığı ona alçılı bile olsa, eğer onları bu durumdan kurtaracak kişi muhtemelen o olacaktı.

"Kızarmış elmalı turtalar. Güvenin bana, bayılacaksınız."

Adam göz kırptığında, kadın güldü.

Daha önce hiç onun gibi biriyle birlikte olmamıştı. Nazikti, neredeyse tatlıydı, kesinlikle şefkatliydi. Orduda tanıdığı tüm erkekler sert ve iyi eğitilmişti ve ön sevişmenin basitçe "*Senin yerin mi benimki mi?*" diye sormak olduğunu düşünüyorlardı. Karşısındaki adam silah kullanmayı biliyormuş gibi görünmüyordu ve muhtemelen formda kalmak için tenis bile oynamıyordu, öyleyse neden onun yanında kendini güvende hissediyordu?

Üstü açık ve tüm camları kapalı cipe binmesine yardım etti. Hafif balık kokuyordu ve her zaman açık havada bırakılmış gibi görünüyordu. Adam diğer tarafa tırmanırken, "Minibüsü takas mı ettin?" diye sordu.

"Hayır. Ödünç aldığım birkaç araç var. Henüz sahip olmak istediğim bir tane bulamadım. Bu çoğunlukla gölde kalıyor, ama gecenin çok güzel olduğunu düşündüm, esintiyi seversin."

Gerçeği söylemeye karar verdi. Yalan söylemek onun için kolay olurdu ama arabası olmadığını itiraf etmişti. Zaten bildiği ve çok tuhaf bulduğu bir gerçektir bu.

"Demek bu kaçırma planlıydı." Bir kıkırdamayı daha bastırdı. "Beni Martha Q'nun verandasından kaçırmayı önceden planladın mı?"

"Tabii ki. Ben organize biriyim. Planım seni rüzgarlı bir gezintiye çıkarmak, sipariş edebileceğimiz tüm kötü kızarmış yiyeceklerle doldurmak ve çoraplarını öpebilmem için seni buraya geri getirmek. Hepsi bu, ama önerilere açığım."

Adamın şaka yapıp yapmadığını ya da onun kendisini düşündüğü kadar kendisini de düşünüp düşünmediğini merak etti. *Benim tipim değil*, diye kendi kendine hatırlattı, ama paylaştıkları öpücüğün anısı aklından çıkmıyordu. Belki de şimdi, iyileşme sürecindeyken, geçiş dönemindeyken, bu nazik adam tam da ihtiyacı olan şeydi.

Yolculuk konusunda haklıydı. Teksas'ta durgun bir günde bile rüzgar esiyordu.

Bara birkaç blok kala saçları darmadağın olmuştu. Genelde daha kısa kestirirdi ama kazadan beri saçını ya da makyajını pek düşünmemişti. Şimdi çikolata kahverengisi saç telleri, eğer onları itmezse gözlerini kapatıyordu.

Ona yardım etmek için cipin yanına geldiğinde, kendini tutamamış gibi hafifçe saçlarına dokundu. "Buklelerini beğendim. Kız kardeşimin de kıvrırcık siyah saçları var ama o saçlarını uzun tutuyor."

"Falcı kız kardeşin mi?"

Başını salladı. "Hatırlıyorsun. Belki de düşündüğüm kadar kendinde değildin.

Evet, bu o. Bildiğim tek bir kız kardeşim var ve doğruyu söylemek gerekirse, o da başa çıkabileceğim tek şey."

Millanie onun söylemediklerini okudu. "Onu ne zaman öğrendin?"

Satır aralarını okumasına şaşırmış gibi onu inceledi. "Onun varlığını birkaç yıl önce öğrendim. Görünüşe göre beni internette bulmuş. Aynı babayı paylaşıyoruz ama ben ondan on yaş büyüğüm. Babamız beni terk etti. Onunla ilgili anılarım olmadan önce, ki bu muhtemelen en iyisi çünkü onu rahatsız etmek için sürekli arıyor. Eğer Dial-A-Lecture için sekiz yüzü bir numara olsaydı bunun onun ev telefonu olacağını iddia ediyor."

Millanie onun hakkındaki gerçekleri beynine kaydetti. Drew çok normaldi.

Normal insanlar her zaman gerekenden fazlasını söyler. Saklayacak bir şeyi olan insanlar, sadece yapmaları gerektiğini düşündükleri şeyi yaparlar. Birkaç içki ve o

Bu sıkıcı adamın hayatının her ayrıntısını biliyordu. Bahse girerdi ki adam dünyayı gezdiğinde Amerikan otellerinde kalmış, Amerikan yemekleri yemiş ve ders verdiği kampüsten fazla uzaklaşmamıştı.

Drew, binanın yan tarafındaki küçük bir paket servis penceresinden yemek siparişi vermek için içeri girmeden önce güvertede bir sandalyeye oturmasına yardım etti. Verandada oturup bara gelen insanları izlemek hoşuna gidiyordu. Çoğu kendi yaşına yakındı ama o kendini çok daha yaşlı hissediyordu. Erken yaşta tek başına olmanın getirdiği bir şey onu hızla büyütüyordu.

İki bira getirdiğinde, Drew onun karşısına oturdu ve uzun bacaklarını yanındaki sandalyeye uzattı. Şaşırtıcı bir şekilde, konuşmak istiyor gibi görünmüyordu, sadece ona bakmak istiyordu. Onun çok az kişiyle çıkmış olabileceği ihtimalini düşündü.

Onda kesinlikle yanlış bir şey yoktu, ama kadınlar biraz tehlike ya da biraz stil sahibi bir erkek istiyorlardı. Adam fazla rahat, fazla rahattı. Adamla ilgili gerçekten ilginç olan tek şey öpüşme şekliydi ve bunu bir randevuyu bir arada tutmak için yeterli göremiyordu. daha az bir ilişki.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Hayat hikayelerimizi değiş tokuş

edebilir, üniversite günlerimizden ve işlerimizden nefret ettiğimiz şeylerden bahsedebiliriz, ama

Konuşmanın bu kısmını atlamaya ne dersiniz?"

Millanie şok olmuştu. Eğer bu bir tür replikse, utangaç profesörü yanlış değerlendirmişti. "Pekâlâ," dedi. "Ne hakkında konuşacağız? Politika mı, filmler mi, hava durumu mu?"

Omuz silkti. "Bugün zaten hava durumu hakkında konuştum ve senin politik görüşün umurumda değil. Bir yıldır film izlemedim, o yüzden bu konu kapandı."

"Peki, geriye ne kalıyor?"

"Bu gecenin ilerleyen saatlerinde seninle konuşmayı hiç planlamıyorum. Sanırım bunu açıkça belirttim ama şimdilik Harmony'ye neden geri döndüğünü bilmek istiyorum. İnsanları iyi değerlendiririm ve sen buraya ait görünmüyorsun. Sanırım senin tarzın değil."

Millanie neredeyse ona gülecekti. İnsanları iyi değerlendirdiklerini söyleyenler nadiren öyle olurlardı. Yani profesör ya sadece sohbet ediyordu ya da kendi kendine yalan söyleme eğilimindeydi.

Garson kız bir sepet tavuk kroket ve tatlı patates kızartması getirdi. Bir çift geçerken durup Drew'la gölde balık avının nasıl gittiği hakkında konuştu. McAllen'lı kuzenlerinden biri bardan dışarı fırladı ve Millanie'nin şehre döndüğünü duyduğunu söyledi. Üçüncü sınıfta birlikte oldukları günlere dair hatırlayabildikleri her şeyi yeniden anlattılar. Millanie, Drew teklif etseydi kuzeninin de akşam yemeğinde onlara katılacağını hissediyordu. Tanrıya şükür, profesör sessizdi.

Kuzen nihayet içeri girdiğinde güverte insanlarla dolmuştu. Millanie her birini incelememek için kendini zorladı. Bu ordu değildi. Bu insanlar bir tehdit oluşturmuyordu. Burası Harmony'ydi. Rahatlayabilirdi. Aradığı adam burada takılmazdı. Büyük ihtimalle ya da bir bağış toplama etkinliğinde.

Drew iki bira daha almak için ortadan kayboldu ve yirmili yaşlarının başında, uzun siyah kıvrıkcık saçlı, ince yapılı bir kadın koşarak gelip boş sandalyeye oturdu. "Bana yardım etmelisin," diye fısıldadı, eski bir gerilim filmindeki casus gibi.

"Sen Drew'un kız kardeşi misin? Kare, değil mi?" Millanie'nin hiç şüphesi yoktu. Kız hâlâ tek boynuzlu atlara inanıyor gibi görünüyordu.

"Nereden biliyorsun?" Geniş kahverengi gözler şaşkınlıkla ona baktı.

Millanie de aynı şekilde davrandı. "Bende de biraz yetenek var, biliyorsun. Bazı şeyleri söylenmeden önce hissedebiliyorum."

Kare sandalyede zıplayarak taktığı yirmi kolyenin minik Noel çanları gibi şingirdamasını sağladı. "Bu harika. Birbirimizden ayrılmamalıyız. Yeteneklerimizi takdir etmeyen pek çok kişi var. Misafir gelmesinden hoşlanmayan iki kişinin tek çocuğu olarak büyüdüm. Üniversiteye gidip çoğu insanın yetenekli olmadığını öğrenene kadar babam dışında herkesin yetenekli olduğunu düşündüğüme inanır mısınız?"

"Anlıyorum." Millanie kızın duymak istediğini bildiği şeyi söyledi. Yıllar önce, birinden gerçeği öğrenmek istiyorsanız, onun ne olduğunu yansıtmamız gerektiğini öğrenmişti. Herkes otomatik olarak kendi gibi onları anlar. "Şimdi, nasıl yardımcı olabilirim?"

Drew Cunningham'ın küçük kız kardeşi yakınına eğildi. "Johnny Wheeler yapmadığı bir şey için sallanmak üzere. Avucunu okudum. Yapamazdı.

birini öldürmüş olabilir. Ellerinde görünürdü. Ama herkes Scarlet'i onun öldürdüğünü düşünüyor, bu yüzden birinci cinayetten hapse gireceği kesin. Sanırım davasını yavaşlatan tek şey cesedinin henüz bulunamamış olması, ama birkaç gün içinde ceset kokmaya başladığında Johnny resmen suçlanacak."

Millanie onun saçmalıkları arasında gerçekleri bir araya getirmeye çalıştı. Kare kesinlikle çok fazla hapishane filmi izlemişti. Aklına bir düzine soru geldi ve nereden başlayacağını bilemedi. Sonunda, "Johnny Wheeler yine kimi öldürdü?" sorusunda karar kıldı.

"Karısı Scarlet'i ve belki de sevgilisi Max Dewy'yi öldürdüğünü söylüyorlar. İnsanların yarısı bunu tartışıyor çünkü çoğu Max'in eşcinsel olduğunu düşünüyor, bu da onu sevgilisi olmaktan çıkarıyor. Ancak öz kardeşi, Scarlet'in kaybolduğu gece Johnny'yi gördüğünü itiraf etse bile Johnny onları öldürmedi. Kardeşi onun kavgaya karışmış gibi göründüğünü ve üzerinde taze toprak olan bir kürek taşıdığını söyledi." Kare sonunda bir nefes aldı ve ekledi, "İki çocuk evinin karşısına park etmişler ve onu bir şey gömerken gördüklerine yemin ediyorlar. Johnny Wheeler gibi iri bir adamı karanlıkta bile gözden kaçırmak zordur. Çukura attığı şeyin çok büyük olmadığını söylediler ama Scarlet ufak tefek bir şeydi. O otuz yaşındaydım ve hala kart alıyordum."

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Millanie tekrar sordu. Bunun, yeni gelenin ne kadar saf olduğunu görmek için bilmediği bir tür bar oyunu olabileceğini düşündü.

Kare yalvarırken gerçekten endişeli görünüyordu, "Kardeşıme söyle, bu sefer bana yardım etmek zorunda. Bu gerçek. Bir adam ölebilir ve bunu yapabilecek tek kişi benim.

masum olduğuna inanıyor. Drew'un aklı var. Bir şeyler düşünecektir."

"Sandalyemden kalk." Drew'un sesi Millanie'nin hemen arkasından gürledi. "Yıllardır çıktığım ilk randevudayım ve sen bize katılmaya davetli değilsin.

Bu haftanın krizi her neyse bekleyebilir Kare."

Kahverengi gözlerini Millanie'ye dikerek yardım için bir kez daha yalvardı.

Millanie başını salladı ve sanki sessizce yemin etmiş gibi kızın elini okşadı.

Kare ayağa fırladı. Kardeşini yanağından öptü ve sanki sorununu bir şekilde çözmüşler gibi dans ederek uzaklaştı.

Drew oturdu ve Millanie'ye içkilerden birini ikram etti. "Seni kız kardeşimden uzak durman konusunda uyarmıştım."

"Bu bacakla koşmak kolay değildi." Adamın dudağını kaldırdığını gördü ve ciddi olmadığını anladı. "Onun sorunlarını hep sen çözüyorsun, değil mi?"

"Görünüşe göre bu benim hayattaki görevim. Geçen hafta, orada sokaklarda başıboş dolaşan bir kapkaççı çetesi vardı. Ondan bir hafta önce kalbi olmayan bir adamla tanıştığını düşünmüştü. Yani gerçekten bir kalbi yoktu. Eski bir kitapta kalp hırsızları hakkında bir şeyler okuduğunu iddia etti. Geçen ay duvarına bir düzine delik açtım çünkü içeride sıkışmış bir şey duyduğuna yemin etti. Artık neden televizyona ya da filmlere ayıracak vaktim olmadığını biliyorsunuz."

"Ya da görünüşe göre randevular."

Başını iki yana salladı. "Çıkmamak kendi tercihimdi." Bir patates kızartması aldı ve ona doğru tuttu. "Şimdi soruma cevap ver. Harmony'ye neden geri döndün?"

Sorduğundan beri yemeklerinin yarısı yenmişti. Adam bekledi. Açlıktan ölüyormuş gibi davranarak oyaladı.

Sonunda, tüm tavukları bittiğinde, "Neden geri döndüğümü bilmiyorum. Çocukken burada yaşadım ve sanırım burası evime en yakın yer. Köklerim burada. Büyük büyük dedelerim burayı Kasaba." Ona buraya sadece gidecek başka bir yeri olmadığı için döndüğünü söyleyemezdi.

Konuşmadan birkaç lokma yedi, sonra kızdan çok kendi kendine, "Cevap bu değil ama şimdilik idare eder," dedi. Yemeğini bir kenara itti ve ekledi, "Gezintiye çıkmak ister misin?"

Millanie başını eğdi ve onu inceledi. "Peki ya kız kardeşinin acil durumu?"

"Öğleden sonra uykumdan uyandırdığında bir arkadaşımın bu konu hakkında konuştu. Kanun Wheeler'ın karısını öldürdüğünü düşünmüyor. Aslında, ayrılmadan önce onu zihinsel olarak dövmek için oldukça iyi iş çıkarmış. Eğer onu gömdüğünü söylemeseydi, şerif onu tutuklamazdı. Ama herkes konuşurken bir itirafı görmezden gelmek zor."

"Küçük kasabalar." Onları hiç anlamamıştı. "Annemin burada büyümekle ilgili bazı hikâyelerini hatırlıyorum ama ben fazla dikkat etmeden taşındık."

"Onları sevmelisin. Barda para için iki kavanoz var. Biri onu nasıl öldürdüğüne dair bahse girmek için, diğeri de savunmasına yardım etmek için." Drew sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi rahat bir tavırla, kalkmasına yardım etmek için kolunu ona doladı. "Kız kardeşim geri gelmeden buradan gidelim."

Rüzgâr dinmiş, gece ılık ve yaz kokusuyla zenginleşmişti. Onu Harmony sokaklarında gezdirdi. İkisi de fazla konuşmadı. Kadın hatırladığı birkaç yeri işaret etti. Adam nerede büyüdüğüne dair hiçbir ipucu vermedi.

Sonunda, "Çıkmadığını söylemiştin, neden ben?" diye sordu. Neden şimdi?" "Belki de istediğim özelliklere sahip bir kadınla karşılaşmamışımdır?"

Güldü. "Ne? İki dudak mı?" Onu hazırlıksız yakaladığında attığı kısık kahkaha hoşuna gitmişti.

"Hayır, bundan daha fazlası var. Ne olduğunu bilmiyorum ama sizde bir şey var hanımefendi. Çok nadir bulunan bir şey. Belki de sadece benim gördüğüm bir şey."

Sahip olduğu şeyin çok nadir olması gerektiğini söylemeyi düşündü çünkü başka hiç kimse bundan bahsetmemişti. Belki de romantik biriydi, orada olmayan bir sihri arıyordu. Yıldızlar aşk için aynı hizaya gelmiyordu. Onlar sadece muhtemelen biraz yalnız, biraz sıkılmış iki insandı.

Pansiyona geri döndüklerinde Millanie ne yapacağından emin değildi. Adam onu verandaya kadar götürdü, basamakları tırmanırken sırtını sabit tuttu ve ona ön kapıyı açtı. Mükemmel bir beyefendi.

"Bir kadeh şarap içmeye gelmek ister misin? Martha Q'nun şişeleri nereye sakladığını biliyorum."

"Hayır, teşekkürler," diye kibarca cevap verdi. "Yarın dolu bir günüm var."

Neredeyse "*Ne yapıyorsun?*" diye soracaktı ama onu henüz yeterince iyi tanııyordu. Belki de hiç tanımayacaktı. Artık Harmony'de bir görevi vardı ve onu tanımak sadece dikkatini dağıtıcaktı.

Odanın kapısını açtı, sonra geri çekildi.

İçeri girdi ve iyi geceler demek için döndü. Adamın eli hafifçe koluna dokunduğunda kelimeler boğazında düğümlendi.

"Koltuk değneklerini bırak, Millie. Ben seni tutarım." Eli kızın belinde gezindi. "Sonunda bu gece buraya gelme sebepime geldik."

Bir şaka yapmayı ya da şaşırmış gibi davranmayı düşündü ama adamın bir bakışı

Gözleri ona adamın çok ciddi olduğunu söylüyordu. Koltuk değneklerini kapı ile pencere pervazı arasına koyarak bekledi.

Aralarındaki birkaç santimi kapatırken elleri sırtının küçük kısmına doğru hareket etti. Ona doğru hareket etti, fısıldarken ağzı kulağına değiyordu, "Şimdi çoraplarını öpeceğim kısım geldi."

Millanie gözlerini kapattı, Cuma gecesi ayrıldığı andan beri başka bir öpücük beklediğini fark etti. Ama yüzü saçlarına değdiğinde hiç acelesi yokmuş gibi görünüyordu ve sonra yavaşça öpücüklerini Millanie'nin Boğaz. Nihayet adam dudaklarını kendi dudaklarıyla kapattığında, kadın vaat edilen öpücüğe hasret kalmıştı.

Bu seferki tatlı ya da şefkatli değil, ihtiyaçla doluydu. İçinde derinlerde bir şey karşılık verdi ve öpücük vahşileşti. Bir fırtına gibi üzerine çöktü, onu sarstı ve daha önce hiç hissetmediği bir şeye aç bıraktı. Geri çekilemedi. Gitmesine izin vermedi. Ona daha yakın olmak istiyordu. Daha fazlasını istedi.

Sonra, fırtınanın başladığı gibi aniden öpüşmeyi kesti ve doğruldu, vücutları hâlâ birbirine değiyordu, nefesleri birbirine karışıyordu. Adamın elleri onu tutmasaydı kemiksiz bir şekilde yere yığılacakmış gibi hissediyordu.

Gözleri onun duygularını yansıtıyordu. Şok. Tutku. Kontrolün sınırı. Onun duygularına hükmetmek için sessizce savaşmasını izledi.

Onun kazandığını anladı. Adamın elleri hâlâ sırtındaydı ama artık onu okşamıyorlardı.

"Bütün erkekler seni öptüğünde deliriyor mu?" Soru havada bir suçlama gibi şakladı.

"Hayır," diye cevap verdi, onun keskinliği karşısında şaşırmıştı. Tahmin edilebilir profesör kontrolünü kaybediyordu ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Eğer kendi duygularını çözmeye çalışmıyor olsaydı, bu durumu komik bulabilirdi.

"Bir tek sen varsın. Söylesene, bu delirme olayı sık sık oluyor mu?" "Asla," diye yanıtladı.

Adam devam ederken kadın koltuk değneklerine uzandı. "Bu işe karışmayı düşünmüyorum. Bu ... Ben gerçekten ..."

Mesajı aldı. "Bak Drew, ben de bir ilişkiye başlayabileceğim bir yerde değilim. Şehirde o kadar uzun kalmayı planlamıyorum. Sadece arkadaş olmaya ne dersin?"

"Artık arkadaş değiliz," diye düzeltti elleri onun yanından ayrılırken.

"Doğru." Omuz silkti. "Tamam, arkadaş olmamaya ne dersin? Eğer tekrar karşılaşsak, sadece öpüşür ve ayrılırız. Arkadaş ya da sevgili değil, sadece öpüşen kankalar."

Rahatladı, sonra sanki yeniden yangın çıkarabileceklerinden korkuyormuş gibi bir adım geri çekildi. "Kulağa bu kadar saçma gelmeseydi, kabul ederdim."

"Ben de," diye cevap verdi vedalaşmadan kapısını kapatırken.

Bölüm 9

SALI

HARMONY İLÇE HAPISHANESİ

Johnny Wheeler'a onuncu kez bir ziyaretçisi olduğu söylendiğinde, neredeyse hücrelerinden çıkmayı reddediyordu. Yirmi dört saatten daha kısa bir süredir ilçe hapishanesindeydi ve kasabadaki insanların yarısı onunla konuşmak için uğramıştı.

Yüz mil içindeki her kanun adamı, davayı çözmeye çalışırken sorgulama becerilerini test etmek için oraya gitti. Buna "tutku suçu" diyorlardı. Johnny onlara Scarlet'le arasında altı aydır tutku olmadığını anlatmak için bir saat uğraştı ama "tutkusuz bir suç" olduğunu anladı. tutku" kulağa pek de iyi gelmiyordu.

Onunla akraba olan herkes ağlamak ve nedenini sormak için koştu. Görünüşe göre, büyük büyük amcası James Çetesi'ne katıldığından beri haydut kanı taşıyan ilk Wheeler oydu. Kardeşinden vaizine kadar hiç kimse onun masum olduğunu düşünmüyordu ve Scarlet yaptığı şey için cezalandırılmayı hak etse bile tetiği çekmesi, boğazını kesmesi ya da onu yastıkla boğması gerekenin o olmadığını söylüyorlardı. Wendell onun sessiz sinema oynadığını düşünüyor gibiydi. Gardiyan her arkasını döndüğünde bir tür öldürme hareketi yapıyor ve kaşlarını oynatarak Johnny'nin doğru tahmin ettiğinde başını sallamasını bekliyordu.

Johnny, Buffalo'nun Barında karısını nasıl öldürdüğüne dair bahisler oynandığını hissediyordu. Hatta teyzelerinden biri, güzellik salonundayken Scarlet hakkında duyduğu hikâyeleri anlatmak için uğramıştı. Max Dewy, karısının hoşlandığı ilk "arkadaş" değildi. Görünüşe göre düzinelerce. May Teyze

Sanki sadece aptal değil k r olduğu haberi Johnny'nin karısını öldürme konusunda daha iyi hissetmesini sağlayacakmış gibi ayrıntılar.

"Bay Wheeler," dedi ge n  şerif yardımcısı. "İyi misiniz?"

Johnny *Hayır diye* bağırmak istedi ama delilik savunması yapmayı planlamadığı sürece bunun pek işe yarayacağını sanmıyordu. "Ben iyiyim."

"Bir ziyaret in olduğunu söylediğimi
duydun mu?" "Duydum. Başka bir
akraban mı?"

"Hayır."

"Kanun adamı mı?"

"Hayır. Hiç sanmıyorum."

Johnny ayağa kalktı, başka biriyle konuşmak isteyip istemediğine karar vermeye çalışıyordu. Bu onun son sorusuydu. "Cenaze evinden Tyler Wright değil mi?"

"Hayır." şerif yardımcısı gülümsedi. "Uzun siyah saçlı ve eşarptan yapılmış gibi görünen bir eteği olan ge n  ve güzel bir kadın. Çok tatlı ama biraz dağınık görünüyordu."

"Oh." Johnny açık hücre kapısına doğru ilerledi. "Avukatım olmalı."

Ziyaret odasına doğru yürüdü. Harmony'nin hapisanesinde her zaman televizyonda gördüğü gibi cam pencereler ve telefonlar yoktu. Tek sahip oldukları uzun bir masaydı. Bir uca oturması ve ziyaretçiye dokunmaya çalışmaması söylenmişti. May Teyzesi bu kurala hiç aldış etmemişti; ona doğru koşmuş ve onu çekip almadan önce güzelce sarılmışti. Sonra kendiliğinden sarıldığı için iki kez üstünün aranması gerekmişti. Aldırmış gibi görünmüyordu.

Karşı kapı açıldı ve falcı içeri s z ld . Kare Cunningham'ın ona yardım etmesinin tek yolu, artık *empatinin* ne demek olduğunu bilmesiydi.  nemsemiği anlamına geliyordu. Scarlet bu konuda haklıydı; onun bahsettiği şeyi nadiren önemsiyordu ve ona göre bu, onu önemsemediği anlamına geliyor olmalıydı.

Falcı, fazladan yer bırakırsa hapsedilen katillerden birinin yanlışlıkla dışarı çıkabileceğinden korkuyormuş gibi kapıyı acele edecek kadar açtı.

"Merhaba John," dedi o alçak yatak odası sesiyle, masanın diğer ucuna otururken.

Ellerini ona doğru uzatmak için garip bir istek duydu ama yapmadı. "Eğer bana başımın belada olduğunu söylemeye geldiysen Kare, artık çok geç. Görünüşe göre benim

Karısı ve sevgilisi otel faturalarını kapatmadan ortadan kayboldular ve herkes suçlunun ben olduğumu düşünüyor."

"Neden sen?" dedi basitçe.

"Dosyada bıraktıkları benim kredi kartımdı. Sorun şu ki, alışveriş çılgınlıkları kartın limitini çoktan aşmıştı. Yani şimdi sadece faturayı ödemek zorunda değilim, aynı zamanda cinayetten ömür boyu hapse gireceğim." Gülümsemesi doğru gelmiyordu.

"Eğlencenin hiçbirine sahip olamadığım için biraz haksızlık gibi görünüyor."

"Onu öldürmekle hiçbir alakan yok. Eğer öldüyse tabii. Hayat çizgisini hiç görmediğim için buna cevap veremem." Kare iki elini yüzünün önünde birleştirdi. "Eğer bir gün ortaya çıkarsa, onu buraya getirin ve size ne kadar yaşayacağını söyleyeyim. Tam olarak değil. Biz tarihlerle uğraşmıyoruz."

"Bir daha birlikte dışarı çıkacağımızdan şüpheliyim," dedi, bu peri benzeri yarattığın neden masanın diğer ucunda bir kalabalıkla oturuyormuş gibi çoğul konuştuğunu merak ederek.

"Asla bilemezsiniz. Hayat kendi dönemeçlerini ve kıvrımlarını alır." Kare sanki günün düşüncesini yeni hatırlamış gibi gülümsedi.

Doğrudan ona baktı. Başka bir zaman ya da mekânda olsaydı onu güzel bulurdu ama kelepçeliyken bir uzay vakasıyla flört etmek bir yere varacak bir ilişki gibi görünmüyordu. "Bundan emin misiniz bayan? Buraya ait olmadığımı düşünen tek kişi sizsiniz gibi görünüyor."

Başını salladı ve vahşi saçları omuzlarında dalgalandı. "Benden istemediğini biliyorum ama geçmişini okudum. Arkanda cinayet yok. Bunu avuçlarında görürdüm."

"Harika, güvenilebileceğim bir tanıgım var. Şansım yaver giderse muhtemelen ellerimi kesip kanıt olarak dosyalayacaklar ama ben olsam onlara anlatırsanız çok memnun olurum."

"Oh, tanıklık etmem. Kurallarımıza aykırı. Çok fazla şüpheli var. Hiç yapmadığımız bir şey."

"O zaman neden geldin?" Kelepçeler bileklerine geçirilmeden ve kadın bayılmadan hemen önce birlikte geçirdikleri birkaç dakikanın bir şeylerin başlangıcı gibi görüldüğü konusunda şaka bile yapamayacak kadar başı dertteydi.

O iri kahverengi gözleriyle doğrudan adama baktı ve basitçe, "Bana ödeme yapmayı unuttun," dedi.

Johnny ayağa kalktı ve hücrelerine geri döndü, kadınlardan, akrabalarından ve kendini geliştirmeye dair tüm düşüncelerinden vazgeçeceğini düşünüyordu.

Belki de belediyeyle yaşı köpeklere yaptıkları gibi onu da uyutmaları için konuşabilir.

Hücre sine girdiğinde, ranzasının üzerinde kahverengi kâğıda gevşekçe sarılmış bir paket fark etti. "Bu nedir?" diye sordu yardımcısına.

Genç şerif yardımcısı gülümsedi. "Sizin için bir hediye." "Almamalıydın."

Şerif yardımcısı utanmış görünüyordu. "Bu bir kitap. Açmak zorundaydım. Az önce konuştuğunuz kız size getirdi."

Johnny kâğıdı kenara çekti ve yıpranmış kitabı elinde çevirdi. *Gulliver'in Seyahatleri*. Hiçbir yere gitmeyen bir adama verilecek ne tuhaf bir hediye.

Bölüm 10

Beau Yates, Nashville'deki bir radyo istasyonundaki röportajını bitirdikten sonra özel hattını arayan tanımadığı bir kişiye cevap verdi.

"Ben Yates," diye tersledi, numarasını bulmuş bir kaçık olmamasını umarak. Geçen yıl yarım düzine kez telefon numarasını değiştirmek zorunda kalmıştı.

Konuşmak isteyen hayranlar, dinlemesi için ısrar eden şarkı sözü yazarları, Beau'nun kız kardeşi hakkında şarkı söylediğini düşündüğü için Beau'yu öldürmek istediğini söyleyen bir deli.

"Beau" - arayanın sesi resmi ve işle ilgiliydi - "Ben Harmony İlçe Hastanesi'nden Addison Spencer. Menajeriniz bana numaranızı verdi. Aramaktan nefret ediyorum ama babanız kalp krizi geçirmiş."

Başını salladı, sonra doktorun onu göremediğini fark etti. Son cümlesi beynine ulaşmadan önce, "Merhaba Doktor," diyebildi.

"Durumu stabil Beau, ama çok yakındı. Seni arayıp haber vermem gerektiğini düşündüm."

Beau babasını yıllar önce, babası onu evden kovduğunda kaybettiğini söylemeyi düşündü ama doktorun geçmişini dinlemeye ihtiyacı olduğunu sanmıyordu. Beau hayatının ilk on yedi yılında babasının vaaz vermek için en sevdiği günahkâr olmuştu. Beau yaşlandıkça, babası yanlış ya da kötü bir yanı yoktu. Ama affedemediği günah Beau'nun country müziğe olan aşkıydı. Ne kadar vaaz verirse versin, Beau Vazgeç.

Dr. Spencer konuşuyordu ama tek duyduğu onun son cümlesiydi. "Baban bir daha hayatta kalamayacak."

Melvin Yates'in gençlik yıllarında ona verdiği tüm öğütler şimdi Beau'yu kat kat yün gibi ağırlaştırıyor, içindeki yaşamı boğuyordu. Gerçekte, babasını düşündüğü zaman, Beau onu geçmiş zamanda düşünüyordu.

Peder Yates onun için yıllardır ölüydü. Bir telefon bile etmedi. Ne de bir mektup. Beau'nun gerçek para kazandığı ilk yıl, *Mutlu Yıllar* yazan bir notla birlikte çiçek göndermişti. Ertesi gün arkadaşlarından biri bu aranjmanı, saksıyı, fiyongu ve kartı sokaktaki çöp kutularının yanında gördüğünü söyledi.

Telefonun diğer ucundaki sessizlik sonunda Beau'yu şimdiki zamana geri getirdi. "Arayıp haber verdiğiniz için teşekkürler, Doktor."

Addison tereddüt etti, sonra ekledi, "Hemşirelerden biri iyileşme sürecinde uyandığı birkaç dakika içinde seni sorduğunu söyledi, Beau."

Beau ne yapması gerektiğini bilerek uzun bir nefes aldı. "Yola çıkıyorum."

Yapmak istediği son şey eve dönüp babasını görmektir ama içten içe bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Birkaç yıl önce yaşlı adamı azarlamak isteyecek kadar kızgındı ama şimdi bunun bir önemi yoktu. Görünüşe göre ne sevgi ne de nefret kalmıştı. Eve döndüğünde tek umabileceği şey bu ilişkinin sona ermesiydi.

Dr. Spencer anlamadığı detayları sıraladı. Beau dinlemiyordu. Anılar rüzgarlı bir sokaktaki çöpler gibi dönüp duruyordu. Hayatını kaçarak geçirdiği boşa harcanmış, tozlu anılar. Babasıyla arasında kalan tek şey bir vedaydı.

İki saat sonra Harmony'ye doğru giden özel bir uçaktaydı. Batıya yöneldiklerinde güneş batıyordu ve ona doğru uçarlarken bir saat sürecektir gibi görünüyordu. Beau'nun arayabileceği ya da yanında kalabileceği arkadaşları vardı ama henüz kimseyle konuşmak istemiyordu. Doğruca hastaneye gidecek, babasını görecek, üvey annesine bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soracak ve yarın öğlene kadar uçağa geri dönecekti. Faturalar için gereken her türlü yardımı teklif edecekti ama başka bir nutuk için sessiz kalmayacaktı. Bu seferkine yetecek kadar nasihat almıştı. bir ömür boyu ve bir sonraki.

Uçak toprak bir piste indiğinde, elinde sadece bir gitar kutusu taşıyan siyah şapkalı bir adamın inişini kimse görmeyecekti. Beau, Harmony'ye adımını attığı gibi sessizce geri dönecekti.

Pistin yanındaki eski hangara vardığında kiralık bir araba bekliyordu. Anahtarlar istediği gibi sağ güneşliğin altındaydı. Beau gitarını bagaja yerleştirdi, arabaya bindi ve uçak kalkmak üzere taksi yaparken arabayı çalıştırdı. Dışarı fırlayıp uçağa doğru koşma dürtüsü güçlüydü. Birkaç saat içinde Nashville'e dönebilirdi. Ait olduğu yere.

Grubundaki birkaç kişi onunla birlikte gelmeyi teklif etmişti ama bu Beau'nun tek başına yapması gereken bir şeydi.

Uykulu küçük kasabada yavaşça ilerliyor, hayatından kesitlerin hayaletler gibi etrafta dolaştığını görüyordu. Kasaba biraz yaşlanmış, biraz gelişmişti ama yine de körlemesine yürüyebilir ve hiçbir adımı kaçırmazdı.

Bir oda tutmaya gerek yoktu. Babasını kontrol edip yiyecek bir şeyler bulduğunda gece yarısı olacaktı. Bekleme salonunda sessiz bir köşe bulup sabaha kadar şapkasının altında uyuyacaktı. Sonra doktorla konuşacak, kendisine haber verdiği için teşekkür edecek ve kendi dünyasına dönecekti. Şanslıysa, burada tanıdığı hiç kimse onu görmeyecek ve hiçbir hayranı onu tanımayacaktı. Bazen Beau Yates'in iki versiyonu varmış gibi hissediyordu. Halk için oynadığı versiyonu ve her zamanki gibi utangaç ve güvensiz olan gerçek versiyonu.

Babası hastanenin en yüksek güvenli bölümü olan yoğun bakım ünitesindeydi. Beau'nun içeri girmesine izin vermeleri için yarım saat beklemesi gerekti. Babasını uyandırmayacağına söz verdi ve sadece birkaç dakika kalacağını söyledi.

Odaya girdiğinde gölgelerin arasında durdu ve bir zamanlar çok korktuğu adama baktı. Babası daha yaşlıydı, daha solgundu ve o kadar da korkutucu değildi. Ellerinde çürükler ve koyu lekeler vardı. Saçları fark edilir derecede seyreلمişti. Makinelerin uğultusu yavaş nefes alışının sesini neredeyse bastırıyordu.

Beau her nefes arasındaki saniyeleri saydı, sanki babası her an durabilir ve ölebirmiş gibi. Beau, Rahip Melvin Yates'in asla böyle gitmeyeceğine karar verdi. Kürsüden bağırarak ya da Tanrı'dan dualarına kulak vermesini isteyerek giderdi. Asla sessizce nefes almayı bırakmazdı.

Beau beş dakika bekledi, nefesler arasındaki boşlukları saydı ama hiçbir şey olmadı. Hemşire içeri girerek pederin karısının eve erken gittiğini fısıldadı. Beau sorduğunda, başka kimsenin ziyaret için kayıt yaptırmadığını itiraf etti.

Sonra hemşire, üvey annesinin babasının yanından ayrılmak istemediğini, ancak o kadar bitkin görüldüğünü, doktorun ısrar ettiğini ve herhangi bir değişiklik olduğu anda arayacağına söz verdiğini ekledi.

Beau şaşırmadı. Babasıyla yirmi yıl yaşamak herkesi yorabilirdi. Anlamadığı şey, kızın yaşlı adamı neden hiç terk etmediğiydi. Babasının etrafındaki çorak topraklarda yaşamaya gönüllü olmuştu. Hiçbir şeyin yetişmediği bir yerde, aşkın bile. Beau her zaman askere alındığını hissetmişti.

Yatağın yanına doğru yürürken, babasının elini kendi eliyle örtmeyi düşündü ama yapamadı. Babasına dokunduğuna dair hiçbir anı gelmedi aklına. Küçükken elini tutmamıştı. Sırtını sıvazlamamıştı. Korktuğunda ya da üzüldüğünde Beau'ya dokunmamıştı. Nedense şimdi başlamak için uygun bir zaman gibi görünmüyordu.

Beau odadan çıktı ve kafeterya olup olmadığını sordu. Aç değildi ama gitmek için iyi bir neden gibi görünüyordu. Biraz daha kalırsa kendine acımaya başlayacaktı.

Kafeterya kapalıydı ama otomatlar arka duvarda sıralanmıştı. Bir fincan kahve ve bir paket cips aldı ve bu saatte gelen birinin onu fark etmeyeceği bir köşe buldu.

Dumanlı pencerenin yanındaki sandalye klima soğuşundaydı, neredeyse nemliydi ama o bunun farkına bile varmadı. Oturdu ve pencereden geceye baktı. Bir an için hiçbir şey görmedi, belki de hiçbir şey görmeyi beklemediği için, sonra gözleri alıştı. Dışarıdaki verandada bir masa cama yaslanmıştı ve sanki kendi masasının aynasıymış gibi görünüyordu. Masanın diğer tarafında bir kadın gölgesi oturuyordu. Eğer cam levha aralarında olmasaydı, karşılıklı yemek yiyor olacaktı.

Kadın kahvesini karıştırırken onun farkında değildi. Arada sırada başı hafifçe yukarı kalkıyordu. Peçetesini burnuna götürdü. Ağlıyordu. Onu duyamıyordu. Ağlayan bir gölgeden fazlası değildi, ama onun üzüntüsünü gördü.

Bir süre sonra gitti. Beau, o adım atarken kafasını kaldırmamaya dikkat etti.

İçeri girdi ve artık dağılmış masa ve sandalyelerden oluşan bir mezarlık olan alanı geçti. Onu gördüğüne dair hiçbir ipucu vermedi ama keder uzun gri bir pelerin gibi omuzlarından akıyordu.

Pencereye döndü ve gecenin karanlığında onun dış hatlarını neredeyse hâlâ görebildiğini düşündü. Belki de o bir yas tutucu değil, yeni ölmüş bir ruhun hayaletiydi. Komik, diye düşündü, zihniniz nasıl da Ölümün gelmesini beklerken garip düşünceler.

Kendi kendine sessizce konuştuğunda her zaman yaptığı gibi, zihninde bir şarkı fısıldamaya başladı. İlk başta o kadar yumuşaktı ki zar zor duyabiliyordu, sonra yavaş yavaş kelimeler birbirine uymaya başladı. Herhangi bir duygunun, hatta kederin bile kendisine ulaşmasını dileyen içi boş bir adamın ve kendisi için değil ama onun için ağlarken izlediği kadının hüznü melodisi.

Beau kutudan bir peçete çıkardı ve beyninin içinde fısıldayan müziğe sözler eklemeye başladı. Babasının odasına doğru yürüdükten sonra yan kapıdan çıkarak arabasına gitti. Gecenin derinliklerinde, hastane uyurken, Beau küçük yoğun bakım bekleme odasında tek başına oturdu ve şarkılarını çaldı. Şarkılar koridorlarda usulca yankılanıyordu ama kimse gelip ona durmasını söylemiyordu.

Belki de hepsi ünlü Beau Yates'in aralarında olduğunu biliyordu ve utangaç, içine kapanık Beau Yates'in bildiği tek yol olan müziği aracılığıyla yas tutması gerekiyordu.

Bölüm 11

PERŞEMBE

HARMONY İLÇE HAPİSHANESİ

Johnny Wheeler, hapsedilişinin üçüncü gününde şerif yardımcısı onu öğle uykusundan uyandırıp bir ziyaretçisi olduğunu söylediğinde hiç şaşırmadı.

Son zamanlarda geliştirdiği bir alışkanlıkla homurdandı. Avukatı dün iki kez gelip onu kurtarmaya çalışmıştı ama yemekler iyiydi ve Johnny eve dönmeye hazır değildi. Çiftliğe döndüğünde, şafaktan gün batımına kadar yapması gereken yüzlerce iş olacaktı ve sonra geceyi Birini sevme konusunda neden bu kadar kötü olduğunu anlamaya çalışıyordu. En azından burada rahatlayabilir ve peri kadınının ona getirdiği kitabı okuyabilirdi.

Kardeşi Wendell, Scarlet'i öldürdüğü için Johnny'yi yanlışlıkla ihbar ettiğini ve Johnny çıkana kadar ev işlerini yapmayı kabul ettiğini iddia ediyordu. Yani acelesi yoktu.

Johnny başını kaldırıp şerif yardımcısına baktı. Garip bir şekilde arkadaş olmuşlardı. Belki dışarı çıktığında, eğer çıkarsa, şerif yardımcısıyla bira içmeye gidebilirlerdi. "Mahkemenin atadığı avukatım beni dışarı çıkarmanın bir yolunu bulursa onu."

Şerif yardımcısı ölüm tehdidiyle ilgilenmiş gibi görünmüyordu. "Avukatın değil, John; şu saçları olan kız. Yemin ederim Fransız tostı gibi kokuyor."

Johnny ayağa kalktı. "Kahverengi gözlü mü?"

"Sanırım. İçeri süzülürken gözlerine bakmıyordum. Eğer üstünü aramasaydım gerçek olup olmadığını merak ederdim."

"Gerçekten güzel mi?" Johnny onun da "gerçekten çılgın" kategorisine girdiğini düşünerek sordu. Muhtemelen şu anda hayatında ihtiyaç duyduğu son şey oydu.

Şerif yardımcısı hücreyi açtı ve Johnny yürümek için kelepçelenmek üzere arkasını döndü. Rutini öğrenmişti.

"Güzel bir kız, sanırım." Şerif Yardımcısı Rogers, başka kadınlara bakmaya yetecek kadar tek hücresi kalmayacak kadar evli ve beş çocukluydu.

Görünüşe göre tek yapmasına izin verilen şey koklamakmış.

Rogers Johnny'nin sırtını sıvazlayarak ilerlemesi gerektiğini işaret etti ve sözlerine şöyle devam etti: "Ağabeyin dün gece barda ondan bahsediyordu ve onu yataktan atmayacağını söyledi."

Johnny küfretti. "Kardeşimin bir yatağı yok. Diğer tüm akbabalar gibi bir ağaçta uyuyor. Buradan çıktığımda boğazına tıkacağım birkaç kelime olacak. Kendi akrabalarım şerife birini öldürmüş gibi göründüğümü söylüyor." Johnny tekrar yemin etti. "Yemin ederim eğer bir cinayet işlersem, bu bir kardeş olacak."

Şerif yardımcısı sanki çiftçiye pek güvenmiyormuş gibi Johnny'nin kolunu dirseğinin hemen üzerinden sıkıca tuttu. "John, kaç kardeşin var?"

"Bir tane ve bana sorarsanız bu çok fazla. Wendell en iyisi şimdi sınırda. Ben çıktığımda hala buralardaysa, hemen burnundan konuşmaya başlayacak çünkü tüm dişlerini boğazına sokacağım."

"John," diye fısıldadı şerif yardımcısı. "Ölüm tehditleri savurmayı bırak. Zaten hapisteyken bunu yapmak doğru değil."

Johnny'nin daha fazlasını söyleyecek zamanı yoktu. Şerif yardımcısı onu neredeyse ziyaret odasına atacaktı. Johnny son zamanlarda kanun adamlarıyla yapılan konuşmaların genellikle aniden sona erdiğini öğrenmişti.

Birkaç adım tökezledi ve sonra başını kaldırdı. Küçük perisi orada oturuyordu ve her zamanki gibi pis görünüyordu. Uzun masanın kendi tarafına doğru yürüyen Johnny, onun birkaç gün öncesinden bile daha güzel olduğunu düşünerek oturdu, tabii bu mümkünse. Belki bir hapishane romantizmi yaşayabilirlerdi. Parmaklıklar ardındaki erkeklere aşık olan kadınları duymuştu. Şu anda, öldüğü iddia edilen bir eş ve kendisinden ölüm tehditleri alan bir erkek kardeşe, Johnny hapishane aşıkları pazarında oldukça uygun görünmesi gerektiğini düşündü. Tabii Scarlet gerçekten öldüyse, o da uygun olabilirdi.

"Nasılsın Kare?" diye sordu. Bu tam olarak bir tavlama cümlesi değildi, ama o zaman onu tavlarsa nereye giderlerdi?

"Endişeliyim, John. Masumiyetin konusunda kimse beni dinlemiyor. Kartlara danıştım ve bir 'ruh rehberini ara' hattını aradım. Kardeşimle bile konuştum. Görünüşe göre senin masum olduğunu düşünen sadece ikimiz varız."

"Peki ya Scarlet ve Max?"

Peri kadın o kadar hızlı zıpladı ki, bir an için havaya yükseldiğini sandı.

"Hepsi bu kadar," dedi. "Tek yapmam gereken Scarlet ve Max'i bulup eve gelmelerini sağlamak, sonra da aklanacaksın. Seni pebildiğim için çok mutluyum."

Johnny fazla umutlanmadı ama "Bu çıktığımız anlamına mı geliyor?" diye sormak zorunda kaldı.

Bir kahkaha ya da belki bir evet bekliyordu ama Kare ona şöyle baktı. O büyük kahverengi gözleri yaşardı. "Olamaz," diye ağladı. "Hapishane hayatı seni etkiliyor. Parmaklıklar akıl sağlığını bozabilir. Güçlü olmalısın, John. Merak etme, zgr dünyada senin için savaşan ben varım."

Gülümsemeye çalıştı ama yardım ettiğini bilmek onu cinayet suçlamasından daha çok korkutuyordu. Ayağa kalktı. "Hcreme geri dönmem gerekiyor."

şimdi gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. "Anlıyorum. Orası kendini güvende hissettiğin tek yer. Tüm dünyadan uzakta kilitli. Özgür olmamanın bedeninizi olduğu kadar zihninizi de hapsedebileceğini okumuştum."

Johnny, Kare Cunningham'la tanıştıktan sonra, eğer buradan kurtulur ve Scarlet'ten boşanırsa, çiftliğine taşınacağını ve bir münzevi olacağını düşünerek hücresine doğru yürüdü.

Bölüm 12

PERŞEMBE

Beau Yates uyandığında öğle güneşi bekleme odasındaki perdeleri aralıyordu. Şapkasını yavaşça kaldırdı ve etrafını saran hayata ilk kez baktı. Gruplar halinde toplanmış birkaç aile odadaydı ya da sadece koridordaki kapının dışında. Bir treni bekleyen yabancılar gibi sessizce konuşuyorlardı. Çift kapının ardında sadece ayrılmak üzere olan sevdikleri vardı.

Görünüşe göre, Beau köşedeki ipek bitkisi kadar görünmezdi. Kimse onu fark etmedi. Sadece etrafında dolaştılar, kederlerini birbirlerine sarılarak ve okşayarak paylaştılar.

Ayağa kalkarak yoğun bakım ünitesinin girişine yakın boş bir masaya doğru yürüdü. Geçmişte orada oturmuş olabilecek herhangi bir gönüllünün yerini, üzerinde kalın harflerle ziyaret saatlerinin yazılı olduğu tek bir kâğıt almıştı.

Tekrar içeri girip babasına bakabileceği zamana kadar on beş dakika.

Sonra,

Beau kendi kendine onu alması için bir uçak çağıracağına söz verdi. Bu arada

Öğle yemeğini yiyip piste gittiğinde uçak onu bekliyor olacaktı. İşe dönme vakti gelmişti.

Duvara yaslanmış, diğerlerini izliyordu. Çoğu üzgün görünüyordu. Birkaçı daha endişeli ya da korkmuş görünüyordu. Hepsi yorgun, beklemekten bitkin görünüyordu,

Bir sonraki adımın ne olacağı konusunda endişeliydiler. Hastane havasındaki bir şey, onu soluyan herkesin umudunu emiyordu.

Beau ne umduğundan bile emin değildi. Eğer babası yaşarsa, birbirlerini görmezden gelmeye devam edeceklerdi. Eğer ölürse, Beau birkaç gün burada kalmak zorunda kalacaktı.

ve en azından yardım etmeyi teklif etti. Belki bu kalp krizinden kurtulursa, Beau bir dahaki sefere eve aceleyle dönmezdi.

Bir hemşire insanları yoğun bakım ünitesine almaya başladığında, Beau'nun üvey annesi odaya girdi. Hatırladığından daha küçük görünüyordu. Yaşam sevincinden yoksun küçük bir fare kadındı. Babasıyla neredeyse kırk yaşındayken evlenmişti. Beau, babasıyla evlendiğine göre bekâr hayatının ne kadar kötü olduğunu merak ederdi.

"Merhaba Ruthie," diye fısıldadı Ruthie kendisinden bir metre uzaktayken.

Sıçradı, sonra bir an için onun bakışlarıyla karşılaştı. "Nereden biliyorsun Beau? Burada olduğunu bilmiyordum."

Sözleri ona, kendisinin aranmasını istemediğini söylüyordu. Bu da şüphelendiği şey anlamına geliyordu: Babası onu gördüğüne sevinmeyecekti.

"Doktor beni aradı. Dün gece uçakla geldim." Kadının yıllar önce ayrıldığından olduğundan daha zayıf olduğunu fark etti. "Nasılsın, Ruthie?"

Omzuna dokunarak onu önemseydiğini belli etti. Gerçekte, o Her zaman sessiz ve utangaç bir şekilde nazikti. Evden atıldıktan sonra bile, babasının dışarıda olacağını bildiği Pazar sabahları buzdolabına onun için yiyecek bırakırdı. Odasına gizlice girer, temiz giysiler alır ve onun için plastik torbaya konmuş yiyecekleri alırdı. Ertesi hafta giysileri temiz ve ütülenmiş olarak onu beklerdi.

"Ben iyiyim, Beau. Babanı gördün mü?"

"Uyanık değilim." Beau gitarını masanın altına tıktırdı ve onu kapıya kadar takip etti. "Seninle gelmemin sakıncası var mı?"

Başını iki yana salladı. "Önemli değil. Senin hakkında eskisi gibi konuşmuyor. Artık kızgın olduğunu sanmıyorum. Daha çok senin öldüğünü düşünüyor gibi."

"Oh, bu rahatlatıcı," diye cevap verdi Beau, Ruthie'nin onu neşelendirmeye çalışıp çalışmadığını merak ederek. Bahse girerim Ruthie, babasının kötü yola düşen oğlu için saatlerce öfkelenmesini dinlemek zorunda kalmıştır.

Babasının yattığı odaya girdiler ve yatağın iki yanına geçtiler. Beau, Ruthie'nin kocasına dokunmadığını gözlemledi. Hemşire başını içeri uzatıp gitme zamanının geldiğini söyleyene kadar öylece durup nefes alışını izlediler.

Dışarı çıktıklarında Beau da aynı soruyu sordu. "Nasılsın, Ruthie?"

"Ben ..." Yalan söylemeye başladı, sonra tereddüt etti ve ekledi: "Banka ..."

Onun koluna dokundu. "Ben hallederim."

Başını salladı. "Bilmemeli. Sana bundan bahsettiğimi düşünürse çok kızar."

Beau anladı. "Yapmayacak." Beau içgüdüsel olarak ona doğru eğildi ve yanağından öptü. Onu hiçbir zaman annesi olarak görmemişti, vekil annesi olarak bile, ama ona değer veriyordu.

On dakika sonra, kırıışmış kıyafetlerini fark etme zahmetine girmeden önce bankada duruyordu. Siyah özel dikim gömleği, kot pantolonu ve botları artık cılalı ve ütülü görünmüyordu. Her zaman taktığı deri kravatını kaybetmişti.

Koyu renk saçlarını arkada tutuyordu ve iki günlük kirli sakalı çenesini karartıyordu. O kadar kötü görünüyordu ki banka muhtemelen parasını kabul etmeyecekti. Nashville'de bir kanun kaçağı olmaktan gurur duyuyordu ama burada öyle görünmek iyi bir fikir olmayabilirdi.

"Yardımcı olabilir miyim efendim?" diye sordu soğuk bir ses tonuyla, makyaj yapma zahmetine girmeden *Noel Şarkısı*'nda Scrooge'u oynayabilecek bir takım elbiseli, profesyonel bir şekilde. Beau'nun cevap vermesini beklerken, sanki daha uzun boylu ve daha önemli görünmeye çalışıyormuş gibi ayak parmaklarının üzerinde sallanıyordu. Onda bir gerginlik vardı. Beau'nun tahminine göre bir saat bekçisiydi.

Beau blöf yapmaya karar verdi. "Evet, banka müdürünü görmek istiyorum."

"Burada değil efendim." Takım elbiseli adam daha fazla bilgi vermektense ölmeye hazırlanıyormuş gibi çenesini kaldırdı. "Ben kredi memurlarından biriyim. Eminim her türlü sorunuzda size yardımcı olabilirim."

Beau yerinde durdu.

Önce takım elbise kırıldı. "Burada beklerseniz başkan yardımcısına sorabilirim. Kendisi yeni ama belki yardımcı olabilir."

Beau başını salladı ve bekledi. Bir dakika sonra gergin adam geri geldi ve açık bir kapıyı işaret etti. Tanışmakla ilgileniyor gibi görünmüyordu ve Beau, başkan yardımcısına bir müşterisi olduğunu bildirip bildirmediğini merak etti.

Beau siyah şapkasını çıkardı, parmaklarını Harmony tarzı için fazla uzun olan saçlarında gezdirdi ve sessizce açık kapıdan içeri girdi.

Bir an için uzun masanın arkasında oturan kadını izledi. Her iki yanında da bilgisayarlar olmasına rağmen, önünde düzgün yığınlar halinde duran kâğıtlara odaklanmıştı. Yaklaşık onun yaşlarındaydı ama

okuldan hatırladığı birine benziyordu. Sarı saçlar, toplanmış

Başının üstünde sıkı bir düğüm. Koyu mavi takım elbise, biraz fazla büyük. Belki de bir bankacı gibi görünmeye çalışıyordu, tıpkı onun bir country-western şarkıcısı gibi görünmeye çalıştığını hissettiği gibi.

Bir adım daha attı, yıpranmış botları cilalı zeminde yankılanıyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi kağıdı isteksizce indirirken okuduğunu söyledi.

Bakışları
onunkilerle
buluştu.

Aralarındaki hava dondu. Anılar ve duygular üzerine yuvarlandı. Onu üstü açık kırmızı arabasıyla ilk gördüğü gece. Haftalar, Yıllar önce, şimdi karşısında duran kızı bulmaya çalıştığında. Ay ışığında gece yarısı yolculuğuna çıkmıştı. Çırpınan bir şarkıcıyı tavlaman vahşi, zengin bir kız. İkisi de ergenlik çağındaydı. İkisi de ne hissettiklerini anlayamayacak kadar gençti.

Transı ilk o bozdu. "Merhaba, Trouble." Bir keresinde babasının ona Bela dediğini söylemişti ve o da bu ismin uygun olduğunu düşünmüştü.

Akıcı bir hareketle masanın etrafındaydı.

Adam kollarını açtı ama kadın adamın kucaklamasına bir adım kala durdu. Yıllar önce "neredeyse öyleydiler". Şimdi daha yaşlılardı. Daha fazla değil

Ortak bir anısı olan yabancılar. O zamanlar onun rüyalarına nasıl girdiğini bilmiyordu ve gök mavisi gözlerine baktığında onun da aynı şeyi hissettiğini düşünüyordu.

"Beau," diye fısıldadı. "Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum."

Ona sımsıkı sarılmak istiyordu ama elinde sadece Buffalo's Bar'da çalarken onu dinlemek için nasıl uğradığını ve arada sırada klasik Mustang'ile onu nasıl gezdirdiğini hatırlıyordu. Tırmanmaya başladığında, onu giderek daha az gördü. Sonunda, şafak vakti bir gece yarısı rüyası gibi ortadan kaybolana kadar.

Kollarını indirerek onun dönüştüğü kadını inceledi. "Çok iyi görünüyorsun. At kuyruğunu ve kırmızı botlarını özlüyorum ama dönüştüğün kadın hiç de fena değil."

"Berbat görünüyorsun."

Güldü. "Biliyorum. Geceyi hastanede geçirdiğimi söyleyerek açıklayabilirim. Babam kalp krizi geçirdi. Bunların hepsi doğru, ama sorun şu ki sevgilim, başka bir günden pek de farklı görünmüyorum."

Beau Yates gibi davranmaya çalıştığının farkındaydı, toplum içindeyken bunu yapmayı öğrenmişti. Kalabalığın duymayı beklediği şeyi söylemek.

Bir rol oyna

Kanun kaçağı. Halkın istediğı de buydu. Provasını yaptığı replikleri çaldığı sürece kelimelerin üzerine düşmedi.

"Baban için üzgünüm." Sözleri de prova edilmiş gibiydi. Belki ikisi de bir rol oynuyordu.

Hatırladığı kız olgunlaşarak güzel bir kadına dönüşmüştü. Eğitimli, başarılı ve onun liginin tamamen dışındaydı. Söyleyecek başka bir şey bulamadığında, kızın doğrulduğunu ve zihinsel olarak uzaklaştığını fark etti. Belki onunla oynadığını biliyordu, belki de sadece kendi kabuğuna çekiliyordu.

Beau tekrar denedi ama birbirleri için ne ifade ettiklerine dair tüm işaretler kaybolmuştu. "Doktor babamın durumunun stabil olduğunu söylüyor. Benimle konuşmak zorunda kalmamak için uyuyormuş gibi yapıyor olabilir." Beau birkaç santim geri çekildi. "Görünüşe göre iyi gidiyorsun."

Gülümsedi. "Geçen yıl UT'de yüksek lisansımı bitirdim." "Ve bir bankanın başkan yardımcısı oldum," diye ekledi.

Kadın sırttı ve adam onun mavi gözlerinde her zaman sevdiği o pırıltıyı gördü. "Babamın birkaç şubesi olmasının yardımı oldu. Ben sadece burada eğitim alıyorum. Ama sen, Beau, sen kayan yıldızsın."

Başını iki yana salladı. "Benimle tanıştığında ne yapıyorsam hâlâ aynı şeyi yapıyorum. Müziğimi çalışıyorum."

"Sadece şimdi, milyonlar dinlesin."

Birbirlerinden bir adım uzakta duruyorlar ama aralarındaki mesafeyi kapatamıyorlardı. Dünyalarında çok şey olmuştu. Onlar artık geceleri araba kullanan ve olabilecek hayatın hayalini kuran iki vahşi çocuk değillerdi.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim Beau?" diye sordu en profesyonel sesiyle. "Babamın evinin borcunu ödemem gerekiyor."

"Ne kadar borcu olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır. Önemli değil." Limiti olmayan bir kart çıkardı. "Burada başka borcu varsa, onları da ödeyeceğim."

Anlamıştı. O masasının üzerindeki isim levhasına bakarak beklerken, kadın her şeyi halletti. ASHLEY L. POWERS, BAŞKAN YARDIMCISI. Bu isim ona uymuyordu.

Tekrar içeri girdiğinde kartını geri verdi. "Ev için otuz iki bin borcu ve toplam on bir bin dolarlık iki imza kredisi vardı." Adam kafasını kaldırına kadar tereddüt etti, sonra ekledi: "Her şey

babanın adına. Görünüşe göre annen hesaba çek bile yazamıyor. Eğer hastanedeyseniz bu bir sorun olabilir."

Beau şaşırmadı. "Ona içinde on bin dolar olan bir hesap aç. Sadece bir banka kartına ihtiyacı olacak. Nasıl çalıştığını anlatırım. Bu onu hastaneden çıkana kadar idare eder. O benim annem değil ama parasız kalmasını istemem." Neredeyse üvey annesinin muhtemelen hep yokluk çektiğini de ekleyecekti.

"Ben hallederim." Kapıya doğru bir adım attı ve adamın isteğini yerine getirdikten sonra geri döndü. Bekledikleri sırada, onun sandalyesinin önündeki masaya oturdu, neredeyse dokunacak kadar yakındı. "Bir süre kalacak mısın?"

"Birkaç gün." Onu izlerken kararını verdi, onu ay ışığında bir kez daha görebilmeyi diliyordu. "Winter's Inn'de bir oda bulabilir miyim diye bakacağım. Birkaç eski dostu görmek güzel olabilir."

Ona akşam yemeği yemek ya da arabayla gezmek isteyip istemediğini sormak istiyordu ama uzun zamandır hayalini kurduğu kız, şarkılarının çoğunda fısıldayan kadın şimdi burada değildi. Ortadan kaybolmuştu. Başka birine dönüşmüştü.

Takım elbiseli adam onun ofisine girdi ve Beau'ya makbuzlarını uzattı. Beau onun duruşundaki zoraki kibarlığı fark etmedi.

"Teşekkürler," demeyi başardı Beau.

"Elbette efendim." Gergin adam neredeyse kapıdan dışarı fırlayacaktı.

Beau, Trouble'a gülümsedi ve böyle bir pislikle çalışmak zorunda kaldığı için onun adına üzüldü. Bakışlarını yere indirdi. Gitmekten başka yapacak bir şey kalmadığını fark etti.

Birbirlerine yabancı gibi el sıkıştılar, ikisi de onları ayıran yılları nasıl aşacaklarını bilmiyorlardı. Adam sorununa sarılmak istedi ama kadın ortadan kaybolmuştu.

Martha Q'nun evine gitti ve öğle yemeğini onunla ve Mrs. Biggs. Martha Q, ziyaretini gizli tutma planına uyduğu için çok heyecanlıydı. Onu üst kattaki en iyi odasına yerleştirdi ve tam ücret aldı.

Odasının sessizliğinde, neden burada kaldığını merak ediyordu. Babasını görmeye, ihtiyaçları olan parayı halletmeye gelmişti ama yine de gidemiyordu. Henüz gidememişti. Burada bir şeyler bitmemişi.

Belki de hiç olmayacaktı ama birkaç gün kalıp bunu öğrenmesi gerekiyordu.

Bölüm 13

CUMA SABAHİ

Drew Harmony'ye dönmeye karar vermeden önce bütün hafta bekledi. Uyuyan Güzel adını verdiği kadın her düşüncesine musallat olmuştu. Onu bu kadar güçlü bir şekilde kendine çeken şeyin ne olduğunu anlayamıyordu. Güzeldi ama daha önce de güzel kadınlarla çıkmıştı. Zekiymiş, belki de. Bunu anlayacak kadar onunla konuşmamıştı.

Birlikte yemeğe çıktıkları ve iyi geceler öpücüğü için pansiyona döndükleri gece, onu yatağa atıp akşamlarını başka bir seviyeye taşımayı düşünmüştü. Kırık bacağı, daha doğrusu alçı, bunun kötü bir fikir olabileceğini hatırlattı ona. Yine de onun karşısında eriyip gitmesi, kalbinin bir saat boyunca çift zamanlı çalışmasını sağlamıştı.

Ayrıca, o romantik bir kahraman değildi. O sadece hayatını bir arada tutmaya çalışan bir adamdı. Kadınlar maceracı tipleri tercih ederdi. Heyecan isterlerdi. Kasabadaki söylentiler doğruysa, Millanie yaralı bir kahramandı. Böyle bir kadın onun gibi bir adamı bir salyangozu izlemek kadar ilginç bulurdu.

Kendi kendine, kollarında nasıl bu kadar iyi hissedebildiğini tartıştı.

Hiç mantıklı değildi. Erkekler ve kadınlar doğal olarak karşı cinsten, ama bu şekilde değil. Onu iki kez görmüştü ve artık bir bağımlılık haline gelmişti. Kulübesinde kalıp kitap okuyabilir, uzun yürüyüşlere çıkabilir ya da yazmaya çalışabilirdi ama bunun bir önemi yoktu. Bağımlıydı.

Mantık ona bu ihtiyaçtan kurtulabileceğini söylüyordu. Sonuçta bu sadece bir öpücüktü. Sevgili değillerdi ki. Eğer sevgili olsalardı, bu ikisini de öldürecek kadar büyük bir doz aşımı olabilirdi. Drew neredeyse bu riske değeceğini düşünerek kendi kendine gülümsedi. Aralarında kıvılcım olup olmadığını görmek istiyordu.

seviştiklerinde patladı. Mantıklı aklı, vücudunun ona söyleyip durduğu şeyi kabul etmek istemiyordu. Onu istiyordu.

Mantıklı olmak zorundaydı. Bir kadına sunabileceği bir geleceği yoktu ve Millanie'nin daha azıyla yetinmeyeceğini hissediyordu. Tek odalı kulübesinde, bir sınıfa ders vermekten ve muhtemelen asla bitiremeyeceği bir kitap üzerinde çalışmaktan ibaret basit hayatıyla huzur içindeydi. Dersler ve ara sıra verdiği konferanslar onun sınırları zorlama fikriydi. Hayatının küllerinden inşa ettiği bu varoluş

Vurulma olayından sonraki hayat, başa çıkabileceği tek şeydi. Etrafındaki çok fazla insan onu rahatsız ediyordu. Gürültü onu rahatsız ediyordu.

Küçük kız kardeşi Kare ile olan ilişkisi hayatındaki tek sıradan şeydi. Her nasılsa Kare'nin yarım bir baloncuk olması, onun pek de normal olmamasını normalleştiriyordu. Vahşi ve çılgın görünüyordu ama kocaman bir kalbi vardı ve insanları derinden önemsiyordu. Yavaş yavaş onu yeniden hayatın içine çekiyordu.

Onun buraya yerleşeceğini ve sonsuza dek hayatının bir parçası olacağını düşünmek hoşuna gidiyordu. Muhtemelen buranın yerlilerinden biriyle evlenecekti. Onu sık sık görecekti. Drew onu dünyanın en iyi amcası rolünü oynarken bile görebilirdi.

Ağaçların arasından Twisted Creek'teki kafeye doğru yürürken, bir şeyi ya da birini istemenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalıştı. Bir zamanlar her şeyi istemişti. Çok az öğretmenin seçeceği bir okulda öğretmenlik yapmak bir meydan okumaydı. Dünyada bir fark yaratmak istemişti. Her gün büyümek istiyordu. Drew tüm hayatını gündüzleri öğretmenlik yapmaya, geceleri de doktorası üzerinde çalışmaya adanmıştı. Yirmi sekiz yaşında neredeyse mezun oluyordu ve hayalleri öğretmenliğe yöneliyordu

geleceğin öğretmenleri. Taşınmak için ülkedeki herhangi bir üniversiteyi seçebilirdi, ancak o yılı bitirmek ve lise son sınıf öğrencilerinin mezuniyetini izlemek istedi. Mezuniyetten üç gün önce bir öğrenci güvenlikten bir silah kaçırdı ve karşılaştığı ilk sınıfta ateş açtı. Drew'un açık odası. Drew'un sınıfı.

Dallar Drew'in yüzüne çarpmaya başladı ve kulübesinin yanındaki ağaçların arasında koştuğunu fark etti.

Yavaşladı, geçmiş bir kenara itti, kendini beş yıl öncesine değil bugüne dönmeye zorladı. O güne değil.

Buraya geldiğinde, bu bir yeniden doğuş olmuştu. Arkadaşı Luke, Drew'un kırılmaya ne kadar yakın olduğunu görmüş olmalıydı. Haftalarca göldeki yerliler dışında kimseyle görüşmedi. Telefon yok, televizyon yok, internet yok. Okudu, uyudu ve iyileşti. Dr. Andrew Cunningham yirmi

dokuz yaşında

onun bile olmayan eski arabalar. Profesyonel ve eğitimci Andrew ölmüş, Drew Cunningham yavaş yavaş ortaya çıkmıştı.

Drew ağaçları aşırp kafeye giden patıkaya yöneldiğinde gülümsedi. Burayı gördüğü ilk gece, sonunda dünyanın sonuna ulaştığını düşünmüştü. Şimdi daha çok evi gibi hissediyordu. Luke'la birlikte son birkaç yıldır elden geçirdikleri yarım düzine arabaya ulaştığında, çöplüğe aitmiş gibi görünen ama bir yarış arabası gibi giden eski minibüsü seçti. En az fark edilen. Görünmez.

Luke ona onlarca kez istediği arabayı seçmesini ve onun olacağını söylemişti ama Drew hiçbir şeye sahip olmak istemiyordu. Bir şekilde evrak işleri onu bağlayacak, bulunmasını kolaylaştıracaktı.

Sadece görünmez olmak başka türlü bir ölümdü. Belki de hayata geri dönme zamanı gelmişti. Radarın altında kalmıştı. Dikkatli davranmıştı. Kalabalıktan uzak dururdu. Gazetelerde hiç resmi çıkmadı. Her şey için nakit ödedi. Beş yıl geçmiş olabilirdi ama Drew'un isteyeceği son şey bir muhabirin ortaya çıkmasıydı. İnsanlar ona ne olduğunu bilselerdi, ona farklı gözle bakarlardı.

Dikkatli olmaya devam etmek zorundaydı. Her seferinde bir nefes... bir öpücük... kendini dünyaya açmalıydı.

Kafenin arka verandasında büyük bir gölge hareket etti.

Drew adımlarını yavaşlattı ama vücudunu gerilmemesi için zorladı.

"Kasabaya mı gidiyorsun, Drew?" Morgan'ın alçak sesi uykulu gibiydi.

"Evet," diye cevap verdi Drew, "bir uğrayayım da Geçen hafta havaalanından aldığım McAllen'lı kadın. Kim bilir, belki yine acıkmıştır ve onu başka bir randevuya ikna edebilirim."

Morgan'ın geniş gülümsemesini gördü. "Ya da yine 'çoraplarını öpmene' ihtiyaç duyarsa diye."

Drew güldü. Birkaç gece önce balık tutarken arkadaşıyla geçirdiği gecenin her ayrıntısını paylaşmıştı. "Öpücük dışında en kötü randevu olarak değerlendirdiğimi biliyorum, ama ona bir şans daha vereceğim. beni baştan çıkar."

Luke Morgan ona şans dilercesine selam verdi. "Size fazla gelebileceğini hiç düşündünüz mü Profesör?"

"Onu yorgun ya da ağrı kesici kullanmadığı bir zamanda yakalarsam, onunla başa çıkmanın kullanılmayan kalbimin kaldırabileceğinden daha fazla olacağından eminim. Beni burada gölün kenarına gömün."

Drew minibüse binip uzaklaşırken Luke, "Tamam," diye bağırdı.

Bölüm 14

CUMA SABAHİ

Millanie, yanında kuzeni Noah McAllen olduğu halde doktorun muayenehanesinden çıktı. Akrabaları onun şehirde olduğunu öğrendikleri andan itibaren her sabah sırayla arayıp yardımcı olup olamayacaklarını soruyorlardı. Noah, ilk doktor ziyaretinin olduğu gün arayan şanssız kişi oldu.

Yanındaki yakışıklı kovboya gülümsedi. Noah kendisinden yedi ya da sekiz yaş küçüktü ama onlu yaşlarının sonlarında ve yirmili yaşlarının başlarında boğalara binerek para kazanmıştı. Birisi şu anda en iyi atlardan birine sahip olduğunu söylemişti.

Etraftaki çiftlikler.

"Zamanınızı aldığım için özür dilerim." Millanie tıbbi dosyalarını hastaneden hastaneye taşıdığı çantasına doldurdu. "Buraya kendi başıma da gelebilirdim."

"Sorun değil." Sırıttı. "Evden çıktığıma memnun oldum. Karım düğünümüzü planlıyor. Sen de gelmelisin. Orada olmanı çok isteriz. Yarın akşam. Ahır sonbahar renkleriyle süslüyor ve tüm elma kutularını dekorasyon için dışarıda bırakıyor. Törenden sonra dans edecekler."

Millanie şok oldu. "Yarın evleniyor musun?"

Omuz silkti. "Önemli bir şey değil. Her ay evleniyoruz. Ya da geçen yıl otuzuncu Ağustos'tan beri. Bu on ikinci *evliliğim* olacak ve umarım sonuncusu olur. Evlenebileceğimiz vaiz kalmadı.

töreni gerçekleştirmek. Evlenmediğimiz tek ay Şubat'tı ve doğrusunu söylemek gerekirse onu da özlemiştim."

"Neden her ay evleniyorsun?"

"Rea'm evli olduğumu hatırladığımdan emin olmak istediğini söylüyor." Tekrar sırttı. "Unutmam mümkün değil. Büyük bir parti veriyoruz, davet ediyoruz

Sonra da birkaç gün balayı yapacağız. Bu kısmı sevdim." Kamyonetine binmesine yardım etti ve koltuk değneklerini arkaya attı. "Tanıdığım en evli adam olduğumu ve tam da olmak istediğim yerde olduğumu fark ettim."

Noah ondan yaşça küçük olabilirdi ama göz kırptığında Millanie kızardı.

"Yarın orada olacağım," dedi, buranın insanları izlemek için uygun bir yer olabileceğini düşünerek. Bütün hafta boyunca izledi ve bekledi. Ona söz verilen asistan hiç ortaya çıkmamıştı. Harmony'ye aitmiş gibi davranan birini aramak kolay değildi. Yerel birinden yardım alabilirdi. Dinledikten sonra Martha Q bir hafta boyunca her sabah kahvaltıda konuşurken, Millanie Harmony'deki insanların yarısının bir akıl hastanesine ait olduğuna karar vermişti bile. Çoğu

Martha Q'nun hikayeleri çılgın aşk ilişkileri ya da boşandıktan sonra yaşanan dehşetin hikayeleriydi.

"Durup Rick Matheson'ı görmemin bir sakıncası var mı?" Noah, Millanie'nin bilgi dosyalamasını yarıda kesti. "Kendisi oğlumun evlat edinme işlemleriyle ilgilenen bir avukat. Uzun sürmez, sonra seni istediğin yere bırakırım."

Martha Q ona Noah ve Reagan'ın bebeğinin hikâyesini anlatmıştı. Bir yıldan biraz fazla bir süre önce bir arkadaşı tarafından Reagan'ın çiftliğine bırakılmıştı.

çocuğu istememiş. Noah eve gelip bebeği gördüğünde çocuğa oğlum diye hitap ettiği söyleniyordu. Herkes bebeğin genç çiftin sorunu olmaması gerektiğini biliyordu ama kimse bu konuyu Noah ya da Reagan'a açmaya cesaret edemiyordu.

Noah arabasını ikinci el bir kitapçı, aşağıda bir çamaşırhane ve yukarıda birkaç ofisin bulunduğu küçük alışveriş merkezine çektiğinde Millanie beklerken yapacak bir işi olduğunu bilerek rahatlardı. "Ben birkaç kitaba göz atacağım. Sen istediğiniz kadar uzun sürebilir."

Noah ona kitapçının kapısına kadar yardım etti ve içeri girerken şapkasını eğdi. Bir an sonra metal merdivenlerden yukarı çıkan çizmelerini duydu.

Millanie topallayarak içeri girdi ve neredeyse kitaplarla kaplı bir masanın arkasındaki yaşlı adama gülümsedi. Altmışlı yaşlarının başında olduğunu tahmin ediyordu, gömleği muhtemelen kahveyle lekelenmişti, sağ elinde

mürekkep vardı. Elli kilo fazla kilolu, seyrelmiş gri saçları kulaklarının arkasına doğru kıvrılıyordu. Zeki, bekar, muhtemelen yüksek

Kızarmış burnuna ve kasanın yanındaki birkaç mendile bakılırsa tansiyonu ve alerjisi vardı. "Günaydın," dedi. "Ben-"

"Kim olduğunu biliyorum." Onu görür görmez tanımayacağını düşündüğü için hakarete uğramış gibi şişindi. "Martha Q bana handa koltuk değnekli bir misafiri olduğunu söyledi. Bir ara kitap aramak için buraya geleceğini düşündüm. Bir fincan kahve ister misiniz yoksa sadece kitapların arasında mı dolaşmak istersiniz? Bakabilirsiniz ama ilk bölümden sonrasını okursanız, satın almanızı beklerim."

Millanie az önce kendisine çoktan seçmeli bir soru yöneltilmiş ve adam *A, B ya da C* demeyi unutmuş gibi hissetti. "Kahve yok, teşekkürler. Sanırım bir süre dolaşacağım. Kuzenim-"

"Biliyorum." Onu tekrar durdurdu. "Noah McAllen'in kapı aralığında durup güneşin çoğunu engellemesini kim özleyebilir ki? Seni almaya geldiğinde bağıracağım."

Millanie adamdan uzaklaştı. Kesinlikle yalnız yaşıyordu, çünkü kendi kendine konuşmaya alışkındı. Düzeltiyorum, bir kedisi vardı.

Pantolonunun on santim yukarısındaki kıllar bu gerçeği ele veriyordu.

Para kazanmakla ilgilenmediğini de ekledi.

Listesine ekledi. Mekândaki hiçbir şey müşteriyi hoş karşılamıyordu.

Ortadaki büyük yuvarlak okuma masası bile atılmış kitaplar ve kullanılmış kâğıt bardaklarla doluydu.

Yığınlar arasında manevra yaparken, bir köşeye sıkışmış küçük yeşil bir kapının üzerinde Kare Cunningham'ın tabelasını fark etti.

Drew ofisinin kitapçada olduğunu söylemişti. Millanie bir anlık dürtüyle kapıya vurdu.

"İçeri gel," diye cevap verdi Kare'nin sesi ayak seslerinin üzerinde.

Millanie odaya girmekte zorlandı. Sonunda koltuk değneklerini içeri girdi ve eşikten atladi. İçerisi kitaplar, bir dizüstü bilgisayar ve kâğıt yığınlarıyla doluydu. Ofis Millanie'ye *I Dream of Jeannie*'nin şişedeki evi. Her köşeye eşarplar ve minik rüzgâr çanları asılmıştı.

Kare ayağa fırlayıp yardıma koşarken koltuk değneklerini devirdi ve neredeyse Millanie'ye çelme takıyordu.

Kare sonunda hıçkıran bir kelebek gibi zıplamayı bıraktığında, "Geldiğine çok sevindim," diye fısıldadı. "Ziyarete gelmeni bekliyordum. Seni gördüğüm anda kim olduğunu anladım."

"Yani"-Millanie yüzünü boş tutmaya çalıştı- "geleceği okudun ve uğrayacağımı biliyordun."

Kare, Millanie'nin sandalyeye oturmasına yardım ederken, "Hayır, pek sayılmaz," dedi. "Unutma, beni görmeye gelmen için seni ben davet ettim. Eğer bugün gelmeseydin, hana uğramaya karar verecektim. Ancak özel bir konuşma yapmak için ilk tercihim orası olmazdı. Oradaki duvarların kulakları var ve Martha Q'nun kafasına takılmış durumdalar."

Millanie, Kare'ye okuma için gelmediğini nasıl söyleyeceğini düşünürken Kare, "Size yardım etmek için buradayım, Yüzbaşı McAllen," diye fısıldadı.

Bir an için Millanie'nin zihni sıcak bir günde eski bir klima gibi donmuş gibiydi. Kare ona yardım etmesi için gönderilen kişi olamazdı. Yaşamak için avuç içi okuyan bu peri kızı olamazdı.

Ceviz kahverengisi gözler ona bakıyordu. Aşırı rimelli uzun kirpiklerin gizlediği zeki gözler. Kare'nin dudakları kırmızı rujla kaplanmıştı ve sol yanağında sahte bir ben vardı.

"Ben senin bağlantınım," diye tekrar fısıldadı peri yaratığı. "İki yıl önce ailevi nedenlerden dolayı bürodan ayrıldım ama bazen onlar için araştırma işleri alıyorum. Bilirsin, kariyerim yükselene kadar faturalarımı ödememe yardımcı olacak yarı zamanlı işler. İndiğiniz gece beni aradılar. Siz otele yerleştiğinizde ben çoktan araştırmaya başlamıştım."

Millanie *Hayır diye* bağırmaı düşünöü ama şansı yaver giderse kitabeıi sahibi hemen içeri girecekti. Bu yüzden aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Şaka yapıyorsun."

Kız, tırnakları bir bahçe sırasını süreceı kadar uzun olan bir elini salladı. "Hayır, hizmetinizdeyim. Harika bir araştırmacıyım ve ihtiyacınız olan her türlü bilgiyi size ulaştıracak kadar yüksek bir güvenlik derecesine sahibim."

Millanie o zaman gördü, o kadar iyi bir kılık değiştirmişti ki, başka birinin bunu çözöüğünden şüpheliydi. Kasabanın en gösterişli kadını gerçek değildi ve kimse bunu bilmiyordu.

Kardeşı bile.

Bölüm 15

CUMA

Millanie kitapçıdan zar zor bakarak aldığı iki kitap ve içinde bir yorgan olan kocaman bir çantayla ayrıldı. Bay Hatcher bir yıldır yorgana bakıp durduğunu ve kimin el falcısından alacak kadar aptal olduğunu merak ettiğini söyledi. Ayrıca küçük hanımın paraya ihtiyacı olmadığını, çünkü fiyatı hiç düşürmediğini söyledi.

Millanie sadece turuncu ve kahverenginin birbirine karışmasını sevdiğini söyledi.

Aslında eve gidip Kare'nin çıktısını aldığı ve yorganın içine katladığı raporları okumak için sabırsızlanıyordu. Millanie'nin akıl sağlığının etrafında dolandığını düşündüğü biri için Kare ev ödevini yapmış görünüyordu.

"Nereye?" Noah geniş bir gülümsemeyle sordu. Duruşunda ve şapkasını gözlerinin üzerine kadar indirişinde hâlâ rodeo kovboyunun izleri vardı. "Bütün gün senin taksin olacağım."

Kadın onu kolayca okudu. "Avukatla işler iyi gitti, değil mi?"

"Öyle oldu. Görünüşe göre oğlum Utah, bir ay içinde yasal olarak bizim olacak.

O harika bir çocuk. *Baba* ve *yukarı* diyor. Atıma binmesine izin verdiğimde çok seviniyor. Rea çok kızıyor ama ben yürümeden önce ata binebiliyordum ve sanırım o da binecek."

Millanie "Boğa binicisi mi olacak?" diye sormak zorunda kaldı.

"Hayır. Babası gibi at yetiştirecek. Rea, yeni nesil McAllen'ların arenanın pisliğini yemesini engellediğimizi söylüyor." Noah omuz silkti. "Ama babam birkaç yıl içinde onu koyuna başlatabileceğimizi söylüyor. Eğer

ilgilenmiyor, bundan memnunum ama eğer yarışmak isterse onun için orada olacağım. Bu bizim kanımızda var."

Millanie, küçük Utah'ın evlatlık olduğu gerçeğinden bahsetmek istemedi, bu yüzden kanında olmayabilirdi.

"Bu sabah beni doktor randevuma götürdüğün için teşekkürler Noah. Düğünüze gelmeye çalışacağım." Noah'nın kamyonetinin yanına park etmiş eski bir minibüs fark etti. Drew sanki dünyada yapacak başka bir şeyi yokmuş gibi oturmuş onu izliyordu.

"Yanımda birini getirmemin sakıncası var mı?" diye ekledi.

"Hayır." Noah Drew'a doğru döndü ve kamyonun yolcu tarafındaki kapısını açarken el salladı. "Günaydın, Profesör. Eğer çamaşır alacaksanız, yan tarafta yeni bir arabaya servis penceresi var."

"Teşekkürler, Noah." Drew minibüsünden indi. "Almayı umduğum tek şey senin şu kuzenin." Doğrudan Millanie'ye baktı. "Benimle öğle yemeği yemek ister misin?"

Noah orada duran kıza şöyle bir baktı ve göz kırptı. Tek kelime etmeden koltuk değneklerini Drew'a uzattı.

Drew bir eliyle koltuk değneklerini tutarken, diğer eliyle de kadının belini sararak minibüse binmesine yardım etti.

Onun tanıdık sıcaklığı çok iyi hissettiriyordu ama mantıklı aklı Drew Cunningham'ın ne zaman çalıştığını merak ediyordu. Clifton Koleji'nde olması gerekmiyor muydu?

Ev yazısı mı? Tabii ki yeni kıyafetlere ya da arabalara para harcamıyordu. Belki de hayattaki tüm ekstraları keserse, haftada bir gün çalışarak yaşayabilirdi.

"Şimdi kuzenime iyi bak, Profesör," diye bağırdı Noah. "Bacağı kırık."

"Biliyorum," diye fısıldadı Drew, o kadar alçak sesle ki sadece Millanie duydu. "Onu dik tutan tek şey bu."

Millanie gülümsedi, onun sadece şaka yaptığını biliyordu ama yine de Drew'un onunla ilgilendiğini düşünmek gurur vericiydi.

Noah'ın kamyonetiyle geri geri gittiğinin belli belirsiz farkındaydı. Onu dikkatlice koltuğa oturtup emniyet kemerini bağlarken elleri kolunun üzerinde kayıyordu. Doğrulmadan önce ona doğru döndü ve sanki her kemer takışında yaptığı bir şeymiş gibi onu dudaklarından hafifçe öptü.

İtiraz etmek hiç aklına gelmedi. Onu izlemek, vahşi doğada hiç görmediği bir türü gözlemlemek gibiydi. Orduda görevli bir babayla büyümüştü; okulu ROTC'de okumuştı. Etrafında hep bir misyonla hareket eden adamlar vardı.

Drew hiçbir şey tarafından yönlendiriliyor gibi görünmüyordu. Söyleyebildiği kadarıyla hayatında belirli bir yöne doğru bile yürümüyordu. Kıyafetlerinin modası geçmişti, saçlarının kesilmesi gerekiyordu. Hiçbir kategoriye uymuyor gibiydi ve Drew insanları etiketleme konusunda uzmandı.

Millanie, Drew ve kız kardeşini doğru tiplere yerleştirmeye çalışmak arasında kaydığını hissediyordu. Kare görüldüğü gibi biri değildi ve Drew da hiçbir kategoriye uymuyordu.

Harmony'nin dar sokaklarından geçip otoyola doğru ilerlediler. Kafasının içinde yapmadıkları konuşmayı yapıyordu. Adam doktor ziyaretinin nasıl geçtiğini soruyor, o da yalan söyleyip her şeyin yolunda gittiğini söylüyordu. Noah'dan ve ailesinin onun yuva kurmasından ne kadar mutlu olduğundan bahsediyordu.

Sonra Drew kasabadaki herkesin Noah'nın rodeo günlerinden bahsettiğini anlatırdı. Onu düğüne davet ederdi ve o da seve seve geleceğini söylerdi. Belki hava durumu ya da sonbaharın yaklaşması hakkında konuşmaya başlarlar ve sonra sessizleşip sadece yolculuğun tadını çıkarırlardı. Sanki onlar

şu anda yapıyorlardı.

Otoyol boyunca Drew bir kamyon durağı restoranına saptı. Ona buranın uygun olup olmadığını sormadı. Sadece motoru durdurdu ve bir kamyonundan indi.

Ona hiç uymayan bir araç. Minibüsler çocukları olan ya da ağır hobileri olan insanlar içindi, her zamanki yükü muhtemelen not vereceği kâğıtlar olan profesörler için değil.

Kadın kapıyı açtığında adam yanındaydı ve ona yardım ediyordu.

Ayağa kalkabilmesi için onu dengede tutarken, vücutları birbirine değdi.

İkisi de dondu kaldı.

Adamın sıcaklığını hissetti ve gözlerine bir bakışta onu istediğini anladı. Bir ara görüşelim türünden bir his değil, daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi bu, belki de yıllardır böyle bir şeyin yok olduğu bir dünyada gerçek aşkı bulmak gibi bir şeydi.

Tanıştıkları gece ikisinin de havaalanında bir hastalığa yakalanmış olma ihtimalini düşündü. Bu teori de en az diğerleri kadar mantıklıydı.

O her zaman akli başında ve mantıklı biriydi.

tutkulu bir tipti. Ne de olsa otuzlu yaşlarına kadar yüzük takmadan yaşamıştı.

parmağı. Aslında onu neredeyse kırk yıldır kampüste dolaşan yaşlı bir profesör olarak görebiliyordu.

Adamda heyecan verici ya da gizemli hiçbir şey yoktu. Flört bile etmiyordu. Konuşması, tavırları, ilgisinin hepsi gerçek gibiydi. Ona duyduğu ihtiyaç kadar gerçek görünüyordu. Adamın bunu en az onun kadar anlamadığı aklına geldi.

Millanie savaştan duygularını kontrol altına aldı. Bu şekilde tepki vermek için çok yaşlıydı. Bu adam onun asla etkileneceği türden bir adam değildi. İyi biriydi ve belki de konuşmayı sürdüremediği bir kadına deli gibi aşık olduğu için biraz deliydi.

Dalışa girdiklerinde, "Bana bir şey söylemeyecek misiniz Profesör?" diye sordu.

"Burada hamburger dışında yemeye değer pek bir şey yok." Kapıyı açık tuttu. "O zaman neden geldik?"

"Tanıdığımız insanlarla karşılaşmayacağımız tek yer burası. Seninle yalnız kalmak istedim." Kadın kendini sandalyeye bırakırken o da koltuk değneklerini aldı.

"Yani konuşabilir miyiz?" Kendi şakasına güldü.

Oturdu, menüsünü açtı ve başını kaldırmadan cevap verdi. "Sana daha önce açıkladığımı sanıyordum Millie, aklımdaki şey konuşmak değil." Bacağı yanlışlıkla masanın altından onunkine sürtündü. "Çılgın planlarım var, kızım."

Kıkırdayarak onun bacağına çarptı. "Yıllardır kimse bana *kız* demedi ve Millie isminden nefret ediyorum. Konuşmamız o kadar da önemli değil ama en azından adımları doğru söylemeye çalış Andrew."

"Söz vermiyorum. Dikkatimi dağıtıyorsun. Senin yanındayken basit cümleler kurabildiğim için şanslısın."

Zararsız profesörün, kara gözlükleriyle bile ne kadar sevimli olduğunun farkında olup olmadığını merak etti. Başka bir zamanda başka bir adam böyle şeyler söylemiş olsaydı, tetikte olabilirdi ama Drew'la değil. Chicago'daki annesini görmeye giden, falcı kız kardeşi için endişelenen ve kilisede ders veren bir adam tehlikeli olamazdı.

Garsona gülümsedi ve iki hamburger sipariş etti.

Garson kız onunla flört etmeye çalışıyordu ama Drew bunu fark etmemiş gibiydi.

Sanki büyüleyici bir şeymiş gibi menüyü okumaya devam etti.

Millanie kendisininkini soğan ya da marulsuz istediğini ve peynir eklenmesini istediğini ekledi. Garson kız gözlerini Drew'dan ayırmadan not aldı. Yalnız kaldıklarında, Millanie sağlam bacağına tekrar Drew'unkine çarptı.

Tepki yok. "Bu kadar ilginç olan ne?"

Menüye bakarken bacağına onunkine dayadı ve kız uzaklaşmayınca gülümsedi. Bu seferki teması kesinlikle tesadüf değildi.

"Bu menüde yedi gramer hatası var," diye fısıldadı.

Gözlerini kırıştırdı. Belki de kötü adamlar Drew'u kafasını karıştırmak için göndermişlerdi. Hayır, uyuşturucu lordları bile profesör tutmazdı. Hecelemenin tartışmaya değer bir konu olduğunu düşünmüş olabilir miydi?

Garson Millanie'ye bakmadan içeceklerini bıraktı. Drew'a iki kez pipet isteyip istemediğini sordu. Drew kibarca iki kez hayır dedi.

Tekrar yalnız kaldıklarında Millanie öne doğru eğildi ve "Kız kardeşin falcı olmadan önce ne iş yapıyordu?" diye sordu. Hayal kurmak zihnini tamamen ele geçirmeden önce konuşmaları gerekiyordu. Adamın bacağına yaslanan bacağının sıcaklığı tüm vücudunu ısıtıyor gibiydi.

"Okula gitti sanırım ama ne kadar başarılı olduğunu bilmiyorum. Bir keresinde bana beş yaşına geldiğinde kendi bilgisayarına sahip olduğunu ve o zamandan beri bilmek istediği her şeyi internetten öğrenebildiğini söylemişti. Tek ortak noktamız bu. Kitabım için yaptığım araştırmaların çoğunu internette yapıyorum ve o da

Bütün gün el falına bakan müşteriler arasında bu şeyle oynuyor." "Hayatını el falı bakarak mı kazanıyor?"

"Öyle olmalı. Hayatıma girdiğinden beri ona birkaç kez paraya ihtiyacı olup olmadığını sordum ve her seferinde hayır dedi."

Millanie onun parayı nereden bulduğunu sormayı düşündü. Tek bir ders vererek kız kardeşine borç verecek kadar para kazandığından şüpheliydi. Sadece bacağının ona değdiğini hissetmek dikkatini dağıtmaya devam etti.

Sohbet etme zahmetine katlanmadan yemeklerini yediler ve sonra adam hesabı ödeyip kızın minibüsüne dönmesine yardım etti. Adam kemerini bağlayamadan, kadın görevini tamamladı. Adam hayal kırıklığına uğramış ya da fark etmiş gibi görünmüyordu ama bu sefer onu öpmedi. İnsanları okumak için eğitilmişti ama onu okuyamıyordu.

Yine nereye gittiklerini söylemedi ama kasabadan geçip Lone Oak Yolu'na çıktıklarında kadın tahmin etti. "Benim

Atalarımızın bu yönde bir yeri vardı. Harmony'nin kurucu ailelerinden biri oldukları için birkaç dönümlük bir arazileri varmış."

"Biliyorum. Dün gece kütüphanenin kasabanın tarihiyle ilgili web sayfasından baktım. Orayı hiç gördün mü?"

"Hayır. Çocukken ailem beni oraya götürdüyse bile hatırlamıyorum. Taşındıktan sonra geri dönmemiz çok nadir oldu. Ailem hep bizi görmek için Dallas'a gelmek isterdi. Yapacak daha çok şey olduğunu söylediler."

Minibüs toprak yola sapınca, hafızasının derinliklerinde bir anı gibi hissetti.

hücreler burayı tanıdı. Ağaçlar yüz yıl önce rüzgâr siperi olarak dikilmiş olmalıydı ama arazinin geri kalanı Patrick ve Annie McAllen'in çiftlik kurduğu zamanki haliyle neredeyse aynı görünüyordu.

"Görünüşe bakılırsa," dedi Drew neredeyse ders verir gibi bir sesle, "arazi hiç sürülmemiş. Büyük büyük büyük ebeveynleriniz çiftlik sahibi olmalı. Bu engebeli arazide mantıklı olan da bu. Kayıtlardan biri onu marangoz olarak gösteriyor."

"Ham, vahşi bir şekilde çok güzel."

"Ben de öyle düşünüyorum." Yavaşladı. "Bu eski evin sırlarla dolu olduğunu tahmin ediyorum. Burada kesinlikle gerçek bir güzellik var."

Kız ona baktığında, Drew manzaraya değil ona bakıyordu. Drew uzanıp kızın kısa buklelerinden birini yakaladığında kız kıpırdamadan duruyordu.

Parmakları kızın saçlarında gezinirken minibüs durdu. "Sadece bir anlığına sana dokunmam gerekiyor," diye fısıldadı özür diler gibi.

Adam eliyle yanağını kavrarken gözlerini kapattı. Başparmağı ağzının üzerinde gezindi. "Bunun yeri ve zamanı olmadığını biliyorum ama doğru zaman geldiğinde teninin hissini tamamen öğrenmeyi planlıyorum."

Millanie doğrulur ve arabayı sürmeye başlarken uzun bir nefes verdi. Sonunda ilginç bir şey söylemişti.

Hızını artırırken "İyi misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim." Hiç bu kadar arzulandığını hissetmediğini söylemek istedi ama kelimeler kifayetsiz kaldı.

"Çiftlik kurmak için güzel bir yer," dedi kayıtsızca, güzel kırları işaret ederek.

Adam engebeli yolu izliyor ve onu görmüyor olsa da başını salladı. Sonunda düşüncelerini onun dokunuşunun ötesine taşıdı. "Annemin bana bunu anlattığını hatırlıyorum. Dördüncü çocuklarından sonra daha fazla arazi aldıklarını ve

daha uzakta inşa edilmiş. Çiftlik evi, çocukları ilk evlendiğinde sütten kesme evi olarak kullanılmış. Sonunda sadece depo olarak kullanılmış. Hala ayakta kalırsa şaşırırm.

Drew önce sola, sonra da lastik izlerinden başka bir şey olmayan dolambaçlı bir yoldan sağa döndü. "Bu yola bakılırsa, misafirleri olup olmaması pek de umurlarında değilmiş."

Millanie güldü. "Efsaneye göre büyük büyük büyükbabamın kasabada yaşayan dört kız kardeşi varmış. Belki de yolu bu şekilde planlamıştır."

Doğal bir yükselti etrafında dönerlerken küçük ev görüldü. Güneş ışığı eski evi gösterircesine üzerinde parlıyordu. Kuzey ve batı taraflarındaki pencereler tahtalarla kapatılmıştı ama ev hâlâ ayakta idi.

Drew minibüsü yavaşlattı. "Buraya geldikten kısa bir süre sonra ilginç bir adamla tanıştım, Tyler Wright, yerel cenaze müdürü. Yıllarını harita toplamakla geçirmiş ve bu bölgenin tarihini kayıt altına almama yardım edeceği için çok mutlu olmuş. Bir keresinde beni bu çiftlik evine getirmişti. McAllen'ların çoğunun buraya hiç gelmediğini söyledi. Arazi herhangi bir çiftlik için çok küçük.

bu günlerde operasyon. Çoğunun şu anda arazinin asıl sahibinin kim olduğunu bile bilmediğini iddia etti."

Millanie, bir tarafında hâlâ yabani gül ağaçları yetişen ve nehir taşlarından inşa edilmiş gibi görünen bir yürüyüş yolu olan eve bakmaktan kendini alamıyordu. Drew uzun süre bir şey söylemeyince parçaları birleştirdi. "Beni neden buraya getirdin?"

Yüzünü ona dönmek için koltukta döndü ve dizini hafifçe onun sağlam bacağına çarptı. "Dün gece araştırdım. Vergi kayıtlarında mal sahibi olarak sadece bir isim vardı." Tereddüt etti. "Buranın vergilerini kimin ödediğini bilmiyorum ama ödenmiş. Tek sahibi Patrick F. McAllen III, yani babanız. İnternette ölüm ilanını buldum. Sanırım sana ondan miras kaldıysa, burası senin arazin Millanie."

Babasının ölümünden sonraki o korkunç günlerin anıları geri geldi. Annesi altı ay önce bir kazada ölmüştü. Babası kanser olduğunu söylediğinde o ve erkek kardeşi üniversiteden eve çağırılmıştı.

Onlar için her şeyi hallettiğini söylemişti. Philip hisse senetlerini aldı. Araziyi de o aldı. Dallas'taki evi çevreleyen birkaç dönümlük araziye kastettiğini sanmıştı. Üniversite masraflarını karşılamak için satmış, daha fazlası olduğunu hayal bile etmemişti.

Drew onun yanağındaki gözyaşlarını sildi. "Burayı bilmiyor muydun?"

Başını iki yana salladı. Orduda geçirdiği onca yıl boyunca ev olarak nereyi göstereceğini hiç bilememişti. Dallas değil, orada ailesi yoktu; Harmony değil, geçmişinde çok uzaktı. Artık biliyordu. Bu topraklar onun geri dönmesini bekliyordu.

"Burası senin evin, Millie." Drew tam da onun düşündüğü şeyi söyledi. "Senin köklerin burada."

Ona teşekkür etmek için başını kaldırdığında gözlerindeki hüznü gördü ve Drew'un geri dönecek bir kökünün olmadığını anladı. O bir gezgindi ve belki de

Hep öyle olacaktı. Belki de bu yüzden hiçbir şeye sahip değildi, bir arabaya bile.

Eğilip bir damla gözyaşını öptü ve sonra dudakları nazik bir çiftleşmeyle onunkileri kapladı.

Adam ona bakabilecek kadar uzaklaştığında "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Rica ederim," diye cevap verdi, sonra onu tekrar öptü. İçeri girip etrafa bir göz atmalarını önermeden önce hızlı ve mutlu bir öpücük.

Koltuk değnekleriyle taş yolda yürümek imkânsızdı, bu yüzden otların arasından manevra yaparak basamaklara ulaştı. En alttaki kırıktı ama ona yaslanarak verandaya çıkmayı başardı. Yavaşça, Drew her tahtayı kontrol ederek, artık yıpranmış ama hâlâ ayakta duran ön kapıya ulaştılar.

Drew anahtarı kapı çerçevesinin üzerinde buldu ve kuşlar, örümcekler ve rüzgârdan savrulan otlarla dolu tozlu eski eve girdiler.

açık arka kapı. Drew kapıyı kapatmak için uğraşırken Millanie kıpırdamadan durdu ve evin onu çevreleyip karşılamasına izin verdi. McAllen'ların nesilleri burada büyümüştü. Yıllar boyunca seyahat ettiği ve yaşadığı onca yer arasında, bir yere karşı hiç bu kadar güçlü bir çekim hissetmemişti. Sanki ev ona *hoş geldin diye* fısıldıyordu.

Alt katı keşfetmeleri beş dakikadan az sürdü. Evin yarısı Alan, bir kapısı mutfığa açılan bir oda ve yatak odası ya da çalışma odası olabilecek bir başka oda tarafından kaplanmıştı. Evin yan tarafına çok basit bir banyo inşa edilmişti, muhtemelen iç tesisat döşenirken. Büyük odanın üç tarafında geniş pencereler ve evin ortasında kocaman bir şömine vardı.

"Burası iyi inşa edilmiş," diye belirtti Drew. "Görünüşe göre çatı hâlâ sağlam. Tavanda tek bir su lekesi bile yok." Eski çelik lavabonun musluğunu denedi. "Yeni su tesisatı ve birkaç pencere eklenirse burası yaşanabilir bir yer olabilir."

Bir düğmeyi çevirdi. Hiçbir şey olmadı. "Ve yeni elektrik."

"Tabii ki. Yoldan eve kadar uzanan çizgileri bile görmedim. Sanırım elli yıl ya da daha uzun süredir içinde yaşanmamış. Yolun karşısında kuzenin Alex'in söylediğine göre muhtemelen aynı yıllarda inşa edilmiş bir kulübe var.

aynı zamanda. Şerif, bunun büyük büyük büyükbabanın kardeşine ait olduğunu düşündüğünü söyledi."

"İkisinin de hâlâ ayakta olması nasıl mümkün olabilir?" Neredeyse McAllens'ın hayaletlerinin dar merdivenlerden koşarak çıktıklarını ya da büyük şöminenin etrafında konuşurken güldüklerini görebiliyordu.

Daireler çizerek evi inceledi. İki tarafı uçurum tarafından korunuyordu ve ağaç sırası batıdan gelen rüzgârı kesiyordu.

"Atanız bunu düşünmüş olmalı. Bu evin uzun süre ayakta kalmasını istemiş."

"Benim için," diye fısıldadı. "Belki de ben ortaya çıkıp evim diyebileceğim bir yere ihtiyaç duyana kadar sürmesini istemiştir."

"Belki," diye kabul etti Drew. "Kız kardeşim gibi konuşmaya başladın. Sakın buranın perili olduğunu söyleme, yoksa buraya koşarak gelir." Millanie'ye doğru birkaç adım attı. "Bu arada, neden ona sende de 'yetenek' olduğunu söyledin? Onu sadece cesaretlendirirsin."

Millanie gülümsedi. "Belki de biliyorumdur. Belki de seni okumak için avuç içlerine ihtiyacım yoktur. Okuması çok kolay bir adamsınız Profesör."

Yakın durdu, ikisinin de ağırlığını dengelemek için duruşunu genişletti ve eğildi. "Evet, Millie, aklımı oku." Eli kızın beline dolandı ve onu kendine doğru çekti.

Adam onu şefkatle öperken kollarını kaldırdı ve adamın omuzlarına koydu.

Boynuna doğru ilerlediğinde, kulağına doğru fısıldadı. "Sen öğrenmekten hoşlanan, düzeni seven bir adamsın ve sanırım bir yerlerde kadınların nasıl öpülmekten hoşlandığını öğrenmek için zaman ayırmış olmalısın."

Kadın devam ederken boğazına doğru bir şeyler mırıldandı, "Yalnız, bir kadına dokunmayı uzun zaman oldu. İçinde mantıksal aklının bastıramadığı bir açlık var ve görünüşe göre bu açlığın nesnesi benmişim gibi görünüyor."

Ağzına geri döndü ve bir süreliğine tüm konuşmaları durdurdu. Elleri sırtında geziniyor, onu okşarken tutuyordu. Ne zaman ki yakasının kıvrımına uzandı ve tuniğini omzundan çıkardı.

cesareti karşısında şaşırdı. Başını eğdi ve boğazından çıplak omuzlarına kadar teninin tadına bakmaya başladı.

Bir an için nefesini tutamadı. Onun için hiç böyle olmamıştı. Bu adamda cazibeden çok daha derin bir ihtiyaç vardı ve onun bunu kendisinden daha iyi anladığından emin değildi. Mantıklı zekâsı ve nazik tavırlarıyla bu hoş adam ona daha önce hiç adım atmadığı bir dünyanın kapılarını açıyordu. Tutku.

Bölüm 16

CUMARTES

I

Artık orada Truman adında kimse yaşamıyor olsa da herkes Noah ve Reagan'ın yaşadığı yere Truman Çiftliği diyordu. Reagan çok başarılı bir elma bahçesi işletiyordu ve tüm dünyaya elma gönderiyordu. üç eyaletli bir bölge. Noah her sabah kalkıp Lone Oak Yolu'nun ilerisindeki çiftliğinde çalışmaya gidiyordu. Birlikte olmaları doğru görünüyordu; Beau kendini bildi bileli kasabadaki herkes onlardan bir çift olarak bahsediyordu.

Beau Yates kiraladığı arabayı ahırın arkasına çekerken kendi kendine güldü. Noah ve Reagan ilçedeki en evli çiftti ve bu gece bunu tekrar yapacaklardı. Hâlâ şehirde olduğu için Noah'nın tuttuğu grupla birlikte çalmayı kabul etti.

Beau pek de yeni olmayan evlilerden partideki rolünü gizli tutmalarını istedi ama bunun mümkün olduğundan şüpheliydi. Üç gündür şehirdeydi ve kimse onu rahatsız etmemişti. Her zaman geceleri babasını ziyaret eder, gece yarısı ziyareti ile saat dört ziyareti arasında gitarını çalar ve müzik yazardı. Ondandır eve gider ve öğlene kadar uyurdu. Beau handa rahatsız edilmekten endişe etmiyordu; Martha Q'yu nöbetçi bırakmıştı.

Sadece her gece verandada oturuyor ve üstü açık kırmızı bir Mustang'in geçmesini diliyordu. Bela dediği kız dışarıdaydı. Bir yerlerdeydi ve onu nerede bulacağını biliyordu. Ama o hiç gelmedi. Belki de onun kendisini düşündüğü kadar çok gece geçirmemişti.

Beau, Truman Orchard'ın verandasına çıktığında güneş ufukta yayılıyordu. "İyi akşamlar, Noah," dedi.

Nuh basamakların yanına oturdu, uzun bacakları oğlunun kaçmasını engelliyordu.

Utah kaçmanın bir yolunu bulmak için bir çıtadan diğerine geçti ama verandanın parmaklıkları onu tutsak etti. Küçük, tombul çıplak ayakları, sanki eninde sonunda içinden geçebileceği kadar büyük bir delik bulacakmış gibi dans ederek ilerliyordu.

Noah bir sandalyeyi işaret etti. "Baban nasıl?"

Beau başını salladı. "Tamamen aklını mı kaçırdı yoksa benimle konuşmak mı istemiyor bilmiyorum ama her gece horlayan bir adamı ziyaret ediyorum. Ona bir gün daha vereceğimi söyleyip duruyorum, sonra Nashville'e geri döneceğim."

Noah başını salladı. "Babalarla ilişkiler zordur. Ben büyürken, babamın çoğu zaman bana kızgın olduğunu, diğer yarısında ise yanımda olmadığını düşünürdüm. Meğer beni sadece torun sahibi olmak için doğurmuş. Şimdi bizimkiler Utah'a geldiklerinde yanımdan geçip gidiyorlar. Görünmez adam oldum. Her zaman nispeten zeki bir adam olduğunu düşündüğüm babam Utah'la bebekçe konuşuyor ve çocuk da aynı şekilde karşılık veriyor. dil."

Beau güldü. Herkes Noah'ın babasının, lisedeyken bile boğalara her bindiğinde ona göz kulak olduğunu biliyordu. Bir gece Noah yaralandığında, babası çitin üzerinden tırmanmış ve oğlunu binlerce kiloluk postun ve boynuzların altından çekip çıkarmıştı.

Beau bir süre bir yaşındaki çocuğun ileri geri hareket etmesini izledikten sonra sordu: "Bankadaki genç başkan yardımcısını tanıyor musun? Sanırım adı Ashley Powers."

"Tabii. Birkaç şeyi düzeltmek için geldi. Çok sert bir patron olduğunu duydum. Bankadakilerin yarısı işlerini kaybedeceklerinden korkuyor. Birisi arkadaş edinmek için burada olmadığını söyledi."

Beau duyduklarından hoşlanmadı. At kuyruklu vahşi kızı istiyordu, bankacıyı değil. Belki de onu rüyalarında tutması daha akıllıca olurdu.

Yine de gece ilerledikçe kendini kalabalığın içinde onu ararken buldu. Gördüğü insanların çoğunu tanıyordu ama çok azını arkadaşı olarak görüyordu. Onlar sadece okulda, kilisede ya da Buffalo's Bar'da gördüğü insanlardı.

Komik olan, hangi yer olduğunu asla hatırlayamamasıydı.

En iyi arkadaşı Border Biggs, Galveston kıyılarında balık tutuyordu. Beau'nun yedeği olarak yeterince para kazanmış ve bir tekne alıp Paranın geri kalanını biriktirdiğini ve faiziyle geçinmeyi planladığını söyledi.

Noah'ın bir daha "evet" diyemeyecekmiş gibi tereddüt ettiği ve Reagan'ın çiçeklerini onları evlendiren seksen yaşındaki rahibe fırlattığı düğün tam bir partiydi. Düğün pastası, hepsi Reagan tarafından yapılan ve şerifin servis ettiği bir atlıkarınca turtasıydı.

Düğün töreninden sonra Beau bir set çaldı, sonra gitarını topladı ve arabasına yöneldi. Hiçbir partide, hatta düğünde bile fazla kalmaması gerektiğini öğrenmişti. Özenti şarkıcılar içtikçe, Beau'ya her zaman ondan daha büyük olabileceklerini söyleme ihtiyacı hissediyorlardı. Bir yerde konuşma ona şanslı olduğunu söylemeleri ile sona erdi. O andan itibaren, çekip gitmekten başka yapabileceği bir şey kalmamıştı. O yüzden bu gece daha konuşma başlamadan bunu yapacaktı.

Ahırın arkasındaki gölgelerde, el feneri getirmeyi akıl etmiş olmayı dileyerek engebeli zeminde yürüdü. Ahırın ışığının altına park etmiş kırmızı bir Mustang gördüğünde neredeyse kiralık arabasına varmak üzereydi. Klasığı ya da at kuyruklu sarışın kızı karıştırmak mümkün değildi.

Zamanda geri adım atıyormuş gibi hissetti.

Beau gitarını arka koltuğa bıraktı ve sürücü tarafına geçti. "Kenara çekil, Trouble, ben kullanıyorum." Kekelememek için kendini zor tuttu. Gençliğinde kızların yanındayken bunu yeterince yapmıştı.

Ona gülümsedi ve yolcu koltuğuna doğru kaydı. Gölgelelerin içinde hatırladığı gibi görünüyordu. İkisi de yirmili yaşlarında olabilirdi ama bu gece yine genç kız olacaktı.

Saçlarının rüzgârda savrulmasına izin vererek bir süre araba sürdüler. Doksanla gittikleri ve hiç devriye görmedikleri arka yolları hatırladı. Sonunda yolun ortasında durdular. Ay billboard parlaklığındaydı ve havada bir tutam yağmur vardı. "L ne anlama geliyor?" diye sordu Ashley ona doğru dönerken. Nedense *Ashley* ona uymuyordu.

"Lark," diye cevap verdi.

"Sen zenginsin, Trouble. Sanırım bunu hep anlamıştım ama babanın banka sahibi olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Sen de öylesin," diye karşılık verdi sanki adam ona hakaret etmiş gibi. "Sana ayak uydurdum. Geçen yıl üç milyon telif hakkı kazandım."

Beau başını salladı. "Bir yerde duyduğum eski bir söz var.

"Bir kere fakir oldum, asla zengin olamam. Param var, ama asla zengin düşünmeyeceğim. İlk tanıştığımızda bu arabayı kullanıyordun. Bir kere bakmıştım. Böyle bir araba

Yaklaşık elli bin değerinde ve tahminimce garajda bunun gibi başkaları da var."

"Ya yaparsam? Bunun bir anlamı yok. Onlar sadece araba."

Beau'nun bunu ona nasıl açıklayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Anlamayacaktı. Şimdi bile, bir restoran satın alabilecekken, bir restorana girip menüdeki en pahalı şeyi sipariş edemezdi. Parayı asla boşa harcamazdı. Bu onun doğasında yoktu.

"Lanet olsun," dedi yüksek sesle. "Konuşmak istediğim konu bu değil."

"Ben de öyle. Bu gece neden geldiğimden bile emin değilim. Bankada senin de benimle aynı şeyi düşündüğünü hissettim ve bir kereliğine de olsa geriye, hayatımda her şeyin birkaç gece, birkaç an için mükemmel olduğu o yere koşmak istedim."

At kuyruğunu fırçaladı. "Bu hoşuma giderdi." Onu kendine çekti ve öptü. Öpücüğü kestiğinde fısıldadı, "Biliyor musun, Trouble, yazdığım şarkıların yarısı senin hakkında."

"Biliyorum. Şarkılarını dinlediğimde yemin ederim bazen sadece bana şarkı söylediğini hissediyorum."

Bankacı ve ünlü şarkıcı bir süreliğine ortadan kayboldular ve yine sadece iki çocuk oldular. On yedi yaşındaydılar ve rüzgârla yarışıyorlardı.

Bölüm 17

PAZARTESİ

HARMONY İLÇE HAPISHANESİ

Kahvaltıdan biraz sonra Johnny'nin avukatı Rick Matheson hapishaneye geldi. Johnny sonunda dışarı çıkacağını tahmin ediyordu. Gri duvarlardan başka bir şeyin olmadığı bir haftadan sonra, ev işleri bile iyi görünüyordu. Bir adam oturmaktan ancak bu kadar zevk alabilirdi. Peri Kare'nin ona getirdiği üç kitabı da okumuştı.

Gulliver'in Seyahatleri fena değildi ve *Fareler ve İnsanlar'ı* çok fazla intihar düşüncesi olmadan atlattı, ama *Gazap Üzümleri* onu neredeyse öldürüyordu. Her uykuya daldığında, sahip olduğu her şey arabasının üzerine yığılmış halde yolda olduğunu hayal ediyordu.

Ziyaret odasına girdiğinde Rick'e "Eve mi gidiyorum?" diye sordu.

Genç avukat başını salladı. "Seni çıkarmak üzereydim ama bu sabah başka bir sorunla karşılaştık."

Scarlet her zaman Rick Matheson'un yakışıklı bir adam olduğunu söylerdi, ama şimdi yüzü endişeden iki büklüm olmuş, yirmili yaşlarının sonundan yetmişine bir müşteride hızla yaşlanıyormuş gibi görünüyordu.

Johnny doğruldu, Matheson'ın yüzüne bir endişe çizgisi daha eklememeye kararlıydı. "Her kim öldüyse ya da ortadan kaybolduysa, bu sefer ben yapmadım. Bir haftadır kilit altındayım."

Rick'in gülümsemesi pek mutlu görünmüyordu. "Şerifin çiftliğinizi aradığını biliyorsunuz."

"Biliyorum. Arazimin her yerinde çukur kazabilirler ama bir ceset bulamazlar." Johnny, Rick'in bakışlarından hoşlanmamıştı. "En azından benim koyduğum bir ceset değil." Şansının yaver gitmesi halinde kasabanın yarısı

tarlalarına çok da uzak olmayan bir zamanda ekim yapıyordu. Şehir sınırları tabelasına en yakın sürülmüş araziydi. Wendell muhtemelen şu anda orada bir limonata standı kurmuş ve harita satıyordu.

Rick öne doğru eğildi. "Hiç ceset bulamadılar. Sanırım iyi haber de bu."

"Kötü haber ne?"

Rick doğrudan ona baktı. "Uyuşturucu buldular, John. Ahırında saklanmış bir sürü uyuşturucu."

Johnny bir an için alnını metal masaya çarpmayı düşündü ama son zamanlarda kartların ona karşı yığılma şekline bakılırsa, bir çentik bile bıraksa onu devlet malına zarar vermekle suçlayacaklardı. Rick'e bakarak, "Sanırım bana bunun o kadar da kötü olmadığını söyleyeceksin, değil mi?" diye sordu.

bakar mısın?"

"Hayır, bu kötü." Rick hiç rahatlamadı. "Bana söylemen gereken başka bir şey var mı John? Ben senin avukatınım. Bu sadece aramızda kalacak."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Sadece tekrar şaşırmak istemiyorum. Bu sabah ilk iş olarak yargıcın ofisinde seni kefaletle çıkarmaya çalışıyordum ve işte şerif departmanının yarısı kocaman çöp torbaları dolusu esrarla adliyeye geldi. Hepsi de elimde imzasız kâğıtla orada dikilip seni çıkarmaya çalıştığım için bana aptalmışım gibi bakıyordu."

Johnny kendini hiçbir zaman bencil biri olarak görmemişti ama sormadan edemedi: "Bu ne zaman seninle ilgili oldu Rick Matheson?" O anda Suçları biriktirdiği oranda onu asarlardı ve düştüğünde, iyi bir önlem için birkaç kez vururlardı. "Hapiste olan benim, sen de şikayet ediyor."

Matheson güldü. "Haklısın. Zamanını doldurmak için reenkarnasyona inanmak zorunda kalacak olan sensin. Öyle ya da böyle paramı alacağım. Aslında, suçları biriktirmeye devam ederseniz, bu iş bitmeden yeni bir araba alabilirim."

"Beni neşelendirdiğin için teşekkürler." Johnny Rick Matheson'ı her zaman sevmişti. Lisede birlikte futbol oynamışlardı ama Johnny bu yakışıklı adamın diplomasını mısır gevreği kutusundan mı aldığını merak ediyordu.

"Ee, ne oldu?"

Plan?"

Rick çantasını açtı. "Her seferinde bir suçla uğraşıyoruz. Bir adam kiraladım.

özel dedektif. Bu arada onun için fatura kesilecek. Ve benim de bir

Chicago'da kayıp kişiler üzerine çalışan bir arkadaşım var. Bana bir liste ver. Scarlet'in gitmiş olabileceğini düşündüğünüz her yere. Eğer onu yakalayabilirsek, ilk sorunumuzu çözmüş olacağız."

"Yani hâlâ hayatta olduğunu mu düşünüyorsun?" Johnny onun geçen Cuma günü güzellik randevusunu kaçırdığına inanamıyordu. Bunu hiç kaçırmazdı. Geçen kış saçını boyatabilmesi için arabasını garajdan çıkarmak zorunda kalmıştı. İki saatini almıştı ve geç kaldığı için o kadar kızgındı ki teşekkür bile etmemişti.

"Elbette sana inanıyorum John ve bir ceset bulana kadar da inanacağım; sonra başka bir savunma yapacağım." Rick'in gülümsemesi pek gerçekçi görünmüyordu. "Seninle birlikte olacağım ve sonuna kadar senin için savaşacağım. Eğer işler senin lehine gitmezse, seni idam ettiklerinde camın hemen arkasında olacağım."

"Bu gerçekten rahatlatıcı," diye yalan söyledi Johnny, peri dışında kimsenin onun masum olduğunu düşünmediğini biliyordu. Suçları üst üste yığılıyordu ve onun yanında olan tek kişi muhtemelen hayali arkadaşlarıyla kahvaltıdaydı.

Bir saat boyunca Scarlet ve Max'in gitmiş olabilecekleri yerleri ya da arayabilecekleri kişileri düşündüler. Rick tekrar tekrar uyuşturucunun nereden geldiğini sordu ve Johnny'nin cevabı hep aynı oldu. Hiçbir fikri yoktu.

Hüccesine geri dönüp daha da depresyona girmeye vakit bulamadan, kendi perisi ziyarete geldi.

Şerif Yardımcısı Rogers odaya bir sandalye getirip oturdu ama sanki *Reader's Digest*'in eski bir nüshasını okuyormuş gibi davranıyordu. Johnny artık birden fazla suçtan hapiste olduğuna göre, avukatı dışında kimseyle yalnız kalmasına izin verilmediğini düşündü. Eğer işler yakında düzelmezse muhtemelen hafta sonuna kadar bir seri katil olacaktı.

"Seni korumak için burada," diye fısıldadı Johnny Kare'ye, o da yardımcısına kaşlarını çatınca.

"Korunmaya ihtiyacım yok," dedi tılsımlarla dolu kolyesini şingirdatarak. "Sen masumsun. Masum olduğunu biliyorum."

Johnny ölümlerle konuşan bir kadının kendisine inanması gerçeğiyle teselli bulmaya çalıştı. "Belki de beni korumak için buradadır."

Perisi sırtıttı. "Bu kötü bir fikir değil. Ben tehlikeliyim. Etrafımda uzun süre takılırsan Johnny Wheeler, kalbini çalabilirim."

Şimdi güldü. "Buraya musallat olmadığım sürece hiçbir yerde takılacakmışım gibi görünmüyor. Söylentilere göre iki kişiyi öldürdüğüm için sandalyeye oturtulabilirmişim.

uyuşturucu kullanan insanlar."

"Artık sandalyeyi yaptıklarını sanmıyorum. Yapıyorlar mı? Eğer öyleyse, bu çok zalimce olurdu. Vücudunuzdan binlerce volt elektrik geçtiğini hayal edebiliyor musunuz? Bir filmde görmüştüm, adamın kafasını ıslatıyorlardı ki elektriğın çoğı beynine gitsin."

"Beni neşelendirmeye çalışmayı bırak, Kare. Sence başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

Kare başını salladı. "Elbette. Suçlu bulunmayacaksın çünkü sen masumsun ve ben senin için savaşacağım."

"Buna inanan tek kişi sensin." Morali bozulmuş olabilirdi ama o sırada kızın iri kahverengi gözlerine baktı ve tek düşünebildiğı onun elini tutmanın ne kadar güzel olacağıydı. Parmaklarını avucunun içinde gezdirmesine aldış etmedi. Tutuklamayla bölünmeden önce bu gerçekten güzeldi.

Teyzelerini saymazsa, bir kadına dokunmayalı aylar olmuştu. Düşünlerden cenazelere ya da onun durumunda tutuklamalara kadar her fırsatta kucaklaşma eğilimindeydiler. Scarlet geçen Noel'de regl olduğunu söyleyerek ekstra yatak odasına taşınmıştı. Görünüşe göre bu ölümcül bir şeydi çünkü bir daha geri taşınmamıştı. O zaman kendi kendine bunun geçici olduğunu söylemişti. Onu biraz rahat bırakırsa? Daha çok çalışsaydı? Onun arkadaşlara ve kızlarla ya da Max'le dışarıda geçireceğı gecelere ihtiyacı olduğu konusunda daha anlayışlı olsaydı? Düzeltiyorum, bu kısmın pek de iyi bir fikir olmadığı ortaya çıkmıştı.

Tılsımların şingirtısı onu, Max'i çıplak bir halde, kendisinin de çıplak olduğuna şaşırmış görünen Scarlet'e sarılırken gördüğü anıdan uzaklaştırdı. Max orada öylece duruyordu, ama Scarlet zıplayarak Johnny'ye bağırmıştı, çünkü onun henüz eve gelmemiş olması gerekiyordu.

Perisi yine şıngırdadı. Onu okulda hiç kıpırdamadan oturarak bir öğretmeni çıldırtırken hayal edebiliyordu. Yine de akıllıydı; bir ara dikkatini vermiş olmalıydı. Bugün ona hedefleri olan bir martı hakkında bir kitap getirmişti. John kısa olsa bile bunu okuyacak zamanı olacağından şüpheliydi. Nedense olay örgüsünün içine girebileceğini sanmıyordu.

Kare'ye baktı ve tüm o kıvrıcık saçların peri beynini boğup boğmadığını merak etti.

Kare, her zaman bir gece yarısı fısıltısı gibi çıkan o sesle, "Sadece masum olduğuna inanmıyorum Johnny," dedi. "Bunu biliyorum. Daha önce hiç

ve sanki onu tüm hayatın boyunca tanıyormuşsun gibi hissetmek? Sanki onlara her şeyi anlatabilirmişsiniz gibi?"

"Ben buralarda büyüdüm Kare. Gördüğüm insanların çoğunu hayatım boyunca tanıdım. Genellikle tanımadığım biriyle karşılaşsam, ilk yaptığım şey kasabada kimin akrabası olduğunu bulmak olur."

Elini masaya doğru uzattı, sanki ona bir metre uzanabilecekmiş gibi. "Seni tanıyorum Johnny. Masum olduğunu biliyorum. Ve yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Yemin ederim."

"Ne yapabilirsin tatlım?" Kadının sempatisi onu duygulandırmıştı ama nasıl yardımcı olabileceğini anlayamamıştı.

Kadın yavaşça gülümsedi ve adam bu perinin düpedüz seksi olduğunu düşündü. "Bunu düşünüyordum ve sanırım eski karın ve sevgilisi

uyuşturucuları saklayanlar. Esrar için geri gelecekler ve ben bekliyor olacağım." "Hayır." Johnny panikledi. "Kendini tehlikeye atma. Ne olacağını bilemezsin.

Eğer onları yakalarsan ne yapacaklarını. Scarlet'in şiddete başvuracağını sanmıyorum. Tırnak kırmaktan korkar, ama Max? Bir erkeğin ne yapacağı belli olmaz.

Scarlet ile iki hafta geçirdikten sonra bunu yapabilecek kapasitede. Onlarla yüzleşme riskini alamazsın. Bana bu planı unutacağına söz ver Kare? Geri döndüklerinde ilaçların kayıp olduğunu gördüklerinde seni orada görmek istemiyorum."

Elini yukarı kaldırdı, kolunu tuvalete gitmek için izin isteyen birinci sınıf öğrencisi gibi salladı. Bir düzine bilezik dirseğine doğru tırmandı.

Şerif yardımcısı sonunda okuduğu kitaptan başını kaldırdı ve soru sormasına izin verircesine başını salladı.

"Görüyorsunuz, Şerif Yardımcısı Rogers, size Johnny'nin yapmadığını söyledim. Eğer onları öldürmüş olsaydı, uyuşturucu için geri geldiklerinde bana zarar vermelerinden bu kadar endişelenmezdi. Ve geri gelecekler. Bunun olduğunu görebiliyorum. gelecek."

Rogers başını kaldırdı. "Ben jüri değilim, Bayan Cunningham. Sadece dinlemek ve sırlarınızı paylaşmadığınızdan emin olmak için buradayım."

Kare hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Johnny'yi kurtarmak için yaptığı ilk plan belli ki işe yaramamıştı. "Bir yolunu bulacağım."

Johnny ayağa kalktı ve onun gidişini izledi. Şerif yardımcısı onu evine benzemeye başlayan hücrelerine götürürken tek kelime etmedi. Dağınık ve yalnız.

Rogers kelepçelerini çıkarırken Johnny, "İşlerin daha da kötüye gidebileceğini sanmıyorum," dedi.

Rogers onu hücreye itti ve kapıyı kapattı. "Olabilir, John. Karınız geri dönebilir ve sizin başka birine aşık olduğunuzu öğrenebilir. Hiçbir şey bir kadının bir erkeği geri istemesinden daha kötü olamaz. başka bir kadın ilgileniyor. Tuhaf, seni istemiyor olabilir ama emin olabilirsin ki başkasının seni istemesini de istemiyor."

Johnny ranzasına çöktü ve başını salladı. "Yanılıyorsun. Kare benimle ilgilenmiyor. O sadece gerçekliğin sınırlarında yaşayan çılgın bir insan. Hayatımda tek bir çılgınlık bile yapmadım. Ben onun ihtiyaç duyacağı türden bir adam değilim."

Şerif yardımcısı arkasını döndü ve uzaklaşırken şöyle dedi: "Bana öyle geliyor ki sen tam da onun ihtiyaç duyacağı türden birisin. Eğer özgür bir adam olsaydın." Durdu ve arkasına baktı. "Bu arada, uyuşturucunun saklandığı yeri gözetleme fikri o kadar da çılgınca değilmiş. Bulduğumuz şeyi birkaç gün sessiz tutabilirsek, orayı gözetlemeye deşebilir."

"Bana inanıyor musun?"

"Hayır, ama o küçük hanım size yüzde yüz inanmak istiyorsa, sanırım haklı olup olmadığını görmek için birkaç saatimi harcayabilirim. Bu konuyu şerifle konuşacağım. Okulun başlamasıyla birlikte biraz fazla mesai yapmanın sakıncası olmaz."

"Teşekkürler," dedi Johnny. "Buradan çıktığımda sana bir bira borçlu olacağım."

"Eğer buradan çıkarsan, seni kabul edeceğim."

Bölüm 18

PAZARTE

SI

Millanie, geç bir öğle yemeği için Kare'yle Mavi Ay Lokantası'nda buluşmayı kabul etti. Gün sıcaktı ama Ana Cadde'ye kadar yürümeye karar verdi. Martha Q'nun evinin arka kapısından çıkıp lokantanın büyük mavi ay tabelasını görebilirdi ama kurumuş bir dere yatağı yolunu kapatıyordu. Koltuk değnekleriyle etrafından dolaşmak daha güvenliydi.

Her geçen gün kendini daha güçlü hissediyordu ama hâlâ kolay yoruluyordu. Rehabilitasyon merkezindeki bir hemşire buna yavru kedi gücü demişti. Bombalamadan beri bu duygu onun için yeniydi. Formda olmayan insanlar için hep üzülmüştü ama şimdi o da onlardan biri olmuştu. Millanie bir daha asla yapamayacağı şeyleri düşünmeyi reddetti. Sadece her gün nasıl bir şey daha yapacağını, bir adım daha atacağını düşünüyordu.

On dakikalık yürüyüş sırasında üç kişi ve bir şerif yardımcısı onu bırakmayı teklif etti ama Millanie çaresiz olmadığını kanıtlamak istiyordu. Doktor geçen hafta ona pek umut vermemişti. Kırık kemik iyileşiyordu ama sağ bacağının hem dizinde hem de ayak bileğinde hasar vardı. En iyi ihtimalle birkaç ameliyat daha geçirecekti; en kötü ihtimalle de hayatının geri kalanını topallayarak geçirecekti.

Her zaman çok güçlüydü. Koşarak ve ağırlık kaldırarak formunu korurdu. Zihinsel ve fiziksel olarak her zaman tetikte ve hazır olmak işinin bir parçasıydı. Şimdi, bu iş ve kimliği yok oluyor gibiydi. Kendisine verilen gizli görev muhtemelen zaman kaybı olacaktı. Dünyanın her yerinde para aklayabilen güçlü bir bilgisayar uzmanının Harmony'de ya da herhangi bir küçük kasabada saklanma ihtimali neydi? Nüfusun yoğun olduğu, yabancıların arasına karışabileceği bir yere giderdi.

Mavi Ay'ın merdivenlerinde yavaşça manevra yaparken, zihninde notları gözden geçiriyordu. Bir saat önce Çavuş Hughes'u aramış ve Kare Cunningham'ın gerçekten de kendisine atanan araştırmacı olduğunu öğrenmişti. Kız üniversiteden mezun olduğunda onu devlette gelecek vaat eden bir adli muhasebe kariyeri bekliyordu. Ama iki yıl önce kardeşini bulduğunda her şeyi bir kenara atmıştı. İşinden ayrılmış, birikimlerini çekmiş ve Harmony'ye taşınmıştı. Hâlâ ara sıra saha dışı işlerle uğraşıyordu ama Millanie, Drew'un kız kardeşinin hayatının bu yönü hakkında hiçbir şey bilmediğine bahse girerdi.

Bir adam lokantadan çıkarken, kapıyı onun için tuttu. Millanie içeri baktı ve Kare'nin arka masada oturduğunu gördü. Akademideki bir hocanın bir zamanlar söylediği bir şey aklına geldi: Bir şeyi *başardığını düşündüğün zaman*

insanları çözmüşken, hiçbir kalıba uymayan biri çıkageliyor.

Kare de o insanlardan biriydi. Millanie yaklaştıkça kız el sallıyor ve yıllar sonra yeniden bir araya gelmiş eski arkadaşlar gibi koltuğunda zıplıyordu.

"Merhaba Kare." Millanie yavaşça kabinin kendi tarafına doğru eğildi ve bacağına koridora doğru uzanmasına izin verdi.

Kare doğruldu. "Çok gerginim. Daha önce hiç böyle gizli bir iş yapmamıştım. IRS'de çalıştığım aylar boyunca ajanların bana sorular. Ben sadece bilgileri aldım ve araştırma yaptım. Şimdi kendimi bir trençkot ve şapka almalıymışım gibi hissediyorum."

"Sadece normal davran. Biri bizi görürse sadece ögle yemeği yiyen arkadaşlar olduğumuzu düşüneceklerdir." Millanie bir falcının arkadaşı olabileceğini hayal bile edemiyordu ama kim bilir, belki de bu mümkün olabilirdi.

"Doğru. Bu işe yaramalı. Herkes kardeşimle çıktığını biliyor, bu yüzden arkadaş olmamız mantıklı."

"Kardeşinle çıkmıyorum." Millanie omuz silkti. "Aslında Cumartesi gecesi beni ekti. Onu benimle bir düğüne gelmesi için davet etmişim." Millanie onun vazgeçmesine sevindi mi yoksa üzüldü mü hâlâ anlayamamıştı. Aslında ona sorduğunda, öyle ya da böyle bir taahhütte bulunmamıştı. Yabancılarla dolu bir ahırın ona göre olmadığı hissine kapılmıştı ya da belki de nefret ettiği şey düğünlerdi.

Kare arkasına yaslandı. "Drew kalabalıktan hoşlanmaz."

"Neden?" Falcının az önce zihnini okuduğu düşüncesi Millanie'yi ürkütmüştü ama bundan bahsetmeye hiç niyeti yoktu.

"Bilmiyorum." Kare peçetesiyle oynadı.

Millanie, Drew'un küçük kız kardeşinin vücut dilini okumakta hiç zorlanmadı.

Kare yalan söylüyordu. Belki onu korumak için, belki de bu işe bulaşmak istemediği için, ama Kare, Drew'un düğüne gitme konusundaki isteksizliğinin nedenini biliyordu.

İkisine de düşünmek için zaman tanıyarak siparişlerini verdiler. Garson kız uzaklaşır uzaklaşmaz, Millanie toplantının nedenine girdi. "Verilerinizi okudum. Hızlı bir iş olduğunu tahmin ettiğim için çok fazla bilgi topladınız. Bu insanları çok daha iyi tanıyormuşum gibi hissediyorum."

Kare başını salladı. "Nereye bakacağınızı bilerseniz bilgiyi bulmak kolaydır. Harmony County'de ev satın alan, ehliyet başvurusunda bulunan ya da posta kutusu için kayıt yaptıran herkesin listesinin yardımcı olabileceğini düşündüm."

"Banka hesabı açan kişilerin listesini alabilir misiniz?"

"Alabilirim ama yasal olarak hesaplara giremem."

Millanie başını salladı. "Peki ya kiliselere üye olan ya da yerel amaçlar için büyük miktarlarda para bağışlayan insanlar?"

"Kilise kayıtları kolay olacaktır ve bu büyüklükteki bir kasabada çoğu hayır kurumu açıktır. Elimden geleni yaparım. Bana ne arayacağıma dair birkaç ipucu verin."

Millanie daha yakına eğildi. "Büyük yaşayan, uyum sağlamak için biraz fazla çabalayan birini arıyoruz. Buralı değil ama buralıymış gibi davranıyor. Muhtemelen yeni arabalar alıyor ve bir uçağı ve bir iniş alanına erişimi olabilir. İş için sık sık ortadan kaybolan biri olacağını tahmin ediyorum."

Kare gülümsedi. "Derwood'a pistleri sorabilirim. O eski bir yerel pilot. Tüm pistlerin nerede olduğunu ve muhtemelen kimlerin uçak uçurduğunu biliyordur.

O benim müdavimlerimden biri. Her hafta okumaya gelir."

Yemek teslim edildiğinde Millanie, "Avuç içi okuma işine nasıl girdin?" diye sordu. Muhasebe diplomasına pek uymuyordu.

Kare ilk lokmasını bitirene kadar bekledi ve kâğıt peçeteyle dudaklarını sildi. "Üniversitedeyken bir arkadaşım çingeneye benzediğimi söyledi, ben de bir gece rolümü oynadım ve bir partide el falına baktım. Hiç iyi değildim, bu yüzden bu konuda çalıştım ve bir sonraki partide herkesi etkiledim. Buraya bir çingene tutmak için geldiğimde

Kardeşıme göz kulak olmak, insanları tanımak için eğlenceli bir şey gibi görünüyordu." Millanie, Kare'nin Drew'a göz kulak olmak için buraya gelmesinin tuhaf olduğunu düşündü.

Farklı bir hikâye anlatmıştı. Yine onun küçük kız kardeşini sandığı kadar

iyi tanımadığı hissine kapılmıştı. Kare'yi tanımadığını bile söylemişti.

birkaç yıl öncesine kadar vardı. Clifton Koleji'ndeki öğretmenlik işini aldıktan sonra onu bulmuştu.

İçlerinden biri bir şey saklıyordu, ama hangisi?

Bölüm 19

Beau tek çantasını ve eski gitarını kiraladığı arabanın bagajına yükledi. Martha Q ve Bayan Biggs'e veda ederken ikisine de iki kez sarıldı. Harmony'de babasının uyumasını izleyerek dört gün geçirmişti. Beau yapmak için geldiği şeyi yapmıştı. Babası ona tek kelime etseydi şaşırırdı. Melvin Yates'in konuşmadığından mı yoksa konuşmadığından mı emin değildi. Bu noktada hangisi olduğunun pek bir önemi yoktu. Özlenen o baba-oğul konuşması gerçekleşecek gibi görünmüyordu.

Winter's Inn'den uzaklaşan Beau, geri dönmesinin muhtemelen uzun zaman alacağına karar verdi. Trouble adında bir kızla ay ışığının aydınlattığı yollarda araba sürmüştü ve ikisi de bir gelecekten bahsetmemişti. Cep telefonu numarası ya da e-posta alışverişi yapma zahmetine bile girmemişlerdi.

Birlikte geçirdikleri zaman gerçek olmaktan çok bir rüya gibiydi ve bu şekilde bırakmalarının en iyisi olduğunu düşündü.

Havaalanına gitmeden önce son bir kez Harmony sokaklarını arşınlarken, aklına bankaya uğramak geldi ama Ashley L. Powers'ı görmek istemiyordu. Hayalinin adını Bela koymayı tercih etti. Babası onunla konuştuğunu öğrenirse muhtemelen onu bankadan attırırdı. Beau Nashville'de bir şey olabilirdi, ama Harmony'de bir vaizin vahşi çocuğundan başka bir şey değildi ve buradaki çoğu insan için her zaman öyle olacaktı.

Belki bir gün ona gösterilerinden birine bilet gönderirdi. Ama Ashley gelse bile, aradığı kişi o olmayacaktı. Bir gece elini omzundan göğsüne çektiğinde kalbini durduran kızı istiyordu. O, babasının evini elinden alan vahşi çocuğu istiyordu.

klasik bir arabayı gezintiye çıkardı. Bela istiyordu.

Beau piste bir saat erken geldi ve Derwood'u ziyaret etti. uçağında beklerken. Yaşlı pilot hikayelerle doluydu ve Beau

Eğer o orada olmasaydı, adam kendi kendine konuşacakmış gibi hissediyordum. Vietnam'la ilgili korkutucu hikayeleri ve fırtınalar arasında uçarken anlattığı cesur hikayeleri vardı. Hikayelerde her zaman kahramandı, insanları ölmekten kurtarıyor ve sevdiklerini evlerine kavuşturuyordu. Hatta bir kasırga sırasında tüm Matheson klanını nasıl kurtardığına dair bir hikaye anlatmıştı. Bodrum katlarında mahsur kalmışlardı ve eğer oraya uçmasaydı açlıktan öleceklerdi.

Derwood ilçeyi havadan izliyordu ve gördüğü manzara çoğu zaman şaşırtıcıydı. Güneş doğmadan hemen önce alçaktan uçan ve eski bir toprak yola inen uçaklardan bahsetti. Beau onu yarı yarıya dinliyordu ki yaşlı adam ekledi: "Orayı biliyorsun. Sen ve o küçük hanımın üstü açık kırmızı arabanızı park ettiğiniz yerin yakınında."

"Hangi kız?" Beau inkar etmekten çok Derwood'un ne bildiğini görmek için sordu

O.

"Bilmiyorum. O kadar yüksekte yüzleri göremiyorum."

"O zaman ben olduğumu nasıl anladın?"

Derwood kıkırdadı. "Şu ana kadar bilmiyordum. Bizde o kadar çok yok-buralarda saçlı adamlar. İkinci bir daha görürsem, eğilip el sallayacağım. Eğer parlak bir ay varsa, beni göreceksiniz."

"Bunu siz yapın Bay Derwood," dedi Beau, bir daha asla geri dönmeyeceğini bilerek. "Eğer el sallamazsam, polis çağırın çünkü kaçırıldı."

Derwood, Beau'nun şaka yaptığını bilmiyordu. Başını salladı ve yemin eden bir izci gibi iki parmağını kaldırdı.

Beau'nun telefonu çaldı ve cevap vermek için yerinden fırladı. Derwood'la konuşurken

bir mide bulantısı hapi alması gerekiyormuş gibi hissetmesine neden oldu. Adam düşüncelerinde bir dublör pilottan daha hızlı inip çıkıyordu.

"Beau burada," dedi birkaç adım uzaklaşırken.

"Beau, ben Dr. Spencer. Bu sabah geliyor musun?"

"Hayır, Doktor, eve gidiyorum. Uçak birkaç dakika içinde beni alacak."

Uzun bir duraklama oldu ve sonra, "İçeri gelseniz iyi olur.

Babanı kaybediyoruz."

Beau bir an için babasını uzun zaman önce kaybettiğini söylemek istedi ama sanki doktor onu görebiliyormuş gibi başını sallamakla yetindi. Sonunda, "Yola çıkıyorum," dedi.

Derwood'a el sallayan Beau arabasına geri döndü ve menajerini aradı. "Uçağı iptal et George. Bugün geri dönmeyeceğim," dedi merhaba deme zahmetine girmeden.

"Pilot az önce aradı ve denetimleriyle ilgili bir sorun yaşadıklarını ve Nashville'den henüz ayrılmadıklarını söyledi. Onu tekrar arayıp zahmet etmemesini söyleyeceğim. Araba şirketini de arayacağım. Ne kadar kalacağınızı söylemek ister misiniz?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Beau bir iş tonuyla. George'la arkadaş olacak zamanları olmamıştı. "Birkaç gün daha. Ama döndüğümde grupla birkaç yeni şarkı denemek isteyeceğim."

Ajanın sesi rahatladı. "Ben de bunu duymak istiyorum. Yazdığın sürece nerede olduğun umurumda değil."

Beau rahatlamaya çalışarak başını iki yana salladı. "Eve gittiğimde seni ararım ve sen de grubu çalışmaya hazırlarsın. Bu yerde bir şeyler var. Sanki havada melodiler duyuyorum."

"Ne işe yararsa."

İkisi de veda etmeden telefonu kapattı.

Beau hastaneye nasıl gittiğini ya da arabayı nasıl park ettiğini zar zor hatırlıyordu. Sanki bir an geçmiş ve ameliyathanenin dışındaki koridorda tek başına duruyormuş gibiydi. Kimse babasının kapalı kapılar ardında yaşam savaşı verdiğinden başka bir şey bilmiyor gibiydi. Cennet kapılarından geçeceği günün ne kadar güzel olacağından bahseden bir adam için hedefine ulaşmamak için büyük bir mücadele veriyor gibiydi.

Sonunda Dr. Spencer dışarı çıktı. Yorgun ve üzgün görünüyordu. Beau haberlerin iyi olmayacağını düşündü.

"Annen nerede?" diye sordu.

"Üvey annem," diye düzeltti Beau. "Hiçbir fikrim yok. Ruth'un babamla birlikte olabileceğini düşünmüştüm."

Doktor başını salladı. "Sizi aramadan birkaç dakika önce onu aradım. Mümkün olan en kısa sürede bana dönmesi için mesaj bıraktım."

"Bana neler olduğunu anlat. Geldiğinde ona açıklarım." Beau onun gelmesini beklemeyi planlamıyordu. Üvey annesini tanıyordu, muhtemelen evi temizliyordu. Yaptığını hatırladığı tek şey buydu. Temizlik yapar, yemek pişirir ve babasının eve gelmesini beklerdi. Geldiğinde de Melvin'in tabağını doldurur, o da masasında ya da televizyonun karşısında yerd.

"Başka akrabanız var mı?" diye sordu doktor.

"Hayır, gelecek kimse yok. Babam yıllar önce ailesiyle bağlarını kopardı."

Kadın doğruldu. "Baban neredeyse bir saat önce bir kalp krizi daha geçirdi. Onu acilen ameliyata aldık ama kurtaramadık. Seni aradıktan birkaç dakika sonra vefat etti. Çok üzgünüm, Beau."

Sözleri şefkatliydi ve muhtemelen birçok kez tekrarladığı bir şeydi, ama teselli etmiyorlardı. Söylemesi gereken bir sürü şey vardı ve babasının söylediğini duymaya daha da çok ihtiyacı vardı. Asla duyamayacağı sözler.

"Teşekkürler doktor, üvey annemi bulmaya çalışacağım. Buraya gelirse beklemesini söyleyin, sonra beni arayın, olur mu? Yalnız kalmasını istemiyorum."

Dr. Spencer ona şefkatli bir bakış attı. "Anlıyorum."

Beau döndü ve neredeyse hastaneden kaçıyordu. Arabasını babasının evine doğru sürdü, bunu atlatacağını ve Harmony'ye bir daha asla geri dönmeyeceğini düşünüyordu. Birkaç gün içinde o kadar nefret ettiği bu hayat geride kalacaktı ama önce evliliğinde çok az ilgi görmüş olan Ruthie'ye karşı nazik olmak istiyordu. Her zaman kadının vaizle evlendiğini ve adamla birlikte yaşamak zorunda olduğunu düşünmüştü.

Evin kapısı kilitli değildi ve her şey yıllar önce ayrıldığı zamanki gibi görünüyordu. Babasını koltuğunda uyurken ya da yemek odasındaki masasında çalışırken görmeyi umarak odalara doğru yürüdü. Ama kimse yoktu. Her nasılsa hastanede geçirdiği günler boyunca babasının gür sesinin yankıları ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü.

Beau caddenin karşısına geçerek babasının yirmi yıl boyunca papazlık yaptığı küçük kiliseye gitti. Burası sıkıca kilitlenmişti.

Pazarı dolaştı ve şehir merkezine gitti. Arabalarını değiştirmedilerse, ki bu pek olası değildi, üvey annesi ortadan kaybolmuştu. Kocasının ölmekte olduğunu ya da en azından ölüme yakın olduğunu biliyordu. Doktor onu aramaya çalışmıştı. Evde, kilisede ya da hastaneye giderken değilse, nerede olabilirdi?

Sonunda Beau bankanın önünde durdu. Bir onsa ihtiyacı vardı. Şu anda dengeyi sağlayabilecek tek bir kişi aklına geliyordu.

Bankada çok az insan vardı. İki veznedar lobiye sırtlarını dönmüş meşgul görünüyorlardı. Genç bir kadın, eteğine tutunmuş üç küçük çocuğuyla bekliyordu. Çocuklardan ikisi sırf yüksek duvarlarda yankılanmasını dinlemek için sesler çıkarıyordu.

Beau doğruca başkan yardımcısının ofisine yürüdü. Kimse onu durdurmaya çalışmadı. Scrooge öğle yemeğine çıkmış olmalıydı. Kredi memuru onu ürkütüyordu ama Beau bu gergin adamın tam olarak nesinden nefret ettiğini kestiremiyordu.

Lark'ın ofisinin açık kapısını iterek geçti ve arkasını dönmeden önce kapıyı kapattı.

Ashley L. Powers yavaşça ayağa kalktı. Şaşkınlık ve endişe yüzüne yansımıştı. Belli ki onun bu düzenli dünyasına ait olmayan biriydi.

Kıpırdamadı ama gözlerindeki endişeyi görebildiğini tahmin etti. Acıyı. Korkuyu. Masasının etrafından dolaştı ve ona doğru geldi.

Beau, kendisini sevmeyen bir baba için ağlamayacağına yemin etmişti. Kendine dağılmayacağına dair söz verdi ama kız ona ulaştığında onu yakaladı ve sıkıca tuttu. Kızın babasının başına gelenleri duyup duymadığını ya da sadece acısını hissedip hissetmediğini bilmiyordu ama kız sarılmaya karşılık verdi.

Uzun bir süre öylece durdu. Yavaş yavaş sinirleri yatıştı, kalbi yavaşladı. Bunu yapabiliirdi. Bundan sonra ne olursa olsun yüzleşebilirdi. Tek ihtiyacı olan onun birkaç dakikalığına yanında olmasıydı. Konuşmaya kimin başladığından emin değildi ama çoğunu onun yaptığını biliyordu. Dünyası durulana kadar birbirlerine sarıldılar.

"Gidip ayarlamalar yapmam gerekiyor," dedi sonunda.

"Seni bu gece alırım. Arabayla gideriz." Yanağından düştüğünü görmediği bir damla gözyaşını sildi.

Ay ışığında uçan yaşlı pilotu hatırlayarak gülümsedi ve neredeyse, *Sadece sen, ben ve Çılgın Derwood*, diyecekti.

"Bu gece," diye yineledi adam çekilip arkasına bakmadan bankadan çıkarken.

Bir saat sonra üvey annesini arka bahçesinde otururken buldu. Paslı bir katlanır sandalye çekti ve bir süre ona eşlik etti.

Sonunda, uzun zamandır kullanmadığı bir ses tonuyla, "O öldü, değil mi?" dedi.

"Evet." Beau onu rahatlatacak birkaç kelime bulabilmeyi diledi ama kadın kelimelerin bir önemi varmış gibi görünmüyordu.

Çok yorgun görünüyordu, bedeni ve ruhu yıpranmış bir kadın gibiydi. "Cenaze planlarını yapacak mısın?"

"Eğer istersen yaparım."

"Var." Düzenlemeye başlamadan önce bir süre bekledi. "Siyah takım elbisesini ve beyaz gömleğini isteyecek. Herhangi bir kravat da olur. Sen seç. Servis

Bay Wright programını ayarlayabilirse yarın olacak. Kilise sekreteri tüm cemaat üyelerini arayacak. Hafta içi olduğu için pek çoğunun geleceğinden şüpheliyim."

Beau ekledi, "Yine de gazeteye haber vereceğim ve çiçek sipariş edeceğim."

Sanki önerdiği hiçbir şey önemli değilmiş gibi omuz silkti. "Ona mezarlığın yeni bölümünden bir arsa al. O kadar pahalı değiller. Mezar taşı istemeyecektir ama bir tabela iyi olur. Bay Wright'a aile arabasına ihtiyacımız olmayacağını söyle; ben de seninle geleceğim. Yıllarca insanların gömmek için nasıl para harcadıklarından yakınmasını dinledim."

"İki arsa almalı mıyım? Biri senin için?" Sormaktan nefret ediyordu ama hata yapmak istemiyordu.

"Hayır. Eşyalarımı toplar toplamaz Kansas'a geri döneceğim. Hiçbir şey için burada kalmama gerek yok ve buraya gömülmek de istemem. Zamanım geldiğinde ailemin mezarının yanında bir yerim olacak."

"Bu ev senin," dedi Beau. "İpoteği ben ödedim. İstersen bir süre burada kalabilirsin ya da evi satabilirsin. Her iki durumda da bu ev senin."

Başını iki yana salladı. "İstemiyorum. Hiçbir şey istemiyorum. Her zaman öldüğünde bana ya da sana bir şey bırakmayı planlamadığını söylerdi. Kiliseye bırakacağını söylerdi. Sadece faturaları bıraktı."

"Ben de evi istemiyorum," diye yineledi Beau. "Kiliseye teklif etmeme ne dersin?"

"Sanırım yapılacak en doğru şey bu olurdu." Ruthie sonunda onunla yüzleşti. "Beau, sen onun isteyebileceğinden çok daha iyi bir evlattın. Onunla aranızdaki sorun onun omuzlarındaydı, senin değil."

Beau ayağa kalktı ve yavaşça onun yanına çöktü. Onu sanki ince bir cammış ve kırılabilirmiş gibi nazikçe tuttu. "Bana karşı nazik olduğun için teşekkürler," diye fısıldadı.

Bir yanı onun ağlamasını bekliyordu ama ağlamadı. Sadece birkaç kez omzunu okşadı. "Sen git cenazeyi hazırla, ben de eşyalarımı toplayayım. Eğer senin için de uygunsa sadece mezar başında bir tören yapmak istiyorum."

Beau babasının her şeyi isteyeceğini biliyordu. Açık tabut, çiçeklerle dolu kilise, ağlayan insanlar, mezarlığa doğru yavaşça kıvrılan uzun bir araba kuyruğu. Ama babası burada değildi. "Bence mezar başında bir tören iyi olurdu," dedi.

Sıcak hava soğuyup bulutlar gökyüzünü kaplarken içeri doğru yürüdüler. İçeride de bir şeyler değişmişti. Ev soğuk, renksiz, kimsenin yaşamadığı bir yer gibi görünüyordu. Artık bir ev değildi; belki de hiç olmamıştı.

Beau onu toparlanması için bırakarak cenaze evine gitti ve tüm ayarlamaları yaptı. Bay Wright'ın yapacağını bildiği gibi, Tyler her şeyle ilgileneceğini söyledi.

Beau mezarlıktan ayrıldığında öğleden sonraydı. Winter's Inn'e geri döndü ve odasının hâlâ boş olup olmadığını sordu. Martha Q babasının ölümünü duymuştu, bu yüzden ona iki kez sarıldı ve Bayan Biggs bir sepet dolusu

o gitarını ve çantasını almak için dışarı çıkarken odasında kurabiyeler.

Beau kapıyı kapattı. Sonunda yalnız kalmıştı. Yatağın üzerine uzandı ve gözlerini kapadı. Hissetmesi gereken her şeyi düşündü ama şu anda gerçekten hissettiği tek şey yorgunluktu. Derin bir nefes aldı ve uykuya daldı.

Uyandığında saat neredeyse sekizdi. Aşırı süslü banyoda bir duş alıp tıraş olduktan sonra gitarını kaptı ve gecenin ilerleyişini izlemek için verandaya çıktı. Her zaman yaptığı gibi, müziğin havada sürüklenmesine izin vererek çalmaya başladı. Bazı hüznü şarkılar aklına geldi ama ilk öğretmeni olan büyükbabasının tüm eski favorilerini çaldı.

Hava karardıktan çok sonra, Trouble arabayı yola çekti ve arabasında oturup onu dinledi. Onu düşünürken yazdığı şarkılardan birkaçını çaldı.

Sonunda durduğunda, gitarını içeriye koydu ve ona katıldı. Kadın arabayı sürerken, adam arkasına yaslanıp rüzgârın ve anıların etrafında dönmesine izin verdi.

Bölüm 20

PAZARTESİ ÖĞLEDEN

SONRA

Millanie verandada yarı uykuya dalarken alçak bulutlar sıcaklığı birkaç derece düşürdü. Martha Q, Bay Carleon olarak tanıttığı çok seçkin görünümlü bir adam olan arkadaşıyla birlikte ayrıldı.

İkisi tuhaf bir çift oluşturunuyordu. Adam hanın sahibini, sanki o büyük bir oyuncuymuş ve kendisi de sahne dekorlarından biriymiş gibi izliyordu. Martha Q çirkin bir şey söylediğinde beyaz saçlı adam gülümsüyordu. Adam ona tapıyordu ve o da bu ilgiden hoşlanıyordu.

Martha Q, Bay Carleon göz kırptığı için sadece arkadaş olduklarını iddia ettiğinde Millanie neredeyse yüksek sesle gülecekti. Yaşlı çiftin sevgili olup olmadıklarına ya da sadece dünyanın öyle olduklarını düşünmesine izin vermekten zevk alıp almadıklarına karar verememişti.

Bay Carleon onu pahalı siyah Lincoln'üne bindirirken, "Bu gece beni evde aramayın," diye bağırdı Martha Q. "Bu gece beni evde aramayın. Oklahoma'daki kumarhaneler ve şansım yaver gidebilir."

Arabayla uzaklaşırlarken ikisi de gülüyor gibi görünüyordu.

Millanie neredeyse otuz üç yaşında olduğunu ve henüz hiçbir yere yerleşmediğini, hatta gülebileceği bir arkadaş bile edinmediğini düşündü. McAllen çiftliği ona ilk kez bir yere ait olma hissi vermişti ama eski bir ev onu burada tutmaya yetmeyecekti. Belki de her zaman bir serseri olacaktı, her yerde rahattı ama hiçbirinde evinde değildi.

Drew'un cipinin tanıdık sesini duydu ama gözlerini açmadı. Drew geçen cumartesi gecesi düğün için söz verememişti ve doğrusu Drew da gitmek istediğinden emin değildi ama yine de bir şekilde

onu hayal kırıklığına uğrattı. Kasabaya yeni gelenler hakkında birkaç kişiye soru sormak için iyi bir fırsat olabilirdi.

Drew'un ayak sesleri verandaya hafifçe vurdu. "İyi akşamlar Uyuyan Güzel," diye fısıldadı eğilip onu hafifçe öperken.

Millanie gözlerini açtı. "Cumartesi günü beni ektin."

Adam onu inceledi. "Gideceğimi hiç söylemedim."

"Kız kardeşin bana kalabalıktan hoşlanmadığını söyledi."

"Kız kardeşimle konuşma. Beynini karıştırır." Onun yanındaki sandalyeye çöktü. "Bana kızgın mısın?"

"Hayır, sizi kızacak kadar iyi tanımıyorum. Birkaç soruya cevap vermeye ne dersiniz, Dr. Andrew Cunningham? Eğer uğrayıp beni öpekseniz, ara sıra sizinle konuşmak isterim."

Omuz silkti. "Pekâlâ Yüzbaşı McAllen, ama isim, rütbe ve seri numarası yok. Zor sorularda iyi değilimdir."

"Yani orduda olduğumu biliyorsun?" Şaşırmamıştı.

"Dedikodular kulaktan kulağa yayılıyor; ayrıca spor çantasıyla dolaşan bir kadın güçlü bir ipucuydu." Uzandı ve sanki yüzlerce kez yapmış gibi elini tuttu. "Eğer senin için sorun değilse, nasıl yaralandığını duymak istemiyorum. Ancak, alçının altında ne olduğu gibi mahrem detayları konuşacak kadar beni iyi tanıyorsan, iyileşme sürecinin nasıl gittiğini bilmek isterim."

Geçmişteki ya da şimdiki sakatlığı hakkında konuşmak isteyeceği son şeydi ve alçının altındaki hasarı gerçekten bilmek istediğinden emin değildi.

"Kız kardeşinin çıktığımızı düşündüğünü biliyor muydun?" Millanie bu adamla nereden başlayacağı konusunda hiçbir fikre sahip değildi. Çok kişisel bir soru sorarsa adamın kaçacağı izlenimine kapılmıştı.

"İlk soru bu mu?" "Evet."

"Pekala, evet, Kare bana bundan bahsetti ve ben de onu düzeltmedim. *Flört* etiketinin ne zaman yapıştırılacağından tam olarak emin değilim ama umurumda değil.

Seninle dışarı çıkmak kulağa hoş geliyor. Evde kalmak daha da iyi."

"Herkesin bilmesi hakkında ne düşünüyorsunuz Profesör?"

Onun elini sıktı. "İnsanların ne dediği ya da yaptığım herhangi bir şey hakkında ne düşündükleri pek umurumda değil. Biriyle çıkmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, bu rolü nasıl oynayacağımı bildiğimden emin değilim. Sanırsın ki bir rehber kitap var indirebileceğim bir yer."

"Yalan söylüyorsunuz Profesör. Tanıştığım herkes sizden övgüyle bahsediyor. Hepsi ne kadar zeki olduğunuzu söylüyor. Ne kadar iyi bir adam olduğunuzu. Eğer umurunuzda olmasaydı, kilise gruplarıyla konuşmaz ve Clifton Creek'ten Harmony'ye kadar her toplum projesinde çalışmazdınız."

Millanie, izini sürdüğü adamın sadece bir özelliğini tarif etmiş olduğu gerçeğini gözden kaçırmadı. *Bölgeye yeni geldiğini de* eklersek iki eşleşme elde etmişti. "Sıradaki sorular. Bütün gün ne yaptın?"

Parmaklarını onunkilere doladı. "Bu sabah dersimi verdim, sonra da tüm günümü bilgisayarımın başında araştırma yaparak geçirdim. Bir kitap ya da daha doğrusu bir dizi öykü üzerinde çalışıyorum."

Adamın dokunuşundaki gerginlikten, oynadıkları bu oyundan hoşlanmadığını hissetti ama devam etmeyi planlıyordu. "Bilgisayarda iyi misin?"

"Size daha önce de söyledim, kız kardeşim ve ben bilgisayarları çok seviyoruz.

Bazen geceleri birbirimize bağlanıp oyun oynuyoruz. O çok zeki. Her seferinde beni yeniyor."

Millanie gözlerini kapattı. Aradığı tehlikeli adamın sahip olabileceği üçüncü özellik. Sadece Drew zengin değildi; etrafa para saçmıyordu. Uçak kullanmıyor olmalıydı, yoksa havaalanında olmazdı. Arabası da yoktu. Burada bir ailesi vardı.

Bu nazik adamın uyuşturucu kaçakçılığı ve kara para aklama işleriyle uğraşan bir yeraltı dehası olabileceğini düşündükçe çıldırıyordu.

"Başka soru yok mu?" diye açıkladı.

"Bir," dedi. "Bana son randevunuzu anlatın."

Rahatlamıştı. "Cuma günüydü. Kamyon durağında hamburger-hayır, düzeltiyorum, çizburger yedik ve sonra-"

"Hayır, son randevumuz değil. Benimle tanışmadan önceki son randevunuz."

Adam sessizdi ve kadın bekledi. Yalan söylerse aradığı suçlu olmayabilirdi ama onu bir daha görmek istemediğini açıkça belirtmeye karar verdi. Bu hayatının zor bir dönemi idi ve onu bir daha görmek istemiyordu.

Konuşmalarından yalanlar seçmesi gereken biriyle durumu daha da karmaşık hale getirdi.

Sanki ona söyleyip söylememeyi tartışmış gibi arkasına yaslandı. Sonunda şöyle dedi: "Son randevum beş yıl önce Ağustos ayının sonlarıydı. Yılın bu zamanlarında hava

Geceleri serinliyor ve yapraklar dönmeden hemen önce daha koyu yeşil görünüyor. Tam tarihini hatırlamıyorum ama okulun başlamasına yakın olduğunu biliyorum. Holly Lee O'Neal adında bir kızla çıktım. Onu üniversiteden beri tanırdım ve her zaman

adı gibi güzel olduğunu düşündüm. Bir sokak satıcısından sosisli sandviç aldık ve parktaki konsere yürüdük. Gece daha mükemmel olamazdı. Biz iyi arkadaşlık ve o ertesi gün yüksek lisans yapmak için Avrupa'ya gidiyordu. İkimiz de sonbaharın gelişi ve gideceğimiz yer konusunda heyecanlıydık. O zamanlar çok yakın arkadaşlık."

"Pijama partisi türünden arkadaşlar mı?"

"Evet, üniversitedeyken. O gece değil," diye cevap verdi. "Duydum ki Kelt efsaneleri üzerine yüksek lisans yaptı ama bundan emin değilim."

"Ve onu bir daha hiç görmedin mi?"

"Hayır. Onu bir daha ne gördüm ne de çıktım. Lake Forest'tan bir adamla evlendi. Suyu bakan bir evde yaşıyor ve son kontrol ettiğimde iki çocuğu vardı."

Millanie fazla kişiselleştiğinin farkındaydı ama "Onu seviyor muydun?" diye sordu.

"Hayır. Onu önemsiyordum, hala da önemsiyorum ama aşk denen o hastalığa hiç yakalanmadım. Peki ya sen?"

Gülümsedi, onun kendisinden bahsetmekten yorulduğunu ve durumu tersine çevirmek istediğini biliyordu. Adil olan da buydu. "Otuz iki yaşındayım, Drew, ve hiçbir zaman Hastalık da. Olacağımı da hiç sanmıyorum. Birkaç tane yatıya kalan arkadaşım oldu ama yanından ayrılamayacağım kimse olmadı."

Öne doğru eğildi. "Sorgulamayı bırakabilir miyiz, Millanie? Devam edersek cevaplamak istemediğim bir soru soracaksın ve ben de sana yalan söylemek istemiyorum. Bailee'deki bağış gecesine gitmek ister misin diye sormaya geldim. Yiyebileceğin kadar acı biber ve mısır ekmeği var ve sonra Baptistler ve Metodistler arasında izlememiz gereken bir beyzbol maçı var."

"Üstümü değiştirmem gerekir."

"İnanın bana, bu halinizle gayet iyisiniz. Anladığım kadarıyla kıyafet yönetmeliği yok."

"Ama koltuk değnekleri. Bir maçta tribünleri nasıl idare ederim bilmiyorum." "Düşersen seni tutarım. Söz veriyorum." Ayağa kalktı ve onu yukarı çekti. "Eğer çıkıyoruz, dışarı da çıkabiliriz."

"Kalabalıktan hoşlanmadığını sanıyordum."

Yakına doğru eğildi. "Burada sadece yerliler olacak. Büyük kalabalıklar yok ve dışarıda." Yanağı onunkine değdi ve fısıldadı, "Sormayı unuttuğun bir soruya bir cevap daha. Pijama partisi arkadaşı olmak istemiyorum."

seninle. Sana karşı duyduğum bu çekim bundan farklı. Aramızdaki şey karanlık bir köşeye itilip sır olarak saklanmayacak. Eğer çıkıyorsak, bunu herkesin önünde yaparız. Eğer bu konuda rahat değilsen, bana şimdi söyleyen iyi olur."

Eli onun yanında gezindi, okşadı. Onun kendisine dokunma ihtiyacını hissetti ve gözlerinde yanan ateşi gördü. Onun sorularını yanıtlamıştı; şimdi sıra onunkileri yanıtlamasındaydı.

Adamın yakınlığını, neredeyse duvara sürtünme şeklini fark etti. Parmakları göğsünün yanında hareket ettikçe ve sözleri kulağını gıdıklayacak kadar yakın durdukça. Haklıydı; bu her neyse, sıradan bir tek gecelik ilişki değildi. Ona yakın olma ihtiyacı ruhuna kadar işlemişti.

İlk kez fısıldadı, "Biz çıkıyoruz."

Adamın ağzı, ona tüm soruları unutturan bir öpücükle onunkinin üzerine kapandı. Bir yanı Holly Lee O'Neal'ın ve çıktığı her kızın adını ve adresini öğrenmek istiyordu. Ona bir kadının bir öpücükte tam olarak ne istediğini öğrettikleri için hepsine teşekkür kartları göndermesi gerekiyordu.

Bailee'ye giderken Millanie zihnini ve bedenini sakinleştirmeye çalıştı ama tek düşünebildiği, daha önce hiç kimsenin kanını bu kadar ısıtmamış olduğuydu. Kendi kendine, *bu sadece bir öpücüktü*, deyip duruyordu ama bunun çok daha fazlası olduğunu biliyordu.

Yaptıkları şey, ilk gecedan beri yaptıkları şey, ön sevişmeydi ve ikisi de bunu biliyordu.

Belki Drew Cunningham beş yıldır kimseyle çıkmadığına göre açlıktan ölüyordu ama bu adamda onu ayak parmaklarına kadar titreten bir şey vardı. Yakışıklıydı ama dağınık saçları ve modası geçmiş kıyafetleriyle kadınların kalabalıkta fark edeceği bir adam değildi.

Arabayı sürerken elini kızın sol dizine koymuş, radyoda yetmişlerin eski bir şarkısını usulca söylüyordu. Jeep, eski bir şasinin içine yerleştirilmiş güçlü bir motora sahipmiş gibi çalışıyordu.

"Sahibi olmadığın halde kullandığın kaç tane araban var?" diye sordu adam otoyoldan çiftlikten pazara giden bir yola dönmek için yavaşladığında.

"Hep sorularla mı konuşursun?"

Onun haklı olduğunu fark etti.

"Evet, öyle."

"Cevap vereceğim ama bu gecenin son sorusu." Ona baktı ve başını sallayana kadar baktı ve sonra devam etti. "İlk gittiğimde

Üniversitede bir garajda temizlik işi buldum. Arabaların nasıl çalıştığını görmek ilginçti. Çok geçmeden anladım. Bir tamircinin maaşı bir hademenin maaşından daha yüksekti. Yale'e giden çoğu çocuk yağ değiştirmeyi bile bilmez. Çok para kazandım."

"Yale'e mi gittin?"

Yoldan çekildi ve durdu. "Son soru, unutma."

"Haklısın." Adamın kızgın görünmemesine şaşırılmıştı, sadece kararlıydı.

"Arabalar üzerinde çalışmayı seviyorum. Bir arkadaşım ve ben onları tamir etmeyi severiz.

yarışabilirler, ama karısına söyleme. Ne kadar hızlı gidebileceğimizi görmek için ara sıra arka yollara çıktığımızı öğrenirse küplere biner."

Millanie'nin aklına bir düzine soru geldi ama sormadı. Paylaşıyordu ve belki de zaman tanırса bilmesi gereken her şeyi öğrenecekti.

Sadece, mantıklı zihni listesinde Drew'in görünmez kötü adamıyla ortak olan iki şeyi daha işaretledi. Hızlı arabalar ve kalabalıkta görünmezlik. Kendi kendine, bahsettiği arkadaşının da şüpheli biri olabileceğini söyledi ama karşısındaki adam hızla bir şüpheli ya da olası bir sevgili haline geliyordu.

Beyzbol sahasına varana kadar ikisi de konuşmadı. Sözüne sadık kalarak, engibeli zeminde manevra yaparken onu yakınında tuttu.

Park yeri olarak adlandırdığı, etrafı çevrili alanın yanına birkaç çadır kurulmuştu. On dolar karşılığında üzerinde *Resmi Yargıç* yazan bir rozet ve bir sürahi tatlı buzlu çay alıyorlardı. Drew onu aşçıların ortasına oturttu ve çadırdan çadıra dolaşarak acı biber örnekleri aldı. Bazıları harikaydı, bazıları ise o kadar sıcaktı ki ateşi söndürmek için çayının yarısını içti.

En sevdikleri acıyı seçene kadar çadırlara geri döndü. Onun hafif olanı sevmesine şaşırmadı ve kendisi de acılı olanı seçti.

Sohbetleri kolaydı. Onu üniversiteden birkaç kişiyle ve Twisted Creek'te yaşadığını söylediği yaşlı bir çiftle tanıştırdı. Sonunda ona şeftalili turta getirdiğinde, yanına oturdu ve bacağıının onunkine sürtünmesine izin verdi. Nerede olurlarsa olsunlar, ona dokunma ihtiyacı hissediyor gibiydi ve kız buna aldırılmıyordu.

"Bilirsiniz, acı biber sığır sürülerinde icat edildi. Eti taze tutmakta zorlanıyorlardı ve baharatlar şüpheli sığır etinin ya da tencerede ne varsa onun daha lezzetli olmasını sağlıyordu."

"Teşekkürler, Profesör." Adamın rolüne bürünme şekli hoşuna gitmişti. Çok katmanlı bir adamdı. Ondandır hem etkilenmiş hem de bazı özellikleri hakkında endişelenmişti.

onun henüz görmediği tarafını.

"Her zaman," diye cevap verdi, sanki kız alaycı değilmiş gibi.

Güneş batarken, etrafı çevrili bir sahanın ışıkları yandı. Toprağa ancak kabaca top sahası denebilirdi. Bir adamın yarısı büyüklüğündeki yuvarlanan otlar değişen rüzgârda ileri geri yuvarlanıyordu. Büyük beyaz tebeşir çizgileri kaleler için kareleri işaretliyordu ve varillerin üzerine gerilmiş iki sıra tahta, kalenin her iki yanındaki tribünleri oluşturuyordu. Millanie topallaya topallaya gelip trafikten uzakta oturacak güvenli bir yer bulduğunda, eşeklerin başındaki adamlar sahaya çıktı.

Büyük sopalar ve yumuşak toprakla beyzbol oynuyorlardı ve her oyuncunun eyerde olması gerekiyordu. Ne yazık ki, eşekler oyunun amacını anlamadılar. Hareket etmeyi reddettiler ya da yanlış yöne koştular ya da birkaç kez binicilerini kovdular. Bir keresinde vurucunun eşeğine top çarptı ve eşekler ters yönde koşmaya başladı. Bir Metodist hayvanını hareket ettiremedi ve kendi takımını vuruş yaparken sol sahada oynadı. Bir Metodist

Baptistler onu oracıkta vaftiz etmeyi teklif ettiler.

Genel kaos çok komikti. Millanie az kalsın oturduğu banktan o kadar çok düşüyordu ki Drew kolunu destek olarak sürekli arkasında tutuyordu. Dördüncü devrede her iki taraf da yıllık maçın berabere bitmesi konusunda anlaştı. Maç oyuncular yıpranmış görünmeye başlamıştı ve eşekler tüm oyundan rahatsız olmuş görünüyordu.

Tüm ailelerin toplanıp gitmesini izlerken Drew ayrılmak için hiçbir harekette bulunmadı. Sahanın ışıkları söndüğünde, gökyüzü bir yıldız gösterisiyle açılmış gibiydi. Yukarıya baktı, daha önce izlediği tüm zamanları hatırladı.

başka diyarlardaki gece gökyüzünü. Bazen aya bakar ve onun Harmony'de parlayan ayla aynı ay olduğunu kendine hatırlatırdı.

"Bu eğlenceliydi," diye fısıldadı ona doğru eğilirken.

Yanağına bir öpücük kondurdu ve kollarını ona doladı. "Buraya yaşamak için geldiğimde, katıldığım ilk halka açık etkinliklerden biri buydu. Kimin kazandığını umursamayan takımlarla hiçbir anlamı olmayan bir oyun oynamak çılgınca ama bir şekilde dünyada her şeyin düşündüğüm kadar karışık olmadığını hissettim."

Adamın haklı olduğunu fark etti. Kahkahalar yardımcı olmuştu.

On dakika sonra, rüzgâr hızlandığında, adam ayağa kalktı ve kadının ayağa kalkmasına yardım etti. Yan yana, adam bir koltuk değneği taşıırken kadın da onun kaburgalarına yaslanarak arabaya doğru ilerlediler.

"İyi akşamlar Drew," diye fısıldadı karanlıkta bir ses çadırların yanından geçerlerken.

O gerildi ama Drew gerilmedi. "İyi akşamlar, Papaz. Herkesin gittiğini sanıyordum."

"Onlar. Karım çocukları ve yiyecekleri toplayıp gitti. Beni unuttu. Farkına vardığında geri gelecektir."

"Sizi bırakabiliriz."

Gölge biraz daha yaklaştı. "Hayır, teşekkürler. Arabasının ışıklarının bu tarafa doğru döndüğünü görüyorum. Sizinle otoparka kadar yürüyeceğim."

Karısı yaklaşırken papaz ekledi: "Bu yıl da sponsor olduğun için teşekkürler Drew."

"Lafı bile olmaz," dedi Drew. "Önemli bir şey değildi."

Gölge el salladı ve çocuklarla dolu eski bir steysin arabaya tırmandı.

Millanie el sallayarak veda etti ama arabadakilerin onları görebileceğinden şüpheliydi. "Buna sponsor mu oldunuz?" diye sordu alçak sesle.

"O kadar da pahalı değildi. El ilanları ve eşek kiralama. Bir çiftçi bunları ücretsiz sunuyordu ama sonra insanların kendilerini aptal yerine koymak için para ödeyeceğini anladı."

Jeep'e varmışlardı ama adam kapıyı açmadı. Onu çamurluğa yasladı ve her iki koltuk değneğini de aldı. Onları arkaya yüklerken, başka bir soru sormaya başladı. Drew'un aklı yatmamıştı. Haftada sadece bir gün çalışan bir adam nasıl olur da herhangi bir şeye sponsor olabilirdi? Tek söyleyebildiği "Nasıl-" oldu.

Arkasını döndü ve onu arabaya doğru iterek vücuduna yaslandı. "Başka soru yok," diye fısıldadı ağzı onunkini bulduğunda.

Bu dostça bir öpücük değildi. Bu tam anlamıyla bir ihtiyaçtı ve bir an için öylece asılı kaldı ve tutku dalgasıyla sarsıldı. Eğer mantıklı düşünebilseydi, onun ilerleyişini kolayca durdurabileceğini söylerdi.

Bacağı alçıda olsa bile, bir kavgada onunla boy ölçüşemezdi. Ama mantık onu terk etmişti ve onu kendinden uzaklaştırmak aklının ucundan bile geçmiyordu.

Elleri vücudunda gezinerek ona dokunmak istediğini belli ediyordu. Bir kez geri çekildi ve kadının nefes alışını yavaşlatmasına izin verdi. Hava

aralarında serin bir rüzgar esti. Kadın hızlı atan kalbini sakinleştirirken, adam bir kez daha ona yaslandı ve vücudunun onun yalın sıcaklığını hissetmesine izin verdi.

"Yapamam-" Ağzını bir kez daha indirip eli bluzunun altından kayarak sıcak teninde gezinirken düşüncesinin geri kalanı kayboldu.

Birkaç dakika sonra parmaklarını saçlarına geçirip öpücüğü derinleştirdiğinde, bunu yapmaya devam edemeyeceğini mi yoksa duramayacağını mı söylemek üzere olduğundan emin değildi. Onun kendisine bu şekilde dokunmasına duyduğu ihtiyaç, kolunun her dokunuşunda ve aralarındaki her hafif temasta bütün gece artmıştı.

İkisi de yağmur yağdığını fark edene kadar yağmur damlaları birkaç dakika boyunca tenlerinde cızırdadı. Adam onun yolcu koltuğuna oturmasına yardım etti, arka koltuktan aldığı eski bir ceketle alçısını örttü ve cipin etrafında koşarak üstünü kapattı. Sonunda içeri girmeyi başardığında, adam tüylü bir köpek gibi titriyordu ve kadın o kadar çok güldü ki hıçkırık tuttu.

Parmaklarıyla saçlarını geriye taradı ve ona gülümsedi.

Millanie nefes alamıyordu. Drew Cunningham saçlarını arkaya atmış, gözlerinin yarısını kapatmamış haliyle gördüğü en yakışıklı adam olabilirdi. Gözlüklerinin arkasında kristal mavisi gözleri olduğunu hiç fark etmemişti. Çenesindeki küçük yara izi tam da olması gerektiği gibi bir kusur bırakmıştı.

Eğildi ve yüzünü kızın boynunun çukuruna gömdü. "Islak ipekle kaplı harika görünüyorsun, Millie."

Aşağı baktı ve bluzunun ikinci bir deri gibi üzerine yapıştığını fark etti. Dehşet içinde gözlerini kapatan kadın, adam boğazına doğru öpücükler kondurup ağzını yavaş ve derin bir öpücüğe açarken kıpırdamadı.

Onu öpmek dışında ona dokunmadı. Belki de dokunursa ilişkilerini başka bir seviyeye taşıyacaklarını biliyordu ve muhtemelen ikisi de ilk birlikteliklerinin yağmur yağdığında daha da ölü balık gibi kokan eski bir cipte olmasını istemiyordu.

Sonunda doğrulurken kızın burnunun ucunu öptü ve fısıldadı: "Seninle çıkmaya çok alışabilirim."

Millanie sadece gülümsedi. Drew'u birden fazla yönden tanımaya başlamıştı.

Hana dönerken yol boyunca cereyanlı yolculuk yüzünden titrediler ve geceyi bir şekilde mükemmel kılan tüm komik şeylere güldüler.

Döndüklerinde ön verandada bir adam oturuyordu. Millanie onu Drew'a Beau olarak tanıttı. Martha Q onun soyadını söylememiştir. Onu sadece oradan geçen bir serseri olarak etiketlemişti ama Drew hanın diğer misafiriyle konuşmak için zaman ayırdı.

Millanie daha önce verandada çay içmek için ona katıldığında onu incelemişti.

Driftçiler en pahalı odayı tutmaz ya da kiralık araba kullanmaz. Saçları çok uzundu ama iyi kesilmişti. Kıyafetleri kırıktı ama iyi yapılmıştı ve gitarını bir usta gibi çalıyordu.

Drew, Beau'yu tanıyormuş gibi selam verdi ama uzun konuşmadı ve iki adamın birbirini iyi tanımadığını söyledi.

Drew davet edilmeyi beklemeden, Bayan Biggs'in hazır sıcak çikolata ve kek bıraktığı mutfağa kadar onu takip etti. Hiç konuşmadan mutfak masasına oturdular. İkisi de gecenin bitmesini istemiyor gibiydi. İki fincan sıcak çikolatadan sonra, Martha Q'nun salon olarak adlandırdığı dağınık ön odaya geçtiler ve kanepenin iki ucuna oturdular Beau'nun verandada gitar çalmasını dinlediler.

Drew, elini aralarında gerdiği alçıya koyarken üzerinde çalıştığı bir kitaptan söz etti. İlk yerleşimcilerin hikâyeleri kaybolmadan önce eyaletin bu en kuzey bölgesinin tarihini kaydetmek istiyordu. Dikkatini vermeye çalıştı ama müzik içinden geçip gitti.

parmaklarının alçı boyunca hareket edişini izlerken düşüncelere daldı.

Adamın kendisinden bahsetmemesi ama ona tarihle ilgili detaylar anlatmaya bayılması ne tuhaftı. Gülümsemekten kendini alamıyordu, tek bir derse girse bile çok yetenekli bir öğretmen olduğunu biliyordu.

Onlar konuşurken bir ara yağmur durdu. Beau'nun ön kapıyı açtığını ve içeriye bir şey koyduğunu duyduğunu sandı ama Millanie bölgedeki birkaç kişiden duyduğu bir efsaneyi anlatırken Drew'un gözlerini izlemekle fazlasıyla ilgiliydi. Bir çiftçi sürüsünü satmış ve ödemeyi altın olarak almış. İki adamıyla birlikte muhafız olarak eve dönerken, iki adam ve altınla birlikte ortadan kaybolmuş. Bazıları adamların onu öldürdüğünü ve Meksika'ya kaçtığını söyledi. Diğerleri bir muhafızın diğerini, sonra da yaşlı adamı öldürdüğünü iddia etti. Belki de bir Apaçi çetesi üçünü de öldürmüştür.

Millanie hikâyenin sonunu duymak istediğinde Drew gülerek efsane kavramını hiç anlamadığını söyledi.

Martha Q ve Bay Carleon, Millanie surat asarken içeri girdiler. Drew ona iyi geceler diledi ve yanağına bir öpücük kondurdu.

"*Yakında* görüşürüz, Millie," diye fısıldadı ve kız tam olarak ne zaman olacağını sormadan ortadan kayboldu.

Millanie gece boyunca uyanık kaldı ve adamın elinin sanki ona dokunuyormuş gibi alçısının üzerinde gezindiğini hatırladı. Onun elini hissedemiyordu.

Parmakları onu okşuyordu ama onları görebiliyordu ve sanki aralarında hiçbir mesafe yokmuş gibi tepki verdi.

Beau'nun gece yarısı rüzgârında ilk aşkı yakalamakla ilgili şarkılarından biri, uyku onu çağırırken zihninde dolaşıp duruyordu. Bu yaşta ilk aşkı bulma fikri çok saçmaydı. Otuz iki yaşındaydı. Aşkın hayalini kurmayı çoktan geçmişti. Drew'a karşı hissettiği şey sadece çekicilikti. Saf ve basit.

Yine de sonunda uykuya dalarken şarkı dönmeye devam etti.

Bölüm 21

SALI

HARMONY İLÇE HAPISHANESİ

Uykusuz bir gecenin ardından Johnny Wheeler hücresinde oturmuş kahvaltı ediyor ve endişeleniyordu.

Yemekler fena değildi, ama altı aydır kendi pişirdiği yemekleri yiyordu. Anlaşılan Scarlet yatak odasından taşındığında mutfağı da terk etmişti.

Bazı geceler işten şehre inemeyecek kadar geç geldiğinde, kızarmış ekmek ya da bayat ekmek üzerinde fıstık ezmesi ve jöle yiyordu.

Scarlet diyet yiyeceklerle yaşıyordu. Bir gece yüksek lifli, şekersiz barlarını buldu ve üzerine tohum serpilmiş sıkıştırılmış mısır gevreği kutusunun tamamını yedi. Tadı kuş yemliklerinde kullanılması gereken bir şeye benziyordu.

Johnny'nin yemekle ilgili felsefesi basitçe iki kuraldan ibaretti: Eğer tabaktan hızlıca çıkmıyorsa, onu yedi ve her şeyin tadı ketçapla daha güzel olurdu. Bir yerlerde Amerikalılardan nefret eden küçük bir ülkenin, o küçük küçük ketçapları üretip gönderdiği ihtimalini ciddi ciddi düşünmüştü.

ketçap paketleri kullanıyorlardı. Açılması imkânsız her pakete üç damla doldurduklarını ve neden oldukları tüm sorunlarla ilgili kıkırdadıklarını neredeyse görebiliyordu.

Ancak bu sabah bu komplo teorisi için endişelenecek zamanı yoktu; Kare için endişelenmesi gerekiyordu. Perisi başını büyük bir belaya sokacaktı ve o yardım etmek için hiçbir şey yapamazdı.

Johnny *onun* nasıl kendi kişisel perisi olduğundan emin değildi. Önümüzdeki yüz yıl boyunca hapiste kalmasına neden olabilecek iki suçlamayla bir haftadan fazla hapiste kaldıktan sonra, neyi yanlış yaptığını merak etmeye başlamıştı. Ama değil

Kare; herkese onun masum olduğunu ve derhal serbest bırakılması gerektiğini söylüyordu.

Karmanın başına bu belayı açmasına neden olacak kötü bir şey yaptıysa, Kare'nin ona inanması için birkaç doğru şey de yapmış olmalıydı.

Şerif Yardımcısı Rogers'ı çiftliğini gözetlemeye nasıl ikna ettiğini düşünerek sırttı. Eğer uyuşturucuyu ahırına saklayan gerçekten Scarlet'se, ki bundan kuşkuluydu, kendisini bekleyen iki yüz kiloluk şerif yardımcısını görünce çok şaşıracaktı.

Johnny onun uyuşturucu kadar kötü kokan bir şeyle başa çıkabileceğini hayal bile edemiyordu ama Max edebilirdi. Adam hakkında bilmediği çok şey vardı.

Belli ki tokalı sandaletler ve ipek gömlekler giymesi eşcinsel olduğu anlamına gelmiyordu. Doğrusu, Johnny adamla iki dakikadan fazla konuştuğunu hiç hatırlamıyordu. Max çiftçilik ya da hayvancılık dilini konuşmuyordu ve Johnny de başka bir şey bilmiyordu. Birkaç kez birkaç kelime söylemek zorunda kaldığında, ipek giyen, çizmesiz adam şaraptan bahsetmiş ve *peynir ne kadar kokarsa tadı o kadar iyi olur* gibi şeyler söylemişti.

"Şerif Yardımcısı Rogers," diye bağırdı Johnny, şerif yardımcısının koridorun on metre ilerisindeki masasında uyuduğunu biliyordu.

"Evet," diye cevap verdi Rogers, sesi sersemlemiş gibiydi. "Şarap hakkında bir şey biliyor musun?"

Rogers bu sorunun idamla yargılanan bir adam için garip bir soru olduğunu düşündüyse de yorum yapmadı. "Kahvaltıda içmediğini biliyorum."

"Bunu herkes bilir. Başka ne biliyorsun?"

Rogers görüş alanına girdi. "Her zaman açılıp kapanan kapakları aramanız gerektiğini biliyorum çünkü o mantarlar uğraşmaya değmeyecek kadar zahmetli."

Johnny başıyla onayladı. "Tam gövdeli bir Cabernet'e ne dersin?"

Rogers omuz silkti. "Dolgun vücutlu bir Debra'yla evlendim ve ondan gayet hoşlanıyorum." Şerif yardımcısı Johnny'nin tepsisini toplarken iki adam da güldü.

On dakika sonra Johnny'ye başka bir ziyaretçisi olduğunu söyleyerek geri döndü. Johnny, "Bu kadar erken saatte ziyaretçi kabul etmeme izin vermiyorlar," diye itiraz etti.

saçlarını kestirmek istiyordu. Saçını kestirmeye çok ihtiyacı vardı ama hapisane kesimiyle yetinecek değildi. Televizyonda bunlardan birkaç tane

görmüştü. Günler parmaklıklar ardında geçmeye devam ederse çok geçmeden çamur rengi saçlarını örmeye başlayacaktı.

Rogers iş yapıyordu. "Karınız olunca öyle oluyor."

Johnny vücuduna elektrik çarpmış ve başını ıslatmayı unutmuşlar gibi hissetti. Yavaşça arkasını dönerek şerif yardımcısını görebileceği kadar uzaklaştı. "Karım mı? Herkesin öldürdüğümü sandığı mı?"

Rogers omuz silkti. "Sanırım departman bu teoriden hemen hemen vazgeçti."

Johnny tarağı lavaboya fırlattı. "İyi tarafından bak. Sonunda cesedini buldunuz ve bahse girerim konuşuyordur."

Şerif yardımcısı hücrenin kilidini açtı ve kelepçelerle uğraşmadı. "Şimdi sinirlenip ona vurma Johnny, yoksa başın belaya girer. Tek gereken birkaç çürük ve boşanma gündeme geldiğinde yargıç ona her şeyi verecektir."

"Ona vurmayacağım," diye cevap verdi Johnny. "Ona Max'le tatilini nasıl bulduğunu soracağım. Sonra hemen ona geri dönebilir çünkü benimle asla eve gelmeyecek."

"Çiftliğinin yarısını alabilir, John."

Johnny gülümsedi. "Bunu yapmak için büyükbabamla evlenip sonra da boşanması gerekir. Çiftlik hala onun adına. Ya da onu en son poker oynarken gördüğümde öyleydi. Kim bilir, yaşlı adam belki de çiftliği bir yığın peynir topuna karşı bahse sokmuştur."

Her zamanki gibi şerif yardımcısı neden bahsettiğini bilmiyordu ve daha da kötüsü umurunda da değildi.

Rogers kapıyı açtı ve Johnny her an üzerine bir şey fırlayabileceğinin farkında olarak ziyaret alanına girdi. Karısının iyi bir atış kolu vardı ve düğün resimleri gibi şeyleri ya da kase dahil yiyecekleri ona fırlatmaya bayılıyordu.

Ama Scarlet masanın üzerinde sakince oturuyordu. En sevdiği silahı olan çantası yanında duruyordu. Daha önce hiç görmediği bir elbise ve ayağa kalksa neredeyse onun boyuna ulaşacak kadar uzun topuklu ayakkabılar içinde çok güzel görünüyordu. Ama Scarlet'in ayağa kalkmayacağını düşündü, çünkü ayağa kalkarsa, onun kadar Scarlet bir tartışmanın yaklaştığını hissettiğinde tenini göstermeyi severdi. Bu ona avantaj sağlardı, ama Johnny bu kez buna kanmıyordu. Bir metrelik bir bira şişesinin içinde çırılçıplak dursa bile Johnny susamazdı.

Ona bağırması olabilirdi, ama başını kaldırdığında asla dayanamayacağı o büyük timsah gözyaşlarını döküyordu. Aslında, bu yüzden

Evlenme teklif etti. Çıkıyorlardı ve adam Sevgililer Günü'nde ona yüzük yerine şeker getirdiğinde kız ağladı. O kadar kötü hissetmiş ki dizlerinin üzerine çökmüş.

Bu bir daha olmayacaktı ama gözyaşları yanaklarından süzülürken ona bağırıamazdı. "Sorun nedir? Sen ve Max para?"

"Oh, Johnny, kabalaşma. Bir molaya ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Tatile çıkmanın nesi yanlış? Max internette harika bir fırsat yakaladı."

Tatil, onlar evden Max'in arabasına koşarken, kıyafetlerini giyerken planlanmış gibi göründüğünden, Johnny Ne kadar sempatik olursa olsun. Max'in arabaya ilk ulaşan olduğunu ve Scarlet'in yolcu camına birkaç kez vurmak zorunda kaldığını asla unutmuyacaktı.

kapıyı açmadan önce.

"Max'e geri dön, Scarlet. Ait olduğun yer orası. Biz bittik. Uzun zaman önce bitirdik. Kavga etmeye gerek yok. Mahkemede görüşürüz." Söylemesi gereken her şeyi söylemişti. Johnny uzaklaşmak için döndü.

Kadın öyle bir çılgılık attı ki Rogers ayağa fırladı ama Johnny odanın diğer ucunda ondan uzakta durdu. Şerif yardımcısı sinirli görünüyordu, sonra sadece başını salladı ve yerine oturdu.

Artık herkesin dikkatini çektiği için sakinleşmişti. "Ona geri dönemem, seni aptal. Biz çiftlikteyken Max'i tutukladılar ve hepsi senin suçun."

Şimdi hem şerif yardımcısı hem de Johnny gözlerini Scarlet'e dikmişlerdi.

"Peki bu nasıl benim hatam oluyor?" Üç yıl boyunca her şey hep onun suçu olmuştu. Ama hapse girdiğinden beri, bu sefer buna inanmakta zorlanıyordu.

Parmağını bir silahmış gibi gösterdi. "Çiftliğe vardığımızda Max arabasını ahıra çekmek istedi; yetmiş bin dolarlık bir Lexus, biliyorsunuz, bu yüzden ben eşyalarımı ararken güneşten uzak olması gerekiyordu. Ben evin içindeyken, o ahırın etrafına bakmaya başladı ve bazı çantalar buldu. Doğal olarak onların ahıra sakladığın eşyalarım olduğunu düşündü ve yakında geri dönebileceğinden korkarak onları hızla bagaja doldurmaya başladı."

Dokuzuncu rauntta bir boksör gibi oflayıp pufluyordu. "Şerif geldi ve onu uyuşturucu bulundurmaktan tutukladı. Bizi kandırdın, değil mi? O uyuşturucuyu oraya koydun ve onları giysi sanıp yanlışlıkla alacağımızı umdun ama işe yaramayacak. Max ve ben uyuşturucuyu hiç görmedik."

Johnny gülümsememek için kendini zor tuttu. Rogers'a baktı ve şerif yardımcısı bir kulaktan diğerine sırtıyordu.

"Görünüşe göre bana bir bira ısmarlayacaksın, Johnny," dedi.

Scarlet, "Hayır, gitmeyecek," diye bağırdı ve yüksek topuklarını yere vurdu. "O hiçbir yere gitmiyor. Johnny, burası senin çiftliğin ve onlara uyuşturucu senindir. Onlara anlatmaya çalıştım ama dinlemediler. Bu kasabada karşılaştığım insanların yarısı bana öldüğümü söylüyor. Bunların hepsi senin suçun, Johnny Wheeler. O torbalar senin arazindeydi ve bu yüzden uyuşturucu da senin sorun."

Johnny omuz silkti. "Şey, Scarlet, sen benim topraklarımdaydın ve benim sorunum değilsin. Yine de hayatta olduğun için çok memnun olduğumu söyleyebilirim."

Kadın öyle bir öfkeyle ona doğru saldırdı ki, uçan maymunların etrafında döndüğünü görse şaşırılmazdı. Adamın kadına duyduğu tüm sevgi yok oldu.

Eğer Şerif Yardımcısı Rogers onu durdurmasaydı, Scarlet onu Harmony İlçe Hapishanesi'nin ziyaret odasında öldürecekti.

Bölüm 22

SALI

Beau üvey annesini mezarlığa götürdü ve orada ne kadar az araba olduğuna şaşırdı. Cenaze arabasını da sayarsak yedi, sekiz. On biri on dakika geçene kadar beklediler ve Beau sonunda Bay Wright'a başını sallayarak arabayı çalıştırmasını işaret etti.

Beau, Ruthie'yi ilk sıradaki boş sandalyelerden birine götürdü ve başını kaldırıp arka sıraya dizilmiş arkadaşlarını gördü. Ronny Logan, on yedi yaşında ve tek başınayken onu besleyen kişi. Bayan Biggs ve Martha Q görevlerini yerine getirmek ve ağlamak için mendillerini çıkarmışlardı. Bardaki Harley bile çadırın arka tarafında duruyordu. Noah ve Reagan da Küçük Utah, Noah'ın kollarında uyuyordu. Etrafta birkaç kişi daha duruyordu. Bazılarını kiliseden adamlar olarak tanıdı ama çoğu okuldan arkadaşları ya da öğretmenleriydi. Bu süre zarfında onunla birlikte olmak için gelmişlerdi.

Mezarlık görevlilerinden iki kişi tabut taşıyıcısı olarak görev aldı. Beau tüm olanları izlerken tabutu açık mezarın üzerindeki sehpaye taşıdılar. Çiçekler ahşap tabutun üzerinde güzel görünüyordu. Bay Wright'tan birkaç söz söylemesi için bir vaiz bulmasını istemişti. Genç adam yirmi yaşlarında görünmüyordu ama İncil'den bir şeyler okudu ve dua etti. Melvin Yates'i tanımadığını ama herhangi bir vaizin kesinlikle cennete giden hızlı trende olduğunu söyledi.

Kalabalıktan hiç kimse onun düşüncesine amin demedi.

Vaiz sözlerini bitirdiğinde Beau birkaç şarkı çaldı. Eğer babasının vücudunda hâlâ bir hücre yaşıyor olsaydı, Melvin durması için tabuta vururdu.

Beau konuşmasını bitirdiğinde herkese geldikleri için teşekkür etti ve sabahın gölgesinde birkaç metre ötede duran bir kadın hariç hepsine sarıldı.

yaşlı bir karaağaç. Uzun boylu, sarışın ve siyah bir takım elbise giymiş. Birkaç dakika sonra ona doğru bir bakış attı ve kadın gitmişti. Bela. Gelmişti.

Sonunda herkes gittiğinde, Beau Ruthie'nin yanında durdu ve cenaze evinden gelen adamların babasını toprağa indirmelerini izledi. Tabut batarken Beau içindeki tüm öfkeyi serbest bıraktı. Kim bilir, belki de babasının müziğinden ne kadar nefret ettiğini bilmek onu ileriye götüren tek şeydi. Belki de garip bir şekilde başarısını yaşlı adama borçluydu.

Ruthie eve dönerken tek kelime etmedi. Beau elinden geldiğince yardım etmeyi teklif etti ama o sadece ağabeyinin bu gece gelip onu Kansas'a geri götüreceğini söyledi. Toplayıp kapının önüne koyduğu eşyalar bir sandığı bile doldurmazdı.

Muhtemelen onu bir daha göremeyeceğini bilerek vedalaşırken ona sarıldı.

Bir süre arabayla dolaştı. Harmony'den taşınan birkaç arkadaşı aramış, ne kadar üzgün olduklarına dair mesajlar bırakmışlardı ama Beau onları geri aramak istemedi. Yalnız kalmak istiyordu.

Sonunda Buffalo's Bar'da durdu ve daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı.

Bir içki ısmarladı, barın üzerine bir yüzlük bıraktı ve Harley'e gelmeye devam etmesini söyledi.

Bölüm 23

SALI

Öğleden sonra saat dört on beşte Johnny Wheeler Harmony İlçe Hapishanesinden özgür bir adam olarak çıktı. Yağlanmaya ihtiyacı olan vücuduna altı kilo almıştı ve son sekiz gün içinde sekiz yaş yaşlanmış gibi hissediyordu.

Avukatı Rick Matheson, merdivenlerde elini sıkarak kendisine mutlu ve huzurlu bir yaşam diledi.

Johnny Matheson'a teşekkür etti ve işler farklı bir yöne gitmiş olsaydı gerçek arkadaş olabileceklerine karar verdi. Rick ona karşı her zaman dürüst olmuştu, günler kötü görüldüğünde bile. "Sen iyi bir avukattın," demeyi başardı. Birine iltifat etmeyi nadiren düşünen bir adam için Johnny doğru şeyi söylemeye çalışıyordu. "Bir daha başımın belaya gireceğini sanmıyorum ama girerse seni ararım. Bana ihtiyacın olursa, yanında olacağım. Sana borçluyum Matheson ve ben borçlarını ödemeyi seven bir adamım."

Rick gülümsedi, kariyerinde üç yılı geride bırakmış bir adamdan çok bir üniversite öğrencisine benziyordu. "Bunu ben yaparım, sen de Scarlet'e dikkat et. Onu son gördüğümde beni öldürmekle tehdit etti. Sana ne yapacağını bilemezsin. Ayrıca bana erkek arkadaşının çok para ettiğini ve uyuşturucuyu onun üzerine yıkmaya çalıştığım için beni barodan attıracağını söyledi."

"Endişeli misin?"

"Hayır. Bana tehditler savuran her adam beni ziyaret etmeye karar verseydi binanın etrafında kuyruk olurdu." Rick Johnny'nin omzunu sıvazladı. "Kendine iyi bak. Scarlet önce seni yakalamazsa bir ara bu iyiliğe ihtiyacım olabilir."

"Dikkatli olmayı planlıyorum. Bir bekçi köpeği, elektrikli çit ve belki de bir bekçi kulesi almayı düşünüyorum. İçimden bir ses suçlamayı

bitirmediğini söylüyor.

Max'in başına gelenler için bana teşekkür et."

"Uyuşturucular onundu. Sevkiyatları ne kadar zamandır sakladığı belli değil.

Orada." Rick kravatını çekiştirerek çözdü. "Kuzenim torpido gözünde ağır uyuşturucu bulduklarını söyledi. Bazı kötü işlere bulaşmış. Onu ne zamandır tanıyorsun?"

Johnny omuz silkti. "Bilmiyorum. Scarlet onunla birileriyle çıkarken tanıştı. Kasabada yeniymiş ve bağış toplama ve süslü şeyler için bir randevuya ihtiyacı varmış. Scarlet bana sadece eğlenmek için gittiğini söyledi. Aralarında hiçbir şey olmadığını söyledi." Johnny bir kahkaha attı. "Onları son kez birlikte gördüğümde haklıydı. Kıyafetler dahil hiçbir şey yoktu."

Rick başını salladı. "Evliliğin için üzgünüm, John. Daha iyisini hak ediyorsun."

Johnny bunu bilmiyordu. Scarlet'le evlendiğinde, yükselmek için evlendiğini sanmıştı. Austin'de ailesinin ona verdiği süslü bir dairesi vardı ve ona bir yıl Dallas'ta modellik yaptığını söylemişti. Adamın hayatında tek yaptığı şeyin çamurda oynamak olduğundan yakındı. Evlendikten ve çiftliğin onun adına olmadığını öğrendikten sonra o kadar üzülmüştü ki bir hafta boyunca alışverişe gitmişti.

Rick adliyeye doğru geri döndü ve Johnny kitapçıya doğru yürüdü. Arabasının hâlâ arka tarafa park edilmiş olmasını umuyordu. Son sekiz gün içinde bir duygu nehrinin içinden geçmişti. Her zaman yanında olacağını düşündüğü insanlar ortadan kaybolmuştu. Ailesi onun hakkında en kötü şeylere inanmaya fazlasıyla istekli görünüyordu.

İyi tarafından bakarsak, iki yeni arkadaş edinmişti. Şerif Yardımcısı Rogers işini Johnny'nin takdir ettiği bir nezaketle yapmıştı ve küçük peri ona inanmayı hiç bırakmamıştı. Ona masum olduğunu hatırlatmak için her gün hapishaneye uğruyordu.

Kitapçının etrafından değil, içinden yürümeye karar verdi. Kare oradaysa ona teşekkür etmeyi ve sıkıca sarılmayı planlıyordu.

Bay Hatcher tezgâhta oturmuş kitap okuyordu ve Johnny yanından geçerken başını kaldırıp bakmadı. Kare Cunningham'ın küçük odasının koyu yeşil kapısı açıktı. Bilgisayarının başına kıvrılmış, ekrandaki bir şeyi inceliyordu.

Johnny kapısına vurunca yerinden sıçradı, sonra başını kaldırıp onu gördü.

Yüzünü bir gülümseme kapladı.

"Dışarıdasın!" diye bağırdı, bilgisayarı yerdeki bir yastığa çarptı ve ona doğru zıpladı.

Johnny onu uçarken yakalamış gibi hissetti ve her duyusu patladı: kolyelerin tenekemsi şingirtisi, etrafında uçuşan bir düzine eşarbin ipeği, baharatların kokusu, ona sarılırken ıslak yanağının yumuşaklığı.

Elini kıvrıcık saçlarına bastırdı ve gülümsedi, yıllar sonra ilk kez gerçekten gülümsedi. Onunla konuşmak istemiyordu, sadece ona bir dakikalığına sarılmak ve zamanın onlar fark etmeden akıp gitmesine izin vermek istiyordu.

Önce kadın çekildi ve adam şaşkınlıkla onun kendisine karşı kaybını bir darbe gibi karşıladı.

"Uğradım," dedi aceleyle, kadın köşesine doğru süzülürken. "Beni ziyaret ettiğin ve bana inandığın için teşekkür etmeye geldim."

"Oh, rica ederim. Masum birinin hapse atılması düşüncesi beni üzüyor." Kıkırdadı. "Sanırım bu bana çocukluğumu hatırlatıyor."

Belli ki yabancı olmaya geri dönüyorlardı. Johnny aralarında bir bağ olduğunu düşünmüştü. "Bana verdiğin bütün kitapları okudum."

Bilgisayarını eline aldı. "Biliyorum, bana söylemiştin. Beğendiğine sevindim." Kadın ona, konuşması yarıda kesilmiş ve konuşmak zorunda kalmış birini hatırlattı.

İşe geri dönmek. Kibar ve arkadaş canlısıydı ama aralarında daha fazlası olduğunu düşünmüştü.

"Düşündüm de, eğer vaktin varsa, dışarıda bir şeyler yiyip kutlama yapabiliriz."

Kare başını kaldırıp ona baktı. "Çok tatlısın John ama bu gece olmaz. Özgür olduğun için çok mutluyum. Huzur seni sonsuza dek akan bir nehir gibi takip etsin."

Johnny hapishaneye geri dönmeye, tekrar dışarı çıkmaya ve her şeye yeniden başlamaya karar verdi. Bir yerlerde yanlış bir adım atmış ve başka birinin hayatına girmiş olmalıydı. Onu bu kadar mı önemsemişti? Şimdi onu geri çevirmek için bahanesine *belki bir gece daha* eklememişti bile. Bir nehir gibi akan huzurun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sanki bir kitap okumuş gibiydi.

Bu cümleyi bir ara bir fal kurabiyesinde görmüş ve kullanmak için yıllardır bekliyormuş.

Dur. Neredeyse avucunu alnına çarpacaktı. Onu o kadar da önemsememişti, sadece masum olmasını ve suçlanmasını önemsemişti. Muhtemelen tanımadığı insanlar, küresel ısınma ya da yağmur ormanlarındaki nesli tükenmekte olan kurbağalar için endişelenen

insanlardan biriydi. Lanet olsun, yağmur ormanının nerede olduğunu bile bilmiyordu ve küresel ısınmayı anlamak için başkan yardımcısı olması gerektiğini düşünüyordu. Aralarında özel bir şey paylaştıklarını nasıl düşünebilirdi ki?

"Tüm yardımlarınız için tekrar teşekkürler," diyerek küçük ve komik ofisinden çıktı. Çıkarken kapıya yapıştırılmış tılsımlardan biri düştü ama onu almak için durmadı. Kızabilir ve *huzur nehri* kutsamasını geri alabilirdi.

Çiftliğe dönerken yol boyunca ne olduğunu anlamaya çalıştı. Yatak odası düşünceleriyle ona bakan o büyük kahverengi gözleri hayal etmiş miydi? Masanın öbür ucundan ona ulaşmaya çalışıyormuş gibi kaç kez kollarını uzatmıştı? Belki de bir zamanlar Kare'nin sadece parmaklıklar ardındaki erkeklerle ilgilendiğini düşünmekte haklıydı. Şimdi o dışarıdayken, Kare hiç de ilgileniyor gibi görünmüyordu.

Kadınlar. Onları asla anlayamazdı. Münzevi fikri gittikçe daha iyi görünüyordu. Tavuk yetiştirir ve bir süt ineği alırsa muhtemelen bir daha kasabaya inmeden hayatta kalabilirdi. O bir çiftçiydi. Pamuk ve buğday yetiştirebiliyorsa, kendi yiyeceğini de yetiştirebilirdi. Büyükbabası yetiştirmişti. Belki yaşlılar merkezine uğrar ve babasına birkaç soru sorardı.

Yarım saat sonra boş evine girdiğinde, sesi tamamen kesilene kadar bağırmak istedi.

Delirmek üzereydi. Scarlet'le üç yıldır evliydi ve onu hiç özlememişti, ama lanet olsun ki perisini özlememişti. Dünyadaki tüm sihir kurumuş ve bir yuvarlanan ot gibi uçup gitmişti ve elinde bir avuç havadan başka bir şey kalmamıştı. Kendini hayatı boyunca uyumuş ve birisi onu yanlışlıkla toz fırtınasının ortasında uyandırmış bir adam gibi hissediyordu.

Artık uykuya geri dönüş yoktu ve nasıl ilerleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Bölüm 24

SALI GECESİ

Beau saat yediden sonra, çoğu insan akşam yemeği için içeri girdiğinde bardan dışarı çıktı. İnsanların arasında olmak istemiyordu ama yalnız da kalmak istemiyordu. Yuttuğu alkolün çoğunu kusmuş ve bir daha asla içmemeye karar vermişti. İçkinin tadı aşağı inerken iğrenç, yukarı çıkarken daha da kötüydü.

Kiraladığı arabanın yanından geçip Mavi Ay Lokantası'nın yanından geçerek dere yatağına doğru ilerledi, Winter's Inn çoktan görüş alanına girmişti. Belki de bu sessiz küçük handa kendini nasıl hissettiğine dair bir uyku çekerdi. Başka hiçbir şey işe yaramıyor gibiydi.

Hava henüz kararmamıştı ama gölgeler üstünden geçerek topraktaki eski yarayı bir mağaranın girişi gibi gösteriyordu. Botlarının altında çatırdayan kurumuş toprak boyunca yürüdü. Altı metre yukarısındaki kasaba etrafını sarmıştı ama Beau kendini tamamen yalnız hissediyordu. Her zaman yaptığı gibi, Harmony'nin ritmini duydu. Gece yarısı yürüdüğünde bu yumuşak, unutulmaz bir melodiydi ama şimdi ritim canlı, hızlı ve aceleliydi.

Kafasının içinde müzik çalmaya başladı. Bir arabanın kornası çarpan bir zile dönüştü.

Yakındaki bir köprünün düz olmayan tahtaları üzerinde yuvarlanan tekerlekler davul sesiydi. Kilise çanları çalıyor ve ağaçların hışırtısı bas sesleri ekliyordu.

Beau gözlerini kapadı ve her zaman duyduğu müziğin tenine değip ruhuna yerleşmesinden hoşlanarak engebeli zeminde daireler çizdi.

Bir an için derenin kenarındaki kurumuş yaprakların üzerinde kayan bir şeyin tıkırtısını duydu. Bu ses onun müziğine ait değildi. Kasabanın bir parçası değildi.

Sonra bir dalın kırılma sesi, Beau'nun kafasının arkasına bir şey çarpmadan ve yüzüstü düşmeden bir an önce kaydedildi. Beyninde paramparça olmuş şimşekler patlarken başının yan tarafına bir darbe daha indi.

Müzik durdu.

Bölüm 25

Kare araştırmasına devam etti, internette gezinerek Yüzbaşı McAllen'ın olası şüpheliler listesindeki otuz kişiden birini işaret eden bir ayrıntı aradı.

Saklanan adam onun listelediği profilin çoğuna uyuyordu ama belki hepsine değil. Son beş yıl içinde bölgeye yeni gelmiş olmalıydı.

Bağımsız olarak varlıklı ya da belirgin bir gelir kaynağı olmayan. Uyum sağlamaya çalışırdı, belki biraz fazla zorlardı. Bilgisayar bilgisi. Zaman zaman ortadan kaybolur. Bölgede ailesi yok. Uçak uçurabilir ya da arazisinde uçak pisti olabilir.

Hızlı arabalar. Büyük miktarda nakit. Belki birden fazla dil konuşmak.

Millanie ayrıca ona sahip olabileceği ya da sahip olduğunu söyleyebileceği olası işleri de bildirmişti. Borsacı, bankacı, muhasebeci, yazar ya da ressam gibi serbest bir iş. İnsanlara bir vakıf fonu bebeği olduğunu ya da yakın zamanda kendisine miras kaldığını söyleyebilirdi. Sadece iddia ettiği her şey izlenebilir olmayacaktı.

İki gerçek, gitmeyen sinir bozucu komşular gibi beyninin kapısını çalmaya devam ediyordu.

Birincisi, Millanie Kare'nin kardeşi Drew'i şüpheli kişi olarak listeye koymuştu. "İyi adam" listesinde olmalıydı. Kaptan onunla çıkıyordu; şimdiye kadar onun nasıl biri olduğunu anlamış olmalıydı.

Belki de Millanie sadece onu test ediyordu. Eğer öyleyse Kare gerçeği söylemeli miydi? Kardeşinin sırları, kendisi Millanie'ye söylemek istemediği sürece kaptanı ilgilendirmezdi.

Kare, Clifton Koleji'ndeki ofisine girdiği günden beri Drew'a vurulma olayını bildiğini söylemek istiyordu ama o zaman yıllarca onun her hareketini takip ettiğini itiraf etmek zorunda kalacaktı. Çocukken onun orada olduğunu bilmek bile yeterliydi. Üniversiteye geldiğinde, nasıl tanışacaklarına ve onun ağabeyi olmaktan nasıl mutlu olacağına dair hikâyeler uydurmaya başlamıştı.

Silahlı saldırı olduğunda, tüm planlarını değiştirdi. Birkaç gün içinde

Halkın gözünden kaybolmuştu ve ilk olarak onu bulması, ikinci olarak da olanları atlatmasına yardım etmesi gerektiğini biliyordu.

Sadece iki yıl önce onun ofisine adım attığında ve kardeşi olan utangaç, zeki adamla tanıştığında, vurulma olayını bildiğini itiraf edemezdi. Bu her şeyi bir şekilde değiştirebilirdi. Onu bulmanın mutluluğu gölgelenebilirdi.

Bu konuda onunla ne kadar dalga geçse de Kare gerçekten de insanları okuyabiliyordu. Ve onun huzuru için hayatının bir kesitini sır olarak saklaması gerektiğini biliyordu. Bunu öğrendiğinde ne kadar üzülebileceğini düşündü.

geçmişini biliyordu, bu yüzden Kare, ona söylediğinde ya da söylesen, yeni öğrenmiş gibi davranacağına dair kendine söz verdi.

İki yıl önce onu nasıl bulduğunu sorduğunda, kendisini kabul edebilecek üniversiteleri araştırdığını ve onun adını fark ettiğini söylemişti. Sonra Drew'a babasının geride bıraktığı ve kendisinden on yaş büyük olan çocuktan nasıl bahsettiğini anlatmıştı.

Chicago'yu ya da Harmony'ye gelmesinin gerçek nedenini bildiğini kabul edemezdi. O, bir ağabeyin olabileceğini hayal ettiği her şeydi ve bu yeterliydi.

Kare sık sık ağabeyinin gözlerinde bir hüznü görür ve hatırladığını bilirdi. Mezarlara yıllık ziyaretini yaptığında, nerede olduğunu sormadı. Sadece her zaman yaptığı şeyi yaptı. Onu neşelendirmeye çalıştı. Ama bu yıl onun karanlık ruh hali üzerinde sihrini kullanmasına gerek kalmamıştı. Millanie'yi eve getirmişti ve Millanie onun dünyasını değiştirmişti. İkisi hiç uyuşmuyordu. Bir kaptan ve bir profesör, ama bir nedenden dolayı, birlikte çalışıyorlardı.

Kare ofisini kilitleyip arka kapıdan çıkarken titriyordu. kitapçada. Drew'un onun hakkında bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Onun sırları onunkilerden çok daha fazla yığılmış gibiydi. İki yıl önce Teksas'taki üniversiteleri araştırırken Cunningham adında bir adamın Clifton Creek'te öğretmenlik yapmak üzere anlaştığını fark ettiğinde onu bulduğunu söylemişti ama bu da bir yalandı. Babası bir çocuğunu terk ettiği ve en azından normal davranmaya çalışmazsa onu da terk edeceği konusunda şaka yapardı.

Kare büyürken bazen sahip olduğu ağabeyini düşünürdü Bir yerlerde babaları olmadığı için belki de şanslı olanın kendisi olduğunu tahmin ediyordu. Eğer babalar birden ona kadar sıralansaydı, onun babası eksi iki olurdu.

Onlu yaşlarında yalnız kaldığında Drew ile konuşur, on yaş büyük olduğu için onun kendisini aradığını hayal ederdi. Birkaç yıl sonra Drew'un onu tanıyor olamayacağını anladı. Onu bulabilmesi için babasının nerede olduğunu bilmesi gerekiyordu ve bu mümkün olamazdı. Babası, ikinci karısıyla birlikte gözden uzakta *yaşadıklarını* söylerdi. Çiftlikleri herhangi bir kasabadan elli mil uzaktaydı ve tapu Kare'nin annesinin üzerine kayıtlıydı çünkü arazi ona evlenmeden hemen önce miras kalmıştı. Ayrıca birkaç kez ikisinin de çocuk istemediğinden ve Kare'nin bir kaza sonucu dünyaya geldiğinden, babasının iki çocuğunun da hata yaptığından bahsetmişti.

Kare nihayet on iki yaşındayken Drew'u internette buldu. Bir gece babası içip ona ne kadar garip ve çirkin olduğunu söyledikten sonra, Andrew'u tutup onu bir kenara atması gerektiğinden bahsetti. Bilmeden, ona ihtiyacı olan bulmacanın parçasını vermişti.

Araştırırken, bilgisayarına Andrew Cunningham'ın adını yazmıştı. *Yale'den onur* derecesiyle *mezun olmuş*, fotoğrafıyla birlikte çıktı. O andan itibaren onu sessiz bir sapık gibi takip etti.

İki yıl sonra eğitim alanında yüksek lisans yaptı ve Kare, *Yale Review* için yazdığı bir düzine makaleyi sakladı. Onunla ilgili bir gazete makalesinde en zorlu bölgelerden birinde tarih öğretmenliği yapmayı planladığı yazıyordu.

Chicago'daki liseler. Kare çok gururluydu. Ağabeyi dünyayı değiştiren o nadir insanlardan biri olacaktı.

O andan itibaren profesyonel öğretmenlik dergilerinde ve arada bir ebeveynlik dergilerinde başka makaleler de çıktı. Drew öğretmenliği ve öğrencilerin ilgisini çekmek için öğrendiği numaralar hakkında yazdı. Amacının tarihi canlı hale getirmek olduğunu söyledi.

Onu internette bulduktan dört yıl sonra, o artık Kare'nin bir parçasıydı ve Kare onun varlığından bile haberdar değildi. Annesi onun ev okulu dersleri üzerinde çalıştığını düşünürken, Kare kardeşine ayak uydurmaya devam etti. Doktorası üzerinde çalışıyor ve Illinois'deki en iyi öğretmenlerden biri olarak tanınıyordu. Bir yerlere gidiyordu. Kare ise evde kalıyor ve on altı yaşında bir ortaokuldan online derslere başlıyordu.

On dokuz yaşındayken ve üniversite birinci sınıftayken, Andrew Cunningham adında birinin bir okul saldırısında vurulduğunu söyleyen tek satırlık bir haber bülteni gördü. Birkaç gün sonra okula gittiğinde bundan bahsetti.

Hafta sonu için eve.

Babası yemeğinden başını kaldırdı, sadece hafifçe ilgileniyordu.

"Sence bu Cunningham bizim akrabamız olabilir mi?" diye sormuştu, zaten öyle olduğunu biliyordu.

"Hayır," diye cevapladı babası. "Bıraktığım çocuk uyuşturucu bağımlısı bir anneye sahipti; kurbandan çok tetikçi olması daha muhtemeldi. Hayatımın en büyük hatası, hamile kaldığında o kadınla evlenmekti. Doğumdan sonrasına kadar onunla kaldım. Bebek doğdu, ama uyuşturucuya geri döndü ve bütün gün çalıştıktan sonra çocuğa bakmamı bekledi. Ben de ona gününü gösterdim. Çocuğu kontrol edersem nafaka için peşime düşeceğini biliyordum, bu yüzden annenle ilişkiye girdiğimde her şeyin onun adına olduğundan emin oldum. Yaşlı kız beni asla bulamayacak ve çocuk da bulamayacak."

Kare bunların hepsini yüzlerce kez duymuştu. Bir çiftlikte büyümüş, ailesi yardım edebilmesi için öğlene kadar derslerini bitirmesini istediği için evde eğitim görmüş, her hikayeyi duymuştu. Sonunda üniversitenin son iki yılı için evden ayrılmasına izin verdiklerinde, ilk dönemi sadece diğer tüm kızların konuşma şeklini ve hakkında söyledikleri her şeyi dinleyerek geçirmişti.

Ailesinde hiç kimsenin gündeme getirmeyi düşünmediği konular.

Birkaç arkadaş edinmişti ama Kare onlara uymuyordu. Onların dünyasına yabancıydı. Nasıl giyinmesi gerektiği, hayatı boyunca hangi filmlerin popüler olduğu ya da daha yüzlerce şey hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yurtta yaşarken bile sosyal hayatı çoğunlukla internet oldu. En iyi arkadaşı bilgisayardı. En yakın akrabasının hiç tanışmadığı ve onu tanımayan bir erkek kardeş olması şaşırtıcı değildi.

Bu gece Kare, Mavi Ay Lokantası'nın arkasındaki kurumuş dereye doğru yürürken, beş yıl önce üniversitenin de onu nasıl kurtardığını düşündü. Drew öğretmenlik yaparken vurulduktan birkaç gün sonra Kare onun izini kaybetmişti. Bölümünü değiştirdi ve daha sıkı çalışarak adli muhasebeci olarak sınıfını birincilikle bitirdi. İş teklifleri geldiğinde, doğrudan IRS'e gitti. Andrew'u bulacaksa, başlayacağı bir yer olmalıydı. İki yılını aldı ama bir gün Teksas'taki küçük bir üniversitede Andrew'un sosyal güvenlik numarası ortaya çıktı.

Biriktirdi ve çalıştı, sonunda hazırladığı bir hikaye, onu bir süre idare edecek kadar para ve hayatının yarısını tanışmak için beklediği bir erkek kardeşle Teksas'a doğru yola çıktı. Ailesi onun çiftlikte çalışmak için eve geleceğini düşünmüştü ama gelmeyince üzülmediler. İnsanları sevmedikleri ortaya çıkmıştı ve buna o da dahildi.

Kare bir dala tutunarak Harmony şehir merkezinden geçen kuru dereye doğru adım attı. Akıı Drew'u bulduğu gündü. Daha iyi bir kardeş hayal edemezdi. Onu ailesi olarak kabul etmişti ve bir şekilde kendisi olarak kasabadaki insanlar da onu kabul etmişti.

Dairesi kitapçıdan birkaç blok ötedeydi ve dereyi geçmek yürüyüşünü yarıda kesiyordu. Çoğu gece şehir merkezindeki sokaklarda yürümeyi severdi ama bu gece Yüzbaşı Millanie McAllen'ı görmek ve bulduğu birkaç detayı ona vermek istiyordu. Gizemi çözecek bir şey değildi ama listeden birkaç şüphelinin daha üstünü çizmeye yetecek kadardı.

Winter's Inn'in arka kapısının üzerinde parlayan ışık ona beklendiğini söylüyordu. Millanie'ye bir mesaj göndermişti. Kaptan kapıda bekliyor olacaktı. Hava kararmaya yakındı, yani pansiyonda birileri uyanık olabilirdi. Eğer öyleyse, kaptan muhtemelen Kare'yi ziyarete gelen bir arkadaşımış gibi içeri davet edecekti. Belki biraz buzlu çay içerdiler. Kare'nin hoşuna giderdi.

Ayağı patıkada bir şeye çarptı ve neredeyse devriliyordu.

Kare ayakkabısının burnuyla nesneyi iterek aşağı baktı. Arka verandanın ışığı bir ceset görmesine yetecek kadar parlıyordu. Uzun, zayıf ve siyah giyinmişti.

Çılgılık attı ve eve doğru koştu. Yokuşu dört ayak üzerinde tırmanırken eteğinin yırtıldığını duydu ama yavaşlamadı.

Kare merdivenlere ulaştığında Millanie arka verandadaydı. "Dere yatağında bir ceset var! Bir ceset!"

"Canlı mı ölü mü?"

Kare panikledi. "Bakmak için zaman ayırmadım. Bakmam mı gerekiyordu? Hayır! Bakmadım."

Millanie, Kare ne kadar korkmuşsa o kadar sakin görünüyordu. Kaptan içeri eğildi ve emretti, "Martha Q, şerifi ve bir ambulans çağır. Bayan Biggs, el fenerlerini getirin. Dere yatağında yaralı biri var."

"Kontrol etmeliydim," diye tekrarladı Kare. Hayatı boyunca herkesin bir kural kitabı varmış gibi hissetmişti ve her nasılsa okumaya fırsat bulamadan kendi kitabını kaybetmişti. "Ya öldüyse? Ya ölmediyse?"

Millanie koltuk değnekleriyle merdivenlerden yavaşça indi. "Sakin ol Kare. Tek ayağımla aşağı inebileceğimi sanmıyorum, o yüzden senin gitmen gerekecek.

olduğu yere geri dönecek. Her kimse yaralanmış olabilir ve yardımımıza ihtiyacı olabilir. Eğer ölmüşse size zarar vermeyecektir, bu yüzden ondan korkmanıza gerek yok."

Bayan Biggs iki tane daha taşıyarak onlara katılırken Millanie Kare'nin eline bir el feneri tutuşturdu.

Kaptanın isteği bir emir gibi geldi. "Tam üstünüzde olacağız Kare. Aşağı in ve hâlâ nefes alıp almadığına bak. Bayan Biggs cesedin üzerinde bir ışık tutacak, ben de senin üzerinde tutacağım."

Kare, IRS için sadece yarı zamanlı çalıştığını haykırmak istedi. İş tanımında böyle bir şey yoktu ama yaşlı bir kadın ve yaralı bir yüzbaşıya bakınca bu iş için tek kişi o gibi görünüyordu. Martha Q ya da bu ikisi dere yatağına doğru kaymaya çalışırsa, şerif buraya gelene kadar muhtemelen bir yığın ceset olurdu.

"Pekâlâ," dedi Kare ve geldiği yöne doğru geri yürüdü. Eğim bu tarafta o kadar dik değildi. Yan döndü ve her seferinde bir ayağını sürüyerek aşağıya indi. Sonra ışığı ayak parmaklarına çevirdi ve parıltı bir eline sıçrayana kadar her seferinde bir adım attı.

"Ne görüyorsun?" Millanie seslendi.

"Siyah gömlek. Siyah şapka. Bir el."

Bayan Biggs çığlık attı ve Kare muhtemelen elin bir bedene bağlı olduğunu söylemesi gerektiğini fark etti.

Millanie yukarıdan, "Ayrıntılar, Kare," diye emretti.

Eline dokunmak için tüm cesaretini topladı. "Bu bir erkeğin sol eli. Sıcak. Yüzük yok."

"Evli değil ve hâlâ hayatta. Buralarda bu iyi haberdur." Martha Q da onlara katılmıştı ve kendi varsayımlarını ortaya koyma ihtiyacı hissetti. "O basamakların harap olmasına asla izin vermemeliydim. Eğer yapmasaydım, şimdi aşağıda yardım ediyor olurum. Bildiğim bir şey varsa o da bir erkekle nasıl başa çıkılacağıdır."

Millanie, Martha Q'yu görmezden gelirken Kare'ye "Gerçekler," diye tekrarladı.

Kare, kafasının arkasında kan görene kadar ışığı cesedin üzerinde gezdirdi. "Yaralanmış. Açık bir yaradan kan akıyor." Daha da yaklaştı. "Nefes alışını duyuyorum. Aman Tanrım, çok fazla kan var."

Vücut hareket etti, parmakları ayak bileğine değdi. Kare bir çığlık attı, sonra fırladı ve dere yatağının kenarından yukarı doğru tırmandı. O kadar aniden ortaya çıktı ki hem Martha Q hem de Bayan Biggs hep bir ağızdan çığlık attı.

Yakınlarda bir ambulans sesi duyuldu ama kadınlarla yarışamadı.

Millanie, "Onu hareket ettirmeye çalışmayın, belki-" diye söze başladı ama Kare çoktan gitmişti.

Millanie yutkundu ve Kare'den çok kendi kendine fısıldadı, "İyi iş. Bir dakika içinde burada olurlar. Hatta sayende muhtemelen sirenin üstündeki çılgılığı duymuşlardır."

Kare ve iki yaşlı kadın birbirlerine sokulurken, kaptan birkaç adım ilerledi, böylece arabayı çeken kişi el fenerini ileri geri salladığını görebilecekti.

Kare tam kalbini boğazından çıkaracakken ağaç dallarında bir hareket duydu ve tam ceset kendini yukarı çekerken döndü.

Üç kadın da tekrar çılgılık attı ve adam geriye doğru bir adım atarak neredeyse dere yatağına yuvarlanıyordu.

Martha Q önce toparlandı ve bağırdı, "Beau Yates, hayatımdan on yıl çaldın! Yürüyen ölülerden biri gibi etrafta sinsice dolaşarak ne yaptığını sanıyorsun?"

"Üzgünüm hanımefendi, yine dereye düşmemi mi istiyorsunuz? Muhtemelen bunu başarabilirim. Sanırım orada soyuldum." Başına dokundu ve kırmızı parmaklarını geri getirdi. "Başım çok fena ağrıyor."

Kare bayılmamak için mücadele etti. Tek yapabildiği, eskiden *ceset* olarak bilinen adamın üzerindeki parlak kırmızı kana *bakmaktı*. İnsanlar Martha Q'nun bahçesine akın ederken Kare gölgelerin arasında kayboldu. Şerif, itfaiyeciler, polis Acil yardım ekipleri ve çılgılları duyan birkaç kişi Ana Cadde'den yardıma koştu.

Tüm korunaklı hayatı boyunca bir insanın bu kadar çok kanadığını hiç görmemişti. Herkes aynı anda konuşuyor, yardım etmeye çalışıyor ve sorular soruyordu. Görünüşe göre hepsi saldırıya uğrayan adamı tanıyordu.

Hayır, kaç tane olduğunu ya da kafasına kimin vurduğunu bilmiyordu. Evet, yürüyebiliyordu.

Ne zaman olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir şey yan tarafına tekme attığında kendine geldi.

Şerif şimdi Kare'ye döndü ve sorular sormaya başladı. Hayır, dere yatağında başka kimseyi görmemişti.

O ne yaptı? Çılgılık atarak kaçtı.

Arkadaşı Yüzbaşı Millanie McAllen'i ziyaret etmek için karşıya geçiyordu.

Neden kestirmeden gittiğini bilmiyordu. O anda iyi bir fikir gibi görünmüştü. Bir kez daha düşününce, muhtemelen değildi.

Kare'nin kafası karışmaya başlamıştı. Bir şerif yardımcısı da ona aynı şeyi sordu.

Acil yardım görevlileri kanlar içindeki adamı ambulansa taşıırken sorular sordular. Her iki yaşlı kadın da çantalarını almak için eve koştu, aileden olduklarını ve hastaneye onunla birlikte gideceklerini iddia ettiler.

İtfaiyeciler cesedin bulunduğu yerin etrafına yayıldılar. Şerif ipucu ararken hepsi ışıklarını çemberin içinde parlattı.

Kimse bakmazken Kare verandaya gitti. Karanlık bir köşede top gibi kıvrıldı ve başını dizlerine gömdü. O yapmamıştı doğru olanı yaptı. Ona yardım etmeliydi, kaçmamalıydı. Babası haklıydı; kriz anında değersizdi. Her zaman değersizdi. Başını eğerek sessizce ağladı, babası ona bağırduğunda, üniversitede biri onunla dalga geçtiğinde ya da insanlar onu anlamadığında hep yaptığı gibi. Tüm vücudu titriyordu ama dizlerine sıkıca tutunmuştu. Diğerlerini atlattığı gibi bu sefer de atlatacaktı. Birkaç gün içinde o kadar da kötü görünmeyecekti. Bir ay içinde ne kadar aptalca davrandığına gülecekti.

Millanie, Kare'yi karanlık köşesinde buldu. Yumuşak bir sesle konuştu, sesi sakinleştirici ve güven vericiydi. "İçeri girmeme yardım edebilir misin Kare? Kapıyı tutamıyorum ve koltuk değneklerimi idare edemiyorum."

Kare gözyaşlarını avuçlarıyla yanaklarından itti ve ayağa kalktı. "Elbette." Yardım edebilirdi. Bunu yapabilirdi.

"Benimle içeri gelerseniz, kahve yapmak için bir yardımcıya ihtiyacım olabilir. Bayan Biggs ve Martha Q döndüklerinde muhtemelen kahveye ihtiyaçları olacak."

Mantık Kare'ye kaptanın ne yaptığını anlattı. Onu sakinleştiriyor. Onu meşgul tutuyor. Ama yine de işe yaradı. Kare ne kadar üzgün olduğunu düşünmeyi bıraktı.

ve diğerleri için endişelenmeye başladı. Kare kahve yapıp muzlu ekmek dilimlerken ve buzdolabında jöle ararken Millanie'nin sakin sesiyle yapılması gerekenleri dinledi.

Kare'nin zihnindeki paniğin ortasında bir düşünce doğdu. Kan görmekten korkan bir korkak olan Millanie onu sakinleştirmeye yardım edebiliyorsa, yolunu kaybetmiş gerçek bir kahraman olan Drew için kaptan ne yapabilirdi?

Büyü olabilir mi?

Bölüm 26

Kütüphaneci Bayan Parker, Drew için kapıyı tutarken, elindeki kitap yığınıyla onun yanından geçip kapıyı kilitlemesini izledi. "Geç kaldığım için özür dilerim. Bunları benim için bulduğunuz için teşekkürler. Kütüphaneler arası ödünç verme olmasaydı, bütün eyaleti dolaşmak zorunda kalacaktım."

"Sorun değil, Dr. Cunningham. Bilmelisiniz ki kütüphaneciler sizin her zaman sunduğunuz gibi zorluklar için yaşarlar."

Aşağı baktı; utangaç tavrı onu kendi tarzında güzel kılıyordu. "Dr. Cunningham, çok az kişinin bundan bahsettiğini biliyorum, ama aramızdan bilenler işinizin harika olduğunu düşünüyor. Nesiller senden öğrenecek Bu bölgenin tarihi hakkında kitaplar. Buraya yerleşmek için ne tür güçlü insanların gerektiğini bilecekler."

"Teşekkür ederim," dedi, iltifat karşısında şaşırmıştı.

Güçlü bir siyah pikaptan bir adam inerken iyi geceler diledi. Drew, kadının ayak parmaklarının üzerinde durup yanağından öpmesinden kocası olduğunu tahmin etti. Çantasını aldı ve kamyonete binmesine yardım etti, sonra kısa bir

Drew'a el salladı, sanki onu dışarı çıkardığı için teşekkür eder gibiydi.

Drew kitapları cipin arkasına yerleştirirken aklına şu geldi Millanie, birbirlerine karşı o rahat ve kolay yolu bulabileceklerinden şüpheliydi. Her ikisi de diğerinden etkileniyordu, bu çok açıktı, ama kendini bir yere yerleşirken, gerçek bir eve taşınırken, normal bir hayat yaşarken göremiyordu.

Çoğu gün burada, Teksas'ta bir araya getirmeyi başardığı bu çok basit hayatın üstesinden gelebileceği tek şey olduğunu düşünüyordu.

Yanından ışıkları ve sirenleri yanıp sönen bir ambulans geçti. Chicago'da onları her gün görüyordu ama burada değil.

Drew'un üzerine bir tedirginlik çöktü. Yanıp sönen ışıklar doğrudan

şehrin tarihi kısmına doğru gidiyordu.

Cipine tırmandı ve takip etmeye karar verdi. Winter's Inn ve Kare'nin dairesinin ikisi de bu bölgedeydi. Kendi kendine, Millanie ve kız kardeşinin iyi olduklarını söyledi. Elbette iyiydiler. Sadece Kare hapisten yeni çıkmış bir adamla takılıyordu ve Millanie koltuk değnekleriyle yürüyen bir hedef gibi görünüyordu. Kasabada kötü bir adam varsa, o da yollarını kesmiş olabilirdi.

Drew Main'den döndüğünde, endişe kaygının önüne geçmişti. Şerifin arabası Martha Q'nun otelinin önüne park etmişti ve ambulans da yola çıkmıştı.

Cipi birkaç ev aşağıda durdurdu ve bekledi. Drew bir suç mahalline girebileceğinden emin değildi. Beş yıl boyunca hayatında hiç şiddet olmadan yaşamıştı.

Bir adam, acil yardım ekibine benzeyen kişiler tarafından çevrelenmiş ambulansa doğru yürüyordu. Acil sağlık ekibi adamı sedyeye koyarken Drew cipinden inerek onlara doğru ilerledi. Biri adamın başını sararken diğeri kemerini bağladı.

Drew, Beau Yates'i tanıdı. Yeteneği onu ünlü yapan yerel bir çocuktur. Şimdi yerel gazetedeki resmine hiç benzemiyordu. Şarkıcının gömleği kanla kaplanmış gibiydi. Koyu parlak kan, ambulansın yanıp sönen ışıkları altında daha da çarpıcı hale geliyordu.

Drew'un kalbi durdu. Kare değil. Millanie değil. Belki de sadece bir kazaydı. Acil yardım görevlilerinden biri Beau'yla konuşuyordu, yani çok kötü bir şey olamazdı.

Drew, diğerleri etrafta dolanırken onları izleyen küçük bir gruba katıldı. Bir adam Beau adındaki adamın Buffalo'dan sarhoş ayrıldığını söyledi. Bir diğeri muhtemelen düştüğünü söyledi. Drew hariç herkes olayı çözmüş gibi başını salladı. karanlıkta tek bir ipucu olmadan bulmaca.

Martha Q son sürat ön kapıdan çıktı ve acele edip Beau'yu hastaneye götürmeleri için bağırdı. "Çocuk kan kaybından ölecek ve siz konuşmaktan başka bir şey yapmıyorsunuz."

İki acil yardım görevlisi sedyeyi arkaya kaldırırken Beau, Martha Q'ya durumun görüldüğü kadar kötü olmadığını söyledi.

Yolcu koltuğuna tırmandı, hala yeterince yüksek sesle konuşuyordu. bloktaki herkesin onu duyması için. "Vergilerimi çok iyi kullanıyorum. Etrafta durup kurbanla konuşmaları için iki sağlıklı adama ödeme yapın. Bu hızla giderseniz, aynı gece iki çağrı alırsanız başınız büyük belaya girer, daha doğrusu

Kanama olur. Sanırım kalp krizi geçirirsem 911'i aramadan önce ilçe sınırını geçeceğim."

Adamlar Bayan Q.'ya yardım ederken Martha Q.'yu dinliyor gibi görünmüyorlardı.

Biggs'i arkaya götürdü. Drew bunun tombul Martha Q'nun başına ilk kez bela açmadığı hissine kapıldı.

Ambulans ve şerifin arabası ayrıldı. Kalabalık dağıldı.

Drew ne yapacağından emin olmadan karanlıkta durdu. İçeri girerse bir suç mahalli olabilirdi. Kimse Beau'nun nereye düştüğünü söylememişti. Belki de

biri eve mi girmişti? Eğer içeri girmezse, Millanie'nin iyi olup olmadığını asla öğrenemeyecekti.

Tabii ki iyi olduğunu söyledi kendi kendine. Ama beş yıl önce iyi olduğunu düşünmüştü ama iyi değildi. Aldığı yaralar iyileşmişti ama Drew hâlâ iyi değildi. Ambulansın görüntüsü bile zihninde anıların birikmesine neden oldu.

Yirmi dokuz yaşına bastığı yıl öğretmenlik yaptığı lisenin koridorundaki ilk silah seslerinin havai fişek olduğunu düşünmüştü. Bahar döneminin neredeyse sonuydu. Şakalar yaygındı. Sınıfı toparlanmış, gitmeye hazırlanıyordu.

Kapısını kilitlememişti.

Koridorda bir silah sesi daha.

O daha onları durduramadan, öğrenciler sesin nereden geldiğini görmek için çıkışa doğru ilerlediler.

Erkek denecek yaşta olmayan bir çocuk çıkışı engellediğinde hepsi Drew ile kapı arasındaydı.

İlk silah sesi odasına girdiğinde Drew ateş edene değil, kolundan vurulan bir öğrenciye doğru dönmüştü.

Başka bir atış. Çığlıklar. Hepsi arka tarafa koştu. Drew'un durduğu yere.

Drew, kapıya ve elinde silah tutan çocuğa doğru koşarken bir öğrenci denizinin içinden kendine yol açtı.

Bir atış daha. Sonra bir tane daha.

Drew, arkasındaki birinin bir cesedin mide bulandırıcı gümbürtüsüyle yere düştüğünü duyduğunda bile ilerlemeye devam etti.

Çocuk onu görüp silahını odadaki tek öğretmene doğru çevirdiğinde ateş edenden on, sekiz, yedi adım uzaktaydı. Drew o sırada onu tanıyordu. Çocuğu koridorda birkaç kez görmüştü ama şimdi tetikçinin gözlerindeki nefreti fark etmemişti.

Kurşunlardan biri Drew'un omzuna bir boksörün yumruğundan çıkan kurşun gibi isabet etti. Bir diğeri yan tarafından ateş gibi geçti ama Drew saldırmaya devam etti.

Beş ayak. Dört.

Başının üzerinden bir el ateş edildi. Bir diğeri onu ıskaladı ama duydu Arkasından biri çığlık attı. Binanın her yerinde alarmlar çalarken öğrencileri ağlıyor ve çığlık atıyordu.

Ayak sesleri koridorda gürleyerek ilerleyip gittikçe yaklaştığında Drew tetikçiden bir metre uzaktaydı. Drew kim olduklarını biliyordu. Her öğretmen kendine aynı soruyu sorar. *Eğer silah sesi duyarsam, kaçarmıyım yoksa ona doğru mu koşarım?* Drew gibi pek çok kişi ona doğru koşacağını söylemişti.

Tetikçi arkasından gelen fırtınayı duydu ve bir an için dikkati dağıldı.

Drew'un ihtiyacı olan tek şey buydu. Kendisinden elli kilo daha hafif olan bir çocuğa doğru tüm gücüyle atıldı. Silah çocuğun elinden çıkıp yere çarptığında ateş aldı. Drew'un kanlı vücudu tetikçiyi sert fayanslara çarptı.

Bir an için her şey sessizliğe gömüldü. Drew çocuğu düz bir şekilde yere yatırdı. Çocuğun gözlerinin içine baktı, onu incitmiş olabileceğinden korkuyordu ama gördüğü tek şey şaşkınlıktı, sanki Drew çocuğun oynadığı bir oyunu yarıda kesmiş gibiydi.

Müdür ve diğer iki öğretmen, polisin koridora girdiği sırada odaya ulaştılar. Tetikçinin etrafını sardılar ve onu dışarı çıkardılar, sanki kalpsiz bir katil değil de kırık dökük bir çocukmuş gibi ona dikkatle davrandılar.

Drew sınıfına geri döndü. Öğrencilerinin yüzlerini görene kadar ne kadar kan içinde olduğunu fark etmemişti. "Ben iyiyim." Sakin kalmaya çalıştı.

"Kim

yardıma ihtiyacı var mı?"

Bazıları yardım edemeyecek kadar üzgündü ama diğerleri hareket etti. Drew hiç acı hissetmedi. Karnından vurulmuş bir kızı kaldırdı ve onu bekleyen ambulansa taşıdı. Kız ona sarıldı ve ağladı. Okulu geçtikten hemen sonra kapılar ağlamayı kesti. O öldü.

Winter's Inn'in ön bahçesinin karanlığında Drew her şeyi yeniden yaşadı. Beş yıl boyunca anılarıyla savaşmıştı ama sanki sadece bir gün önce olmuş gibi geri gelmişti. O gün okulla hastane arasında bir yerde paramparça olmuştu. Öğretmenlik hayalleri, öğrencilere tarihi sevdirmek hayalleri, onlara eğitim merdivenini kullanırlarsa bulundukları yerden çıkabileceklerini gösterme hayalleri, hepsi sona ermişti.

Yaraları iyileşirken bile geri dönemeyeceğini biliyordu. Ne kariyerine, ne okuluna, ne de hayatına. Beş yıl boyunca saklanacak bir yer bulmuştu, ancak şimdi yaralarının hala açık olduğunu ve içten içe kanadığını biliyordu.

İki şerif yardımcısı, gölgeler içindeki Drew'u fark etmeden üç metre yakınına kadar yürüdüler.

Biri şöyle dedi: "Falcının Beau Yates'i bulması sizce de garip değil mi? Belki de onun orada olacağını biliyordu. Belki de gerçek bir yeteneği vardır. Eğer olmasaydı, Beau o derede kan kaybından ölebilirdi."

"Bir sürü insan dereden geçiyor. O sadece ona takıldı. Orada olacağını bilseydi, daha dikkatli olmaz mıydı sizce?"

Arabaya bindiler ve Drew başka bir şey duymadı.

Etrafına bakındı. Kare şarkıcıyı bulduysa, şimdi neredeydi?

Eski eve bakarken aklına tek bir cevap geldi. Kadın içerideydi.

Drew korkularını bir kenara iterek yavaşça verandaya doğru yürüdü ve basamakları çıktı. Kapıyı çalmaya zahmet etmedi, sadece içeri girdi.

Odalar çoğunlukla karanlıktı, sadece antrenin ışığı yanıyordu ve salonda bir lamba kısık yanıyordu. Durdu, dinledi, her duyusu tamamen canlıydı, kaçmaya hazırdı. Savaşmaya hazırdı.

Millanie'nin sesi mutfaktan ona doğru sürüklendi. Sessizce onu takip etti, nefes alışını yavaşlattı ve tüm vücudundaki kasları gevşemeye zorladı. Onlar iyiydi. O da iyiydi.

Drew köşeyi dönüp ikisini gördüğünde donakaldı, rahatlamıştı ve kıpırdayamadı. Millanie masada oturuyordu ve Kare lavabonun yanında duruyordu. Konuşuyorlardı.

"İyi akşamlar hanımlar," dedi olabildiğince rahat bir şekilde. "Ne oldu burada?"

Kare elindeki çay havlusunu bırakıp ona doğru koştu. "Oh, Drew, korkunçtu. Beau'yu evin arkasında yaralı halde buldum. Biri kafasına vurmuş."

Bir ağabeyin yapması gerektiğini düşündüğü gibi ona sıkıca sarıldı, sonra da saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Bir şeyin yok Kare. Her şey bitti. Beau'nun ayrıldığını gördüm ve onu hastaneye götürmek için hazırlarken konuşuyordu. hastane."

Sanki tekrar ağlayıp ağlamayacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi burnunu çekti. "Biliyorum ama tökezlediğimde ona zarar verebilirdim. Çok korkmuştum, tek yaptığım

Kaçmayı düşündüm. Nefes alıp almadığını görmeliydim. Ona yardım etmeliydim ama tek yaptığım kaçmak oldu."

"Oraya geri döndün," diye ekledi Millanie. "Doğru olanı yaptın. Yardım ettin. Eğer bana koşmasaydın, ambulans buraya bu kadar hızlı gelemezdi."

Drew kız kardeşinin başının üzerinden Millanie'ye baktı ve Kare'ye fısıldarken sessizce ona teşekkür etti, "Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Sen yardım ettin."

Kare birkaç dakika daha onun kollarında kaldı, sonra çekildi. "Sensiz büyürken ne yaptım ben? Bazen hiçbir şey sarılmaktan daha iyi sonuç vermez."

Kare, tuhaf bir şekilde, gözyaşları hâlâ yüzündeyken gülümseyerek uzaklaştı. "Sıcak çikolata ister misin?" Millanie'ye baktı ve kıkırdadı Tezgâhtaki şekerlemelerden oluşan smorgasbord'a geçmeden önce. "Sıcak bir gece olduğunu biliyoruz ama kriz anında çikolatadan daha iyi bir şey olmadığına karar verdik, bu yüzden çikolatalı dondurma ve Martha Q'nun gizli zulasında bulduğumuz M&M'lerle süslenmiş brownieli sıcak çikolata yiyeceğiz. Bize evde kendimiz yapmamızı söyledi ama ev hiç bu kadar tatlıyla dolu olmamıştı."

Millanie'nin yanındaki sandalyeye otururken, "Ne hazırlarsan harika olacak," diye yalan söyledi. "İyi akşamlar Millie, küçük kız kardeşime göz kulak olduğun için teşekkürler." Eli Millanie'nin omuzlarının arkasını okşadı.

Şaşkınlıkla eğildi ve yanağından öptü. "Bu ne için?" diye fısıldadı.

"Harika bir ağabey olduğun için," diye cevap verdi.

Onu geri öpme dürtüsü çikolatayla ilgisi olmayan bir açlıktı ama kız kardeşi çok yakındaydı. Drew elini masanın altına götürdü ve parmaklarını kızın şortu sayesinde açıkta kalan sıcak teninde gezdirdi.

Kızın gözlerinin karardığını gördü ama eli yavaşça dizinden yukarı doğru hareket ederken kız uzaklaşmadı. Şortunun eteklerine ulaştığında sakinleşmesi gerektiğini, yoksa kız kardeşini şok edeceğini biliyordu.

Dikkatini Kare'ye çevirerek, "Derede ne yapıyordun?" diye sordu.

Cevap verirken yüzünü ona dönmedi, "Millanie beni ziyarete davet etti. Senin kız arkadaşın olabilir ama o benim arkadaşım."

Millanie başını salladı. "Bu doğru. Korkarım beni paylaşmak zorunda kalacaksın, Drew."

Parmakları kızın bacağıının üst kısmını sıkıca kavrayarak onu kimseyle paylaşmayı düşünmediğini belli etti.

Kare onun önüne bir sürü farklı türde çikolata koydu ve tezgâha döndü. "Daha fazla istemiyorsanız, Martha Q geri gelip onu soyduğumuzu düşünmeden önce bunları kaldırsam iyi olacak."

Hep birlikte konuştular. Kızlar ona gecenin her ayrıntısını anlattılar ve Drew onlarla ne kadar gurur duyduğunu söyledi.

Yarım saat sonra Bayan Biggs hastaneden aradı ve Beau'nun bir düzine dikişi olduğunu ve geceyi burada geçireceğini, ama iyi olacak gibi göründüğünü söyledi. Şerif onu görmeye gelmişti ve saldırının basit bir soygun olduğunu düşündüğünü söyledi. Beau barda birkaç yüzlük göstermiş ve

Birisi onu kolay bir av olarak görmüş olmalı.

Salona geçtiklerinde Kare aşırı doldurulmuş bir sandalyeye kıvrıldı ve cümlelerin ortasında uyuyakaldı.

"Bunu hep yapar mı?" Millanie sordu.

"Bilmiyorum. Biz birlikte büyümedik. Annelerimiz farklı, babalarımız aynı." Drew hafif pamuklu bir örtüyü kaldırdı ve kız kardeşinin üzerine serdi. "Keşke ona göz kulak olmak için yanında olsaydım."

"Elbette. Bu her şeyi açıklıyor," dedi Millanie, sanki bir bulmacayı çözmüş gibi.

"Neyi açıklıyor?"

"Neden ikiniz bu kadar farklısınız. Sizi izledim. Küçük kasabalardan ya da çiftliklerden gelen insanlarda olmayan bir tarafınız var. Rahat birisiniz ama büyük şehirlerde yetişmiş insanlar gibi bazı şeyleri gizli tutuyorsunuz."

"New York," diye itiraf etti kanepenin diğer ucuna otururken. Kadın alçısını aralarındaki orta minderin üzerine kaldırdı. "Buraya nasıl geldin?"

"Başka sorunuz var mı Kaptan?" Sözleri açıldı ama eli aralarındaki alçının üzerinde duruyordu.

"Sadece bir tane," diye sırtıttı. "Neden elini alçımın üzerinde gezdiriyorsun?"

Hissedemediğimi biliyorsun."

"Biliyorum, ama hayal edebiliyorum. Eğer yer değiştirmek istersen alçını yerde bırakabilir ve zaten dokunma zevkini tattığım çıplak bacağı uzatabilirsin. Sıcak teninin hissini sevdim, özellikle de uzun ve güzel bacağıının iç kısmında dizinin yarısına kadar olan yeri. Orası daha yumuşak, daha az bronzlaşmış."

Fısıldamadan önce derin bir nefes aldı, "Daha az bronzlaşmış olduğunu nereden biliyorsun? Tenimde gezinirken masanın altında tenimi göremiyordun."

"Kontrol etmekte bir sakınca görmüyorum. Meseleyi kolayca çözebiliriz."

Millanie uyuyan Kare'ye bir göz attı, sonra ona baktı. "Girişe gelebilir misiniz, Dr. Cunningham?"

Ayağa kalkıp ona elini uzatırken gayet resmi bir şekilde, "Hiç de değil," diye cevap verdi.

Uyuyan kız kardeşinin ne yaptıklarını duyma ya da görme ihtimaline karşı ona yardım etmesine izin verdi.

Salonun dışına çıktıklarında, onu odasının kapısına yasladı ve antrenin ışığını söndürdü. O kadar yakındılar ki, kızın vücudu onunkine her dokunuşunda

ama onu öpmeyi. Çenesini onun saçlarına sürttü ve uzun bir iç çekti.

"Beni öpmeyecek misin?" diye fısıldadı.

"Daha fazla soru," dedi ellerini kadının üzerinde dengeleyerek. ve bacağı onunkilerin arasında gezdirdi. Sert alçı ile haki pantolonun sadece bir kat ötesindeki yumuşak etinin kontrastı onu neredeyse çıldırtıyordu. Zayıftı ama ince değildi. Kadında onu büyüleyen tuhaf bir güç ve kırılganlık karışımı vardı. Tüm vücudu *sonunda seni buldum* demek istiyor gibiydi. *Benim mükemmel uyumumu*. Hâlâ çalışmakta olan birkaç beyin hücresi ona, kendisine doğru bastırılmış gibi hisseden bu kadını çok az tanıdığını hatırlatsa da.

Kadın rahatladığında, düşmeyeceğini bildiğinden, ellerini kadının yanlarına götürdü ve hafif yazlık gömleğinin içinden onu hissetmek için acele etmedi. Her darbede parmak uçları göğüslerinin yan tarafına değiyordu. Giysilerinin altındaki ani yumuşaklık hoşuna gitmişti.

Kız başını duvara yaslayıp gözlerini kapattığında gülümsedi. Ağzı hafifçe açıktı, onu içeri davet ediyordu ama bu gece bir öpücük istemiyordu. Onun vücudunun her kıvrımını ezberlemek istiyordu.

Adamın elleri cesaretlendikçe, kadının nefes alışları da derinleşiyordu. Adam o kadar yakın duruyordu ki, kadın hafif hareketleriyle ona dokunmaya devam ediyordu. Adamın elleri gömleğinin eteklerinin altından kayarak etinin üzerinde gezinirken başı ileri geri hareket ediyordu. Tüm vücudu çok sıcaktı. Uzun parmakları yavaşça göğüslerinin üzerinden geçtiğinde, kadın ani bir zevkle kasıldı ve adam ona doğru eğilerek vücudunun onu tamamen hissetmesine izin verdi.

Onun dudaklarına dokundu ama öpüşmeden önce geri çekildi. Kendisinin ona ihtiyacı olduğu kadar onun da kendisine ihtiyacı olmasını istiyordu.

Ona karşı hareket etti. Adam onu tekrar hafifçe öptü ve kadın usulca haykırdı.

"Hayır, Drew, hayır."

Onun boğazını öptü. "Şimdi ne olacak?"

"Durma," dedi, o kadar alçak sesle ki adam zar zor duydu. "Lütfen, durma. Benden uzaklaşma."

Dudakları kızın boğazından ağzına doğru ilerlerken sıırttı. Sonunda soru olmayan bir şey söylemişti.

Drew onu uzun ve yavaş bir şekilde öptü. Kız ona o kadar mükemmel oturmuştu ki. Onun gözlerinde kendisine olan ihtiyacını görmeyi seviyordu. Onun da bunu kendisi kadar çok istediğini bilmek hoşuna gidiyordu. Bluzunun birkaç düğmesini açarken kolları hafifçe omuzlarına yaslandı, sonra elini göğsünün yan tarafına bastırdı, böylece tümsek neredeyse herhangi bir materyalden kurtuldu. Bronzlaşmamış teni boyunca, kız durmaması için yalvarırken onun tadına bakmak için acele etmedi.

Verandada birinin hareket ettiğini duyduktan sonra bile eli birkaç saniye boyunca onun üzerinde dolaşmaya devam etti.

"Bunu sonra bitiririz," diye fısıldadı çekilip antrenin ışığını yakarken.

Martha Q kapının kilidini açıp içeri girdiğinde, Drew Millanie'yi kanepedeki yerine oturtuyordu.

Bölüm 27

Johnny Wheeler bir süre kasabaya gitmeyeceğine yemin etmişti ama hava karardığında evde hiç yiyecek olmadığını fark etti. On gün önce aldığı marul ve üzümler kahverengiye dönmüş, ekmekler ise yeşermişti. Hatta Hermitlerin yiyeceği olmalıydı. Belki de gelecek sezon yiyebileceği bir şeyler yetiştirmesi gerektiği aklına geldi. Ne de olsa o bir çiftçiydi. Bir bahçe dikmek ne kadar zor olabilirdi ki?

Hatta ahırını traktörünü ve tabii ki karısının erkek arkadaşının uyuşturucularını bırakmak için başka bir şey olarak da kullanabilirdi. Max, ahırdaki uyuşturucuyu ya da Max'in Scarlet'la yattığını fark etmediği için Johnny'nin tam bir aptal olduğunu düşünmüş olmalıydı.

Johnny kamyonetine bindiğinde, Scarlet'in arabasının nereye kaybolduğunu merak etmekten kendini alamadı. Max uyuşturucuyla birlikte tutuklandığında, Scarlet'in de şerifin ofisine getirilmiş olduğundan emindi.

İlk başta, şerifin Max'i alıp gittiğini ve onu geride bıraktığını düşünmüştü. Eğer öyleyse, Scarlet'in bir hafta önce geride bıraktığı çantayı almak için eve girmesi gerekecekti.

Sırıttı ve kurutucuya doğru yürüdü. Kapıyı açtığında çantasının tam da koyduğu yerde olduğunu fark etti. Kurutucunun içine bakmayı hiç düşünmemişti. O şeyin bir kapısı olduğunu bildiğinden bile emin değildi.

Max'in tutuklanmasından sonra arabasını aldıysa, birinin arabayı sürüp ona yardım etmesi gerekiyordu.

"Wendell," dedi kendi kendine, ne zaman yardıma ihtiyacı olsa kardeşinin koşup geldiğini biliyordu.

İstediklerini elde etmek için Wendell'la yatmak zorunda değildi; sadece başını okşayabilirdi. Wendell alışveriş merkezi devriyesinde çalışmadan önce bir anahtarcı dükkânı sahibiydi. Sadece bir anahtarcının

Her ay bir düzine insanın anahtar yaptırması gerekebilir. Üç ay boyunca evin elektriğini ödeyecek kadar kazanamadıktan sonra aletlerini garajına taşıdı ve başka bir iş aramaya başladı.

Johnny arabayı kasabaya doğru sürerken, Scarlet'in nerede olabileceğini düşünmeye çalıştı.

Geçen yıl Austin'deki dairesini satmış ve bazı yatırımlar yapacağını söylemişti. Bu konuda konuşmak istememişti ve Johnny de para onun olduğu için onunla ne isterse yapabileceğini düşünmüştü.

Ne bir kuruş, ne bir açıklama, ne de talih kuşuyla ne yaptığını ima eden herhangi bir şey görmüştü.

Belki Harmony'de bir yer satın almıştır? Belki de bu gece Wendell'ı gizli evinde yemeğe davet etmişti, böylece onu uyuşturucu bulundurma suçunu itiraf etmeye ikna edebilecekti.

Hayır, diye düşündü, eğer böyle sinsi bir şey planlamışsa, yemek pişirmesi gerekirdi ve Scarlet bunu asla yapmazdı. Ayrıca, Wendell'le birlikte görülebileceği için dışarı çıkmazdı. Kocasının hapiste olması bile onun itibarını Wendell'le dışarı çıkması kadar zedeleyemezdi.

Johnny bir markete girdi. Saat geç olmuştu. Önce fast food alırsa, geri döndüğünde dükkân kapanmış olabilirdi. Otoparkta yürürken eski şehir meydanı yönünden gelen siren seslerini duydu.

Siren sesleri nadiren duyulurdu. Market alışverişinden başka bir şey yapmadığını haykırmayı düşündü ama son zamanlardaki siciline rağmen, belki de bu sefer polisler başka birini arıyordu.

Johnny dükkanın kapısını iterek açtı, muhtemelen Bir ay yetecek kadar yiyecek alması bir saatini alıyordu. Çiftliğe yerleştikten sonra bir süre kasabaya dönmeyi planlamıyordu.

Belki Max'in davası bitene ve Scarlet yaşlılıktan ölene kadar.

Johnny çıkış yaptığında Winter's Inn'in arkasında bir sorun olduğunu duymuş. Bir adam gelmiş ve bir sarhoşun dere yatağında yürürken soyulduğunu duyduğunu söylemişti. Kitapçıda el falı bakan kadın onu bulmasaydı ölebileceği söyleniyordu.

Johnny kendi kendine bunun onu ilgilendirmediğini söyledi. Kitapçı kapanalı çok olmuştu ve Kare Cunningham'ın nerede yaşadığına dair hiçbir fikri yoktu. Arabayla

Eve dönüp yiyecekleri yerleştirirken aklı hâlâ neler olmuş olabileceğindeydi. Ya Kare korktuysa? Onu düşünmek bile istemiyordu. korkmuş. Ya kan varsa? Bundan hoşlanmayabilirdi ve kesin olan bir şey vardı: Kare adamı tanımasa bile onun için endişelenecekti,

Muhtemelen incindiği için ağlayacaktı. Yumuşak kalbiyle ne yapabileceği belli olmazdı.

"Kahretsin," dedi Johnny boş eve doğru. "Soyulan bir sarhoşu kıskanıyorum."

Bir sandviç yaptı ve bir bira aldı. Gerekirse kitapçının sahibini uyandırıp Kare'nin nerede yaşadığını öğrenmek isteyecekti.

Kasabaya giden yolun yarısında, planının muhtemelen tutuklanmasına neden olacağı aklına geldi. Son zamanlarda kelepçelerden korkmaya başlamıştı. Hiç tanımadığı bir kadının nerede yaşadığını sormak için arabayla dolaşamazdı.

Tek sorun, böylesine berbat bir A planıyla yola çıktığınızda B planının hiç de kolay olmamasıydı. Sonunda arabayla dolaşp düşünmeye karar verdi. Benzin psikiyatristten daha ucuzdu.

Bir saat sonra Johnny Winter's Inn'in arka bahçesinde durmuş Kare'nin cesedi bulduğu yere bakıyordu. Soyulan adamın neden bu noktaya geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek önemsedığı Kare'nin neden orada olduğuydu. Eğer karşıya geçtiyse ya kestirmeden gidiyordu, ki bu da yakınlarda oturduğu anlamına geliyordu, ya da birini ziyaret ediyordu, ki bu da bu eski evlerden birinde bir arkadaşı olduğu anlamına geliyordu. Ya da bir müşteri?

Pamuk ağaçlarının arasından baktı ve parlak Mavi Ay Lokantası tabelasını gördü. Eğer kitapçının arkasından çıkıp bu yöne doğru yürümüşse, hâlâ yakınlarda olabilirdi.

Büyük eski evlere bakarken, her kapıyı çalabileceğini tahmin ediyordu, ama bir noktada insanlar onu dostça görmeyebilirdi, hapishanedeki yeni bronzluğu, çok uzun saçları ve bir haftalık sakalıyla. Muhtemelen hepsi onu bir arıyor posterinde gördüklerine yemin edeceklerdi.

Bazı evlerin arkasında küçük daireler vardı. Belki bir tanesinde yaşıyordu? Gözlerini pansiyona dikti. Eğer buradan geçtiyse, gitmiş olabileceği yer burası olabilirdi.

Johnny, Martha Q Patterson'ı duymuştu. Çılgın yaşlı kadın tam da ay ışığında avuçlarını okutacak tipteydi. Başlamak için iyi bir yerdi.

Üç katlı eve bakarken Johnny bir hisse kapıldı. Hatırlayabildiği kadarıyla ilk hissiydi bu. Kare'nin orada olduğunu hissetti. Küçük peri ona bulaşmış olmalıydı.

Kapıya doğru yürürken, sadece kapıyı çalarak herhangi bir yasayı çiğneyip çiğnemediğini merak etti. Elbette ihlal etmiyordu. Ne de olsa Winter's Inn bir iş yeri idi. İnsanlar

her zaman gelir ve gider.

Kapıyı çaldı.

Çenesinde çikolata olan tombul, küçük bir kadın kapıyı açtı. "Yardımcı olabilir miyim?" Kadın kaşlarını oynatarak ona baktı. "Korkarım biz Bu saatte misafir."

Botlarına ve yıpranmış kot pantolonuna bakmış ve zaten böyle bir yere parasının yetmeyeceğini düşünmüş olmalı.

"Oda aramıyorum Bayan Patterson. Kare Cunningham'ı arıyorum. Anladığım kadarıyla bu gece biraz sorun yaşamış ve bir şeye ihtiyacı olursa yardım etmek isterim. Biz arkadaşız." Son kısmı tam olarak yalan sayılmazdı.

"İkimiz de benim kim olduğumu biliyor gibiyiz, genç adam, ama ben senin kim olduğunu bilmiyorum. Kimse evime isimsiz giremez."

"Johnny Wheeler, hanımefendi. Kasabanın kuzeyinde bir çiftliğim var."

Martha Q güldü. "Elbette öylesin. Wheeler'ın sana bakışını görebiliyorum. Uzun boylu ve geniş omuzlu. Babanı tanırdım, evlat."

Yıllardır kendini bir çocuk olarak görmemişti ama kadının babasını tanımasına şaşırmamıştı. Kasabadaki erkeklerin yarısını çok iyi tanıdığı söyleniyordu. Johnny bir keresinde duyduğu bir hikâyeyle şansını denedi. "Babam bir gece seni Buffalo's Bar'da masanın üzerinde dans ederken gördüğünü söyledi. Gördüğü en güzel kadın olduğunu söyledi."

Kıkırdadı. "O gece orada olduğunu hatırlamıyorum ama haklı, çok güzeldim. O akşam gece yarısından önce üç erkek bana evlenme teklif etti." Kapıyı daha geniş açarak ekledi, "İçeri gel Johnny. Hepimiz buradayız."

Kare'den başka kimseyi görmek istemiyordu ama bir adam ejderhanın inine davet edildiğinde bazen gitmek zorunda kalıyordu.

Martha Q onu mutfığa kadar götürdü ve oturmasını teklif etti. Bir başka yaşlı kadın dondurma servisi yapıyordu ve Johnny'den birkaç yaş büyük seçkin bir adam elini sıkmak için ayağa kalktı. Yanındaki kadın zeki tip o kadar arkadaş canlısı görünmüyordu. Aslında, onu ölçüp biçiyor gibi görünüyordu. Dişlerini sayabilmek için ağzını açmasını isteseydi hiç şaşırmazdı.

"Sadece uğrayıp Kare'yi kontrol etmek istedim." Johnny sözcüklerin üzerinde tökezledi. "Ben onun bir arkadaşım."

Zeki görünümlü adam kaşlarını çatı. "Ben onun kardeşiyim ve sizi temin ederim ki o iyi. Şu anda uyuyor. Onun için zor bir gece oldu."

onu."

"Duydum. Çok üzgünüm." Johnny bu insanların hiçbirini görmek istemiyordu; sadece Kare'nin iyi olduğunu bilmek istiyordu.

"Onu uzun zamandır mı tanıyorsunuz?" diye sordu bacağı alçılı kadın.

"Hayır," diye cevap verdi.

"Şehirde yeni misin?" diye karşılık verdi.

Başını iki yana salladı. "Ben burada doğdum. Bayan Patterson babamı tanırdı." Johnny bunun bir tavsiye olacağından şüpheliydi ama yine de deneyecekti.

Oyuncu kadrosundaki kadın da Kare'nin kardeşi de rahatlamış görünüyordu. Johnny bildikleri kadarıyla tam bir deli olabilirdi ama en azından evde yetişmişti.

"Evet, millet, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. İyi geceler dileyeceğim." Odadan geri geri çıkmaya başladı.

"Dondurma için kal, Johnny." Martha Q kolunu onun koluna doladı. "Baban ve büyükbabanın nasıl olduklarını duymak istiyorum. İkisi de senin gibi iri yarı, yakışıklı adamlardı ama bir gram bile yağları yoktu."

Kendisini bir sandalyeye götürmesine izin verdi, ailesindeki kadınlardan herhangi birini sormayı unuttuğundan bahsetmedi. "Babam yaklaşık altı yıl önce öldü. Kalp krizinden. Ondan sonra büyükbabam çiftliğe olan ilgisini kaybetti ve ben devraldım. O kadar büyük bir işletme değil. Yalnızca sezon boyunca yardım alıyorum.

hasat."

"Sanırım babanızın birkaç yıl önce vefat ettiğini duymuştum. Çok üzüldüm. İyi bir adamdı. İçkiyi ve kumarı severdi ama her zaman eve, annene."

Az önce Johnny'ye merak ettiği şeyi söylemişti. Babası onun birlikte olduğu erkeklerden biri değildi. Johnny onun bakışlarıyla karşılaştı ve başka bir duyguya kapıldı. Martha Q, söyledikleriyle ona tam olarak ne anlattığını biliyordu.

"Evet, hanımefendi. Annemi çok severdi. O öldüğünde annem iki kız kardeşiyle birlikte olmak için Dallas yakınlarındaki Granbury'ye taşındı. Şimdi hepsi dul ve zamanlarının çoğunu yorgan örerek geçiriyorlar. Arizona'ya kadar uzanan sergilere gittiler ve bir duvar dolusu kurdele kazandılar. Annem Lone Star deseninde uzmandır. Noel için onlara uzun kollu bir makine aldım, böylece yorganlama kısmı uzun sürmüyor."

Johnny, Martha Q'nun sıkılmış görünmesine şaşırmadı. Kendisi de sıkılmıştı.

Wendell haklıydı, bir şeylere ilgi duyması gerekiyordu, aksi takdirde ağzını

her açtığında insanlar uyumaya başlayacaktı.

Kare'nin kardeşi Drew, "Bu çok ilginç" diyerek ona yardımcı olmaya çalıştı.

Yorgancılığın her zaman gerçek bir Amerikan sanatı olduğunu düşünmüşümdür." Mutfaktaki hiç kimse onun yalanına inanmadı.

Kendisini Bayan Biggs olarak tanıtan diğer yaşlı kadın ona bir brownie ve bir bardak süt uzattı. Johnny olabildiğince hızlı içti ve gitmesi gerektiğini söyledi.

Martha Q'nun onunla kapıya kadar yürümekte ısrar etmesi onu şaşırttı.

Antreye ulaştıklarında, salonu işaret etti. Köşede bir lamba kısık bir ışık yayıyordu.

Küçük perisini kocaman bir sandalyeye kıvrılmış gördü. Mışıl mışıl uyuyordu. Johnny cesaretini kaybetmeden önce sordu, "Bir süre burada oturup ona göz kulak olsam sorun olur mu? Endişelendim."

Martha Q anlamış gibiydi. Başını salladı ve paytak paytak mutfığa döndü.

Johnny, Kare'nin karşısındaki kanepeye oturdu. Yabani saçları kocaman bir gece yarısı yastığı gibi arkasına yayılmıştı. Bunun nasıl ve ne zaman olduğundan emin değildi ama Kare onun için önemliydi. Onun burada ve güvende olduğunu bilmek kalbini rahatlatıyordu.

Arkasına yaslanarak vücudunun tamamen rahatladığını hissetti. Onunla ilgili çok özel bir şey vardı. Onunla arkadaş olmasına izin verse, bu yeterli olurdu. Arada bir karşınıza biri çıkar ve o kişinin yanında olmanın bir lütuf olacağını bilirsiniz.

Onun güvende olduğundan emin olmak için gözleri yarı açık bir şekilde uykuya daldı. Diğerleri mutfakta konuşup gülüşüyorlardı ama o tam da olmak istediği yerdeydi.

Kare hareket ettiğinde, onu şaşırtmak ya da daha kötüsü gölgelerin içinde korkutmak istemediği için hareketsiz kaldı. Bu gece yeterince korkmuştu.

"Johnny?" diye fısıldadı.

"Evet," diye cevap verdi. "Şimdi, sinirlenme. Ben sadece burada seni izliyorum."

"Güzel," diye cevap verdi ve uyumaya devam etti.

Yarım saat sonra mutfaktakiler fuayeye geçtiler ve iyi geceler diliyorlardı. Tekrar uyandı ve ilk yaptığı şey diğerlerine değil ona bakmak oldu.

Martha Q, Kare'ye gece kalabileceğini söyledi ve herkes bu saatte eve gitmemesi gerektiği konusunda hemfikirli.

Johnny ayağa kalktı. "Gitsem iyi olacak. Haklısın, geç oluyor."

Kimse onu pijama partisine dahil etmeyi düşünmedi. "İyi geceler," dedi ve verandaya doğru ilerledi.

Kare onun peşinden dışarı çıktı ve ona çabucak sarıldı. Eve geri koşmadan önce "Bana göz kulak olduğun için teşekkürler," dedi.

Johnny kamyonetine doğru yürüdü ve bir gecede üçüncü *hissini* aldı. Gelecekte perisini daha çok göreceğine dair bir his vardı içinde. Ona göz kulak olmak hiç olmadığı kadar eğlenceliydi.

Bölüm 28

Beau Yates gece yarısından biraz sonra derin uykusundan uyandı. Elinde bir serum vardı ve başının arkası bandajla sarılmıştı. Bir süre hareketsiz yattı ve neler olduğunu hatırlamaya çalıştı. Babasının dünkü cenaze töreninin her ayrıntısını hatırlıyordu. Vaiz, babasının cennete giden hızlı bir trene binmiş olması gerektiğini söylemişti ama Beau nedense bundan şüphe duyuyordu. Sonra da babasının hoşuna gitmeyeceğini umursamadan şarkılar çalmıştı.

Herkesi kucaklayıp uğurlarken, birkaç metre ötede Trouble'ı görmüştü. Cenazeye babasını tanıdığı için değil, onun iyi olduğundan emin olmak için gelmişti. Üzerindeki takım elbise, babasının İki katı yaşında bir kadındı ve güzel sarı saçları nefret ettiği o düğümle bağlanmıştı. Ama yine de gelmesi çok şey ifade ediyordu.

Tüm yas tutanlar gittikten sonra ona doğru yürümeyi planlayarak geri dönmüştü ama kadın ortadan kaybolmuştu.

Cenazeden sonra Ruth'la bir süre konuşmuş, ihtiyacı olursa yardım edeceğine söz vermişti. Üvey annesi sadece eve dönmek istiyor gibiydi. Beau, paketlediği kutularda evliliğine ya da Harmony'de geçirdiği zamana dair hiçbir şey olmadığını hissetmişti.

Etrafta dolaşmış ve sonunda Buffalo's Bar'a varmıştı. Beau birçok açıdan kendini o barda büyümüş gibi hissediyordu. Kalabalık için çalmayı orada öğrenmişti. İnsanların en iyisini de görmüştü, en kötüsünü de. Ancak cenazeden sonra tek yapmak istediği zihni uyuşana kadar içmekti.

Şimdi, saatler sonra hastanede, içtiği ve sonra kustuğu viskinin tadını hâlâ alabiliyordu. Alkolün etkilerinin beynini ikiye mi bölüyordu yoksa birisinin kafasına birkaç kez sayı yapmak için salladığı ağaç dalı mıydı?

Gözleri odaklandığında, köşede saçlarını at kuyruğu yapmış ince bir kadın gördü.

"Merhaba Trouble," dedi, sesi kurbağa gibi çıkıyordu.

Duvardan uzaklaştı ve yaklaştı. Sormadan ona bir bardak su doldurdu.

İçti, sonra bir tane daha içmek için uzattı.

"Bu gece Winter's Inn'e gittim ama polisler oradaydı."

Beau onun alçak güneyli sesine bayılırdı. Güneyli kadınların seslerinde genellikle Toprak Ana'nın o tatlı sesi ve gece yarısı tutkusu vardır. Beau gözlerini kapadı ve böyle bir sesle müzik yapıp yapamayacağını merak etti.

Elini hafifçe bacağını örten battaniyenin üzerinden kaydırды.

"Yaralandığınızı duydum. Şimdi nasıl hissediyorsun, Beau?"

İkinci bardağı bitirdi ve tekrar doldurmasını bekledi. "Korkunç, Trouble. Bu gece o kırmızı Mustang'le beni ezmediğine emin misin?"

"Hayır. Yanımdaki koltukta oturmanı tercih ederim. Eğer o yataktan kalkabilirsen, tekrar ayla yarışabiliriz. Sadece bir rüyayı yaşayan iki çocuk."

Kadının eli adamın elini sardı ve parmaklarının sıcaklığı adamın vücuduna yayıldı. Düz pamuklu bir gömlek ve kot pantolon giymişti. Eğer daha iyi bilmeseydi, onun on altı yaşında olduğunu tahmin ederdi. Gittiği yıllar boyunca yüzlerce hayat yaşamış gibi hissetti ama kız hiç değişmemişti. Hâlâ onun yaz aşkının başlangıcı, ilk aşk fantezisiydi.

"Hadi Beau, son bir kez benimle gel. Yeniden on yedi yaşında olabilirsin."

Başını salladı ve sonra pişman oldu. Ona verdikleri ilaçlar uykuyla savaşmasına neden oldu ama ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Hayır, Trouble, bir gün büyümek zorundayız."

Beau yıllardır kurduğu bir hayalin dışına çıktığına inanamıyordu. Kız her zaman aklının bir köşesindeydi, ayla yarışıyor, gecenin içinde vahşiydi.

Onun elini tuttu ve sıkıca kavradı. "İstemiyorum," diye fısıldadı.

"Eskiden olduğum kişiyi seviyorum, seninle olduğum kişiyi." Başını eğerek onun elini öptü. "Korkarım Sorununun dönüştüğü kadını sevmezsin."

Beau onu ilk kez o zaman gördü. Her zaman kızı görmüştü; kadına hiç gerçekten bakmamıştı. Onunla bankada tanıştığında bile, kadın sadece Sorununun taktığı bir maske olmuştu.

"Bana bir şans ver, Lark." Lark'ın göbek adını kullandı, bu adın ona Trouble ya da Ashley'den çok daha uygun olduğunu biliyordu. "Seni görmem için bana bir şans ver. Gerçek seni. İçimde Trouble'dan doğan kadını çok seveceğime dair bir his var."

Hatırladığı kadar güzeldi ama şimdi onun bir rol oynadığını görüyordu. Bu gece taktığı maske hatırladığı kızinkiydi, tam tersi değil. Kırmızı çizmeler. At kuyruğu.

Muhtemelen kıyafetleri bile başka bir zamanda, başka bir yerdeymiş gibi davranmasının bir parçasıydı.

"Büyükbabam bana Lark derdi." Parmaklarını Beau'nunkilerle birleştirdi. "Her zaman bunun bir gün büyüyeceğim bir isim olduğunu söylerdi."

"Sana yakışıyor." Beau onu izledi. "Saçındaki kurdeleyi çıkarır mısın?"

Adamın elini bıraktı ve saçlarını çekti. Uzun sarı teller tam da adamın düşündüğü gibi omuzlarını okşuyordu. Çok güzeldi. Seksi.

Gördükleri hoşuna gitti. "Bana kendinden bahset, Lark. Sende her zaman biraz Bela göreceğim ama bu gece daha derine inmek istiyorum."

Yatağının ucuna oturdu ve konuştular. Ona okulundan ve bankacılıktan nasıl nefret ettiğinden bahsetti ama babası aile işine girmesi gerektiğini düşünüyordu. Ona Avrupa'daki yaz çalışmalarından ve Yirmi yaşına kadar neredeyse her gün okuldan sonra ata nasıl bindiğini. Kendisi dışında herkesin yanında utangaç bir kız olduğunu düşündü. Kızın nasıl olup da her zaman kontrolün kendisinde olması gerektiğini düşünen bir kadına dönüştüğünü anladı.

"Seninle Ay'da yarışmak yaptığım tek çılgınca şeydi. Bir adam "Sanki beni okulda görseydin ikinci kez bakmazdın." "Benim gibi bir adam mı?"

Yüzünün yan tarafına dokunarak fısıldadı, "O zamanlar seni gören her kızın, her kadının seni istediğini bilmiyor muydun? Hâlâ istiyorlar. Sadece sen müziğin ötesini göremiyorsun. Seni izledim, Beau. Kendin için çalışıyorsun, kalabalık için değil. Sarhoş bir bar kalabalığı ya da stadyumda bir konser olması senin için fark etmiyor. Sen kalbinden çalışıyorsun ve biz de sen ruhunu dökerken seni dinleyen röntgencileriz."

"Yanılıyorsun Lark, orada olsaydım seni lisede görürdüm. Son iki yılının çoğunu kaçırdım. Mezun olduğum için şanslıydım.

Liseden sonra konserler arasında internet üzerinden dersler aldım, ancak eğitimimde bazı gerçek boşluklar olduğunu göreceksiniz."

Kızın kendisine inanmamış gibi göründüğünü fark edince yüzünün yan tarafını avuçladı. "Yanılıyorsun. Seni görürdüm. Sanırım seni hep gördüm. Seni o zaman da gördüm, Trouble, şimdi de görüyorum."

Bir damla gözyaşı yanağından süzülürken başını salladı.

Gece ilerledikçe, ona yoldaki hayatını ve kendi başına bir şeyler yapmak için verdiği mücadeleyi anlattı. Başarısızlığın nasıl bir seçenek olmadığını anlattı.

Çünkü geri dönüş planı yoktu. Müzik sektöründe başarılı olacağını her zaman biliyordu çünkü bunu tüm varlığıyla istiyordu.

Bu yılın başlarında ilk büyük anlaşmasını imzaladığında birisi ona bu kadar hızlı ilerleyeceğini hiç düşünüp düşünmediğini sormuştu. Cevabı basitçe *evet olmuştur*. Başından beri tek düşündüğü büyük işler yapmaktı. Şöhret ya da para için değil, daha çok olması gerektiği için.

Hayatının bunun tam tersi olduğuna yemin etmişti. Bankacı olmak istemiyordu ama bir şekilde o yöne giden trene binmişti ve yapabileceği hiçbir şey onu durduramazdı. Ailesi işletme okuması için ısrar etmişti.

Birbirlerinden otuz mil uzakta, farklı kasabalarda büyümüş olmalarına güldüler.

Ne kadar çok şey aynıydı. Babaları hakkında konuştular ve her ikisinin de Beau'yu ve onu bugünkü hallerine nasıl getirdiklerini fark ettiler.

Sonunda, gecenin derinliklerinde birbirlerine gece boyunca yarıştıkları zamanların onlar için ne kadar önemli olduğunu anlattılar. Her ikisi için de, arka yollarda arabanın üstünü açarak sürdükleri o geceler gerçek özgürlüğün tek tadıydı. Adam başka bir kadına asla Trouble ile kıyaslamadan bakmadığını söylerken, kadın da kalbinin bir parçası Beau'da olduğu için başka bir erkekle asla ciddi olamadığını itiraf etti.

Sabah dört gibi bir hemşire geldi ve Beau'ya uyuması gerektiğini söyledi. Belli ki onun kim olduğunu bilmiyordu. Onun için gece her zaman canlı olma zamanıydı.

Hemşire Beau'nun serumuna ilaç verirken Lark gitmek için ayağa kalktı ama Beau onun elini bırakmadı. Hemşire gittiğinde fısıldadı, "Seni tekrar kaybetmek istemiyorum. Yaşadığımız şeyin gerçek olmaktan çok bir rüya olduğunu düşünebilirsin ama bazen hayatımdaki tek gerçek şeyin sen olduğuna yemin edebilirim."

"Hangimi kaybetmek istemiyorsun?" dedi ve sanki hayatında sorduğu en önemli soruymuş gibi cevabını bekledi. "Seni, Lark. Seni kaybetmek istemiyorum. Sorun her zaman hafızamda olacak, ama gelecekte seninle bir şansım olabileceğini düşünmek istiyorum."

"Göreceğiz," dedi eğilip ona iyi geceler öpücüğü verirken.

Serumundan akan ilaçların etkisiyle öpücüğü gerçekten hissedemeyecek kadar uyuşmuştu. Öpücüğü dudaklarına tüy kadar hafif bir dokunuşa dönüştürürken onu nazikçe yastıkların üzerine geri itti.

Bu öpücüğün bitmesini istemediğini düşünerek kendinden geçti.

Bölüm 29

ÇARŞAMBA

Millanie, Beau'nun yaralandığı günün ertesi sabahı doktora gitmekte ısrar etti. Bir gece önce yaşananlar bunu gerektiriyordu.

İlk olarak şarkıcıyı kontrol etmek, ikinci olarak da Dr. Spencer'a birkaç soru sormak istiyordu. Sabır hiçbir zaman Millanie'nin geliştirdiği bir özellik olmamıştı. Düzenli bir şekilde, gerçekler olmadan karar veremeyeceğini fark etmişti ve gerçeği öğrenmek için yeterince beklemişti.

Uzun bir koridordan geçip Beau'nun odasına vardığında onu mışıl mışıl uyurken buldu. İnternette insanların ona country müziğin kanun kaçağı dediklerini okumuştı ama hastane önlüğü içinde ve uyurken pek de kanun kaçağı gibi görünmüyordu. Adamda bir şeyler vardı, çok yetenekli ve muhtemelen çok zengin olmasına rağmen içinde biraz kayıp çocuk vardı. Kendi yaşına yakın her kadının flört etmek için zaman ayırdığı türden bir adamdı ve görebildiği kadarıyla tanıdığı her erkek ona arkadaş diyordu. Biri hariç her erkek. Neredeyse beynini dağıtacak olan adam.

Millanie koltuk değnekleriyle koridorda manevra yapmayı başardığında doktor vizitesini bitirmiş ve ofisinde bekliyordu.

Dr. Addison Spencer Harmony'de çok sevilir ve sayılırdı. Birçok kişi onun herhangi bir büyük şehirde milyon dolarlık bir muayenehanesi olabileceğini söylerdi ama o Tinch Turner'ı ve Harmony'yi seviyordu.

Millanie, işinin ehli Addison'ın yanında kendini rahat hissediyordu. Ona bebek gibi davranmak isteyen yeterince tıbbi insanla karşılaşmıştı. Millanie hemen konuya girdi. "Plan yapabilmem için bacağım hakkında bilgi almam gerekiyor."

Planlarının ilk kez aşık olup olmamak olduğunu söylemedi. Bu konuşma için önemli değildi. Tek bilmesi gereken

sakatlığın ne kadar kötü olacağıydı.

Addison ayağa kalktı ve masasının etrafında yürüdü. "Kayıtlarınızı okudum ve röntgenleri iki uzmana gönderdim. Yaralarınız ordudan atılmanıza neden olacak kadar kötü, yani büyük bir sabır ve çaba göstermeden iyileşecek bir şeyle karşı karşıya değiliz. Ordu görevlerinize devam edemeyeceğinizi düşünüyor ama bu normal bir hayat yaşayamayacağınız anlamına gelmiyor."

"Anlıyorum. Ama tüm işler bittiğinde bacağım ne kadar kötü olacak? Ne olacağına dair bir ipucu alırsam her şeyle başa çıkabilirim. Sadece iyi haberleri duymak istemiyorum. Her şeyi bilmem gerek."

Doktor, Millanie'yi şaşırtarak "Alçıyı çıkaralım ve görelim" dedi.

Bir saat sonra, yeni röntgenler ve birkaç testten sonra Millanie muayene masasına oturdu ve doktorun dürtmeyi bitirmesini bekledi. Sağ bacağı solgun ve sol bacağından biraz daha ince görünüyordu. Bacağında iki büyük yara izi vardı.

ayak bileği ve dizi. Bir düzine küçük yara daha iyileşerek yıldız şeklinde izlere dönüşmüştü.

"Dizin iyileşiyor gibi görünüyor. Beklediğimden çok daha iyi." Dr. Spencer haberleri ballandıra ballandıra anlatmıyordu. "Ayak bileğinizin üzerine ağırlık koyabilmeniz için muhtemelen en az bir ameliyat daha geçirmeniz gerekecek. Alçıyı çıkarabiliriz ama ayak bileğinden en az bir ameliyat geçirene kadar atel takman gerekecek." Addison onun bakışlarına karşılık verdi. "Bu da gece gündüz her zaman bir destek anlamına geliyor. Ayak bileğine en ufak bir ağırlık verme ihtimalin olduğu her an. Ağırlığınızla o kemiğin üzerine bir kez gelmeniz daha fazla hasara neden olabilir."

Millanie başını salladı. Gerçekleri bildiği sürece her şeyle başa çıkabilirdi. Dizinde on beş santim boyunca uzanan çirkin yara izine baktı. "Korseyi takacağım. Gece gündüz."

"Dengede durmak için bir koltuk değneği kullanırsan, onsuz da düş alabilirsin." Addison kırmızı yara izine dokundu, sanki onu silebilirmiş gibi. "Destekle birlikte baston da kullanabilirsin ama düşme konusunda çok dikkatli olmalısın. Bir yürüteç önerirdim ama bunu kabul etmeyeceğini hissediyorum. Bastonla dengede durmakta zorlanacağınızı sanmıyorum."

Millanie başını salladı.

"Harika bir plastik cerrah olan bir akrabam var. İstersem gelir. Belki ameliyatı yaptığımızda bu yara izini kalın bir kalem çizgisine indirebiliriz."

"Bir deneyelim." Millanie bir çizgiyle kolayca başa çıkabilirdi. Belki o kadar çok elbise giymeyecekti ama yine de her zaman pantolonu tercih etmişti.

"Harmony'de bu kadar uzun süre kalmak istiyor musun?" Doktor şaşırması görünüyordu.

"Öyleyim." Millanie kararını verdi. "Eski bir evi yeniden dekore etmeyi düşünüyorum."

Addison gülümsedi. "Bu kasabanın başıboşları kabul etmek gibi bir huyu var. Beni aldı ve görünüşe göre sizi de almış Kaptan. Biliyor musunuz, burada kalırsanız neredeyse akraba olacağız. Kocamın annesi bir McAllen'dı."

Millanie güldü. "Etrafımdaki herkes ya doğrudan benimle akraba ya da aileden biriyle evli. Ama senin durumunda, neredeyse akraba olduğumuzu bilmekten memnunum."

"Bunun avantajları var. Göreceksiniz." Doktor kalemini aldı ve yazmaya başladı. "Size biraz fizik tedavi ayarlayarak başlayacağız Haftada üç gün. Diğer günlerde biraz yürümeniz gerekecek. Acı verene kadar değil ama korseye alıştıkça onu taktığını unutacaksın."

"Bundan şüpheliyim."

Addison ayağa kalktı. "Sen giyinirken ben de Martha Q'yu arayıp seni almasını söyleyeyim. İyileşme sürecinde pansiyonda mı kalacaksın?"

"Hayır, sadece eski McAllen evini yaşanabilir hale getirene kadar. Oraya geri taşınıyorum. Meğer on dokuz yaşımdan beri oranın sahibiymişim de haberim yokmuş." Millanie her zamanki gibi göz açıp kapayıncaya kadar kararını verdi.

Martha Q'nun hattı meşgul çalınca doktor, Millanie'yi alması için şerif Alex McAllen Matheson'ı aradı. Birkaç dakika içinde geri arayıp karakolda bir sorun olduğunu ve Millanie'yi otele geri götürmesi için kocası Hank Matheson'ı göndereceğini söyledi.

Millanie güldü. Anlaşılan bu kasabada adınız McAllen ise taksiye asla ihtiyacınız olmuyordu.

Beş dakika sonra Hank onu acil servisin kapısından aldığı anda, kamyonetinin arka koltuğunda iki McAllen kuzeni vardı. İkisi de çiftlik evini görmek istiyordu, o da yorgun olduğunu ya da vakti olmadığını söyleyemeden Hank arabayı McAllen'ların sahip olduğu ilk arazideki eski eve doğru sürüyordu.

"Kasabadan sadece birkaç mil uzakta," diye bağırdı Hank genç McAllen'lara. "Egzersiz yapmak için oraya gidip gelebilirsiniz."

Arka koltuktaki iki adam da homurdandı. Biri Matheson'ların hâlâ McAllens'ı öldürmeye çalıştığını, bu yüzden Millanie'nin dikkatli olması gerektiğini söyledi.

Kuzenler gönüllü itfaiyeci olmak için eğitim alıyorlardı ve verandaya kadar Millanie'nin üzerinde itfaiyeci taşıma alıştırması yaptılar. Yirmili yaşlarının başında bile kendini hiç genç hissetmemişti ama yeni evine yaptığı bu ziyaret tam bir maceraydı. Evin içinde dolaşmayı bitirmeden önce, Hank de dahil olmak üzere herkes yapılması gerekenleri sıralıyordu.

Millanie notlar aldı. Ne zaman "Bunu yapacak birini nasıl bulabilirim?" diye sorsa, adamlardan biri ya ücretsiz yapmayı teklif edecek ya da *ona iyi bir fiyat verecek* bir akrabasının adını verdi.

Kadın evi orijinal tasarımına en yakın şekilde restore etmek istediğini söylediğinde, Hank etrafı aramalarını ve McAllen'ların eski evin önünde durduğu olabildiğince çok fotoğraf bulmaya çalışmalarını önerdi.

Millanie daha ne olduğunu anlamadan öğleden sonra bitmişti ve Hank onu eve bırakıyordu.

"Birkaç McAllen'ı arayacağım ve fotoğrafı olan herkese yarın akşam yemeği için çiftliğime gelmelerini söyleyeceğim. Annem ve teyzelerim Cuma günleri hep yemek yaparlar ve bu sefer Meksika yemeği var. Teyzelerim eyaletteki en iyi yeşil biberli enchiladayı yaparlar.

"Ne kadar çok akraban olduğunu görür görmez taşınmaya karar verirsin herhalde," diye ekledi Hank. "Ben bir Matheson'ım ve bir sürü akrabam var, ama karımın buralarda yaşayan ve henüz tanışmaya fırsat bulamadığı akrabaları var.

"Üç aile ilk geldiğinde Patrick McAllen üç adamın en genciydi. Diğer ikisi çocuk konusunda ondan öndeydi ama o hepsini yakaladı ve geçti. Efsaneye göre karısı çamaşır yükleri arasında bir bebek doğurabilirmiş."

"Çok bunaltıcı," dedi. "Büyükannem öldükten sonra burada bir ailem olduğunu hiç düşünmemiştim."

Hank sıırttı. "Buradaydılar, bekliyorlardı. Birden fazla kişinin senden bahsettiğini ve seninle ne kadar gurur duyduklarını söylediklerini duydum. Farkında olsanız da olmasanız da onların düşüncelerinde ve dualarındaydınız Kaptan."

"Yemeğe bir arkadaşımı getirmemin sakıncası var mı? Bu bölgenin tarihine hayranlık duyuyor."

"Elbette." Hank arabasını otelin garaj yoluna çekti. "Dr. Cunningham'ı da getir. Onunla görüştüğünü hepimiz biliyoruz."

Kaşlarını çattı, önce herkesin işini biliyor gibi görünmesine biraz kızdı, ama aklına Cuma gecesinin küçük bir araştırma yapmak için mükemmel bir zaman olabileceği geldi. Tam da aralarındaki bir yabancı hakkında soru sorulacak insanlardı bunlar.

Odasına döndükten sonra Kare'yi aradı ve bir mesaj iletmesini istedi. kardeşine mesaj gönderdi. Yorgun olduğunu ve belki uğramayı planlıyordur diye erkenden yatacağını söylemiş. Ayrıca Cuma akşamı onu Matheson çiftliğine yemeğe götürüp götüremeyeceğini sordu.

Kare, "Tabii, ama sadece numarasını istemiyor musun?" dedi.

Millanie hayır dedi. Nedense Drew'un ona numarayı vermesi gerektiğini düşündü.

Aramayı sonlandırdığında, Millanie telefonunu yere koymamıştı ki çaldı.

Drew'un sesi nefes nefese geliyordu. "Merhaba Millie," dedi. "Az önce kitapçıya girdim ve Kare aradığını söyledi."

Kadın mesajı tekrarladı ve adam Cuma akşamı altıda onu almayı kabul etti. Herhangi bir soru sormadı, sadece orada olacağını söyledi ve hızlı bir *iyi geceler* dileyerek telefonu kapattı.

Bir an telefona baktı, dün gece ellerini ondan uzak tutamayan bir adam için, bu gece onunla konuşmak istiyor gibi görünmediğini düşündü.

Belki de en iyisi buydu. İyileşmesi aylar, belki de daha uzun sürecekti. Bir ilişkiye dahil olmak isteyip istemediğini öğrenene kadar onunla takılmasını ve sadece arkadaş olmasını isteyemezdi. Belki de işleri yavaşlatmalıydı.

Dürtüyle telefonunu tekrar eline aldı ve tekrar aramaya başladı.

"Kitapçı." Bay Hatcher'ın çakıllı sesi çok netti.

Millanie, Drew'un hikâyesini kontrol ettiği için kendisinden nefret ederek son vuruşu yaptı. Neden yalan söylesin ki?

Bölüm 30

HARMONY
HASTANESİ

Beau'nun birkaç gün daha test için hastanede kalması gerektiğinden şikayet etmemesi herkesi şaşırttı. Bu sırada

Günün çoğunu uyuyarak geçirdi, bütün gece oturup Lark'la konuştu.

Odanın köşesinde durur, hemşirenin son kontrollerini yapıp Beau'yu yatırmasını izler, sonra da en sevdiği rüya gibi belirip onunla birlikte yatağa kıvrılırdı. Şaşırtıcı bir şekilde konuşacakları şeyler hiç bitmiyordu.

İkinci gece Buffalo's Bar and Grill'den hamburger ve kola getirmişti. Bar sahibi Harley'e bunların Beau için olduğunu söylediğinde, ödemesine izin vermedi.

"Adam sert görünüyor, yağmurda kalmış eski bir motorcu gibi, ama senin onun oğlu olduğunu söyledi."

Beau güldü. "Evet, doğru. Çaldığımız ilk birkaç yıl bizi sahne dediği o kafese kilitledi ve çoğu zaman bizi beslemeyi unuttu. Eğer barınakta olsaydık, hayvanlara eziyet etmekten ceza alırdık. Yirmi yaşına geldiğimde kalabalık o kadar artmıştı ki kafesten çıkmak istemiyordum."

Lark ona bir hamburger uzattı. "Senden bu kadar hoşlanmasaydı ne yapardı bir düşünsene."

"Haklısın. İlk gece sadece dört şarkı biliyorduk. Aynı dördünü hızlı ve yavaş, sözlü ve sözsüz çalıyorduk. O gece kalabalık o kadar sarhoştı ki bunu fark eden tek kişi Harley oldu. En az bir şarkı daha bilmeden geri gelmememizi söyledi. Border'a bir şarkı daha öğretmek için okulu iki gün asmak zorunda kaldım."

O kadar çok güldüler ki kafalarını çarptılar ve Lark, Beau'yu incittiğini düşünerek gözyaşlarına boğuldu.

Şafaktan hemen önce hastanenin pencere panjurlarını açtı ve Harmony'nin uyumasını izlediler. Bir konu diğerine yol açtı ve Üçüncü sabah ayrıldığında, onunla tanıdığı diğer tüm kızların toplamından daha fazla konuşmuş gibi hissetti.

Ona gerçek pijamalar almıştı, böylece arkası açık elbiseden utanmadan yataktan çıkabilecekti. İzlemeleri için R reytingli filmler, patlamış mısır ve gitar getirmişti.

Son gece onu düşünerek yazdığı tüm şarkıları çaldı ve kadın ağladı, çünkü bu kez sözlerinin kalbine dokunduğuna yemin etti.

Lark'a aşık oluyordu, ancak ona dokunduğunda Lark geri çekiliyordu. Belki hastanenin doğru yer olmadığını düşünüyordu, belki de onunla bu şekilde ilgilenmiyordu. Bunu bilemiyordu. Bir kızdan etkilendiği birkaç sefer tek gecelik bir aşk olmuştu ve Lark'la bunu yaşamak istemiyordu.

Hastaneden ayrıldıktan sonra ne olacağı hakkında yorum yapmamıştı. Gece yarısı konuşmalarını hâlâ handa yapabileceklerini ima etmişti. Hatta kahvaltıya bile kalabilirdi. Ama kadın ona hiçbir zaman cevap vermemişti ve o da bunu zorlamaktan korkuyordu.

"Yarın çıkıyorum," dedi sonunda onu odasının kapısına doğru götürürken. "Yarın gece görüşeceğimize söz ver. Bayan Biggs'den bize akşam yemeği hazırlamasını isteyebilirim ve sakın bir akşam geçirebiliriz ya da bir yere gidebiliriz. Bailee'de kimsenin bilmeyeceği küçük bir kafe var. bize."

Yanağına bir öpücük kondurdu ve başını salladı. "Banka müfettişleri geliyor. Kaçamayabilirim. Seni ararım."

Adam ona telefon numarasını söylemeyi akıl edemedi kapı arkasından kapandı. Daha önce bir kez hayatından çıkıp gitmişti ve bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğine dair kendine söz vermişti.

Bölüm 31

CUMA

Millanie Cuma sabahı saat yedi buçukta Kare'yi Winter's Inn'in arka kapısından içeri aldı. Soruşturmayla ilgili yapmaları gereken işler vardı ama Millanie hancıya arkadaşını kahvaltıya davet ettiğini söylemekle yetindi. Martha Q, yaralı bir ordu yüzbaşısı ile bir falcının arkadaş olmasını garip bulduysa da bundan bahsetmemiştir.

Martha Q ve Bayan Biggs'in ortadan kaybolmasını beklerken hiçbir şey konuşmazlarken Millanie Drew'u sordu. Neredeyse bir hafta önce ona sarılışının anısı hâlâ kanını ısıtıyordu. Kibar profesör yalnız kaldıklarında o kadar da utangaç değildi. Karanlık fuayede birlikte birkaç dakika daha geçirmiş olsalardı, Martha Q çok ateşli bir sahnenin içine girmiş olacaktı.

Kare, Millanie'nin tüm dikkatinin kendisinde olmadığını fark etmemiş gibiydi. Küçük, genç güzel, Beau'yu bulduğu Salı gecesinden beri kardeşini görmediğini söyledi. Birkaç kez aramıştı ama sesi meşgul geliyordu. "Bir kitap üzerinde çalışıyor ve araştırmasına daldığında bazen günlerce ondan haber alamıyorum. Ona geçmişte kaybolduğunu söylüyorum. Eğer beni Kaliforniya'daki tüm tarihi yerlere götüren annem olsaydı, muhtemelen yıllar önce tarihi unutmuş olurdu."

Kare tostunu yerken konuşmaya devam etti. "Aslında o gezilerden hoşlanıyordum. Babam hiç gelmezdi; onun için her zaman spor izlemek ve avlanmakla ilgiliydi ve *kadınlarla* ne kadar az zaman geçirirse o kadar mutlu olurdu. Annem derslerimin bir parçası olarak gitmem gerektiğini düşündüğü her yere götürürdü beni. Ben etrafa bakınırken o genellikle romanlarından birine gömülürdü, her yerin tarihini öğrenirdim. Sonra eve döndüğümüzde bana öğrendiklerimle ilgili bir kompozisyon yazdırırdı."

Kare bir lokma daha yuttu ve devam etti. "Annem insanları sevmezdi. Mecbur kalmadıkça bir restoranda yemek bile yemezdi. Çoğu "insanlara" dahil edildiğimi hissettim. Babam evdeyken akşam yemeği çoğunlukla masada oturup onun konuşmasını dinleyerek geçirdi. O yokken ise annem kitap okurken ben yemek yiyordum."

Millanie, Kare konuşurken falcı/asistanın bir resmini yaptı. Yalnız bir resim. "Sen uzaklara gittiğinde seni özlemiş olmalı. üniversite."

Kare başını sallarken bir tutam bukle dalgalandı. "Gerçek bir üniversite için ayrıldığım hafta, on dokuz yaşına yeni girmiştım ve hayatımda ilk kez onsuz bir gece geçirecektim. Evimizin etrafında hiç arkadaşım yoktu, Bizim evde yatıya kalma diye bir sorun yoktu. Anneme beni yurda götürmek isteyip istemediğini sordum. Cevabı basitti: "Elbette harita okuyabilirsin Kare."

"Banka hesabımda o iki yıl boyunca yaşam masraflarım için ihtiyacımın iki katı para vardı. Bunun nedeni benim için endişelenmek istememesi miydi yoksa babamla birlikte param biterse geri dönebileceğimden korkmaları mıydı bilmiyorum. Drew bazen kayıp bir çocuğu ararken ortadan kaybolsa da

Tarihteki yeri, hâlâ bana ailemden yüz kat daha iyi ayak uyduruyor."

Millanie, Kare'yle birlikte soruşturma hakkında konuşabilecekleri verandaya doğru ilerlerken, "*Günlerce ortadan kayboluyor,*" diye düşündü. İki rahat sandalye onları bekliyordu. Kare'nin yardımı sayesinde şüpheliler listesindeki isimlerin üstünü yavaş yavaş çiziyorlardı. Geçen hafta içinde birkaç ilçeden baş suçlunun kendi bölgelerinde olmadığına dair bilgi gelmiş, Millanie'nin çavuşa Harmony'de hiçbir yeraltı suçlusunun saklanmayacağını söylediğinde doğru tahmin ettiğinden giderek daha az emin olmasına neden olmuştu.

"Biliyorsunuz, aradığımız kişi listede olmayabilir."

Millanie itiraf etti. "Bundan daha kolay olacağını düşünmüştüm ama listemiz soğuk olabilir. Harmony'nin yakınlarında olma ihtimali çok düşük ve eğer öyleyse bile saklanma konusunda bir uzman. Bu oyunu nasıl oynayacağını biliyor."

"Katılıyorum. Bu yüzden bir kişiyi gözden kaçırmadığımdan emin olmak için topladığım tüm bilgileri gözden geçirdim. Aradığımız kişiyi."

Kare

Bayan Biggs'in sandalyelerinin arasına üstü kapalı bir kavanozda bırakmaya başladığı zencefilli şekerlemelerden birini aldı.

Millanie gülümsedi ve bir sonraki büyük gizemin muhtemelen bu kadar küçük bir kadının nasıl bu kadar çok yiyebildiği olacağını düşündü.

Kare ona yeni bir dosya uzattı ve fısıldadı, "Unutma, gizli bir silahın var. Benim. Ben bulma konusunda uzmanım. Drew'u buldum ve bu hiç kolay olmadı."

"Annesinin adını bilmiyor muydun?" Millanie bir erkek kardeş bulmanın kolay olacağını düşündü.

"Hayır. Drew on sekiz yaşındayken öldü. Ben çocukken babamın sahip olduğu her kâğıt parçasını karıştırdım ve hiçbir isim ya da adresleri."

Kare bir dosyaya gömülmüştü ve o konuşurken başını kaldırıp bakmadı.

Millanie yüzünü boş tutmak için mücadele etti ama savaşı kazanamıyordu. Drew, belki de ciddi olabileceğini düşündüğü ilk erkek, yalan söylemişti. Havaalanında tanıştıklarında söylediği neredeyse ilk şey, annesini ziyaret etmek için seyahat ettiği olmuştur.

Drew Cunningham'ın bir annesi yoktu. Hayatının neredeyse yarısında bir annesi olmamıştı.

"Nasıl öldü?" Millanie'nin bir yanı Kare'nin yanılmış olmasını istiyordu.

"Aşırı dozda reçeteli ilaç almış. Drew Cunningham tek akrabası olarak listelenmiş." Kare omuz silktilti. "İlk araştırdığımda fark etmemiştim. Ben de Drew'u hep Andrew olarak düşündüm."

Millanie'nin onun hükümetin aradığı adam olabileceği ihtimalini düşünmesi için kaç tane kırmızı bayrak belirmesi gerekiyordu? Duygularını içine çekerek Kare'yi teorisine dahil etmemeye karar verdi. Kız belli ki ağabeyini seviyordu, belki de onun için yalan söyleyecek kadar.

Millanie Kare'ye baktı ve gözlerinin altındaki koyu halkaları gördü. Belki üç gün önceki soygun onu derinden rahatsız etmişti, belki çok fazla çalışıyordu, belki de Drew'in listeden çıkmaması için mücadele ediyordu. "İçindeki his ne Kare? Bundan sonra nereye bakmamız gerektiği konusunda bir fikrin var mı?"

Kare başını salladı. "Listeyi bilmiyorum. Aramaya devam edeceğim. Eninde sonunda biri öne çıkacaktır." Tereddüt etti, sonra dosyaları dizlerinin üzerine indirdi. "Dün gece birinin çevrimiçi dosyalarımı girmeye çalıştığını tespit ettiğimi söylemeliyim. Belki de sadece bir hacker'dır. Tesis dışında üzerinde çalıştığım tüm hükümet dosyalarını korumak için ekstra duvarlar geliştirdim." Yavaş bir nefes aldı. "Ama içimden bir ses, belki de bir süredir internete girdiğimi fark eden

Onun hakkında bilgi arıyorum. Eğer iyiye, etrafta dolaşırken beni fark edebilir. Aradığımız adam bizi daha önce bulmuş olabilir."

"Yani kötü adama yakın olabilir miyiz?" Millanie'nin nabızı hızlandı. Dünya için gerçek bir tehdit oluşturan birini bulabileceği fikri heyecan vericiydi. Onu yakaladıklarında Kare'nin işi bitecek ve Millanie görevi devralacaktı. Destek ve baston sayesinde adamın her hareketini izleyebiliyordu. Vücudundaki her hücre oyuna geri dönmeyi ve iyi bir şeyler yapmayı arzuluyordu. Bu farklı türde bir savaş olabilirdi ama yine de savaştı.

"Hükümetin aradığı adamı bulup bulmadığınızı bilmiyorum ama listedeki adamlardan biri onu internette takip etmemden memnun değil. Kanıtım yok ama sanırım o da beni izliyor. Yani beni gerçekten izliyor." Birine anlatarak göğsünden bir yük kalkmış gibi uzun bir nefes verdi. "Dün önlem olarak kitapçıya yürümek yerine arabayla gittim. Eve döndüğümde lastiğim patlamıştı. Bay Hatcher'ı arabasına aldım ama eve geldiğimde dairemin kilidinde izler vardı. Sanki biri kilidi açmaya çalışmış gibiydi."

"Sence içeri girmişler midir?"

Kare başını salladı. "Hiç sanmıyorum. Bulsalar bile, orada hiçbir şey saklamıyorum. İş bilgisayarımı her zaman küçük ofisimde, kimsenin bulamayacağı bir yerde bırakırım. Bir şeye baksam bile evdeki dizüstü bilgisayarımda farklı şifreler ve kodlar kullanıyorum. Birinin beni bulması ya da arayan kişinin ben olduğumu bilmesi için çok iyi olması gerekir. Ama sonra, eğer bu adam para akıyor, o çok iyi."

Millanie onu telaşlandırmak istemedi. "Belki de daire sadece bir daireydi. Belki de bir çocuk dairenin kapısını açmaya çalışıyordu. "Belki de Çizikler günlerce ya da haftalarca orada kalmış olabilir. Sadece bu haftaki gasp olayı nedeniyle daha bilinçliydim."

"Doğru."

"Bunun için endişelenme."

"Haklısın. Drew, tanıdığım tek akıllı insan. sahte kod." Eliyle ağzını kapattı, belli ki ne dediğinin farkındaydı. "Ama o bunu asla yapmaz tabii ki. O doğru kişi değil."

"Katılıyorum ama bana onun bilgilerini hiç vermediniz. O benim ilk listemdeydi."

Kare gülümsemeye çalıştı. "Geçmiş çok sıkıcıydı. Kardeşim o kadar da ilginç değil."

Millanie yalanı duyabiliyordu ama zorlamadı.

"Başka bir şey fark edersen beni bilgilendir Kare. Seni tehlikeye atmak istemiyorum, anladın mı?"

"Anladım. Merak etme, gölgemden korkuyorum. Başka bir şey olursa koşarak sana gelirim."

"Pekâlâ. Bu iş halloldu. Şimdi tüm dosyaların üzerinden tekrar geçelim. Eklemem gereken iki isim daha var. Üç yıl önce buraya taşınan bir bilgisayar öğretmeni ve bankada çalışan bir kredi memuru."

Kare araştırmaya başladı. "Öğretmeni çoktan kontrol ettim. Yetenekli olabilir ama sicili tamamen temiz. Ayrıca, daha önce üniversiteyi bitirmiş, genç yaşta evlenmiş ve üç çocuğu var. Eğer bizim adamımızsa, hiç para harcamıyor. Son kontrol ettiğimde her ay kredi kartının asgarisini ödüyordu. Karısının zaman zaman ortadan kaybolmasına izin verdiğinden şüpheliyim. Üç tane okul öncesi çocuğum olsa ben de yapmazdım."

Millanie başıyla onayladı ama yine de onu listeden çıkarmadı. En azından önce adamla tanışmayı ayarlayabileceğini düşündü.

"Kredi memuruna gelince, Harmony'nin yerel bankasındaki karışıklığı halletmek için başka bir bankadan transfer edildi. Bilgisayar becerileri var ve birkaç ay önce kredi memurluğuna terfi etti. Anladığım kadarıyla hiç arkadaş edinmemiş, hiçbir kulübe katılmamış ya da hiçbir şeye bağlıta bulunmamış. Onu listeden çıkarabilirdim, ama pilot lisansı var ve İspanyolca konuşabiliyor, ama Teksas'taki insanların yarısı da konuşabiliyor. Kontrol ettiğimde birkaç hastalık izni ve şehre geldiğinden beri biriktirdiği tüm izinlerini kullanmıştı. Bankadaki kızlardan biri kimsenin onu sevmediğini söylüyor. Profili değil ama kara para aklamak bir banka memuru için o kadar da zor olmasa gerek."

"İyi olmak bizim temel kriterlerimizden biri değil. Belki de adamımız uyum sağlamaya çalışmaktan yoruldu ve gerçek doğasının ortaya çıkmasına izin veriyor."

Kare başını salladı. "Belki."

Millanie sormak zorunda kaldı: "Bankadaki kızı nereden tanıyorsun? Eğer onun hareketlerini takip etmek zorunda kalırsak iyi bir bağlantı olabilir."

Kare gülümsedi. "Geçmiş yaşam regresyonu hakkında bir şeyler okuyordum. Kitapçada benden önceki falcı bu konuda kitaplar toplamıştı. Bankadaki kızla birlikte onun geçmiş yaşamları üzerinde çalışıyoruz. Geçen hafta son yaşamında Almanya'da bir toplama kampında öldürüldüğünü, ondan önceki yaşamında ise 1870 yılında İskoçya'da

öldürüldüğünü keşfettik. Görünüşe göre birçok hayatı olmuş.

ama hep otuzuna gelmeden öldü. Yirmi dokuz yaşına girdiğinden beri çift seans yapmayı kabul ettik."

Millanie anlamış gibi davranmaya çalıştı. "Bir tür iyi haber, kötü Sanırım haber olayı. İyi haber, geri geliyor. Kötü haber ise otuz yaşında ölüyor. Nasıl öldüğümü bilmek istediğimden emin değilim."

"Ben de ona öyle söyledim ama aramaya devam ediyor. Fark ettim ki Geçmişe giden herkes kral ya da ünlü olduğunu öğrenir. Kimsenin hikayesi alt sınıfta yaşamış olmak değildir."

Martha Q, içinde bir cezve ve üç fincan bulunan bir tepsiyle sözlerini kesti.

Kare dosyaları örgü çantasına yerleştirip bir yumak iplik çıkarırken ikisi de rahat bir kız arkadaş sohbeti havasına girdiler.

"Teşekkürler," dedi Millanie ve elini sallayarak Martha Q'yu onlara katılmaya davet etti. "Burası biraz serin. Kahve iyi gelecektir."

Martha Q sırttı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Haberlerde bu gece soğuk bir hava dalgasının geleceği söyleniyor. Yağmur yağabilirmiş." Salıncakta kendini evindeymiş gibi hissetti. "Umarım ziyaretiniz sırasında size katılmamın bir sakıncası yoktur hanımlar. Elektrik süpürgesinin sesi içeride beni deli ediyor. İş sesinden nefret ediyorum."

"Hiç de değil," diye yalan söyledi Millanie. "Biz sadece geçmiş yaşamlara inanan insanlar hakkında konuşuyorduk. Senin fikrin nedir?"

Martha Q başını salladı. "Bu konu hakkında hiç düşünmedim. Eğer insanların bir yaşamdan diğerine geçerken bir şeyler öğrenmesi gerekiyorsa, bana öyle geliyor ki bunca bin yıldan sonra dikkat etmeyen pek çok insan var. Bazıları tek bir ders bile almadan bir yaşamdan diğerine yuvarlanan taşlar kadar aptal olmalı."

Devam etti ve muhtemelen daha önce hayvan ya da böcek olan birkaç insandan bahsetti, eğer şu an sahip oldukları hayat bir öncekine göre bir gelişme ise.

Millanie dinliyormuş gibi yapmak için elinden geleni yaptı ama aklı listedeki kişilerdeydi. Dört yıl öncesine kadar kimsenin adını duymadığı bir yatırım komisyoncusu. Her zaman yeni arabalar kullanan ama görünürde hiçbir geliri olmayan, şimdi hapiste olan Max Dewy. Bilgisayar öğretmeni. Bankadaki kredi memuru. Drew Cunningham.

Hiçbiri tüm profile uymuyordu, ancak her biri aradığı birkaç özelliğe sahipti. Martha Q kahvenin yanına kek almak için içeri girdi, Millanie, Kare'den tüm şüphelilerin iş ve ev yerlerinin haritalarını çıkarmasını istedi, ardından cep telefonu ile çavuşu arayıp

Yarın sabaha kadar bir araba ve bir silahı olacaktı. Sonunda görevin kendisine düşen kısmına başlama vakti gelmişti.

Martha Q geri dönmeden önce Kare, "Aramaya devam edeceğim," diye fısıldadı. "Bir sonraki toplantı için bana gelmeye ne dersin? Kapımı kapattığımda Bay Hatcher konuştuklarımızı duyamaz."

Martha Q kapıdan içeri girip aceleyle verandaya çıkarken Millanie, "Yeterince makul," diye cevap verdi.

"Ne kaçırdım?" diye kıkırdadı. "Ziyaret etmeyi seviyorum."

Millanie utanmış gibi görünmeyi başardı. "Korkarım bizi yakaladınız. Kare'yi yarın bana bir okuma yapması için ikna ettim. Geçmiş yaşamlarım olup olmadığını göreceğiz. Her zaman bilmek istemişimdir."

"Bunu denerken beni yakalayamazsın. Ya son hayatımda bir erkek olduğumu öğrenirsem? Kütüphanedeki yazı grubumdaki adamlardan biri bir keresinde rüyasında general olduğunu gördüğünü söylemişti. Tek gördüğüm rüya kalkıp tuvalete gitmem gerektiği. Sonra uyanıyorum ve eminim ki rüyam gerçek oluyor."

Kare güldü ama Millanie sadece gülümsedi. Martha Q'nun doğruyu mu söylediğini yoksa kalabalığa mı oynadığını hiçbir zaman tam olarak bilememişti. Kadın hayatı boyunca yaşamış ve sevmişti. Bir yerlerde komik olmayı öğrenmişti.

bilge olmaktan çok daha ilginçti. Dün Millanie'ye, ölen kocalarının her birinin yanında boş bir arsa olduğunu ve öldüğünde sadece birinin mutlu olacağını ve diğerlerinin sadece yalnız uyumak zorunda kalacağını söylemişti.

Kare öğle yemeğine kaldı ve sonra ilçe kayıtlarına gitmek istediğini söyledi. O gece eve döndüğünde Millanie'yi kontrol edeceğine ve garip bir şey olup olmadığını ona bildireceğine söz verdi.

Millanie, Kare'nin dünyasındaki *tuhafliğin* muhtemelen başkalarının hayatındakinden daha büyük bir kategori olduğunu düşündü ve ekledi: "Etrafta dolaşan birini görürsen ya da her şeyin yolunda gitmediğini hissedersen bana olduğun yeri mesaj at, ben de hemen geleyim."

Kare vedalaşırken Millanie'ye yemekler ve ilgisi için teşekkür etti ama iyi olacağına dair güvence verdi. "Sadece aşırı tepki veriyorum. Hepsi bu," diye itiraf etti ve sonra gitti.

Öğle yemeğinden sonra Martha Q, Millanie'yi terapisine götürdü. Millanie'nin çalıştığı bir saat boyunca Martha Q lobide kalıp içeri giren herkesle konuştu. Ayrılırken, Millanie şoförlük yaptığı için ona teşekkür etti ancak birkaç saat içinde kendi arabasına sahip olacak.

Martha Q, "Tanrıya şükür. Tüm o ağrı ve sızıları tekrar dinleyecek kadar ömrüm kaldı mı bilmiyorum. Zihinsel terapi bekleme odalarındaki insanlar çok daha iyi durumda. Deli olduklarını düşünüyor olabilirler ama en azından ölmüyorlar."

Millanie, Martha Q'nun neden bir ruhsal terapi bekleme odasında takıldığını sormadı. Bilmek istediğinden emin değildi.

Yaşlı kadınla konuştuktan ve bir aydır kullanmadığı bacağını çalıştırdıktan sonra Millanie öğleden sonrasının geri kalanını uyuyarak geçirmeye karar verdi.

Akşam yemeği için giyinmek üzere zar zor uyandı. Martha Q onun sözünü iki kez kesti. Birinde ona bir araba ve bir çanta bırakıldığını söyledi, ikincisinde ise saatin neredeyse altı olduğunu bildirdi, sanki Millanie'nin Odasındaki saatler.

Saat tam altıda Drew onu akşam yemeği için aldı ve Matheson çiftliğine gittiler. İyi ve kibardı, ama sanki Aklında bir şey vardı. Merhaba öpücüğü yanağınaydı ve çiftliğe giderken yol boyunca bölgenin tarihinden bahsetmiş ve kişisel hiçbir şeyden bahsetmemişti. İçgüdülerini ona Drew Cunningham'ın listesinde olmadığını söylüyordu ama

Adını silmeden önce onunla ilgili gerçekleri doldurması gerekiyordu.

Akşamı bir düzine kuzeniyle ziyaret ederek ve ona miras kalan evin eski fotoğraflarına bakarak geçirdiler.

Kuzenlerinden biri, yıllar önce babası hayattayken arazisinin bir bölümünü otlatmak için kiraladığını itiraf etti. Ödemeyi Harmony'deki bir banka hesabına yapması, sonra da arazinin faturalarını ödemesi konusunda anlaşmışlardı. Kuzeninin kira sözleşmesine ihtiyacı kalmamıştı ama hesapta onun için hâlâ para vardı. Fazla olmadığını ama evi onarmak için yeterli olacağını söyledi.

Drew eski resimler ve hikâyelerle ondan çok daha ilgili görünüyordu. Bir yabancı içeri girse, uzun süredir kayıp olan akrabasının Millanie değil Drew olduğunu düşünürdü. Drew uyum sağlama konusunda iyiydi.

Kasabaya döndüğünde, ölen annesi hakkında neden yalan söylediği konusyla başlamayı planlıyordu. Eğer neden yalan söylediğini açıklamazsa ya da açıklayamazsa, belki de mesafesini koruması gerekiyordu. Aradığı kötü adam olmayabilirdi ama tanımak isteyeceği biri de değildi.

Sadece büyük kuzenlerinden biri onu eve götürüp götüremeyeceklerini sordu ve Millanie'nin planını bozdu. Yaşlı dul kadın, oğlu kadar uzun kalmak istemiyordu ve yollarının birkaç blok ötesinden daha fazla olmayacaktı. Oğlunun

Hank'le atlar hakkında konuşmak istedi ve eve gitmezse gösterisini kaçıracağını söyledi.

Böylece Drew çoğunlukla yaşlı sevgilisiyle konuşarak ve Millanie'yi hayal kırıklığına uğratarak eve döndü.

Sokağın etrafını dolaştı ve sonunda arabada yalnız kaldıklarında hana yöneldi. İki yabancından fazlası gibi görünmüyorlardı. Bunun konuşmak için ne yeri ne de zamanı olduğunu biliyordu.

Drew onu verandaya kadar yürüttü, eli onu sabitlemek için sırtındaydı. Artık bir okşama değil, sadece kişisel olmayan bir dokunuştı. Onun soğukluğunu hissettiğini biliyordu ama şimdi aralarındaki görünmez duvarla yüzleşmenin zamanı değildi.

İsteseydi bir süre daha kalabilirdi ama yeni gelen iki çift Martha Q'nun verandasında ziyaret ediyordu. Drew'un başka seçeneği yoktu. Bu ilginç akşam için ona teşekkür etti. Adam yanağından öpmek için eğildiğinde, kadın geri çekildi. Zayıf ışık onun tepkisini görmesine izin vermiyordu. Görmek de istemedi. Onun incindiğini biliyordu.

Belki de onu yanlış tanımişti ama adam gitmek için acele ediyor gibiydi. Aceleyle minibüse yöneldi ve uzaklaşırken el sallamak için dönmedi.

Bütün akşam üşümüştü ama kendini korumak zorundaydı. Yapması gereken bir iş vardı ve şu anda etrafında dürüst birine ihtiyacı vardı.

Bölüm 32

WHEELER
ÇİFTLİĞİ

Johnny arka verandasında durmuş, güneşin topraklarının üzerinden batışını izliyordu. Kuzeybatıdan ağır bulutlar geliyordu ama umurunda değildi. İyi bir yağmur sonbahara doğru havayı serinletecekti. Günün bu saatlerini severdi, tam olarak gece olmamıştı ama gün yavaşlamıştı. Bütün hafta yalnızdı ve sessizliğin tadını çıkarmıştı. Hapishanede geçirdiği birkaç gecenin ona taşranın ne kadar sessiz olduğunu unutturması ne tuhaftı. Güneş batar batmaz, ona eşlik edecek yıldızlardan başka bir şey olmayacaktı.

İnsanlar buranın tuhaf ya da yalnız olduğunu düşünebilirdi ama o evindeydi. Çiftlik dört kuşaktır aileye aitti. Çiftliğin ve tüm ekipmanların parası ödenmişti. Kötü bir yıl geçirse bile hayatta kalabilirdi. Scarlet ve erkek arkadaşı hesaplarını boşaltmış olsalar bile çiftliğin defterleri sağlamdı.

Johnny bütün günü çift sürerek ve gelecek yılı planlayarak geçirmişti. Ne yetiştireceğini. Ne zaman ekeceğini. Kaç adam tutacağını. Dikkatini dağıtacak bir karısı olmadan hafta sonları çalışmayı ve bahara kadar bir bölümü daha temizlemeyi planlıyordu.

"Muhtemelen sıkıcılığın poster çocuğuyum," dedi onu tamamen görmezden gelen bahçe köpeğine. Bütün gün aynı şeyleri tekrar tekrar yapıyor, toprağın üzerinde ilerleyen sıraları izliyordu. Bazen kış buğdayı yetiştirerek beslediği insanları düşünüyordu ama çoğunlukla sadece adım adım, dönüm dönüm yapılması gerekenleri düşünüyordu.

Yakında kış gelecekti. Kitapları üzerinde çalışırdı, ne olduğunu okurdu Ekipman ve tohumu yeniler, bahar ve yaz boyunca bozulan ve yetiştirme mevsimi boyunca hiç yapamadığı her şeyi tamir ederdi. Toprak gibi o da dinlenirdi, böylece çift sürme zamanı geldiğinde tekrar çalışmaya hazır

olurdu. Çiftçiler

günlere, hatta haftalara göre yaşamayı pek düşünmezlerdi. Onlar mevsime göre yaşarlardı. İlkbahar ve yaz aylarında güneşin doğuşundan batışına kadar çalışırlardı. Scarlet bunu asla anlayamazdı.

Onu hiç özlememişti. Wendell bir kez arayıp şerife Johnny'nin karısını gömmekten yeni gelmiş gibi görüldüğünü söylediği için ne kadar üzgün olduğunu söylemişti.

Johnny kardeşini affetmeyi düşünüyordu. Ne de olsa küreği tutan oydu ve Scarlet'i az önce gömdüğü gibi bir şey söyleyebilirdi.

Ama Wendell ile tek bir ortak noktaları olduğunu fark edince yeniden düşündü: bira. Wendell çiftlikten nefret ediyordu ve ilk işini alır almaz şehre taşınmıştı. Wendell evlenmek ve çocuk sahibi olmak istemiyordu. Vahşi bir bekâr hayatı yaşadığını düşünüyor ve öyle kalmayı planlıyordu.

Belki de Wendell'ı affetmeyi biraz daha erteleyecek ve bir süre huzurun tadını çıkaracaktı.

Sadece biradan tasarruf edeceği parayı düşünüyordu. telefon çaldı. Johnny neredeyse cevap vermeyecekti. Wendell'ın tekrar özür dilemesini duymak istemiyordu. Bir alışveriş merkezi görevlisinin ağlamasından daha üzücü bir şey olamazdı.

Dördüncü çalışta Johnny yıkıldı ve hayatı boyunca aynı yerde asılı duran duvar telefonuna uzandı.

"Merhaba," diye cevap verdi, kardeşinin sesini duymaktan şimdiden korkuyordu. "John," diye fısıldadı yumuşak bir ses.

"Kare." Onun daha fazlasını söylemesini beklerken kalbi durdu.

"Main'in hemen dışındaki ilçe katibinin ofisindeyim. Bazı evraklara bakıyordum.

ve zamanı unuttum. Toparlandığımda herkesin çoktan eve gitmiş ve beni arkada unutmuş olduğunu fark ettim."

"İçeride kilitli mi kaldın?" Yardım için Wendell'ı aramak zorunda kalma düşüncesinden nefret ediyordu ama Kare bir hükümet binasında mahsur kaldıysa bunu yapardı. Muhtemelen yasalara aykırı olurdu ama onu dışarı çıkarırdı.

"Hayır. Dışarı çıkabilirim ve kapı arkamdan kilitlenir." Sesi sanki ağlayabilirdi. "Ama dışarı baktığımda otoparkta bir adam duruyordu ve doğrudan arabama bakıyordu. Sanırım beni bekliyor."

"Onu tanıyor musun?" Belki de adamın biri kızın başının dertte olup olmadığını görmek için bekliyordu.

"Hayır," diye fısıldadı, sanki biri onu duyabilirmiş gibi. "Sanırım beni takip ediyor."

Johnny ne yapacağını bilemiyordu. Ona sadece hayal gördüğünü söylemek istiyordu ama Beau Yates'i soyulmuş bulduğu için hâlâ korkuyor olabilirdi. Ya da daha kötüsü! Ya soyguncunun dere yatağında beklediği kişi oysa ve Beau da tesadüfen oraya geldiyse?

"Hemen geliyorum. Beni görene kadar binadan ayrılmayın."

Veda etmeye zahmet etmedi. Telefonu bıraktı ve kamyonetine doğru koştu. Gece her geçen dakika daha da kararıyordu ve onun bir saniye daha tehlikede olmasını istemiyordu. Ana yola sapmadan önce doksana basmış ve Harmony'nin ışıklarına yönelmişti. Radara yakalanırsa devriye arabası onu takip edebilirdi.

Beş dakika sonra ilçe adliyesinin yan otoparkına girdi. Yağmur sıcak kaldırımında patlıyor ve otoparkın iki ışığını sönmekte olan yıldızlar gibi parlatıyordu. Otoparkın arka tarafında tamponunda barış işaretleri olan eski bir Ford duruyordu. Kare'yi bulacağından hiç şüphesi yoktu. Arabasıyla kapının arasında siyahlar giymiş, başında kapüşon olan bir adam duruyordu. Islandığını fark etmemiş gibi yağmurun altında duruyordu. Kaygan ceketini Johnny'nin ışıklarını yansıtıyordu ama başını kaldırıp bakmadı. Görünüşe göre yağmurda yüz­süz.

Johnny daireler çizip kamyonetinin ışıkları tekrar onun üzerinde parladığında, yabancı dönüp binanın köşesinde kayboldu. Kalın yapılıydı ve hareketleri düzensizdi, koşmaya alışık olmayan ya da formsuz biri gibiydi. Koşarken bir eli koşu tişörtünün cebinde kalmıştı.

Johnny adamın peşinden gitmek istiyordu ama ilk endişesi Kare'ydi.

Adam kamyonetinden atlayıp merdivenlere doğru yöneldiğinde, kadın kapıdan dışarı fırladı. Onu izliyordu. Daha önce bir kez yaptığı gibi, küçük kadını uçuşunun ortasında yakaladı ve ona sıkıca sarıldı. Onun titrediğini hissedebiliyordu.

"Her şey yolunda Kare," diye fısıldadı. "Seni tuttum." Bir an için ayakta durdu, ayaklarını iki yana açtı, vücudu bir meşe kadar güçlüydü. Yağmuru görmezden geldi. Sadece ona sarıldı.

Yavaşça onu kamyonetine taşıdı ve sürücü koltuğundan diğer tarafa doğru kaldırdı, sonra kamyonete tırmandı ve kapıları kilitledi.

"Nereye?" diye sordu adam, kız kolunun etrafında kıvrılırken. Kız sırlıslıklamı ve titriyordu.

"Evde değil. Sanırım daha önce oraya gitmiş olabilir."

"Tamam. Kardeşinin evine ne dersin?"

"Orada değil." Gözyaşlarını adamın koluna sürdü. "Millanie ile dışarı çıktı ve nerede olduklarını bilmiyorum."

"Martha Q muhtemelen evdedir. Eminim onlar dönene kadar orada kalmama izin verir. Ya da seni karakola götürebilirim. Rapor edebiliriz. Bu adam."

"Onu sen de mi gördün?" diye sordu.

"Onu ben de gördüm. Tanıdığım birine benzemiyordu ama olabilirdi. Yüzünü görmedim. Keşke görseydim. Onunla kısa bir konuşma yapmanın sakıncası olmazdı. Belki de şerif onun buralarda takıldığını bilmeli?"

"Ne diyebilirdim ki? 'Beni takip ettiğini düşündüğüm bir adam gördüm. Evime girmeye çalışmış olabilir. Lastiğimin havasını indirmiş olabilir. Beni izliyor, beni bekliyor olabilir. Bana inanmazlar, inansalar bile ne yapabilirler ki?"

Johnny onun ne demek istediğini anladı. Kamyonetini vitesine taktı ve ısıtıcıyı açtı. Islanmıştı ama üşümüyordu. Kare ise hâlâ titriyordu. "Benimle geliyorsun. Sana göz kulak olacağım. Sanırım haklısın. Başın belada."

Arabayı yavaşça eve sürerken kolunu bırakmadı. Onun dünyadan neden bu kadar korktuğunu merak etmekten kendini alamıyordu. Her şeyin doğru ve adil olmasını istiyordu. Her şeyin adil ve dengeli olmasını. Sanki hiçbir şeyin mantıklı olmadığını henüz anlamamış gibiydi. Belki de hep o kitapları okuyordu.

Küçük ofisinde garip kitaplardan anlamaya çalışarak mı?

"John," diye fısıldadı sonunda, "bu gece senin evinde kalabilir miyim? Eve gitmek istemiyorum."

"Elbette." Sesi sekiz yaşındaymış gibi geldiği için espri yapmaya başladı ama korkmuş küçük perisinin şu anda küçük bir kız olmadığından emin değildi.

Eve döndüğünde ona en güzel pazen gömleğini giydirdi ve bir fincan süt ısıttı. Etrafına bakarken, evinin odalarını onun gözünden gördü. Çok fazla mobilya. Her masanın üzerinde oturan ve her köşeye yığılmış çok fazla eşya. Gerçek olmayan bitkiler. Alçıdan oyuncak ayılar, anlamadığı sanat eserleri. Muhtemelen adamın kullanılmış mobilya dükkânı işlettiğini ve buranın da fazla eşyaları depoladığı yer olduğunu düşünürdü.

Dürtüsüyle Scarlet'in aşırı doldurulmuş çiçekli sandalyesini aldı ve evin arkasındaki güneşlenme odasına götürdü. Döndüğünde çöp torbalarını da getirmişti. Kare banyodan sevimli bir şekilde çıktığında üçüncü torbayı dolduruyordu. Güzel bacakları görünüyordu. Kıvırcık ve nemli saçları parlıyordu.

"Ne yapıyorsun, John?" "Biraz yer açıyorum."

Güldü. "Fazla yer kaplamıyorum."

"Bu doğru, ama tüm bu ıvır zıvır da öyle. Kullanmadığım her şeyi temizlemeye karar verdim."

Gülümsedi. "Bunu bazen yapıyorum. Buraya geldiğimde arabama sığmayacak hiçbir şey almamaya karar verdim. Yardım ister misin?"

"Tabii, kanepedeki tüm yastıkları bu çantaya doldur. Derisini bile göremiyorum."

Beş dakika sonra karısının dekorasyon dediği tüm pislik gitmişti ve oda çıplak ama yaşanabilir görünüyordu. "Artık nefes alabiliyorum," dedi karısına kalan tek yastığı ve battaniyeyi uzatırken. "Kendini evindeymiş gibi hisset."

Kız kanepeye uzandığında, adam ona bir fincan ılık süt ve minik graham kraker hayvanlarıyla dolu bir mısır gevreği kâsesi getirdi. "Biliyor musun, bir keresinde İrlanda ile ilgili bir programda eski bir mezarlığın ortasında büyüyen eski bir peri ağacını göstermişlerdi. İnsanlar alçakta asılı duran dallarına uğruyor ve bir periyi cezbetme ihtimaline karşı ağaca kurdeleler ve parlak ışıltılı biblolar bağlıyorlardı.

"Sanırım o ağaca gelselerdi sana çok benzerlerdi sevgilim. Küçük, zarif ve güzel."

Gülümsedi. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır, ben ciddiym. Ne kadar güzel olduğunu bilmiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Babam uyuz bir piliç kadar çirkin olduğumu söylerdi. Anneme sürekli saçımı kestirmeye çalışırdı ama annem kestirmezdi. Onun emirlerini neden hiç dinlemediğini merak ederdim ve sonunda on yaşıma geldiğimde bunu anladım."

"Peki ne keşfettin?" Johnny onu bütün gece izleyebileceğine karar verdi. Konuşma şekli, hareketleri daha önce tanıdığı herkesten farklıydı.

"Annemin patron olduğunu anladım. Babam her zaman kendi dediğinin olması gerektiğini düşünürdü. Kendi adına hiçbir şey istemiyordu çünkü

Geçmişinin peşini bırakmayacağından korkuyordu. Annemle sadece bir kez kavga edince hatasını anladı. Her şeyin sahibi oydu. O tartışmadan sonra hâlâ zaman zaman bağırıp çağırıyor ve elinden geldiğince bana sataşıyordu ama bir daha asla çizgiyi aşmadı."

"Ondan pek hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Annemle babamı üç yıldır görmüyorum. Annem arada sırada arıyor ama babam hakkında hiç konuşmuyoruz." Kanepeye kıvrılırken rahatlamış görünüyordu. "Peki ya sen? Babanı sever miydin?"

"Onu sevdim." Bu basit cevap Johnny'yi şaşırtmıştı. Çocukken sevgiyi nasıl bu kadar kolay verdiğini ve aldığını hiç düşünmemişti. "Çalışırken beni de yanında götürürdü, sonra bir saat izin alır ve gün ortasında okulu asar gibi balık tutmaya giderdik. Her zaman 'Anneme söylemeyin' derdi ama şaka yaptığını bilirdim çünkü annem solucanları bir kavanoza koyup soğutucuya koyardı. Yazları çok çalışırdı ve annem sabahları onunla gitmeme izin verirdi. Kışları oyunlar oynar ve macera aramak için günlerce dolaşırdık. Buradaki tüm kanyonlarda kamp yapmayı çok severdi."

"Öldü mü?" Kare onun elini kendi eliyle kapattı.

"O öldü. Her zaman çocuklarım olursa onları onun gibi yetiştireceğimi düşünmüştümdür.

Zengin olmayabilirler ama sevildiklerini bilirler." "Çocuk sahibi olmalısın John."

Omuz silkti. "Bu plan biraz raydan çıktı." Duvardaki direktten bir yorgan indirdi. "Sen benim yatağımı al, ben de burada kanepede uyurum. Eğer bir araba ana yoldan çıkarsa avludaki köpek havlar. Kimse eve yaklaşmadan ben elimde tüfekle verandada olurum. Burada güvendesin."

"Bahçe köpeğinin adı ne?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Ona *bahçe köpeğinden* başka bir şey demeyi hiç düşünmemişti. Kare gülümsedi. "Yarın ona sorarım."

Parmak uçlarında durdu ve Johnny'nin yanağını öptü. "Teşekkür ederim. Kimi arayacağımı ya da ne yapacağımı bilemediğimde aklıma sen geldin."

"Numaramı nereden biliyorsun?"

"Seni Google'da arattım." Telefonunu çıkardı. "Cep telefonun yok, değil mi John?"

"İhtiyacım olduğunu hiç düşünmemiştim," diye cevap verdi, kızın kendisini çok geri kafalı bulduğunu fark ederek. "Gerçi bir bilgisayarım var ama fırtına yaklaşırken pek yardımcı olacağından şüpheliyim."

"Millanie'ye ona mesaj atacağımı söyledim. Yemek sırasında telefonunun kapalı olacağını ama mesajımı alacağını söyledi." Telefonuna bir düzine kez dokunduktan sonra kapattı. "Sanırım cep telefonun olmadığı için şarj aletin de yok. Mesaj ulaştıysa, güvende olduğumu bilecektir. Kapatabilirim. pili kurtar."

Son yemişini arayan bir sincap gibi çantasını karıştırmaya başladı. Bir saç fırçası, bir dizüstü bilgisayar, iki defter ve yarım düzine kalem çıktı.

"Akşam yemeği mi arıyorsun?" diye sordu.

"Hayır." Aniden durdu ve etrafındaki her şeyi devlet sırrı gibi topladı. "Şarj cihazımı arıyordum."

"Şansın yok mu?"

"Hiç şans yok."

Omuz silkti ve elini uzattı. "O zaman yemeğe çıkmaya ne dersin?" "Yine mi dışarı çıkıyoruz? Ben çıkamam." Kadın pazen gömleğine baktı. Sanki Sindirella'ymış da iyilik perisi gelmeyi unutmuş gibi.

"Şanslısın. Bir aylık yiyecek aldım. En azından bir konserve açabilirim ya da sana bir şeyler eritebilirim."

"Yemek yapabilir miyim?" Zıpladı. "Deney yapmayı severim. Bilirsiniz, bir şeyleri karıştırmayı. Belki daha önce hiç icat edilmemiş bir şey yaparım."

Onun mutfağı karıştırmasını, çantasını karıştırırkenki panik haliyle izledi. "Ne istersen pişir. Ben yerim."

"Yatak odasına doğru yürüdü. "Sen eğlenirken ben çarşafaları değiştireyim."

Gök gürültüsünün onu sinirlendirdiğini söyleyebilirdi. Belki yemek yapmak aklını fırtınadan uzaklaştırırdı.

Bir saat sonra o kadar da emin değildi ama oturdu ve derin bir nefes aldı. Tabaktaki hiçbir şeyi tanınamasına rağmen "Güzel kokuyor," demeyi başardı ama karşısında oturup her şeyi denemesini bekleyen kadın o kadar sevimliydi ki çamur yiyip gülümseyebileceğini düşündü.

Şaşırtıcı bir şekilde hepsi iyiydi, belki gizli hardal soslu mısır ve ıspanaklı taco hariç, ama yine de yuttu.

Tadı kızarmış puding turtasına benzeyen küçük meyveli tatlılarından ikisini yerken, "Harika bir aşçısın," dedi.

"Ben de hep öyle düşünmüşümdür." Yeteneği hakkındaki değerlendirmesine katılmasına şaşırılmış görünüyordu. "Kim bilir, belki bir gün falcılığı bırakıp bir kafe açarım. Adını Kare'nin Mutfağı koyabilirim."

Adam sormadan onun çok iyi vakit geçirdiğini biliyordu ve bir kez bile sıkılmış görünmüyordu. Bulaşıkları yıkarlarken bir tavuk çiftliğinde büyüdüğünden bahsetti. Çok fazla yumurtaları vardı, bu yüzden dünyadaki her türlü yumurta yemeğini yapabilir.

Geç saatteki hava raporunu izlemek için yerleştiklerinde, pencerelerin önünde volta atıyordu. Sinirleri gergindi ve bunun fırtınadan mı yoksa bu gece yaşadığı korkudan mı kaynaklandığını bilmiyordu.

"Kaç yaşındasın Kare?"

Onunla yüzleşti. "Yirmi dört. Gelecek ay yirmi beş olacağım. Sen kaç yaşındasın?"

"Yirmi yedi. Bazen daha yaşlı olmalıymışım gibi geliyor çünkü hayatım boyunca çiftçilik yaptım." Onu inceledi. "Çok ilginç bir insan değilim. Çoğunlukla sadece çiftçilik yaparım. Son zamanlardaki sicilime rağmen dürüst biriyim. Arkadaşın olmak isterim. Kısım, tahmin ediyorum, beni bu gece aradıysan çok fazla arkadaşın olmadığı için ve kısmen de senin etrafında olmayı sevdiğim için.

Sen tanıdığım en büyüleyici insansın."

"Ne tür bir arkadaş?" Yaklaştı ve ona bakarken başını öne eğdi.

"İyi arkadaşlar. Bana ihtiyacın olduğunda yanında olacağımı bildiğin, şikayet etmediğin ya da karşılığında bir şey beklemediğin türden."

"Sana neden istediğimi söylemesem bile benim için bir şeyler yapar mısın?"

"Yasa dışı olmadığı sürece yaparım. Gerçekten hapse geri dönmek istemiyorum." Kızın çılgınca bir şey isteyebileceğini düşündü, ama yasadışı değilse sırf onu mutlu etmek için deneyebilirdi.

"Ama hapse geri dönersen seni ziyarete gelir ve sana kitap getiririm."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bu konuda sınırı çizmek zorundayım, yoksa

incitilmesi gerekmeyen insanlar." Yaşına göre her zaman iriydi, şimdi de uzun boylu ve güçlüydü ama hiçbir zaman kavgacı biri olmamıştı.

Kadın arkasını dönüp pencereye gitti ve adam onun bir arkadaşından ne tür şeyler yapmasını isteyeceğini merak etmekten kendini alamadı. Belki de verebileceğinden daha fazlasını teklif etmişti. Sonunda, televizyonda akan haberlerin önünde oturduğu yere geri döndü.

"Ben insanların sandığı gibi boş kafalı değilim." Kelimeleri sanki alıştırmaya yapmış gibi sakince söyledi. "Üniversite diplomam var. Üç dilde okuyup yazabiliyorum.

İngilizce dışında diller, ancak onları konuşmak için çok fazla pratik yapmadım. I

Liseyi on altı yaşında bitirdim ve sınavlarımda yeterince yüksek puanlar aldım.

beni ülkedeki herhangi bir üniversiteye sokmak için giriş testleri. Ben çocuk değilim John, o yüzden bana çocukmuşum gibi davranma."

"Ne yapmamı istiyorsun Kare?" Onunla arkadaş olmak için özgeçmişini vermek zorunda kalmamayı umuyordu. Üniversitede sadece iki yıl geçirebilmişti ve muhtemelen çoğu gün İngilizce dahil hiçbir dili iyi konuşamıyordu.

"Sormadan önce beni bir yetişkin olarak görmeni istiyorum."

Büyük flanel gömleğinin içinde bir çocuk gibi görüldüğü için bu kolay olmayacaktı ama başını salladı. "Tek gördüğüm önümde duran güzel bir kadın."

Sanki istediği şey çok büyükmüş gibi gözlerini kapattı ve sonra "Uyuyana kadar bana sarılmanı istiyorum" dedi.

Adam kızın neden sorduğunu anlayamadan kız kucağına tırmandı ve yanağını adamın göğsüne yasladı.

Kollarını onun etrafında doladı ve ona sarıldı. Üniversite eğitimi almış, dört dil bilen yüksek puanlı kız uyumaktan korkuyordu ve çılgınca bir nedenden ötürü ona güveniyordu.

Annesinin o küçükken ve hastayken mırıldandığı bir ilahiye mırıldanırken onu yavaşça salladı. Belki yumuşak, alçak mırıltı onu uyuttu, belki de göğsünün titreşimi idi, ama on dakika içinde vücudunun rahatladığını hissetti.

Bir süre elini saçlarında gezdirirken bu kadını/çocuğu salladı. Bu gece onu kurtardığını düşünüyordu ama John içten içe onun ofisine adım attığı anda kendisini kurtardığını biliyordu.

Sonunda onu kaldırdı ve yatağına taşıdı. Onu yatağına yatırdığında yanağından öpmeden duramadı. Ne kadar güzel, ne kadar komik, hatta ne kadar sevgi dolu olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Mutfığa geri döndüğünde, akşam yemeğine davet edilmesi gerektiğini düşündüğü bahçe köpeğini fark etti. "Verandaya gel oğlum," dedi Johnny. "Bu gece yapman gereken bir iş var, benim de öyle." Köpeğin başını okşadı. "Sabah olduğunda küçük hanım seninle adın hakkında konuşmayı planlıyor."

Köpeği dışarı saldı, kapıları kilitledi, ki bunu hiç yapmazdı, sonra da sallanan büyük koltuğunu evin önüne doğru çevirdi. Uzun bir süre oturup düşündü ve dinledi.

Bu gece perisine göz kulak oluyordu ve yapmayı tercih edeceği başka bir şey düşünemiyordu.

Gecenin derinliklerinde bir telefon sesi duyduğunu sandı ama kıpırdamadı. Şu anda endişelendiği tek kişi bir oda ötede uyuyordu.

Bölüm 33

Şafaktan biraz sonra Johnny Wheeler ön verandada kıpırdamadan durdu. Tüfeği kapının hemen içinde duruyordu. Tanımadığı bir cipin arazisine girmesini izledi.

Arabanın üstü açıktı ve yavaş hareket ediyordu. Çeyrek mil ötede Kare'nin kardeşini ve Millanie McAllen'ı tanıdı. Johnny hareket etmedi, sadece yanına gelmelerini bekledi.

Cipten önce Drew indi, uzun vücudu hızlı hareket ediyordu, çiftçinin onu bir tehdit olarak görebileceğinden habersizdi. Profesörün hiçbir hali dövüşmeye gelmiş gibi görünmüyordu. Aksine endişeli görünüyordu.

Millanie, bastonla bile olsa, sanki Johnny'yi birkaç hızlı darbeye alt etmeyi düşünüyormuş gibi davranıyordu. Johnny'nin onun bu işi yapabileceğinden hiç şüphesi yoktu. Kare'yle dün akşam yemekte konuştuklarında Kare, Millanie'ye Yüzbaşı demişti. Onda biraz askeri bir duruş görebiliyordu ve görev sırasında yaralandığını tahmin ediyordu.

"Günaydın, Profesör." Johnny bir kez başını salladı ama gülümsemedi. Şu anda keşke GEÇMEK YASAKTIR tabelası koysaydım diyordu.

"Günaydın." Drew Cunningham verandaya ulaştı ama merdivenleri çıkmadı. "Kare'yi arıyoruz. Millanie'nin telefonuna bir arkadaşının yanında güvende olduğunu söyleyen bir mesaj bırakmış ve biz de sizin-"

"O güvende." Johnny kollarını kavuşturdu. "Dün gece aradığında kasabaya gittim."

Millanie yavaşça merdivenleri tırmandı. "Onunla konuşmam gerek John. İçeri girmeme bir itirazın var mı?"

"Uyuyor," derken Johnny neredeyse hafta başında ona söylediklerinin aynısını söylediğini fark etti. Belki de Martha Q'nun evinde ona karşı olduğundan daha arkadaşça davranmak için çaba göstermeliydi. "Haydi ama

içeri. Kahvem var." Misafirlğe alışık değildi ama birkaç fincan kahveyi idare edebilirdi.

Mutfak masasının etrafına oturdular ve Kare'nin aramasıyla ilgili hatırlayabildiği her şeyi ve park yerine geldiğinde gördüklerini anlatırken onu dinlediler.

Yüzbaşı, "Adam yalnız mıydı?" diye sordu. "Arabasını gördünüz mü?" "Evet, söyleyebileceğim kadarıyla yalnızdı ve yaya olarak gidiyordu."

"Onu tarif edebilir misiniz?"

"Yağmur yağıyordu ve otoparkın ışığından uzak duruyordu. Koyu renk eşofman giydiğini fark ettim - hayır, daha çok eşofman gibi. Üzerinde su damlaları vardı. Siyah ya da lacivert olabilirdi ve elini ön cebinde tutuyordu. Koşarken bana formda olmayan, koşmaya alışık olmayan birini hatırlattı."

"Sol mu sağ mı?" diye karşılık verdi. "Sol ya da sağ ne?"

"Hangi el cebindeydi?"

Bir dakika düşündü. "Doğru ya. Bu neden önemli?"

Kare'nin kaptan dediği kadın sormak zorunda kalmasına şaşırmış görünüyordu. "Bana anlattıklarınıza bakılırsa adamımız otuz yaşının üzerinde ve eğer çalışıyorsa fiziksel aktivite gerektirmeyen bir işte çalışıyor. Ayrıca sağ elini kullanıyor ve silahlı olma ihtimali de yüksek."

Johnny kendini hiçbir zaman insan sarrafı olarak görmemişti ama o bile kardeşinin gerçekten endişeli olduğunu anlayabiliyordu ve Millanie nedense suçlu görünüyordu. "Onu takip etmeliydim," diye fısıldadı Johnny kendi kendine.

"Hayır!" diye tersledi ikisi de.

Drew öne geçti. "Doğru olanı yaptın John. Kare'nin güvenliği birinci önceliğimizdi.

Millanie bunu fazla düşünüyor olabilir."

Drew dahil hiç kimse onun önerisine inanmadı ve Johnny kendini bir casus romanına adım atmış gibi hissetti.

Tam o sırada Kare üzerinde tişörtünden başka bir şey olmadan yatak odasından çıktı. Bacakları uzun ve bronz olmayabilirdi, ama güzelce şekillendirilmişlerdi, gözlerini onlardan ayıramadığını fark etti.

"Günaydın," dedi saçlarını yüzünden uzaklaştırırken. Bukleler bir gecede uzamış gibiydi. "Siz burada ne yapıyorsunuz?"

Johnny ona gülümsedi. Kız hiç de utanmış görünmüyordu. Kare'yi

tanıldığından, kardeşinin muhtemelen ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri
yoktu

Şimdi.

Sorumluluğu kaptan aldı. "Endişeliydik. Görünüşe göre birinin sizi takip ettiğini düşünmekte haklıymışsınız. Mesajı fark ettikten sonra dün gece dairenize gittik. Pencerelerinizden biri kırılmıştı. Ev sahibesi muhtemelen fırtınadan olduğunu söyledi ama ben o kadar emin değilim."

Drew tek bir hareketle sandalyeden kalkıp Kare'nin önünde durdu. "Birinin seni takip ettiğini biliyordun ve bana söylemedin." Johnny'ye öfke dolu bir bakış attı. "*Bu adama* söyledin ve bana söylemedin."

Şaşırtıcı bir şekilde Millanie Kare'nin tarafını tuttu ve Drew'in yazarken ulaşılması en kolay kişi olmadığına dikkat çekti.

Kare, kendisine hızla sorular yönelttiklerinde ağlayacak gibi görünüyordu. Kendi başının çaresine bakmak için yapması gerekeni yapmıştı ama ikisi de kendilerine öğüt verilmesi gerekiyormuş gibi davranıyorlardı.

Neredeyse bir haftadır kimseyle konuşmayan Johnny, kendini bir kelime kasırgasının içindeymiş gibi hissediyordu. Sonunda aklına gelen tek şeyi söyledi.

"Kahvaltı isteyen var mı? Aç karnına ayakta durmakta zorlanıyorum."

Oda sakinleşti ve herkes sorularını ve endişelerini bir kenara bıraktı. Kare mutfağı görev dağılımı yapacak kadar iyi biliyordu ve herkes onun emirlerine uydu. Yirmi dakika sonra omlet, kızarmış ekmek ve mikrodalgada pişmiş domuz pastırması eşliğinde yemeklerini yediler ve sakin bir sohbete daldılar.

Millanie, Kare'nin kasabayla ilgili bir araştırma yapmasına yardım ettiğini açıkladı ve Drew yazarken telefonunu şarj etmeyi unutacak kadar kendini kaybettiği için özür diledi. Johnny, iki kadın ve küçük araştırma projeleri arasında olduğundan daha fazlası olduğunu tahmin edecek kadar gizem okumuştı.

anlatıyordu. Yakın olacak kadar uzun süredir arkadaş olmadıklarından şüpheleniyordu, bu yüzden iş onları bir arada tutuyordu. Her iki durumda da umurunda değildi. Başkalarının işine burnunu sokmak ya da kendi işini tartışmak gibi bir alışkanlığı yoktu.

Johnny ve profesör bulaşıkları yıkarken, kadınlar yatak odasında gözden kayboldular. Bir süre sonra Kare koşarak dışarı çıktı ve içinde bilgisayarının da bulunduğu büyük çantasını aldı.

Drew endişeli görünüyordu. "Sence orada ne yapıyorlar?"

Johnny omuz silkti. "Dünyayı ele geçirmeyi planlıyorlar. Oh, bekle, onu zaten aldılar. Yani geriye sadece online alışveriş kalıyor."

Kare'nin kardeşi ona Johnny'nin artık tosttan daha aptal olduğunu düşünür gibi baktı ve sonra aniden güldü. "Çok komik, John."

"Teşekkürler, bir stand-up gösterisi üzerinde çalışıyorum."

Drew elini Johnny'nin omzuna koydu. "Kare'nin senden neden hoşlandığını ve başının belada olduğunu düşünse sana geleceğini anlayabiliyorum. Sana bir tavsiyem var. Kız kardeşimden uzak dur."

"Neden?" Johnny bilmek istediğinden emin değildi ama sormak için iyi bir soru gibi görünüyordu.

"Bilmiyorum. Sadece bir ağabeyin söylemesi gereken bir şey gibi geldi ve bunu söyleme ihtiyacı hissettiğim ilk erkek sensin."

"Ben ne yaptım ki?" Johnny gücenmiş gibi davranmaya çalıştı ama masumiyet hapisten yeni çıkmış bir adam için kolay değildi.

"Sen hiçbir şey yapmadın." Drew güldü. "Kız kardeşimdi. Senin gömleğini giyerek yatak odandan çıktı."

"Yağmura yakalandık. Ben uyudum-"

"Dur. Detayları duymak istemiyorum. Sana her baktığında yüzünde beliren o gülümseme bilmem gereken her şeyi anlatıyor."

Johnny anlamış gibi başını salladı. Arkadaş olmak düşündüğünden daha zordu, özellikle de bir ağabey ve bir kaptan söz konusu olduğunda. Konuyu değiştirmeye karar verdi. "Millanie ile aranız nasıl?"

Drew kadınların kaybolduğu kapalı yatak odasının kapısına baktı. "Pek iyi değil. Aramızın iyi olduğunu sanıyordum ama bir şeyler oldu ve o bu konuda konuşmuyor. Dün gece yemeğe gittik ve ama eve dönerken aramızdaki hava biraz daha soğusaydı donacaktım."

"Harika," dedi Johnny alçak sesle ve öfkeyle. "Senin gibi bir adam kadınları çözemiyorsa, benim hiç şansım yok."

Drew gülümsedi. "Kendini kandırma John. Dün gece yatağında bir kadın uyuyordu ve ben iyi geceler öpücüğü almadan eve döndüm."

"Bu hikayede daha fazlası var."

"Bunu duymak istemiyorum, unutma."

İkisi de güldü ve sonra Johnny, "Sanırım bira içmek için çok erken," dedi.

"Biralar bir fincan kahveden daha az dağınıklık yaratır." Johnny buzdolabını açtı. "Haklısınız Profesör."

Bölüm 34

WINTER'S INN

Bir şekilde herkes Beau Yates'in soygun sayesinde kasabaya döndüğünü biliyordu. Sık sık Harmony'nin gazeteye ihtiyacı olmadığını düşünürdü. Haberler havadan bulaşan bir virüs gibi yayılıyordu.

Hastaneden ayrılıp Winter's Inn'e yerleştiğinde kızlar Martha Q'nun bahçesinde kamp kurmuş, imza istiyorlardı. Verandaya her adım attığında çığlık atarak mahalledeki tüm sincapları korkutuyorlardı.

Beau evin içinde kafese kapatılmış bir aslan gibi dolaşıyordu. Kimseye bundan bahsetmedi ama hanın telefonu her çaldığında yerinden sıçradı. Hanın tüm kadınları ona okuması için kitaplar öneriyor ya da onu beslemeye çalışıyordu. Hatta Martha Q bir saat boyunca izlediği pembe diziden bahsetti, onunla birlikte izleyecek kadar ilgisini çekeceğini umuyordu. Millanie onunla poker oynayabileceğini söyledi ama Millanie onun kendisini yeneceğini biliyordu. Herkes onu pokerde yenerdi. Oynadığında, eğer oynarsa, bunu her zaman pota bir bağış olarak görürdü ve oynayacağı bir oyun olarak değil. kazanma şansı var.

Lark cuma ya da cumartesi aramadı. Beau sonunda onun için bahaneler uydurmaktan bıkmıştı. Fazladan işi olması, ailesinin ona ihtiyacı olması ya da şehirden ayrılması gerekmesi önemli değildi. O yetişkin bir kadındı. İsteseydi arayabilirdi.

"Neden" sorusu içini kemirdi ve Pazar gecesi müziğe yöneldi. Parmaklarından hüznü bir şarkı dökülüyordu. Çamurlu bir teleskopla geleceği görmek. Harita olmadan yolunu bulmaya çalışmak. Yalnız aşık olmaya çalışmak.

Martha Q, Pazartesi günü country müzik fanatiklerinin saldırılarını saray kapılarına dayanmış gibi karşıladı. Neyse ki öğlen saatlerinde başlayan ılık yağmur hayranları uzaklaştırdı.

Sağanak durur durmaz Beau yürümek istedi. İçerideki herkes ev onu ana yollarda kalması için uyardı. Bastonlu Millanie, koruma olarak onunla gitmeyi bile teklif etti. Bayan Biggs pek bir şey söylemedi ama gözlerindeki endişeyi gördü. Hepsi de soyguncunun kapının hemen ötesinde tavşan Beau'nun çıkmasını beklediğini düşünüyor gibiydi.

Kapıda bekleyen üçünün yanından geçerken, "İyi olacağım," dedi. "Sadece birkaç blok gideceğim." Başlığını sargılı başının üzerine çekti. "Kimse benim olduğumu anlamayacak bile."

"Tekrar yağmur yağmaya başlarsa arayacaksın. Gelip seni alacağım," diye emretti Martha Q.

"Söz veriyorum. İnan bana, Nashville sokaklarında gece yarısı yürüyebiliyorsam, Harmony sokaklarında da öğleden sonra yürüyebilirim." Yanlışlıkla bar kavgalarının ortasına düştüğü için aldığı birkaç yara izini göstermeyi düşündü ama Martha Q ona kendi yaralarını göstermek isteyebilirdi ve Beau

Martha Q'nun muhtemelen barlarda geçirdiği gecelerin sayısına eşit olması için bir on yıl daha yaşaması gerekiyordu.

Bayan Biggs utangaç bir tavırla, Nashville'de soyulmadığını ve kafasına bir darbe daha almasının ona iyi gelmeyebileceğini söyledi.

"Ana caddelerde kalacağım. Dikkatli olacağım," dedi üçüncü kez. "Bana hiçbir şey olmayacak."

Beau, kadınlardan biri onu kalması için suçlayacak bir yol bulmadan önce ön kapıdan sıvıştı.

Bir süre eski tuğla sokaklarda, yapraklardan damlayan yağmurun ve ağaçlardaki rüzgârın sesini dinleyerek yürüdü. Her zaman olduğu gibi müzik ona geldi ve diğer her şey arka plana kaydı. O sihirli

Yazları büyükbabasıyla birlikte küçük teneke çatılı kulübeden yayılan müziği dinleyen Beau, doğanın kafasındaki her melodiye uyum sağladığını hissedirdi. Şarkıların sözleri onun hayatından, duygularından ve hayallerinden geliyordu.

Yürüdükçe, içinde yiyecekle ilgisi olmayan bir açlık büyümeye başladı.

Lark her zaman aklıdaydı. Onu görmeye ihtiyacı vardı. Dört gece üst üste onu ekmişti. Hastanede çok yakındılar. Eğer bir şey hissetseydi

Hastanedeki o gecelerde hissettiklerinin onda biri, ona geri dönmek için savaşıyordu.

Belki geleceğine dair söz vermemiştir ama o bunun anlaşıldığını düşünmüştü. Aralarında bir şey başlattıklarını düşünmüştü. Birbirlerinin zihinlerini okuyorlardı. Aynı şeyi istiyorlardı. Birbirleriyle birlikte olmak. En iyi arkadaş olmak. Bir gün sevgili olmak.

Ya da en azından ikisinin de istediği şeyin bu olduğunu düşünüyordu.

Hastanede geçirdikleri saatler hatırlayabildiği en gerçek zamanlardı. Ağrı kesici ilaçlara rağmen, kadının söylediği her şeyi ve parmaklarının onunkilere nasıl dolandığını ezberlemişti. Her gece uykuya dalarken onu öpmüştü, böylece dudaklarında onun tadıyla uykuya dalmıştı. Konuştuklarında elini onun bacağına koymuştu, sanki onun bir parçası zaten kendisiymiş gibi, tıpkı bir parçasının, belki de vahşi parçasının ona ait olduğu ve her zaman ait olacağı gibi.

Harmony'den ayrıldığından beri hiçbir kızın onu geri çevirmediğini fark etti. Aslına bakılırsa, hiçbirinin peşinden koşmamış, laf atmamış ya da müsait olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Vakti olduğunda konuşmak, canı sıkıldığında flört etmek ya da dikkatini dağıtmak istediğinde gölgeye çekilmek için hep orada olmuşlardı. Her zaman sadece fizikseldi, daha fazlası değil. Kalıcı bir şey değildi. Anlamı olan hiçbir şey.

Lark'la bunu istemiyordu. Seksten daha fazlasını istiyordu. O asla bir kadınla sevişti. O kelimeleri hiç söylememişti. Bunu onunla yapmak istiyordu. Sevişirken onun için ne kadar önemli olduğunu fısıldama düşüncesi onu gülümsetti.

Beau bankaya doğru döndü. Uzun zaman önce, bir gece yarısı yolunda, tutkudan uzaklaşmışlardı. İkisinin de raydan çıkarmak istemedikleri hayalleri vardı. Ama artık birer yetişkindiler. Karşılarına ne çıkarsa çıksın üstesinden gelebilirlerdi.

On dakika sonra, kapanmadan hemen önce bankaya girdi. Kapıdaki görevli Beau'ya sadece birkaç dakikası olduğunu hatırlattı ama Beau yürümeye devam etti. Lobi işleriyle ilgilenen insanlarla doluydu. Umurunda değildi. Sırada beklemeyi planlamıyordu.

Başkanı görmek istediğinde ona kaşlarını çatan uzun boylu kredi memuru şimdi masasında tek başına oturmuş, yorgun ve endişeli görünüyordu. Beau, Lark'ın hastanedeki son gecelerinde sözünü ettiği banka sınavının Bay Pek Dostane Olmayan'la bir ilgisi olup olmadığını merak etti.

Trouble'ın kapısı açıktı. Hiç duraksamadan içeri girdi ve onu masasında çalışırken gördü. Orada çok yalnız görünüyordu. Çok mutsuz.

Adam kapıyı kapatıp kilidi fırlattığında, kadın başını kaldırıp baktı.

Hızlı bir gülümsemeyle "Bir dakikaya geliyorum," dedi ve bilgisayar ekranına geri döndü. "Kapanıştan önce bunları göndermem gerekiyor."

Beau yavaşça odanın içinde ilerledi ve her zaman bir kız olarak düşündüğü kadının güzelliğinin zihnine yerleşmesine izin verdi.

Sonunda ayağa kalktı ve bilgisayarını kapattı. "Uğradığına sevindim. Umuyordum ki-"

Ona uzandı ve kendine doğru çekti. "Buraya uğramadım, Lark. Bunu yapmak için geldim."

Eli saçındaki kravatı çekerken ağzı onunkinin üzerine kapandı. Onu itiraf etmek istediğinden daha fazla özlemişti ve konuşarak daha fazla zaman kaybetmeyi planlamıyordu.

Sanki buranın birlikte olmaları için uygun bir yer olmadığını ona hatırlatmak istercesine bir an için kendini itti.

Bu sefer yavaşlamaya hiç niyeti yoktu. Tekrar ilerledi.

Ona daha sıkı sarıldı ve öpüşmeyi derinleştirdi. Onu tamamen öpmek için yıllarca beklemiş gibi hissediyordu ve kızın tadı da hatırladığı kadar güzeldi.

Sonunda öpücüğü kestiğinde, kadın nefessiz kalmıştı. "Daha fazla bekleyemedim." Eli bluzunun ipeği üzerinde ilerleyerek göğsünü kavradı. Bela bir fanteziydi ama Lark onun kollarında gerçekte ve onu daha önce hiçbir kadını istemediği kadar çok istiyordu. "Arkadaştan daha fazlası olmamızın zamanı geldi, tatlım."

"Bana *tatlım* deme." Ona baktı, kısmen kızgın ve kısmen ihtiyaç içindeydi. Adamın gevşek tutuşundan kurtulabilirdi ama yapmadı. Bu hamle onu hazırlıksız yakalamış olabilirdi ama toparlanacaktı.

Dudaklarıyla onun alnına dokundu. "Sen nasıl istersen."

Adam yüzünü öpmek için acele ettiğinde nefesi hızlandı, sonra elini göğüslerinin arasına götürdü. Kız itiraz edemedi,

Ağzı onunkinin üzerine kapandı ve öpüşme vahşileşti. Elini saçlarına doladı ve sıkı sıkı tuttu, ağzının derinliklerine inebilmek için onu çevirdi.

Bu, hayatı boyunca içine düşmek için beklediği duygu okyanusuydu.

Bir kolunu kızın beline dolayarak onu kaldırdı ve pencereden geçen hiç kimsenin onları göremeyeceği şekilde ofisinin köşesine taşıdı. İterek Vücudunu tamamen ona yasladı, onu sertçe öperken hareketsiz tuttu ve ona olan tüm ihtiyacının ortaya çıkmasına izin verdi. Kız itiraz etmedi ya da karşı koymadı ama onu öpmeyi de bıraktı.

Beau iki yanındaki duvarı destekleyerek onu izleyebilmek için bir santim uzaklaştı. Kızın yanakları kızarmıştı. Hızlı hızlı nefes alıyordu. Daha önce böyle bir muameleye maruz kalmamış bir kadın olduğunu sormadan biliyordu. Eğer bir sevgilisi olduysa bile nazik ve kibar olmuşlardı. Bir barda tavlancak ya da set arasında karanlık bir koridorda seks yapacak türden biri değildi. Yine de bankadaki ofisinde ona tam da düşündüğü gibi davranmıştı.

Tutkuyu biliyor olabilirdi ama sevmek hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kadının gözlerinde ilk kez öfke ve belki de korku gördü.

Farklı dünyalardandılar ve o çok sert davranmıştı. Ellerini onun beline götürdü ve nazikçe tuttu. Sonra onu usulca öptü. "Özür dilerim Lark, seni korkutmak istememiştim. Sadece bir anlığına sana sarılmam gerekiyor."

Sonunda nefesini tuttu. "Hiç kimse-"

"Özür dilerim," diye fısıldadı, kadınlarla olan deneyiminin o kadar sınırlı olduğunu fark etmişti ki ona nasıl davranacağını bilmiyordu.

"Uzaklaş," diye fısıldadı. "Beni sıkıştırıyorsun, Beau."

Geri adım attı, elleri havada. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, Lark. Yaşadığım aşkların çoğu son görüşmede bitti." Ona baktı ve onun hak ettiğinden çok daha fazlası olduğunu fark etti. Ona sert bir tokat atsa ve gardiyana onu ofisinden çıkarması için bağırsa onu suçlamayacaktı.

"Arkadaş olmak istiyorum. Sevgili olmak istiyorum." Yalan söyleyemezdi. "Bunu seninle doğru şekilde yapmak istiyorum. İstedığın kadar yavaş ilerleyebiliriz." "Az önce olanlar bir daha asla olmayacak" derken yalan söylediğinden korkarak gözlerini kapattı.

Bu sözleri söylerken bile onu istiyordu. Hayalini kurduğu ilk kız oydu. Geride bıraktığı. Sırf oyun oynamaya geldiği için seks yapmakla ilgilenmiyor gibi görünen kız.

Bluzunu düzeltti, saçlarını topuz yaptı ve onunla yüzleştirdi. "Banka kapanıyor, Beau. Gitmek zorundasın."

Sözleri bir yabancıya söylenmiş olabilirdi, ama onun gözlerindeki acıyı gördü. Acı ve korku. Az önce onun ofisine girdiğine ve neredeyse ona saldırdığına inanamıyordu. "Konuşabilir miyiz, Lark?"

"Şimdi değil. Daha sonra. Babam içeri girseydi eminim kalp krizi geçirirdi. Bence gitmelisin."

Adam ona doğru bir adım attı ve kadın elini kaldırdı. "Hayır. Şu anda konuşamam. Düşünmem gerek. Seni arayacağım."

"Yapamaz mısın yoksa yapmaz mısın?" Sözlerine öfke karışmıştı. Çok hızlı gitmişti. Banka doğru yer değildi, bunu anlıyordu. "Üzgün olduğumu söyledim."

Yanından geçip kapının kilidini açtığında ona uzanma isteğiyle savaştı. Tek yapmak istediği onu görmektir ve her şeyi berbat etmiş olabilirdi.

"Kızgın değilim. Sonra ararım." Gözlerinden yalan söylediği anlaşılıyordu.

"Pekâlâ. Sen hazır olana kadar sana bir daha dokunmayacağım. Bu şekilde değil. Hiçbir şekilde, eğer istediğin buysa."

Kapıyı açtı. "Arayacağım. Sanırım düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var, Beau."

Kollarını kavuşturdu. "Lark. Senin yönteminle oynayacağız. Konuşmaya hazır olduğunda ara." Masasından bir kalem aldı ve takviminin üzerine numarasını yazdı.

"Arkadaş olarak anlaştığımızı sanıyordum?" Yarım oda uzakta kaldı.

"Hiçbir şeye karar vermedik." Her nasılsa bu konuşmayı kaçırmıştı. Belki hastanede onu öpmeye çalışmamıştı ama kafası iyiydi. Onun sadece arkadaş olmak istediğini nasıl düşünebilirdi ki? "Bu akşam ya da yarın akşam yemeğe ne dersin? Konuşuruz. Yeri ve zamanı söyle, orada olacağım."

"Pekâlâ." Kadın onu inceledi.

Belki de sonunda onun kendisine saldırmadığını anlayacak kadar sakinleşmişti. Nereye isim verirse versin, hayranlarıyla karşılaşmak anlamına gelse bile giderdi. En azından onu seviyorlardı, ki bu da şu anda Lark için söyleyebileceğinden çok daha fazlaydı.

"Bu akşam ailemin evinde yemeğim var," dedi basitçe. "Orayı ben seçtim. Seni saat altı buçukta alırım ve Clifton Creek'e gideriz."

Ailesiyle tanışmak istemedi. Kulağa işkence gibi geliyordu. Ne hakkında konuşabilirlerdi ki, kızlarıyla yatmayı ne kadar çok istediğini mi?

Sonunda, eğer kadın ondan ateşin içinden geçmesini istiyorsa, bunu denemeye karar verdi. Pürüzlerini kazımak için bir saat neredeyse imkânsız görünüyordu.

"Bekliyor olacağım," dedi arkasına bakmadan ofisten çıkarken.

Bölüm 35

PAZARTESİ ÖĞLEDEN SONRA

Millanie, Winter's Inn'in arka tarafında oturmaya ve Eylül ayının sıcaklığını yakalamaya karar verdi. Sonbahar yapraklara fısıldamaya başlamıştı bile ve bir kez olsun

yorgun ruhunu sakinleştirmek için. Sabahki ziyareti sırasında doktorun verdiği haberler pek umut verici değildi ya da fazla umutlu değildi. *Zaman alacak* sözleri Millanie'ye küfür gibi gelmeye başlamıştı. Tamamen iyileşememe ihtimali yavaş yavaş zihnine sızmaya başlamıştı.

Kalın yastıklı korsesini çözdü ve yaralı bacağının biraz güneş alabilmesi için bol pantolonunun paçasını yukarı çekti. "İyileşecek," diye fısıldadı. "İyileşecek."

Hâlâ hafifçe bükülmüş, ayak bileğinden şişmiş, hırpalanmış ve morarmış olan sağ bacağının görüntüsünden nefret ediyordu. Bir bakıma vücudunun bir parçası gibi görünmüyordu.

Acı gerçektir, geceleri onu uyandırıyor, birkaç adımdan fazla hareket etmeyi yorucu hale getiriyordu ama bu sakat uzuv o değildi. Öyle olmasına izin veremezdi. Eğer izin verirse, bu onu tanımlayacaktı.

Beau Yates ona doğru yürürken, "İyi akşamlar Kaptan," dedi. "Güzel bir gün."

Onunla bir hafta geçirdikten sonra Millanie hem bir arkadaş hem de bir hayran olmuştu. O çaldığında handaki herkesin durup dinlediğini biliyordu. Sonunda hayatına devam ettiğinde, eski yerdeki hayaletlerin bile onun gidişinin yasını tutacağını tahmin ediyordu. "İyi akşamlar, Beau. Güzel görünüyorsun." Yara izlerini görmemesi için Bayan Biggs'in her zaman sandalyenin üzerine bıraktığı çarşafı sağ bacağının üzerine örttü.

Dik durdu ve gururla arkasını döndü. "Yeni botlar, yeni bir şapka ve bu ceketi aldım."

Kot pantolonunun ve ceketinin batı tarzı kesimini inceledi. "Ne? Paçalarında yapay elmas yok. Bu gece bir yerde mi oynuyorsun?"

"Hayır. Yemeğe gitmek için giyindim. Bir randevum var ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum."

"Çok özel biri olmalı."

Yeni çizmeleriyle nemli çimenlerin üzerinde sallanıyor, onları çamurladığını fark etmiyordu. "Öyle ama bana kızgın da olabilir. Yemin ederim, anlayamıyorum. Belki de incinmiştir. Kızgınlığa dayanabilirim ama incinmeye değil."

"Onu son gördüğünde ne dedi?"

"Bana bir 'biz' olduğunu düşünmesi gerektiğini söyledi, sonra beni arayacağını söyledi, sonra bana onu boğuyormuşum gibi baktı." Şapkasını çıkardı ve parmaklarını uzun saçlarının arasına daldırdı. "Bana kızgın ama beni ailesiyle akşam yemeğine davet etti. Kulağa kötü bir fikir gibi geliyor ama yine de gideceğim."

Millanie hiçbir zaman başkalarının sorunlarını çözmeye meraklı olmamıştı. "Belki de onu incittiniz ve ailesiyle buluşarak ona en büyük işkenceyi yapmayı planlıyor."

Teşhisine inanmış gibi görünüyordu. "Ben de bundan korkuyorum. Tavsiyen var mı?"

Millanie yakışıklı şarkıcı için neredeyse üzülüyordu. "Gitarını al, Beau. Darbeleri engelleyecektir. Kafana bir darbe daha almamaya çalış."

Her ikisi de dere yatağının yakınındaki yaprak hışırtılarına doğru dönerken, "Teşekkürler," diye cevap verdi.

Millanie içgüdüsel olarak bastonuna uzandı.

Bir an sonra siyah bir saç kütlesi görüldü ve rahatladı. Kare, renkli eşarplar etrafında uçuşurken yaprakların arasından kendine yol açtı.

"Merhaba," dedi sakince eteğindeki fırçaları toplarken.

Hem Millanie hem de Beau, tavsiye için çok geç olduğunu fark etmeden önce cümlelerine "Yapmamalısın" diye başladılar. Falcı çoktan dere yatağı boyunca.

Kare omuz silkti. "Biliyorum, dereyi geçmemeliydim ama hem çok daha hızlı hem de gün ışığı var. Eve gitmeden önce uğrayıp seni görmek istedim" - Millanie'yi işaret etti. John evimde pencereyi tamir ediyor ve her şeye fazladan kilit takıyor. O zaman ölçmek için geldi, mobilyaya ihtiyacım olduğunu söyledi, o da bir mobilya almak için eve gitti.

Bana birkaç sandalye ödünç vermeyi planlıyor. Mobilyaların onun evinde nasıl serbestçe dolaştığından bahsetti."

"John kim?" Beau sordu. "Soygundan beri seni birkaç kez gördüm. Başka bir kardeşin ya da belki bir erkek arkadaşın var mı? O güzel gözlerinle buradaki erkeklerin sana aşık olduğunu tahmin ediyorum Kare."

"Benimle alay etmeyi bırak, Beau. Hayatını kurtarmış olmam benim hayatıma burnunu sokabileceğin anlamına gelmez." Kare kıkırdadı. "Ayrıca, o sadece bir arkadaş."

Beau ona bir sandalye uzattı ve kendi sandalyesini çekti. Sanki çok önemli bir şey soruyormuş gibi eğildi. "Siz kadınlardan biri bana *bir arkadaşını* açıklayabilir mi? Bu dili bildiğimi sanıyordum ama belli ki bilmiyormuşum. Bir kız *arkadaş olduğumuzu* söylediğinde, bu onu öpebileceğim anlamına mı geliyor? Yani onu gerçekten dudaklarından öpebilir miyim?"

"Elbette," diye yanıtladı Kare, sanki kendini uzman olarak görüyormuş gibi.

Millanie konuşmayı ilginç ama anlamsız bularak sadece izledi. "Ben de öyle düşünmüştüm." Beau sandalyesine geri yaslandı.

Kare ekledi, "Ama tutku yok. Dudaktan bir öpücük iyi ama açık ağız yok. Ateş yok."

"Tutku yoksa neden uğraşalım ki?" Beau şikayet etti. "Eğer kadınlar bir erkeğin ateş olmadan öpüşmek istediğini düşünüyorsa belki de sandığım kadar aptal değilimdir. Eğer bir erkek bir kızdan hoşlanıyorsa, yani gerçekten hoşlanıyorsa, işin içinde tutku olmasını isteyecektir. Aslında, kızı pek umursamasa bile, muhtemelen yine de ateşin dahil olması için oy verecektir."

"Gerçekten mi? Ona deliler gibi aşık olmasa bile mi?" Kare'nin iri gözleri daha da büyümüş gibiydi. "Kitaplarda böyle değil."

"Sen bir çiftlikte büyüdün Kare, romantizmin her zaman işin içinde olmadığını biliyorsundur." Beau'nun sesi sanki kişisel deneyimlerinden biliyormuş gibi geliyordu.

"Belki de bu konuşmayı on beşinizde yapmalıydınız." Millanie sessizliği bozarken bu ikilinin yirmili yaşlarına kadar nasıl gelebildiklerini merak ediyordu.

"Şarkıcı olmaya çalışmakla çok meşguldüm," diye itiraf etti Beau, sanki tüm bunlar kendi suçuymuş gibi. "Artık oyun oynamayı denemek için bile çok aptalım."

"Konuşacak kimsem olmadan bir çiftlikte mahsur kaldım." Kare çantasını kaldırdı. "Git buradan Beau, Millanie'yi ziyaret etmek istiyorum."

"Bana uyar," dedi. "Burada körler sağırklar birbirini ağırklar gibi bir his var içimde." Millanie'ye baktı ve parmağıyla işaret etti. "Muhtemelen

ama söylemiyorsunuz."

Küçük mavi bir BMW yanaştı. Beau veda etmeye zahmet etmedi. Sadece gitarını aldı ve kadınlar gülerken oradan uzaklaştı.

BMW geri çekilirken Millanie, "Hadi işe koyulalım," dedi. "Muhtemel bir şüpheli var."

"Ben de öyle, burada huzur içinde çalışabiliriz." Kare başını kaldırdı. "Daha sonra yağmur bekleniyor ama o zamana kadar işimiz biter. Listede kalanların en başından başlamaya ne dersiniz? Ülke dışına daha fazla para kaçırıldığına dair bilgi aldım. Amerika'dan nefret eden insanlar bizi öldürmek için silah satın almak üzere kendi para birimimizi kullanıyorlar. Bu beni kızdırıyor."

"Ben de," diye cevap verdi Millanie, yakınlaşmaları hoşuna gitmişti. "Otoparkta gördüğün adam hakkında bildiklerimizi bir araya getirelim ve kimin eşleştiğine bakalım. Düşük bir ihtimal ama yardımcı olabilir."

Bir saat sonra Millanie kafasını kaldırdığında Drew'un ona doğru yürüdüğünü gördü. O olduğunu biliyordu ama görüntü odaktan çıkmış gibiydi.

Kare ayağa fırladı ve elindeki kâğıtları olabildiğince hızlı bir şekilde katladı. "Drew," diye bağırdı. "Harika görünüyorsun. Kardeşim nerede?"

Yanağından öptü. "Bir erkek saçını kestiremez mi?"

"Elbette, yeni kıyafetler ve botlar. Seni hiç çizme giyerken görmemiştim."

Millanie öylece bakakaldı. Saçlarını kestirmeye ihtiyacı olan ve kıyafetleri on yıldır modası geçmiş olan o havasız profesör gitmişti. Ondan hoşlandığından emin değildi.

Bu adam. O gece havaalanında bu adamın kendisini almasına izin vermezdi. Adam çok gösterişli, çok yakışıklı ve kendinden çok emin görünüyordu.

Bir bukalemun, diye düşündü. Tıpkı kalabalıkta görünmez olmak isteyen bir adam gibi.

"Beş yıldır Teksas'ta olduğuma göre artık bot almamın zamanı geldi diye düşündüm. Belki yerleşirim." Millanie'ye baktı. "Eğer bir kadını tekrar benimle konuşmaya ikna edebilirsem."

Kare önce Millanie'ye, sonra da kardeşine döndü. İkisi de bir şey söylemeyince çantasını toplamaya başladı. "Gitmem gerekiyor. Penceremi tamir ederse John'u besleyeceğime söz verdim."

Yolun yarısına geldiğinde Drew, "Beni sonra ara Kare," diye ısrar etti.

"Elbette," diye yanıtladı Kare, "ama muhtemelen meşgul olacaksın."

"Umarım öyledir," dedi, kız kardeşinin duyamayacağı kadar alçak sesle. Millanie'ye bakarak, "Burada hâlâ hoş karşılanıyor muyum?" diye ekledi.

"Tabii ki." Cuma gecesi Matheson çiftliğinden eve dönüşlerini hatırladı. İkisi de McAllens'ın toplantısına katılmışlardı. Resimlere bakmışlardı ve adam sanki gerçekten ilgileniyormuş gibi bir düzine soru sormuştu. Ayrılmak için arabaya bindiklerinde birkaç şey söylemişti ve sonra onunla konuşamıyordu. Ona yalan söylemişti ve bu tek yalan ona söylediği ve söyleyeceği her şeyi gölgelemişti.

"Sanırım alçınız ve yeni korseniz çıkmıştır." İnce çarşafın altından bacağının dış hatlarına baktı.

Millanie kapağın kaymış olabileceğinden korkarak aşağı baktı ama kapak hâlâ yerindeydi. "Doktor, destek olmadan üzerine ağırlık koymamı istemiyor, bu yüzden içeri girmek için ayağımı desteğe bağlamam gerekecek."

Hareket etmedi. O izlerken giymeye hiç niyeti yoktu. Hava kararmak üzereydi; belki o zaman içeri girerdi.

"Yemeğe çıkmak isteyebileceğini düşündüm." Daha da yaklaştı.

"Hayır, teşekkür ederim. Burada yapmam gereken bazı işler var."

"Çiftlikle ilgiliyse yardımcı olabilirim. Atalarınızın kasabada inşa ettiği evlerin resimlerinin olduğu birkaç kitap getirdim. Aynı eski ev gibi değiller ama benzerlikler görebiliyorum. Görmek ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler. Bu gece olmaz." Kendi kendine onun aradığı terörist olmadığını söyledi. O olamazdı. Kare'yi takip eden kötü adam aradıkları kişi olsaydı, bu Drew olamazdı. Kendi kardeşini yağmurda bile tanırdı. Ayrıca, Drew onunla birlikte Matheson'larda yemek yiyordu. Aynı anda iki yerde birden olamazdı.

Sadece o yalan söylemişti.

Onun sandalyesinin yanında diz çöktü. "Bize ne oldu, Millie? Aramızda bir şey var sanmıştım. Geçen gece aramızda olanları sen de benim kadar istedin. Sonra Cuma günü değiştin. Hasta mısın yoksa acı mı çekiyorsun?"

Millanie, Drew'un kadınlar konusunda Beau'nun bir saat önce kafasının karıştığı kadar karışık göründüğünü düşünerek neredeyse gülümsüyordu. Sadece Drew on yaş daha büyüktü ve çok daha akıllı olduğunu düşünüyordu. Ona gerçeği söyleyemezdi. Ya Beau'nun yarısı kadar arıyordu? Tüm profile uymuyordu ama yakındı ve zekiydi. Belki de kız kardeşini kandıracak kadar zekiydi.

Gözlerini kapatan Millanie sessizce Kare'nin bu planın içinde olup olamayacağını merak etti. Hayır. İmkânsız. Geçmiş kontrol edilmişti.

Ancak, Millanie sorduktan sonra bile Drew'un profilini hiç çıkarmamıştı. Millanie bunu sorduğunda Kare'nin cevabı pek anlamlı gelmemişti.

Sönmekte olan ışığın altında ona baktı. Eğer haklıysa ve o da bu işin içindeyse, iyi kalpli olduğunu düşündüğü bu adam yüzlerce ölümden, belki de daha fazlasından sorumlu olabilirdi. Eğer yanılıyorsa, masum bir adamı incitmiş ve belki de birine gerçekten aşık olma şansını öldürmüştü olacaktır.

"Bana cevap ver, Millie. Bunu bana borçlusun." Sözleri ani bir rüzgârda dönüyor gibiydi.

"Yapamam," dedi dürüstçe. Hayatının geri kalanının böyle geçebileceğini bilmek Millanie'yi en az Drew'un kötü bir adam olabileceği ihtimali kadar korkutuyordu. Kendini, tanıştığı herkesi ikinci kez tahmin ederken, asla tam olarak güvenmezken, asla duygularıyla hareket etmezken görebiliyordu.

Hanın arka tarafındaki paravan kapı açıldı ve Martha Q bağırdı, "Siz ikiniz içeri girseniz iyi olur! Fırtına içeri giriyor."

Ne o ne de Drew kımıldadı. Öfke ve incinmişlik uzaklarda çakan bir şimşek gibi aralarında parlıyordu. Onun bir cevap istediğini biliyordu. Eğer masumsa, bir cevabı hak ediyordu ama bir yalan söylemişti. Bir yalan buzdağının görünen kısmı olabilirdi. Güvenini kırmak için tek bir yalan yeterliydi.

"Kendine gelmeli ve eve doğru koşmalısın!" Martha Q tekrar bağırdı.

Millanie'nin korsesini takması gerekiyordu. Onsuz bırakın koşmayı, yürüyemezdi bile ve o bakarken çarşafı kaldıramazdı. Kimse onun bacağına bakmak zorunda kalmamalıydı. Eğer Drew onu gerçekten çekici buluyorsa, yara izlerini ve şişliği gördüğünde etkilenmezdi. Onun kendisini görmesine izin vermektense ıslanmayı tercih ederdi.

"İçeri gir," diye emretti. "Bir dakika içinde orada olacağım."

Bir şimşek çaktı ve akşam gökyüzünü bir anlığına beyaz ışığa bürüdü.

"Hadi gel." Gök gürültüsü alacakaranlıkta yuvarlanırken Drew onun eline uzandı, tıpkı bir zamanlar binlerce bufalonun bu topraklardan geçip gitmiş olması gerektiği gibi.

"Yapamam!" diye bağırdı, sandalyesinin yanındaki desteğe ve tekrar ona bakarken. "Bensiz devam et. Ben başaracağım." Eğer yağmur vurursa, çimenler

ıslak olacaktı. Dışarı çıkmayı zar zor başarmıştı. Desteği takmadan nasıl geri dönebilirdi?

Bir sonraki şimşek çakışında onun yüzünü gördü ve anladığını biliyordu. Yüzüne doğru eğildi. "Kolunu boynuma dola ve sıkı tutun." Bu bir emirdi, rica değil, çünkü büyük damlacıklar küçük bombalar gibi çarpmaya başladı.

Bir eliyle desteğini tuttu ve koluyla onun boynunu çevreledi. Adam doğruldu ve ayağa kalkarken onu sandalyeden kaldırdı. Sonra hareket etti, koşmuyordu ama verandaya doğru hızlı ve uzun adımlar atıyordu.

Martha Q, yağmur evi dövmeye başladığında dışarı çıktı. Bir eliyle kapıyı tutarken diğer eliyle saçlarının üzerinde küçük bir şemsiye oluşturdu.

Drew içeri girer girmez durmadı, koridordan aşağıya, Millanie'nin odasına koştu. Martha Q birkaç adım arkasından geldi ve saçları ıslandığı için kızgın bir şekilde küfretti.

Millanie, bacağını bir yere çarpmasından korkarak sıkıca tuttu. ıslandığı ve üşüdüğü için mi paniğe kapıldığını yoksa kendine bakamadığı için mi hayal kırıklığına uğradığını bilmiyordu. O anda hayatından, bacağından, sakat vücudundan ve Drew'dan nefret ediyordu. Başını Drew'a doğru gömdü.

ve her zaman sahip olduğu cesareti bulmaya çalıştı. Yıllardır birlikte yaşadığı düzen ellerinden kayıp gidiyordu.

Yavaşça onu yatağa indirdi ve ıslak çarşafı titreyen vücudundan çekti. Bir yorgan kaptı ve çenesine kadar örttü, sonra kahveye ihtiyacı olduğunu bağırdı.

Bayan Biggs elinde bir fincanla onları koridorda takip etmiş olmalı.

Drew ceketini bir sandalyeye fırlattı ve Millanie'nin omzunun yanında tek dizinin üzerine çöktü.

O kadar çok titriyordu ki konuşamıyordu. Soğuktan ya da yağmurdan değildi.

Millanie hayatında ilk kez gerçekten korktuğunu hissetti.

Omuzlarını çembere aldı ve yutkunabilmesi için onu yeterince yukarı kaldırdı. "İyi misin Millanie? Doktor çağırmamız gerekiyor mu?"

Sıcak bir yudum içtikten sonra, "Hayır, sadece üşüyorum," diye cevap verdi.

Birkaç dakika daha ona sarıldı ve sonra Bayan Biggs elinde bir yığın havluyla göründü. "Bir şeyi yok," dedi yaşlı aşçıya. "Onunla ben ilgilenirim."

Bayan Biggs başıyla onayladı. "Martha Q'yu kontrol ettikten sonra biraz çorba ısıtacağım. Saçlarının ıslanmasından bir kediden daha çok nefret eder." Aşçı çıkarken kapıyı kapattı.

Millanie onun gitmesini umarak, "Ben iyiyim," dedi. Drew yeni giysileri sırlıslık ve saçları ıslak bir halde orada dururken pek de şık görünmüyordu.

"Elbette öylesin," diye tersledi, belli ki ona inanmıyordu.

Hiç sormadan battaniyeyi çekip aldı ve kızın saçlarını, yüzünü, omuzlarını okşamaya başladı. "Önce seni olabildiğince kurulayacağım, sonra da titremen durana kadar battaniyeleri üzerine yığacağım."

Millanie gözlerini kapadı ve gecenin daha kötü olamayacağını düşündü. Bir suçlu olabileceğini düşündüğü adam az önce onu kurtarmıştı. Atkısını takıp yavaşça eve doğru yürümesi beş dakika sürerdi. Islanmak umurunda değildi ama bu şekilde de başarabileceğinden emin değildi. nemli çimenlere ve eski ahşap basamaklara tırmandı. Destekle bile düşseydi, ciddi bir hasar verebilirdi. Bir kırılma daha, bir İyileşmeye başlayan bir bacağının daha fazla yaralanması onu ömür boyu sakat bırakabilir.

Havlunun bacağından aşağı kaydığını hissetti. Sağ bacağından. "Hayır," diye bağırdı.

"Canını yakıyor muyum?" diye sordu, sesinde yoğun bir endişe vardı.

"Hayır. Bacağıma bakma." Millanie gözlerini öyle sıkı kapattı ki köşelerinden yaşlar damladı.

"Kötü görünüyor, Millie, gerçekten kötü." Sesi yumuşadı. "Cehennemden geçmiş olmalısın." Sıcak parmakları havlunun yerine geçerek dizindeki yara izini hafifçe okşadı. "İyileşmesi gerekiyor, canını yakıyorsam söyle. Daha fazla acı çekmene neden olabilecek bir şey yapmak istemiyorum."

Bol pantolonunu çekiştirerek indirdi ve battaniyeyi beline götürmeden önce önce sağ, sonra sol bacağını kuruladı. Sonra aynı naziklikle üstünü çıkardı ve tenini okşadı. Giydiği ince sutyen hiçbir şeyi saklamıyordu. ama yorum yapmadı.

Adam sonunda battaniyeyi çenesine kadar çektikten sonra bile tir tir titriyordu.

Adamın işini bitirip gitmesini bekledi ama gitmedi. Nihayet sakinleşmeye başladığında, adamın sağ bacağındaki örtüyü kaldırdığını hissetti. Şişmiş ayak bileğini kaldırdı ve hastanenin verdiği çoraplardan birini nazikçe ayak parmaklarının üzerinden dizine kadar kaydırды. Sonra ateli eline aldı ve nasıl oturduğunu anlayana kadar birkaç yöne çevirdi.

bacağına bağlamaya başladı. Her dokunuş sıcak ve nazikti ve pratikti, diye düşündü. Bunu daha önce de yapmıştı.

İşini bitirdiğinde onu ikinci bir battaniyeyle örttü ve birkaç adım uzaklaşarak cumbanın içine sıkışmış bankın yanına gitti.

Millanie, konuşamayacak kadar utanmış bir halde, adamın botlarını ustalıkla çıkarışını ve ardından sıırıslıklam gömleğini çıkarışını izledi. Gömleği yatak direğine asmak için arkasını döndüğünde gördüğü şey karşısında şok oldu. Omzunda derin bir yara izi, yan tarafında da başka bir yara izi vardı. Bu yara izleri

İnsanların ameliyattan aldığı yara izleri. Onlar yaraydı, savaş izleri.

Arkasını döndü, saçları artık dağınıktı. Onu o kadar gösterişli gösteren stil tamamen gitmişti. Yara izleri dışında vücudu inceydi ama bir koşucunun vücudu gibi iyi şekillenmişti. Yan tarafındaki yara izi önden zorlukla görünüyordu ama omzundaki yara izi açıktı. Bir kurşun yarası, diye düşündü.

"Seninle birlikte yorganın altına giriyorum, Millie." Sesi nihayet sakindi. "Seni ısıtmam dışında hiçbir şey olmayacak, bu yüzden şikayet ederek zaman kaybetme. Sıcacık ve mantıklı olduğunda beni görmezden gelmeye devam edebilirsin."

Başka bir şey söylemeden yanına kaydı ve onu kendine doğru çekti. Teninin sıcaklığı onunkine karşı çok iyi hissettiriyordu.

Işıklar birkaç kez yanıp söndü ve söndü ama ikisi de tek kelime etmedi. Bir kolları onu adama doğru tutarken, diğeri sıcaklığı hafifçe daha yakına itercesine yorganın üzerinde hareket etti.

Birisi kapıya vurdu ve muma ihtiyaçları olup olmadığını sordu.

Drew basitçe, "Biz iyiyiz," dedi. Zifiri karanlıkta, ellerini parmaklarını ıslak saçlarında gezdirdi. "Rahatla, Millie. Bu eski ev bu gecedен daha kötü yüzlerce fırtınaya dayandı; bunu da atlatacaktır. Tahminimce Winter's Inn'i büyük büyük büyükbaban inşa etti ve onu dur."

Sıcaklığı içine sızarken onu alnından öptü.

Millanie gözlerini kapadı ve tüm soruları ve sorunlarıyla birlikte dünyanın akıp gitmesine izin verdi.

Bir saat sonra ışıklar yandığında, Drew sessizce ayağa kalkıp ışıkları kapattı ve sonra yatağına geri döndü.

Millanie, battaniyeyle omzunu örten adamın onu kendine doğru çektiğini fark edecek kadar uyanıktı.

Bölüm 36

Beau, Lark'ın anne ve babası kendisine bakarken yemeği bitirmeyi başardı. Kibardı, kendini bir erkek arkadaşın çok başka bir gezegeni ziyaret eden bir uzaylı gibi hissediyordu. Bir gerçek, neredeyse arka plandaki bir davul sesi gibi yüksek ve net bir şekilde ortaya çıktı. Lark seviliyordu.

Beklediği gibi değillerdi. Aslında ne beklediğini de bilmiyordu. Hizmetçiler belki. Tuvaleti bulmak için haritaya ihtiyaç duyacağı kocaman bir ev. Ama Powers ailesi oldukça normal bir hayat yaşıyordu. Çiftlikleri-tarzı ev büyüktü ve güzel görünüyordu, ancak süslü bir dekoratör tarafından tasarlanmış gibi görünmüyordu. Lark ve iki kız kardeşinin resimleri vardı. Her yerde. Diğer iki kızı evliydi ve her ikisinin de ailesi vardı. Bayan Powers'ın en sevdiği konu torunlarıydı.

Bay Powers müzik işiyle ilgili sorular sordu, zekice sorular. Beau, Bay Powers'ın akşam yemeği araştırmasından önce kendisine verilen bir saatlik süreyi harcamış olabileceğini düşündü.

Yemeklerini bitirdikten sonra herkes tabaklarını aldı ve mutfığa götürdü. Şaşırtıcı bir şekilde hepsi bulaşıklara yardım etti. Lark'ın annesi yemek artıklarını yerleştirmekle görevliydi, hatta babasına bezelyeleri öğle yemeği için saklayacağına dair şaka bile yapmıştı. Üç banka sahibi olan Bay Powers bulaşık makinesini doldurdu. Lark masayı temizledi ve hem babasına hem de annesine.

Beau durdu ve Lark sonunda babasını mutfaktan dışarı itene kadar izledi. "Beau'ya atları göster. Atlara bayılır."

"Haydi, Garth," diye emretti Bayan Powers. "Kahve yapacağız ve tatlıyı verandaya getireceğiz. İçeride olmak için çok güzel bir gece."

Garth karısına sanki ondan emir almak önemli bir şey değilmiş gibi başını salladı ve arka kapıyı işaret etti. Beau da onu takip etti.

Ahıra giden yolun yarısında Garth yavaşladı. "Demek atları seviyorsun, öyle mi Beau?" "Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi Beau. "İzin verme şapka seni kandırır."

Garth güldü. "Öyle olmadı."

Beau, "Lark onları çok seviyor, bu yüzden sanırım onları görmemi istedi," diye itiraf etti. "Hastanede bir gece bana küçükken en sevdiği midilliden bahsetti."

"Hastanede seninle birlikte mi oturdu?" Lark'ın babası sordu. "Oturdu."

"Hasta mısın, Beau?"

"Hayır, sadece aptalım. Soyuldum." Garth Powers'a her şeyi anlatmak istemedi.

Bu yüzden ahıra yaklaştıklarında sordu: "Örümcek Kral hangisi? Ona binmeyi çok sevdiğini söylemişti."

"Evet, öyle. Bütün kızlarım ata binerek büyüdü ama o buna bağımlı oldu. Ne zaman bir sorunu olsa ya da bir konuda endişelense atına atlar ve ata biner. Buranın her karışını benden daha iyi biliyor ve ben bu topraklarda büyüdüm."

At ahırının önünden geçtiler, Garth birkaç atı işaret etti ve Beau hepsinin harika olduğunu düşünmüş gibi başını salladı. Beau soru soracak kadar bilgi sahibi değildi. Hiçbir şey söylememenin kendini aptal durumuna düşürmekten daha güvenli olduğunu düşündü.

Bay Powers ipucunu almış olmalı. "Size ilgilenebileceğiniz bir beygir gücü göstermeme ne dersiniz?" Yandaki binanın yan tarafındaki bir kod çubuğuna dokundu ve büyük bir garaj kapısı açıldı. Etrafında bolca yer olan on araba tertemiz bir depoda sıralanmıştı.

Zamansız klasik arabalar, pahalı arabalar.

"Güzel," dedi Beau, her birinin mükemmel bir şekilde restore edildiğini görünce. "Bu benim tek hobim," diye itiraf etti Garth.

"Onları kendim restore ediyorum. Her şeyden sonra Bankada geçirdiğim bir günde ellerimin yağlanması kadar beni mutlu eden bir şey yok."

Teker teker orta sıraya doğru yürüdüler. Bu araçlar müzelere aitti. Beau birkaçına dokunmaya neredeyse korkuyordu. Her biri cam gibi parlayacak şekilde cilalanmıştı.

Son boşluğa Beau'nun çok iyi tanıdığı kırmızı Mustang oturmuştu. "Bana kırmızı bir bilet yaz," diye fısıldadı kendi kendine, Lark'ın gülümseyip "*Gezintiye çıkmak ister misin?*" dediği ilk geceyi düşünerek.

Garth güldü. "Daha önce birkaç kişinin bu renk dediğini duymuştum. Bu arabada hızlı sürme isteği uyandıran bir şey var. Restore ettiğim ilk arabaydı ve hala en sevdiğim araba. Kızlarımın hepsi küçüktü ve bazı geceler bir süreliğine buranın sessizliğine gelmek güzeldi."

Garth elini Mustang'in çamurluğunda neredeyse okşarcasına gezdirirken birkaç dakika sessiz kaldılar.

Beau'nun ne diyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Nedense en seksi anılarının çoğunun bu arabada geçtiğini söylemenin sırası olmadığını düşünüyordu.

"Biliyor musun, senden hoşlanıyor Beau. Birkaç kişiyle çıktı ama aile yemeğimize getirdiği ilk kişi sensin," dedi Garth, neredeyse Beau'dan çok kendi kendine.

Bay Powers'ın kimden bahsettiğini biliyordu ama Lark'ın ondan hoşlanma konusunda fikrini değiştirmedikten emin değildi. Belki de onu buraya sadece ne kadar farklı olduklarını kanıtlamak için davet etmişti. Aile yemekleri ve birlikte bulaşık yıkamak o büyürken hiç olmamıştı.

Beau omuzlarını dikleştirdi ve olabildiğince dürüst bir şekilde, "O benim bir parçam, geçmişim, şimdiki zamanım ve belki de bu konuda konuşacak olursak geleceğim. Şu anda sanırım sadece arkadaş olmaya çalışıyoruz."

Garth başıyla onayladı. "O benim en küçüğüm, en zekim ama küçüklüğünden beri her türlü duygudan kaçır. Bazen hızlı atına biner, bazen de en sevdiğim arabama. Sanki yarışmadığı zaman zihnini boşaltmıyor. Eğer

Sana karşı büyüyen hisleri var evlat, kaçacağına emin olabilirsin."

Beau, Lark'ın babasına karşı neler hissettiğini anlatamıyordu. "Arabayı alması konusunda ne hissediyorsun?"

Garth, Mustang'e yaslanmış olan Beau'ya baktı. "Bu arabayı seviyorum Beau, ama onu daha çok seviyorum. Eğer kaza yapsaydı, tek sorum 'İyi misin?' olurdu."

Beau anlayabilmeyi diledi. Aşk, onun için sadece şarkılarda kullanılan bir kelimeydi. Karşısındaki adamın gücü ve serveti vardı ama en çok ailesine değer veriyordu. Beau, parasını kaybetse bile yine de her şeye sahip olacağını hissediyordu.

Garajı kilitlediler ve ahırın önünden geri yürüdüler. Beau sohbeti ilerletmeye çalıştı ama onun menzili dışındaydı. Yetişkin hayatının çoğunu sarhoşlarla konuşarak geçirmişti. Lark'ın ailesi, Beau ünlü olduğu için değil, kızlarının arkadaşı olduğu için iyi, kibar ve misafirperverdi.

Tatlı eşliğinde müzik hakkında konuştular, belli ki onu da sohbete dahil etmek istiyorlardı. Hatta anne ve babası

yetmişli yıllardan hangi şarkıların favorileri olduğunu sordu. Yemin etti. "Sunshine on My Shoulders "dı ve ona "Southern Nights" olması gerektiğinden emin olduğunu söyledi.

Beau Gibson'ı bu gece yalnız kaldıklarında Lark'a çalması için getirmişti ama sonrası olmayabilirdi. Ona dört kelime bile söylememişti. geldiklerinden beri. Onlar konuşurken o da arabasından gitarını almaya gitti.

Döndüğünde avlu duvarının kenarına oturdu, çantasını açtı ve basitçe "Bu tartışmayı bitirelim" dedi.

Önce eski John Denver şarkısını çaldı. Denver'ın dumanlı bir barda küçük bir sahnede çalacağı gibi yavaş ve alçak sesle. Sonra "Southern Nights "ı çaldı. Şarkının yarısında Garth karısının elini tuttu.

Beau sözlerini bitirdiğinde, en sevdikleri şarkının hangisi olduğuna dair hiçbir şüphe kalmamıştı.

Gitarını çantasına geri koydu ve bir an için herkes sessiz kaldı. Sonra Garth ayağa kalktı ve Beau'nun omzuna dokundu. "Bize verdiğin gerçekten güzel bir hediye idi evlat. Nadir bulunan bir yeteneğin var. Eminim ailen seninle gurur duyuyordur."

Beau sadece alışık olduğu gülümsemesini sundu ve "Evet, efendim" dedi.

Sonra vedalaşıp Lark'ın küçük BMW'sine doğru yürümeye başladı. Lark'ın eline uzandı ama Lark onu görmemiş gibi arkasını döndü. Bütün gece boyunca birbirlerine dokunmayı hep özlemişlerdi.

Arabasının kapısını açarken, "Oynamak zorunda değildin, biliyorsun. Senden bunu beklemiyorlardı. Seni buraya eğlendirmek için getirmedi."

"Biliyorum." Ona aldırmadığını söylemeyi düşündü. Ne de olsa yaptığı şey buydu ama artık onunla nasıl konuşacağını bilmiyordu. Her nasılsa ofisinde geçirdiği birkaç dakika aralarındaki ilişkiyi değiştirmişti. Tekrar üzgün olduğunu söylemeyi düşündü ama bu sefer ona daha önce olduğundan daha fazla inanacağından şüpheliydi.

Bu gece amacına ulaşmıştı. Onun fark etmesini umarak etrafta dolaşan hayranlarından biri değildi. Öylece yakalayıp öpebileceği bir kadın değildi. Bu gerçeği zor yoldan öğrenmişti.

Gece boyunca şimşeklerin gökyüzündeki dansını izlediler. İkisi de konuşmayı nasıl başlatacaklarını bilmiyordu. İkisi de kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. Mustang'de aralarında konuşmamanın iyi hissettirdiği o eski günleri özliyordu.

Harmony'nin ışıkları ufka yayılmış, küçük kasabayı gecenin içinde büyük gösteriyordu.

"Arabayı durdur," dedi Beau gök gürlerken.

Sürmeye devam etti. "Bu gece konuşacak havada değilim Beau. Bir yere park edip yıldızları seyretmek istemiyorum."

"Ben de değilim ve hava yıldızları göremeyecek kadar bulutlu. Arabayı durdur. Ben iniyorum."

Fren yaptı ve ışıklarını söndürmeden yolun kenarına çekti. "Kasabadan hâlâ beş mil uzaktasınız," dedi adam arabadan inerken.

"Umurumda değil." Hayatında hiç öfkelenmemişti, bu şekilde, kalp kırıklığıyla karışık değil.

"Sana kızgın değilim, Beau. Sadece zamana ihtiyacım var. Beni bu şekilde düşündüğünü sanmıyordum."

"Ne şekilde?" dedi kapıyı rüzgâra karşı tutarken. "Sen bir kadınsın ve ben bir erkeğim gibi mi? Sonsuza kadar çocuk kalamayız, Lark." Bir an için içten içe Trouble'ı geri istedi, ama o düzgün bir takım elbise içinde kaybolmuş, sarı saçları toplanmıştı.

Kadın başını direksiyona doğru eğdi ve eğer mümkünse, adam kendini eskisinden daha da kötü hissetti. Farklı gezegenlerde büyümüş de olabilirlerdi.

Muhtemelen tatlı bir öpücükle biten yüzlerce randevusu olmuştur. Baloya ve tüm danslara gitmiş, sinemada el ele tutuşmuşlardı. O bunların hiçbirine sahip değildi ve asıl can sıkıcı olan da bunu istememesiydi.

Tutku istiyordu, çiğ ve gerçek, ve bunu onunla istiyordu.

Kadının ne istediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama belli ki o değildi. Bu da onları vedalaşmaya bıraktı. İkisi de yaralı. İkisi de kırıldı.

Arabanın kapısını öyle sert çarptı ki BMW sallandı. *Uzaklaş*, diye neredeyse bağıırıyordu. *Daha fazla zarar vermeden uzaklaş*.

Kasabaya doğru ilerlerken gökyüzünde bir uçak sesi duyuldu. Lark hâlâ arabasında oturuyor, muhtemelen farlarının uzun huzmelerinden onu izliyordu.

Uçak alçaktan uçuyordu. Beau pilotu göremedi ama yine de Derwood olma ihtimaline karşı el salladı. Uçağın kanadı eğildi, sonra yan yattı ve gecenin içine doğru yöneldi.

Sonunda Lark arabasını geri çevirdi ve yoluna devam etti. Beau kasabanın ışıklarına doğru yürüdü. O kadar karanlıktı ki ayaklarını göremiyordu ama

Botlarının asfaltta çıkardığı tıktılar doğru yolda ilerlemesini sağlıyordu. Eğer çok uzaklaşırsa, banketteki çakıllar onu uyarıyordu.

Fırtına alçak bulutları kasabaya doğru sürerken rüzgâr batıdan soğuk esiyordu. Her şimşek çaktığında, ışık azaldığında gece daha karanlık görünüyordu. Her zaman olduğu gibi, çevresi gecenin ritmiyle canlanıyordu. Sonbaharla birlikte gevrekleşen yapraklar ağaçlarda takırdıyordu. Tarlalarda hareket vardı. Uzun manda otlarının şıptısı ve bir çite takılan plastik bir poşetin patlaması. Gök gürültüsü bas çalıyor ve rüzgâr yaylı çalıyordu.

Ama Beau bu gece müzik dinlemek istemiyordu. Sadece yürümek ve mutsuz olmak istiyordu. Yanından birkaç kamyon ve araba geçti, ama onlar yaklaşırken banketten inerek bir araç aramadığını belli etti.

Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Görünüşe göre kibar bir topluma ait değildi.

İyi bir kıza aşık olmuş ve ona bir serseri gibi davranmıştı. O buraya, fırtınaya, çakallara ve yılanlara aitti. Ellerini ceplerine sokarak, nereye gittiğini umursamadan yürümeye devam etti.

Sonunda kasabadan gelen bir araba onu geçti, sonra geri döndü.

Şerifin arabası yanaştığında Beau kaçmayı düşündü ama nereye gidecekti ki? Arabada oturan her kimse, pes edene ya da düşene kadar koşmasını izleyebilir, sonra da açık araziden geçip onu alabilirdi.

"Beau Yates?" Phil Gentry aradı. "Bu ıssız yerde yürüyüşe mi çıktın?"

"Evet, benim. Derwood beni ihbar mı etti?"

"Tabii ki söyledi. Fırtınanın siz siperlere yaklaşmadan çok önce çıkacağını, bu yüzden gelip sizi almam gerektiğini söyledi. Hepimiz Harmony'nin yükselen yıldızına göz kulak olmalıyız. Sen atla, ben de seni Martha Q'nun evine bırakayım, ne dersin?"

"Neden?" Beau yürümeye devam etti ve Gentry arabada onu takip etti.

"Cebinde ne kadar para var?" diye sordu şerif yardımcısı.

"Bilmiyorum, birkaç yüz. Belki dört ya da beş."

Gentry küfretti. "Beau, sen yürüyen bir suç mahallisinsin. Seni tutuklamadan önce arabaya bin."

Beau itiraz edebilirdi ama başındaki bandaj ona Gentry'nin muhtemelen haklı olduğunu hatırlattı. Bu kez, eğer hastanelik olursa, Lark onu görmeye gelmeye zahmet etmeyecekti.

Yağmur yağmaya başlayınca, hiçbir yere yürümekten vazgeçti ve şerif yardımcısının arabasına bindi. "Yapacak daha iyi bir işiniz yok mu, Şerif Yardımcısı Gentry?"

"Hayır. Bugün zaten Salı. Salı günü hiçbir şey olmaz."

Bölüm 37

SALI

Johnny Salı günü öğle yemeğinden sonra Kare'yi kasabaya bıraktı. Onun dairesine geri dönmesi fikrinden hoşlanmıyordu ama onun perisi olması onu elinde tutabileceği anlamına gelmiyordu. Onunla konuşmak saf oksijen solumak gibiydi. Duygularını, anlayışını ve dünyasını açıyordu. Eğer sadece onun yanında olmak bile onu daha zeki yapıyorsa, bunun bir şekilde onun üzerinde tam tersi bir etki yaratıp yaratmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. Belki de onun yanında olmak onu aptallaştırıyordu.

"Seni özleyeceğim Kare," diye itiraf etti, uzanıp ona dokunma isteğiyle savaşıırken. "Seni bana getiren bir sorun olsa bile, bir hafta sonundan ne zaman bu kadar keyif aldığımı bilmiyorum." Konuştukları ve sessiz kaldıkları zamanları seviyordu. Muhtemelen onu Pazartesi günü geri getirmeliydi ama konuşacakları şeyler asla bitmezdi ve bir gün asla yeterli olmazdı.

"Ben de çok eğlendim. Gerçek bir mutfakta yemek yapmak harika. Evim o kadar küçük ki mutfağında bir çekmece bile yok. Olsaydı, ev sahibi muhtemelen bunun için benden para isterdi." Kamyonetine binerken bacak bacak üstüne atıp altına katlayarak oturdu. "İyi ki tavuk kümesi yapmışız. Artık her sabah kalkıp taze yumurta toplayabilirsin."

"Geri döneceğine ve tavuklar geldiğinde bana onlarla ilgili birkaç şey göstereceğine söz ver."

Kare güldü. "Hayatın boyunca bir çiftlikte yaşayıp da nasıl olur da hiç tavuğun olmaz?"

"Belki annem giderken tavukları da yanında götürmüştür. Hatırlamıyorum." O evlenene kadar çiftlik tam bir erkekler kulübüydü.

Scarlet. Bir keresinde ona bir bahçe isteyip istemediğini sorduğunu hatırlıyordu.

Tavuk ya da inek bile. "Neden? Dükkân beş mil ötede." dedi. Kare kocaman çantasından bir kalem ve defter çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu birkaç dakika sonra.

"Sana nasıl çiftçi olunacağını öğretmem gereken şeylerin bir listesini yapıyorum. Bu, her yıl nakit ürün yetiştirmekten daha fazlasıdır." Kalemmini gösterdi. "Mesela, bahse girerim tavukları uyutmak için her gece hangi şarkıyı söylemen gerektiğini bile bilmiyorsundur."

"Haklısın, hiçbir fikrim yok." Johnny, sanki bir şey söylüyormuş gibi davrandı.

ciddi bir şekilde düşünürken kıkırdadı, belli ki onunla dalga geçtiğini biliyordu. "Biraz zaman alabilir." Tıpkı büyükbabasının yaptığı gibi ona göz kırptı. "Ben yavaş öğrenen biriyim, bu yüzden çok ziyaret edeceksin." Bu fikir hoşuna gitmişti. "Çiftçilikten nefret ettiğini sanıyordum."

Kare'nin iri gözleri yaşardı. "Çiftlikten hiç nefret etmedim. Benim yaşımda kimsenin yanında olamamanın yalnızlığından nefret ettim, sinemaya ya da kütüphaneye gidememekten, geçit törenini izleyememekten, şeker ya da şaka yapmaya gidememekten ya da kar külahlı alamamaktan nefret ettim ama çiftlikten asla nefret etmedim."

Başını arkaya yaslayarak ekledi, "Kar külahlarına bayılırım. Her yaz standda o kadar çok takılıyorum ki bağımlı olduğumu düşünüyorlar." Bir süre hayal kurduktan sonra şöyle dedi: "Bitkilerin büyümesini izlemeyi, hayvanları beslemeyi ve yumurta toplamayı seviyorum. Bazen evimi özlüyorum ama asla geri dönmedim.

üniversiteden

beri."

"Neden olmasın?"

"Ailem beni hiç davet etmedi. Annem beni tesadüfen doğurdu ve beni büyütmek için görevini yaptı. İyi bir iş çıkardı ve beni sevdi. Ben okumaya başlayana kadar her gece bana hikayeler okudu. Beni eğitici gezilere götürdü. Kıyafetlerimi aldı, bana yemek yapmayı öğretti. Ama ben ayrıldıktan sonra beni bir daha geri davet etmedi."

"Keşke biri bana yemek yapmayı öğretseydi. Büyükbabam kasabaya taşındığında bana bir konserve açacağı verdi ve 'İyi şanslar' dedi."

"Hayır, yapmadı." Kendisiyle dalga geçildiğini bildiği için onun omzuna vurdu.

Johnny kurbanı oynadı. "Gerçek bir yemek yedikten sonra muhtemelen

açlıktan öleceğim.
üç gün boyunca yemek. Günde iki kutu köpek maması istihkakıma geri dönemeyeceğim." Ona bir keresinde akşam yemeğini hazırlarken o kadar yorgun olduğunu ve et yahnisi yerine köpek maması açtığını anlatmıştı. Tat alma duyusu şikayet edecek kadar uyanmadan önce konservenin yarısını bitirmişti.

Ona attığı yumruğu canını yakmış gibi sildi. "Geri geleceğim, John. Ayrıca bir hafta yetecek kadar yemek artığın var."

Ona özlediği şeyin yemek değil, onun arkadaşlığı olduğunu söyleyecek cesareti yoktu. Hiçbir şey söylemeye hakkı yoktu. Akıllı bir kadın onun gibi sıradan bir çiftçiye asla aşık olamazdı. Bu yüzden kendini aptal durumuna düşürmeden ya da ikisi de ağlamaya başlamadan önce konuyu değiştirse iyi olacaktı.

"Büyükbabamı ziyaret etmek istediğine emin misin? Ben her Salı gidiyorum diye sen de gitmek zorunda değilsin. Önce seni evine götürebilirim."

"Hiç umurumda değil. Neredeyse her hafta yaşlılar merkezine uğruyorum. Bay Wheeler en iyi müşterilerimden biridir."

Johnny büyükbabasından ne istediğini sormayı düşündü ama Kare'nin kendi kelime dağarcığını kullandığını ve her zaman söylediğini sandığı şeyi kastetmediğini öğrenmişti. Çok fazla soru sormadan önce ziyarete gelmelerini beklemeye karar verdi.

Onun eşarplarıyla oynamasını izlerken, ofisine ilk geldiğinde ne kadar tuhaf görüldüğünü düşündü. Şimdi diğer kadınların etraflarında uçuşan renkler olmadan sade göründüklerini düşünüyordu.

Onunla ilk tanıştığında, Kare Cunningham'da çok basit bir şeyler olduğuna karar verdi, kadından çok çocuktu, ama onu tanıdıkça normal insanların çok ötesinde bir zekaya, karmaşıklığa sahip olduğunu fark etti.

Elbette, ölçüsü Wendell ve Scarlet'tı. Her ikisi de tarafından ölçüldü. Kare ile yaptığı sohbetler onu zorluyor, dikkatini vermesini sağlıyor, hayattan uzaklaşmak yerine içine girmesini sağlıyordu. Filozoflardan ve devlet adamlarından alıntılar yapıyordu. Dünyada olup bitenler ve bu konuda ne yapmaları gerektiği hakkında sanki ikisi bir fark yaratabilirmiş gibi endişeleniyordu. Yaşayan her şey onun için önemliydi. Evin önündeki basamakları çıkarken en üst basamakta bir tırtılın süründüğünü fark etmişti. Onun aşağı inmesine ve çimlerin üzerine çıkmasına yardım etmişti.

Birkaç dakika sonra, yaşlılar merkezine girdiklerinde, Pops, Johnny'yi tamamen görmezden gelerek Kare'nin yanına koştu.

"Seni bekliyorduk, küçük sevgilim," dedi sanki ünlü biriymiş gibi. "Kahve fonu neredeyse kurudu ve bu hafta poker oynayıp oynamayacağımı bilmem gerekiyor."

"Sadece kazıklar yenilebilirse." Kare onun buruşuk yanağını öptü.

Johnny, seksen yaşındaki dedesi kız arkadaşını çalarken kapının hemen önünde durdu. Kızsa mı etkilense mi bilemedi. Kız ona sarılıyordu.

ve aptalca şakalarına gülüyordu ve ona o kadar çok göz kırpıyordu ki Johnny büyükbabasının onu son gördüğünden beri bir seğirme geliştirmiş olabileceğini düşündü.

Bir köşedeki bir grup erkek onu karşılamak için ayağa kalktı. Bazıları ona sarıldı. Yaşlı bir adam sanki biri bando çalıyormuş gibi onunla birlikte dans etti.

Kare bir parmağını havaya kaldırarak bir dakika beklemelerini rica etti, ardından da herkesin aynı resmi yapması gereken ama hiçbirinin birbirine benzemediği resim köşesine koşarak yorgancılara selam verdi.

Johnny balo kraliçesini dansa götürmüş gibi hissetti. Kimse ona merhaba demedi. Üzerinde Jeter Peters yazan yaka kartıyla etkinlik koordinatörlerinden biri onu işaret edene kadar görünmez bir adamdı. Jeter ince bir lastik banttı. Okulda en sevdiği zaman el işi zamanı olmalıydı ve bunu asla atlatamadı. Başka bir işte olsaydı, okulun Ofis zararlısıydı, dedikodu yaparken sürekli kutlamalar, sürprizler ve bağış toplama etkinlikleri düzenlerdi. Ama burada seviliyordu.

"Kare'yi getirdiğin için teşekkürler Johnny," dedi Jeter, sanki Johnny teslimat servisinden başka bir şey değilmiş gibi. "Hepimiz onun için endişeleniyorduk.

Bayan Clark'ın oğlu şerifin ofisinde memurmuş ve ona Birisi Kare'yi takip ediyordu. Kare'nin geçen hafta bize sorduğu sorulardan sonra başının belada olabileceğinden korktuk. Gece gündüz çalışacak bir Kare Nöbeti organize etmek üzereydim."

"Ne sorusu?" Johnny, Jeter'a Kare saate ihtiyaçları olmadığını, bunu zaten hallettiğini söylemeyi düşündü, ama ne olduğunu bilmek istiyordu. Kare'nin ilk sorduğu sorular.

"Bilirsiniz, özel uçağı olan birini tanıyor muyduk ya da Harmony'ye yeni gelen ve bir işi ya da bağlantısı yokmuş gibi görünen birilerini düşünebilir miydik? Arkadaşı ya da ailesi olmayan, 'en çok aranan' tipler gibi şüpheli davranan birileri. Ona Max Dewy'nin pilot olduğundan ve her zaman çok fazla dış göstererek gülümsediğinden bahsettim, ama sanırım şu anda karınıza bağlı olduğu için yalnız biri olarak uymuyor."

Johnny yaşlıların bile Scarlet ve Max'i bilmesine şaşırmamıştı. Görünüşe göre, en son duyan o olmuştu. Max'in pilot olduğunu bilmiyor ya da umursamıyordu, ama adama bir daha yaklaşırsa Max'in birkaç dişi daha azalabilirdi.

"Bu da bana şunu hatırlattı" -Jeter sanki arkadaşmışlar gibi Johnny'nin omzunu sıvazladı- "karın geçen gün uğradı ve çok tuhaf bir soru sordu."

"Ne?"

"Büyükbabanın nasıl olduğunu ve önümüzdeki birkaç ay içinde ölme ihtimali olup olmadığını öğrenmek istedi. Eğer hastaysa boşanmayı aceleye getirerek onu üzmemek istemediğini, çünkü ayrılmanızın yaşlı adamı ne kadar inciteceğini söyledi."

"Çok düşünceli biri," dedi Johnny. Wheeler çiftliğinin değeri bir milyonun üzerindeydi ama aile arazisiydi. Eğer kadın bekler ve miras ona kaldıktan sonra boşanırsa, kocasının payının yarısını talep edebilirdi.

"Biliyorum." Jeter başını salladı. "Bay Wheeler'ı ziyaret ettiğini ya da öğle yemeği için uğradığını hiç görmedim ama ona gerçekten değer veriyor olmalı."

Kare'ye baktı. Bir masada tek başına bir kadınla oturuyordu ve Kare onun el falına bakıyor gibiydi. O kadar hafifti ki, bir esinti onları yırtacakmış gibi görünen eşarplarıyla çok renkli bir meleğe benziyordu.

"Falcının fal bakmasına aldırıyor musunuz?"

Jeter başını salladı. "Ödeme olarak kahve fonuna üç dolar bağışta bulunmalarını istiyor. Hayat çizgilerinin bu kadar kısa olmasının onları üzeceğini düşünürsünüz ama öyle değil. Hepsi onun gelmesini çok istiyor."

Johnny Jeter'a el salladı ve Kare'nin dinleyebileceği kadar yakınına yürüdü.

Küçük falcısı beyaz saçlı bir kadına, "Büyük bir aşk yaşadın Delta ve kutsanmış bir hayatın oldu, değil mi?" dedi.

"Gördüm. Bu yaşlı ve yıpranmış ellerde bunu göreceğinizi biliyordum. Ollie neredeyse altmış yıl boyunca benimleydi. Sekiz torunla kutsanmıştık. Şimdi bir kile dolusu var." Delta, "Benim için huzurlu bir geçiş görüyor musun çocuğum?" diye eklerken beyaz saçları neredeyse Kare'nin siyah saçlarına değişiyordu.

Kare gülümsedi. "Seviyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Seksen dört yıl görmüş bir yüzdeki endişeli çizgiler rahatlamıştı. "Beni beklediğini hep biliyordum, o yüzden zamanı geldiğinde gideceğim. Beni terk etmek istemediği için bu kadar mücadele ettiğini sanıyordum. Sonunda ona uzun kalmayacağıma söz verdim ve o da gitti. İleride."

Johnny bebek gibi ağlamaya başlamadan önce kahve fincanının yanına gitti.

Geri döndüğünde Kare, Johnny'nin dedesinin eski bir arkadaşı olan Bay Railsback'in elini tutuyordu. Yaşlı adam birkaç yıl öncesine kadar onlardan bir mil ötede çiftçilik yapıyordu. Hâlâ çiftlikte yaşıyordu ama arazisini kiraya vermişti.

Kare yaşlı askerin avucuna dokunurken, "Sen çok cesur bir adamsın," dedi.

"Ben sadece yapılması gerekeni yaptım. Daha fazlasını değil. Savaş vardı, biliyorsunuz. O zamanlar hepimiz cesur adamlar olmak zorundaydık."

Kare, kolunun altından soluk bir dövmenin çıktığı kolunu okşadı. "Biliyorum, ama bu cesaret yıllar boyunca size iyi hizmet etti, Bay Railsback. Zor zamanları atlatmanızı sağladı."

"Deniz piyadesiydim," diye başladı, sonra ekledi, "O zamanı hatırlıyorum..."

Johnny, Kare'nin başka bir şey söylemediğini fark etti. Bay Railsback okumasının geri kalanını anlattı, sonra parlak olduğu için yanağına bir öpücük kondurdu ve Üç dolar.

Sıradaki adam ilk bakışta diğerlerinden daha genç görünüyordu. Hâlâ şakaklarında beyazlar olan kum rengi saçları vardı.

"Merhaba, Bay Gray. Sorularınız mı var?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece ziyaret edeyim dedim. Yeni bir yüz görmek her zaman iyidir."

"Ama ne kadar yaşayacağınızı ya da piyangoyu kazanıp kazanmayacağınızı bilmek istemiyor musunuz?"

"Hayır." Sandalyesinde kıpırdandı. "Bence ne kadar uzun yaşadığın değil, ne kadar iyi yaşadığın önemli. Belki birkaç kişiye yardım edebilir, gerekmediğinde gülümseyebilir ve arada sırada sadece yolculuğun tadını çıkarmak için zaman ayırabilirsin."

"Fallara ben değil, siz bakmalısınız Bay Gray."

"Hayır teşekkürler, ama bana Brian ya da Brian Scott demenizi istiyorum. Ailem bana bazen böyle seslenirdi."

"Pekala, Brian." Elini uzattı. "Sanırım arkadaşın olmaktan onur duyarım."

Johnny adamın ellerinin lekeli olduğunu fark etti ama Kare geri çekilmedi.

Çalışan bir adamın elleri onu korkutmuyordu.

"Gördün mü oğlum?" diye fısıldadı büyükbabası Johnny'nin kulağına o kadar yakındı ki Johnny yerinden sıçradı.

"Ne?" Johnny hayatı boyunca sevdiği büyükbabasına döndü.

Yaşlı Wheeler gülümsedi. "Kare'nin içindeki iyilik. Yüz kişiden biri bile bu kadar büyük bir kalbe sahip değildir. Çok kırılgan; tahminimce zaman zaman korunmaya ihtiyacı olacak. Sanırım bu iş için öküz gibi güçlü bir adam gerekecek."

"Ben değilim. Biz sadece arkadaşız. Birbirimizi görmüyoruz. Sadece ihtiyacı olduğunda yardım etmek için devreye girdim." Johnny büyükbabasına mı yoksa kendisine mi yalan söylediğini merak ediyordu. Bunun bir önemi yoktu. Hâlâ yalan söylüyordu.

Yaşlı adam kaşlarını çatı. "Neler olduğunu anlamak için avucunu okumama gerek yok. Ya o kıza düzgün bir şekilde kur yapmaya başlarsın ya da çiftliği Wendell'a bırakırım."

"Beni tehdit etme," diye sertleşti Johnny. Büyükbabası ne zaman onu kontrol etmek istese hep aynı şeyi söylerdi. İkisi de Wendell'ın çiftliği istemediğini biliyordu. Çiftliği miras almak onun için bir lanet olacaktı. "Bunu kardeşime yapmayacağını biliyorsun."

Babalık güldü. "Haklısın." Kare'ye doğru başını salladı. "Ya o kızla evlen ya da ben evleneceğim. Sanırım zaten benden hoşlanıyor ve sahip olduklarım beni dinlemeye başlamazsa birkaç çocuk daha yapmak için yeterince yılım var."

Johnny yemin etti. Şansı yaver giderse Kare yaşlı adama acıyacak ve onunla evlenecekti. O zaman yeni büyükannesine aşık olacaktı.

Dünya çılgın bir yer gibi görünüyordu.

Bölüm 38

Dışarıda fırtına şiddetlenirken güvenli ve sıcak bir şekilde birbirlerine sarıldıklarında Drew Millanie'yi bırakamadı. Bütün gece ona cesaret edebildiği kadar yakın durdu. Bir kadınla yatmayalı o kadar uzun yıllar olmuştu ki. Ona sarıldığını hissetmek, teninin yağmurla karışmış kokusu, saçlarının yumuşaklığı çenesini gıdıklıyordu. Yaralı ve inatçı bu tek kadın onu hayata döndürmüştü. İlk kez uzaklaşamayacak kadar çok önemsiyordu.

Kız uyuduktan sonra sağ bacağına iki yanına yatırdı. Yanlışlıkla yaralarına dokunmamak için yastıklara uzandı. Burkulmuş bacağının görüntüsü onu şok etmemişti. İyileşme sürecinde pek çok yara görmüştü ama onunki kalbini kırmıştı. Çekmiş olması gereken acı. Destekle bile bacağının üzerinde durmak için hâlâ çaba sarf ediyor olmalıydı. Onun cesur Millie'si de bütün olma yolunda mücadele ediyordu. Sadece o, yolun bir kısmının çökmüş olmasından korkuyordu.

Dün gece gömleğini neden çıkardığından emin değildi. Belki de onun yaralarını gördüğü ve kendi yaralarının bir önemi olmayacağını bildiği içindi. Ya da belki de saklanmayı bırakıp maskesinin arkasından çıkma zamanı gelmişti.

giyiyordu. Bu gece onu düşündüren bir şey görmüştü. Adam sadece yara izlerinden ibaret değildi, kadın da sadece kırık bir bacadan ibaret değildi ama yaralar onların bir parçasıydı, kim olduklarının ve hâlâ kim olduklarının bir parçasıydı.

Güçlü, her zaman kontrolü elinde tutan Millie, onun bacağına gördüğünü öğrendiğinde ağlamıştı. Haftalarca süren ameliyatlar, acı ve bitmek bilmeyen rahatsızlıklar şimdi kollarında rahatlarak onu yıpratıyordu, ama o itilmedi. O bir askerdi. Onunla tanıştıktan birkaç gün sonra raporları okumuştı. Bütün gazetelerde bulabildiği her ayrıntıyı gözden geçirmişti. İlk başta kayıplar arasında gösterilmişti ama sonra haftalardır durumu kritikti.

Ondan son bahsedildiğinde Almanya'da bir hastanede terapi gördüğü söylenmişti.

Şafak onun odasına süzülürken, çıplak omzunu öpmekten kendini alamadı. Ona neden kızgın olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama ondan uzaklaşmayı planlamıyordu. Matheson'ların evinde akşam yemeğine gitmeden önce, onu ne kadar çok istiyorsa, o da onu o kadar çok istiyordu. Onlar vahşi çocuklar değildi. Eğer Martha Q eve gelmek için tam o zamanı seçmeseydi ne olacağını ikisi de biliyordu. Giysiler fuayeyi kirletecek ve tutku ikisini de tüketecekti.

Elini onun çıplak belinde gezdirdi, tenini hissetmek hoşuna gidiyordu. Çok doğru hissettiriyordu.

Sırt üstü yuvarlandı ve fısıldadı, "Git buradan. Uyuyorum." "Pek olası değil," diye cevapladı adam boğazının kenarını öperken.

"Arkadaşın olmak istemiyorum."

"Harika," diye cevap verdi. "Ben de senin olmak istemiyorum ama bu seni istemediğim anlamına gelmiyor." Eli karnının üzerinde gezindi ve yavaşça vücuduna tırmanmaya başladı.

Hâlâ yarı uykulu bir halde inledi ve adamın dokunuşuna sırtını vererek gerindi.

Eli dantelle kaplı küçük göğsünün üzerinden geçti, sonra aşağı doğru inerken daha sert bastırdı ve külotunu aşağı doğru itti.

Sevilen bir kedi gibi tekrar kamburlaştı. "Git buradan," diye fısıldadı.

"Hiçbir yere gitmiyorum Millie, bu yüzden sen de bir Günaydın öpücüğü." Adamın eli kızın bacaklarının arasına kaydı ve kız küçük bir şaşkınlık çığlığı attı.

Dudaklarını dudaklarıyla kapadı ve onu derin ve tutkulu bir şekilde öpmeden önce bir sonraki iniltiyi yakaladı. Yavaşlamadan elini sütyeninin ortasına doğru kaydırды ve kopçasını kopardı. İnce parmakları, kızın ağzı öpücüğüne ne kadar açsa, onun hissine de o kadar aç görünüyordu ama ona doğru eğilmedi. Önce onun her parçasını hissetmek istiyordu. Ne kadar çekici olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Sonunda öpüşmeyi kestiğinde, kulağına doğru ilerledi ve "Sadece günaydın demek istedim, Millie." diye fısıldadı. Bir eli hâlâ kızın üzerinde gezinirken diğer eliyle başının arkasını kavradı ve boynundan aşağıya doğru öpücükler kondurdu.

"Beau haklıydı," diye fısıldadı. "Tutku olmadan asla öpüşülmemeli."

Sabahki kirli sakalı göğüslerinin arasındaki vadiyi gıdıklarken başı daha da aşağı indi.

"Dinlemiyorsun bile," diye fısıldadı. Adam cevap vermeyip karnını öpmek için aşağı indiğinde tekrar denedi. "Durmadığın sürece söylediğim tek bir kelimeyi bile duymam umurumda değil."

Her tepeyi öptükten sonra nihayet başını kaldırdı. "Sütyenim engel oldu. Bir dahaki sefere giyme."

Millanie'nin gülümsemesi kahkahalarla doluydu. "Bir dahaki sefere olacağını sana düşündüren nedir?"

Ona baktı, gözlerindeki şefkatle yarı sarhoş hissediyordu. "Bir dahaki sefere Millie, bir dahaki sefere ve bir dahaki sefere. Benimle bir daha konuşup konuşmaman umurumda değil, seni bulacağım ve sen de beni hoş karşılayacaksın çünkü sen de beni benim seni istediğim kadar çok istiyorsun."

"Kendinizden oldukça eminsiniz Profesör."

"Bu çok mantıklı." Onun üzerine eğildi ve nazikçe öptü. Yavaşça, üzerlerinden akan bir zevk nehri gibi, öpücük derinleşti. Ne demek istediğini sessizce kanıtladı.

Sonunda başını onunkinin yanına eğdi, sözleri dalgalı ve alçaktı. "Beş yıldır bir kadına sarılmadım. Kendimi doğru hissedeceğim birini bekliyordum. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, sen mükemmel bir eşsin." Onu hafifçe öptü, dudaklarının dolgunluğunu sevmiştir.

Elini yaralı omzuna koyduğunda öpüşmeyi sonlandırmadı ama zihinsel olarak geri çekilmeye başladı. Bugün onunla sevişmeyeceğini biliyordu. Dün gece kırılmıştı ve o da yardım etmek için oradaydı. Bu sabah çok kırılmıştı. Tek bilmesi gereken arzulandığı ve bu sabah başladıkları işi bitirecek kadar güçlendiğinde onu bekliyor olacaktı.

Başını kaldırdı ve onu burnundan öptü. "Açlıktan ölüyorum. Sence Martha Q beni besler mi?"

Millanie sırtıttı. "Şansımız yüksek. Onu daha önce sokak hayvanlarını beslerken görmüştüm."

Drew yataktan yuvarlandı ve kırıkmış gömleğini eline aldı. "Sen giyin, ben de gidip ona aç olduğumuzu söyleyeyim." Kapıya doğru yürüdü, yardım teklif etmek istiyordu ama bunu yaparsa onun üzüleceğini biliyordu. Dönerek ona gülümsedi

hala yorganın içinde kıvrılmıştı. "Bana neden kızgın olduğunu bilmiyorum Millie, ama itiraf etmeliyim ki seninle yatmak hayatımın en güzel gecesi idi. Bu yüzden, her ne yaptıysam, söylediysem ya da yaptıysam, *özür dilerim*, ben *masumum*, ben *değiştirin* ve işe yarayıp yaramadığına bakın."

Kadın cevap vermeden önce kapıdan içeri adımını attı.

Otuz dakika sonra Millanie kahvaltı salonuna girdi, saçları mükemmel bir düzen içindeydi ve yanaklarına bir tutam makyaj yapmıştı. Yeni keten bir pantolon ve gözleriyle aynı yeşil tonunda bir bluz giymişti. Başını dik tutuyordu ve sadece bastonuna hafifçe yaslanması iyi olmadığına dair bir ipucu veriyordu.

Drew ayağa kalktı ve sandalyesini çekti. "Günaydın Bayan McAllen, umarım iyi uyumuşsunuzdur?"

"Martha Q kalmana izin verdi," diye tahmin etti.

"Tabii ki. Gece ziyaretimin gizli kalmasını istedikten ve ödemeyi teklif ettikten sonra her şeyi kabul etti." Drew, Millanie'nin karşısındaki koltuğuna oturdu. Tüm yiyecekler masadaydı, bu yüzden kimse onlara günaydın demeye cesaret edemedi. Drew onların yokluğunun kasıtlı olduğuna hiç şüphe duymuyordu.

Dudaklarının öpücükler yüzünden hafifçe şişmiş olduğunu fark ederek tabakları ona uzattı.

Tabağını doldururken tek kelime etmedi ama ikisinin de dün geceyi düşündüğünü tahmin etti.

"Yine benimle konuşmamaya mı döndün?" Drew'un pek umurunda değildi. Bu sabah fazla konuşmadan iyi anlaşıyor gibi görünüyorlardı. Hâlâ onun ılık ve yağmurla yıkanmış teninin kokusunu alabiliyordu.

"Bana neden kızgın olduğunu söylemek ister misin?" Nasıl kızgın olabilirdi ki? Yaptığı hiçbir şeyi hatırlamıyordu. En son yalnız kaldıklarında birbirlerinden neredeyse yirmi dakika önceki kadar keyif almışlardı. "Bir şey söylemeye ne dersin?" diye tekrar denedi. "Bana bir soru sor. Bana bağır. Havadan şikâyet et, ne olursa."

"Ne zaman vuruldun?" Millanie çatalını indirdi.

"Bunun geçmesine izin vereceğini düşünmemiştim ama en azından önce kahvaltı edersin diye düşünmüştüm." Sesinin soğuduğunu biliyordu ama daha fazla zaman kazanmayı ummuştu.

Kaptanlığa geri dönmüştü. "Bana söyleyecek misin?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Uzun zaman önceydi. Buraya taşındığımda kimseye söylememeye karar verdim. Yara izlerini gören tek kişi sensin."

Beş yıldır kadın yok dediğimde ciddiymdim." "Birden fazla yarası olan bir profesör-"

Aniden ayağa kalktı ve pencereye doğru ilerledi. "Bu konuda konuşmak istemiyorum, Millie. Şimdi değil, belki de hiçbir zaman."

"Pekâlâ," dedi, sanki konuyu kapatıyormuş gibi. "Başka bir şey hakkında konuşalım. Annen nasıl?"

Gri güne baktı ve insanlarla hiç yakınlaşmamasının, hiç çıkmamasının, hiç iyi arkadaş olmamasının nedeninin bu olduğunu düşündü. Bir noktada ondan hayatındaki boşlukları doldurmasını isteyeceklerdi ve o bunlardan bahsedemeyecekti.

Tek kelime etmeden yemek odasından çıktı. Birkaç dakika sonra sanki hiç orada bulunmamış gibi ön kapıyı sessizce arkasından kapattı.

Başına gelen en iyi şeydi. Yıllardır hayatında olmasını istediği tek kişiydi. Derin bir ilişki, hatta belki de aşk olabilecek bir şeyin tomurcuklanması az önce sona ermişti. Geriye kalan tek şey sessizce yas tutmaktı. Yara izlerinin hepsi vücudunda değildi; bir tanesi artık kalbindeydi.

Eski minibüse binerek, saklanıp yaşıyormuş gibi yapabileceği Twisted Creek'teki küçük kulübesine doğru yola çıktı.

Bölüm 39

SALI

Millanie kahvaltıdan sonra salonda uyukluyordu ama neredeyse her uyuklayışında aklına bir düşünce geliyordu. *Beş yıldır birlikte olduğum ilk kadın sensin, demişti* Drew. Bu mümkün olabilir miydi? Drew senden bahsetmişti.

Otuz dört yaşındaydı. Hiçbir erkek yirmi dokuz ile otuz dört yaş arasında bekâr kalamaz.

Şafakta çok mutluydu, onu öpüyor, ona dokunuyordu. Elleri vücuduna sihir gibi geliyor, bombalamadan beri hissetmediği şeyleri hissetmesini sağlıyordu. Onunla tanıştığından beri ilk kez Drew kendisiyle ve çevresiyle barışık görünüyordu. Neredeyse onunla sevişeceğini düşünecekti ama durmuştu. Belki de eğer yapmasaydı çekerdi. Hiçbir erkek bir kadınla bağlama içinde sevişmek istemez.

Yoksa o mu? Ya da kız?

Millanie bir ergen gibi konuştuğunu düşünerek inledi. Elbette devam etmeyecekti. Ya da daha ileri gitmeden ikisini de durduracaktı. Bu kadar basitti. Yine de öpüşmek ve dokunmak güzeldi. Eğer gitmemiş olsaydı, daha fazla devam edebilirlerdi.

Ama adam öylece gitmedi. Onu itti. Ona sorgulanması gereken bir şüpheli gibi davranmıştı. Sırlarını saklamaya hakkı vardı. Belki o da en az onun kadar yaraları hakkında konuşmak istemiyordu. Sahip olduğu her beyin hücresi ona onun kötü adam olamayacağını söylüyordu. O çok nazik, çok düşünceli, çok sevecendi.

Onun bükülmüş etini fırçaladığında nasıl hissettiğinin anısı omzundaki yara izinin üzerindeki parmakları o kadar güçlü bir şekilde geri geldi ki neredeyse

Şimdi onu hissediyordu. Yara izi onu korkutmamıştı. Onu kesinlikle soğutmamıştı. Sadece soru işaretleri uyandırmıştı.

Drew'un cevaplamak istemediği sorular.

Dizüstü bilgisayarını açarak araştırmaya başladı. Tüm araştırmayı Kare'nin yapmasına gerek yoktu; Millanie bunu kendisi de yapabiliirdi. Martha Q ile

saç boyama ve ayak parlatma gününe gitmişti ve Beau da çoğu sabah yaptığı gibi günü uyuyarak geçiriyordu, Millanie evin kendisine ait olduğunu hissediyordu. Huzur içinde çalışabiliirdi.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ülke çapında düzinelerce Andrew Cunningham vardı. Aramasını Teksas'a kadar daralttı ve birkaç dakika içinde onu buldu. Dr. Andrew Cunningham, Clifton Koleji'nde folklor ve tarih profesörü. Yazdığı birkaç makaleden bahsediliyordu. Bir düzine topluluk toplantısına konuşmacı olarak katılmıştı. Son birkaç yılda araştırmaları için üç ödül almış. Fotoğraf yok. Adres ya da telefon numarası yok. Bulabildiği bir web sitesi ya da sosyal medya yok. Kare onun bilgisayarda oynamayı sevdiğini söylemişti ama çok düşük bir profil çiziyordu.

Aramaya başladıktan bir saat sonra, adamın beş yıl öncesine kadar bir hayalet olduğunu fark etti. Öğleden sonra ağını genişletmiş ve Teksas'ın dışına taşınmıştı. Önce Kare'nin kökeni olan Kaliforniya'yı denedi, sonra Drew'un son randevusunu beş yaz önce New York'ta yaptığını söylediğini hatırladı. Onun üniversitesini buldu. Yale'den onur derecesiyle mezun olmuş. Yine birkaç makale. Ödüller. Ama fotoğraf yok.

Teksas'ta saklanmadan önce bile Drew kameradan hoşlanmıyordu.

Attığı ağ genişti, diğer Andrews'lerle birlikte yüzlerce siteyi yakaladı. Eğer vurulmuş olsaydı, bunun gazetelerde yer alacağı aklına geldi. Büyük şehirlerle başladı. Dallas, Houston, Austin, San Antonio, New York, Washington, Boston, Chicago. Beş yıl önce yüzlerce silahlı saldırı olmuş. Adamın polis olamayacağını düşündü. Kişiliği yoktu. Eğitim yok.

Chicago'nun girişinde ekran aydınlandı. Andrew yok, ama Drew Cunningham bir okul saldırısında yaralanmış.

Şimdi de zor bir mahalledeki bir okulun fotoğrafları vardı. Öğrencilerin okuldan çıkarken, elleri havada, gözleri yere bakarken çekilmiş bir fotoğraf. Polis arabaları binanın etrafını sardı.

Karşısına çıkan üçüncü resim kalbini durdurdu. Uzun boylu, zayıf bir adam.

Kanaması var. On beş ya da on altı yaşlarında bir kız taşıyordu. Sanki onu etrafındaki tüm dehşetten koruyabilecekmiş gibi göğsüne

yaklaştırıyordu. Onun

Saçları daha kısaydı, kot pantolon ve kanla ıslanmış kısa kollu bir gömlek giyiyordu ve şimdikinden bile daha zayıftı, ama resmi gördüğü anda onu tanıdı. Şimdi öğretmen, o zaman öğretmen, uyuyordu.

Onu beş yıl önce hayal edebiliyordu. Dünyada bir fark yaratmaya çalışan utangaç, zeki bir adam. Gördüğü ve acı çektiği tüm o dehşet. Kaçıp gitmesine şaşmamalı. Bağlantıları takip ederken bir manşet gördü: "*Okul Saldırısının Birinci Yıldönümü*". Çekim uzundu, öldürülen iki öğrencinin resimlerinin yanındaki mezarları gösteriyordu. Zayıf ve uzun boylu yalnız bir figür, diz çökmüş, bir elini mezarın üzerinde gezdirirken kameradan habersizdi. Çimler yeşildi. Ağustos sonu gibi görünüyordu, çiçekler ve ağaçlar sonbahardan hemen önce en yoğun halini alır.

Tarih eve döndüğü güne denk geliyordu. Drew o gece havaalanındaydı. Annesini görmeye gitmemişti. Millanie, tıpkı ilk yıldönümünde olduğu gibi, iki çocuğun mezarı başında durmak için gittiğine dair kariyeri üzerine bahse girebilirdi.

Düşüncelerine dalmış olan Millanie, telefonu ilk birkaç kez çaldığında yerinden kıpırdamadı.

Cep telefonunu kaldırdığında Kare'nin adı çıktı.

"Merhaba Kare, seninle mümkün olan en kısa sürede konuşmam gerekiyor." Millanie kız kardeşine Drew'in listeden çıkarıldığını söylemek zorundaydı. Sonra da ona üzgün olduğunu söylemenin bir yolunu bulmalıydı.

Bir erkek sesi, saf Teksas tınısı, telefonda yavaşça konuştu. "Yüzbaşı McAllen, ben Johnny Wheeler. Kare'nin telefonundan konuşuyorum."

"Bunu biliyorum Johnny." Kadın gülümsedi. Çiftçinin cep telefonu kullanmadığı belliydi.

"Öyle mi?" dedi, sonra aceleyle devam etti. "Kare seninle mi?" "Hayır. Onu bugün hiç görmedim. Bir sorun mu var?"

Johnny kelimeleri boşa harcamadı. "O kayıp. Arabası kitapçının arkasına park edilmiş ama Bay Hatcher içeri girmediğini söyledi. Ofisine girip çıkarken hep onunla konuştuğunu söyledi."

"Belki arabasını orada bırakıp eve yürüyerek gitmiştir." Millanie onun duraklamasındaki paniği duyabiliyordu. Johnny Wheeler endişelenmişti.

"Hayır," dedi. "Arabasını evde bırakıp yürüyerek gelmiş olabilir ama tam tersi olmaz. Bu sabah kitapçıya arabasıyla geldi."

"Emin misin?"

Bir an sessizlik oldu ve sonra itiraf etti, "Evet, eminim. Arabayla uzaklaşmasını izledim. Onu işe götürmek istedim ama sana söylemesi gereken bir şey olduğunu söyledi, bu yüzden kitapçıya uğramayı, işi bittiğinde yağmur yağma ihtimaline karşı arabasını bırakmayı ve sonra da otele gitmeyi planlıyordu. Seninle konuştuktan sonra sabahın geri kalanını internette geçirmeyi planladığını söyledi. Kitapçıda güvende olacağını, dünyadan uzakta saklanacağını söyledi." Durakladı. "Güvende olacağını söyleyip durdu, sanki güvende olmaması için bir neden varmış gibi."

"Telefonunu nerede buldun?" Millanie gözlerini kapadı ve adamın telefonu dairesinde unuttuğunu söylemesi için dua etti.

"Arabasının yanındaki çamurda buldum. Pembe olmasaydı fark etmeyebilirdim. Öğle yemeği yiyecektik ve sonra eve gitmeyi planlıyordum. Bu sabah ona yatak odasının penceresinden görebileceği bir kuş evi yapmayı bitirdim."

Durdu ve yeniden yönlendirdi. "Bunun bir önemi yok. Her neyse, lokantaya gelmeyince kitapçıya doğru yürüdüm. İlk başta araştırma dediği şeyle meşgul olduğunu düşündüm ama ofisinin ışıkları bile yanmıyordu. Kütüphaneyi ve ilçe katibini kontrol ettim. Bay Hatcher'la konuştuktan sonra.

"Bay Hatcher onu aradığında telefonuna cevap vermedi ve ben de takviye kuvvet çağırdım."

"Şerif mi?" Millanie, polisin normalde kayıp bir kişi için bu kadar çabuk yardım etmeyeceğini bildiğinden sordu, ancak takipçi ve kırık camla birlikte yeniden düşünebilirlerdi.

"Hayır," diye cevapladı Johnny. "Yaşlılar merkezini aradım. Öğle yemeğini yeni bitirmişler ve tombala için hazırlık yapıyorlarmış ama Jeter onun kaybolduğunu duyunca hepsini organize etmiş, kitapçıdan dağılmalarını sağlamış. Her birinde en az iki kişi olan yarım düzine araba var. Biri yavaş sürüyor, diğeri gözcülük yapıyordu. Yürüyenler kasaba meydanını ve federal binaları aldılar; ayakları yere sağlam basanlar ise blok blok yürüyorlar. Bay Gray ve bastonlu birkaç arkadaşı dere yatağında ipucu aramak için yürüyorlar ve henüz rapor vermediler, bu yüzden haberlerin iyi olmadığını tahmin ediyorum. Ortadan kayboldu."

Millanie onu sakinleştirmeye çalıştı. "Johnny, biliyorsun en iyi arkadaşıyla buluşup alışverişe gitmiş olabilir." Pek olası görünmüyordu ama bu da bir olasılıktı.

"Hayır. Jeter, yürüyemeyenlerin şehirdeki tüm işyerlerini aradıklarını söyledi.

Kimse onu görmedi. Kare insanların gözünden kaçacak bir kadın değil." Tereddüt etti. "Kaptan, ben Kare'nin en iyi arkadaşıyım sanırım. Korktuğu zaman beni aramıştı, şimdi de korktuğunu hissediyorum. Bu sefer telefonu bende, o yüzden kimseyi arayamayabilir."

"Johnny, kapat. Telefonundan Drew'in numarasını bul. Bir yere yaz. Beni ara ve numarayı bana ver."

"Pekâlâ," dedi yavaşça. "Bir deneyeceğim."

Millanie saniyeler geçtikçe panikle savaştı. Telefonu çalmadan önce tam bir dakika geçti.

Kare'nin numarasını gördü ama "Johnny?" dedi.

"Ben buldum. Bu küçük şeyler çok güzel."

"Numara, Johnny."

"Ah, doğru." Ona Drew'un numarasını verdi, sonra da Telefonu kapatın ve herhangi bir değişikliği bildirin. Millanie şerifle temasa geçeceğini ve her türlü mesajı ileteceğini söyledi. Daha fazla konuşmalarına gerek yoktu; ikisi de tek bir hedefe kilitlenmişti. Kare'yi bulmak.

Millanie veda ettiğinden bile emin değildi. Eğer Drew'un cep telefonu varsa, numarasını bilen tek kişi kız kardeşi olabilirdi. Elbette aramasına cevap verirdi.

Millanie, Johnny'nin ona verdiği numarayı çevirdi.

Drew ikinci zil sesinde telefonu açtı. "Her kimsen, çalışıyorum. Bir numara bırakın, acıktığımda ve yemek için durduğumda sizi ararım-"

"Drew?" Millanie'nin ağzı kurudu. "Sakın kapatma."

"Seninle konuşmak istemiyorum Millanie," diye tersledi. "Yeterince soru sordum."

"Bekle! Bu benimle ilgili değil. Kare kayıp."

Uzun bir duraksamanın ardından alçak bir sesle, "Neredesin?" diye sordu.

"Handayım. Ama siz şehre varmadan kitapçıda olurum.

Johnny ile öğle yemeğini kaçırdı ve sabahtan beri kimse onu görmedi."

"Yola çıkmam için bana on dakika ver. Sonra tekrar ara. Ayrıntıları istiyorum." Millanie onun sesindeki korkuyu duyabiliyordu. "Onları alacaksın."

İkisi de veda etmeye zahmet etmedi. Telefonunu cebine attı ve dizüstü bilgisayarını, kiralık arabasının anahtarlarını ve Çavuş'un birkaç gün önce ona getirdiği hizmet silahını aldı. Topallayabildiği kadar hızlı bir şekilde arabaya gitti ve sol ayağıyla birkaç blok öteye gitti.

Johnny ve şerifin ofisini kontrol ettiğinde, Drew Harmony yolunu yarılamış olacaktı. Onun numarasını tekrar aradı.

"Geri aramakta geç kaldın," diye bağırdı, sesi bir rüzgâr tûnelindeymiş gibi çıkıyordu. Kadın adamın eski cipini hız sınırının üzerinde sürdüğünü sormadan anlamıştı.

"Biliyorum. Aramadan önce bilgi almak istedim. Kare dokuzdan önce arabasıyla evinden ayrılmış. Öğleden sonra, öğle yemeği için ona katılmadığında, Johnny Wheeler arabasını kitapçının arkasında buldu ve kimse onu görmedi. Bir düzine ya da daha fazla insan arıyor. Şehir merkezini taradılar.

Yürüyerek gidebileceği her yer arandı. Ortadan kaybolmuş gibi görünüyor."

"On dakika içinde orada olurum," dedi endişeli bir sesle. "Haber verdiğin için teşekkürler. Sana bağırmamalıydım, Millie. Sanırım panikledim."

"Biliyorum, cevap talep etmemeliydim. Adil davranmıyordum. Şimdi ödeşdik mi?"

"Hatta. Bu iş bittiğinde ve Kare'nin güvende olduğunu öğrendiğimizde sorularınızı yanıtlayacağım. Söz veriyorum."

Yıllar sonra ilk kez, cevaplar onun için önemli değildi. Drew önemliydi.

Bölüm 40

Johnny aklını kaçıracaktı gibi hissediyordu. Birkaç saat önce Kare'nin penceresinin önüne diktiği renkli kuş yuvasına gülüyorlardı. Kare, kuşların biraz mahremiyete sahip olabilmeleri için her açıklığa küçük kapılar koymalarını önermişti. Bütün sabah çalışırken gülümsemişti. Kare kuşların seks yapmasını izlemek istemiyor.

Onun için önemliydi, bunu biliyordu ama ortadan kaybolana kadar ne kadar önemli olduğunu anlamamıştı. Onunla tanıştığında beri her gün içinde büyüdüğünü hissediyordu. Altı yıl önce çiftliği devralmak için üniversiteden ayrıldığından beri, uyurgezer gibi dönüp duruyordu. Scarlet'le evlenmek bile sadece yapması gerektiğini düşündüğü şeydi. Zamanı gelmişti. Hayat mevsimler gibi akıp gidiyordu.

Sadece küçük perisi onu uyandırdı. Eğer giderse, Kare sahip olduğunu bilmediği kalbinin yarısını alacaktı. Daha da kötüsü, büyükbabası ve diğer birkaç yaşlı vatandaş Hatcher'ın kitapçısındaki okuma masasının etrafına park etmiş, sanki her şey onun suçuymuş gibi Johnny'ye bakıyorlardı.

"Sana o kıza dikkat etmeni söylemiştim," diye mırıldandı büyükbabası Johnny her daire çizdiğinde. Ama Johnny durmadı. Volta atmakla ve kendini suçlamakla meşguldü. Eğer moruk takımı onu asmaya karar verirse, Johnny ipi kendisinin taşıyacağına çoktan karar vermişti.

Kitap reyonunda bir aşağı bir yukarı yürürken, Johnny Bakabileceği başka bir yer yoktu. Aklına Kare'ye zarar vermiş olabilecek ilk kişi Max Dewy geldi. Johnny'nin bildiği kadarıyla, Kare Max'i tanıyordu, ama Max adi herifin tekiydi. Eğer her gün saçına şekil verip sprey sıkması ve Scarlet'le yatması onu bir suçlu yapmıyorsa, Johnny neyin yaptığını bilmiyordu.

Sadece, Max şüpheli olarak dışarıdaydı. Max Dewy, o gece Johnny endişelenmeye başladığı sırada adliyeden kaçtı. Biri

white-hairs, hakimın kefaletini asla ödeyemeyeceğini düşünerek yüksek tuttuğunu, ancak görünüşe göre Max'in parayı sakladığını söyledi.

İyi saklanmış olmalıydı, yoksa Scarlet onu yakalardı. Son duyduğuna göre Scarlet hâlâ etrafta dolaşıp dinleyen herkese Max'e komplo kurulduğunu söylüyordu.

"Max'i unut," dedi Johnny yüksek sesle, ama kimse fark etmemiş gibiydi. Kitapçı tıklım tıklımdı. Kasabadaki herkes Kare'yi severdi, o da dahil. O da onu küçük perisi olarak görüyordu ama görünüşe göre bir düzine insan da öyle düşünüyordu. Yorgancılardan ikisi ağlıyordu ve yaşlı denizci Kare'yi incitecek birini çıplak elleriyle parçalayacağını söylüyordu.

Johnny terk edilmiş bir yürüteçle çarpıştı ve neredeyse Martha Q'nun evinde yemek pişiren tatlı yaşlı kadına takılıyordu. Bayan Biggs üzgün bir şekilde gülümsedi ve hiçbir şey söylemedi ama endişe partisine kurabiye getirmişti.

Johnny volta atmaya devam etti. Max değilse kimdi o zaman? Johnny etraftaki insanların çoğunu tanıyordu. Geçen gece bilgisayarında ne yaptığını sorduğunda Kare'nin söylediği bir şey onu rahatsız etmişti. Kare demişti ki

Samanlıkta iğne arıyordu. Hatta ona, yaşlılar merkezindeki gruba, profile uyan birini tanıyıp tanımadıklarını sorduğunu bile söylemişti.

Profil basitti: Harmony'de nispeten yeni bir adam. Uçan ya da uçaklara erişimi olan biri. Uyum sağlamak için çok çabalayan biri. Hiçbir desteği olmayan ama etrafta para saçan biri. Bilgisayarlardan anlıyor olmalı. Zeki biri olurdu. Muhtemelen birkaç dil biliyordur. Belki de uyum sağlamak için kiliselere ya da hayır kurumlarına katılırdı. Bölgede ailesi yoktu.

Johnny, bildiği kadarıyla uygun olan tek kişinin Max olduğunu ama Max'in parası olmadığını söyledi. En azından son zamanlarda. Scarlet Johnny'yle çıkarken Max'le hayır balolarına ve benzerlerine gidiyordu. Ayrıca Max'in bir işi vardı, tabii uyuşturucu satıcılığına iş denebilirse. Uyuşturucu satıcılığından sonra malzemeler kilitliydi.

Johnny'nin canını sıkan bir şey vardı. Johnny'nin Max'ı gördüğü üç yıl boyunca, onunla ilgili hiçbir şey "uyuşturucu satıcısı" demiyordu. Harmony'nin güney tarafında, Scarlet'in iki kez yeniden dekore etmesine yardım ettiği büyük bir konağı vardı. Giysilerini Neiman Marcus'tan almakla hep övünürdü. Haftalarca ortadan kaybolur ve yepyeni gardıroplarla ortaya çıkardı. O bir hep yabancı kelimeler kullanıyordu. Sadece Johnny'nin bildiği kadarıyla bunlar domuz Latincesiydi, başka bir dil değil.

Johnny şimdi, en iyi arkadaşıyla film izlemeye gittiğini söylediği onca ay boyunca eski karısı ve Max'in onun evinde ne yaptıklarını merak ediyordu. Muhtemelen çıplak şarap içiyordu.

Birden, umurunda olmadığını fark etti. Evlilik bitmişti. Uzun zamandır öyleydi. Sadece cesedi gömmemişti.

Johnny, Wendell'in etrafta olmadığından emin olmak için başını kaldırdı. Kardeşi Scarlet'i öldürdüğü için onu yine ihbar edecekti. Scarlet'in Wendell'i konağın kapısını kendisi için açmaya ikna ettiğini duymuştu. Ne de olsa, Scarlet'in

Bir yerde yaşamak için beş yüz bin dolarlık bir şehir evi gerekecekti.

Kare'nin erkek kardeşi ortaya çıktığında Johnny, Kare'nin kaybolmasından kendisini sorumlu tutanların listesine bir yenisini daha ekleyebileceğini düşündü ama Drew gelip Kare'nin yanında durdu. Sorular sordu ve endişeli görünüyordu. Hemen hemen aynı boydaydılar, ama Johnny kalın kaslıyken Drew zayıftı. Şu anda yüzlerindeki endişe aynıydı.

Drew'a bir fincan kahve doldurdu ve dere yatağında yürüyen adamlar arka taraftan içeri girdiğinde henüz içilecek kadar soğumamıştı. Herkes etrafına toplandı ve haber almayı umarak bekledi.

Hiçbir şey bulamadılar. Hiçbir şey bulamadılar. Johnny birkaç tahmin önce kızın dereyi geçtiğini ve Beau Yates'i soyan adamın muhtemelen onu yakaladığını duymuştu. Ama adamlar hiçbir iz bulamamıştı.

Johnny içinde öfke ve korku birikirken arkasını döndü. Bakacak ve umut edecek yeri kalmamıştı. Perisi bile öylece uçup gidemezdi.

"Bana telefonunu nerede bulduğunu göster," diye talimat verdi Drew. "Adımlarının izini sürmeye başlamak için en iyi yer burası."

Johnny başını salladı. İşe yaramayacak olsa bile yapılacak bir şeydi.

Dışarı çıktılar. Gün bulutluydu, sanki tüm dünya depresyondaydı.

"Yanına gittiğimde arabasının kapısının tam olarak kapanmadığını fark ettim." Johnny zaten şerifle her şeyin üzerinden geçmişti. "Dizüstü bilgisayarını taşıdığı büyük çantasından hiç iz yoktu."

Drew yeri inceledi.

"Buradaki çatlak asfalt sayesinde herhangi bir iz bulamadık." Johnny raporu verdi. "Kitapçıya ya da ara sokağa doğru yürüseydi, iz bırakmazdı." Drew on kez üzerinden geçtiği zemini incelerken Johnny de onu takip etti. "Şerif eğer dereyi geçtiyse

Hana doğru giderken ayak izleri bulmuş olabiliriz ama Kare bazen günde iki ya da üç kez kaptanı görmeye gidiyor."

"Neden?" Drew, Johnny'den çok kendi kendine sordu.

Ama Johnny yine de cevap verdi. "Sanırım arkadaşlar. Birlikte bir tür bulmaca üzerinde çalışıyorlar. Kare'nin birkaç kez bundan bahsettiğini duydum."

Drew kaşlarını kaldırdı ve Millanie kırık arka basamaklardan topallayarak geçerken arkasını döndü. "Ne tür bir bulmaca?"

Johnny cevap vermeye başladı ama sonra sorunun kendisine yöneltildiğini fark etti.

Kaptan sanki sadece adını, rütbesini ve seri numarasını vermeyi düşünüyormuş gibi doğruldu. Sonra ikisine de baktı ve yeniden düşünür gibi oldu. "Kare Harmony'ye yeni gelen insanları araştırmama yardım ediyor. Buralarda yaşayan ve küresel ölçekte yasadışı faaliyetler yürüten bir adamı arıyoruz. Suç faaliyetlerini finanse etmek için para akıyor ya da deniz aşırı ülkelere gönderiyor olabilir."

İki adam da kaşlarını çattı, Johnny anlamadığı için, profesör de muhtemelen anladığı için.

Johnny tek tahminini ortaya attı. Harmony'de nefret ettiği tek adam. "Adamınız muhtemelen Max Dewy. Bu adamdan hiçbir suç beklemesdim."

"O da listede," diye dürüstçe cevap verdi. "Aradığımız suçlu soruşturmamızı öğrenmiş ve Kare'yi takip ediyor olabilir. Eğer Kare bir şey ortaya çıkardıysa, Kare bilgiyi bana aktaramadan ona ulaşmış olabilir."

Johnny'nin bir sonraki adıma geçmekte hiçbir sorunu yoktu. "Onu bulmuş olabilir, diyorsun. Onu kaçırmış olabilir. Muhtemelen şu anda onun bilebileceği her şeyi korkutarak öğrenmeye çalışıyor. Belki de ona işkence ediyordur." Bu şimdiye kadarki en kötü senaryoydu.

"Aradığında haberleri olduğunu söyledi." Kaptan sakinleştirmek istercesine elini Johnny'nin koluna koydu. "Belki de tek istediği onun bilgisayarıydı. Onu bulduğunu biliyorsa, elinde bir kanıt var demektir ve bu kanıt da bilgisayarında olabilir."

"Eğer bu adam kızın bilgisayarına sahipse, asla içeri giremez." Drew'un sözleri sakindi. "Daha önce birbirimizin sistemlerine girmeye çalıştığımız bir oyun oynamıştık. O benimkini beş dakikada kırdı ama ben onunkini kıramadım."

Onu tanıyorsam, Kare'nin birden fazla şifresi ve bulduklarını koruyan birkaç duvarı olacaktır."

Johnny Drew'dan kaptana baktı. "Bu da ne demek oluyor?"

İlk olarak Millanie konuştu. "Bu Kare'nin hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyor. Eğer bu adam düşündüğüm kadar kötüyse Kare'yi öldürebilir ama ne bulduğunu öğrenmeden önce değil. Kare'nin hayatı onun için önemli olmayacak ama bulduğu bilgi önemli olacak."

Johnny kafası patlayacakmış gibi hissediyordu. "Ona işkence ediyor! Bu kasabayı parçalara ayırmalıyız. Onu bulmak zorundayız." Johnny arka tarafa doğru hışımla ilerledi, artık tek bir yerde duramıyordu. Düşünmek zorundaydı. Düşüncesi

Birinin Kare'yi incitmesi dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Binanın köşesinde, temizlikçilerden kalma eski bir metal havalandırma deliğinin egzoz saldıgı yerde, bir malzeme parçası ona el sallıyor gibiydi. Birkaç adım yürüdükten sonra hurdaya baktı ve onu yakaladı.

Kare ona yardım ediyordu. Eşarının üzerinde tıpkı bu küçük ipek parçası gibi kıpır kıpır altın çizgiler vardı.

Drew onun kumaş parçasını indirdiğini görmüş olmalıydı, çünkü göz açıp kapayıncaya kadar Johnny'nin yanına gelmişti. "Kare'nin eşarplarından birinin parçası."

Johnny başını salladı.

Drew tekrar Millanie'ye döndü. "Burada kal. Geri geleceğiz."

Onlara doğru ilerledi. "Hayatta olmaz," diye açıkladı. "Ben de seninle geliyorum."

Arka sokağın yirmi adım ötesinde bir hurda daha buldular, sonra bir tane daha. Rüzgâr çöpleri ve eski gazeteleri köşelere savurmuştu ama kadın hafif ipeği kırık tuğlalara ve dallara takmayı başarmıştı.

Kimse konuşmadı. Sadece hareket ettiler, bazen koştular, bazen geri döndüler. Johnny muhtemelen geri dönüp şerife haber vermeleri gerektiğini biliyordu ama Kare'nin başı dertteyse saniyeler her şeyi değiştirebilirdi.

Buldukları son hurda, tiyatronun arka kapısı ile çerçevesi arasına sıkışmıştı.

Drew kolu çevirmeye çalıştı. "Burası bir aydır kapalı. Birisi burayı işleten yaşlı adamın kalp krizi geçirdiğini söyledi." İtti ve çekti ama kapı yerinden oynamadı.

Hayal kırıklığına uğrayan Johnny geri çekildi ve kapıya doğru koşmaya başladı, omzunu kapıya çarptı ve metali kilidi açacak kadar bükte. Kendine gelmek için bir an geri çekildi ve Drew içeride kayboldu.

İçeri en son adım atan kişi olmasına rağmen Johnny Kare'nin içeride olduğunu biliyordu. Onu yakınında hissedebiliyordu.

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde hareket ettiler. Sonra Millanie fısıldadı, "Dağılın."

Mekândaki tek ışık çıkış tabelalarının alçak parıltısıydı. Johnny arka duvar boyunca ilerledi, koca ayaklarını çok hızlı hareket ettirmemeye dikkat ediyordu yoksa Kare'ye çarpabilirdi. Eğer biri onu kaçırmış ve canını yakmışsa, Johnny hayatının geri kalanına mal olsa da o adamı bulacaktı.

"Onu yakaladım," diye bağırdı Drew karanlığın içinde bir yerden. "Onu yakaladım," diye güldü. "Yaşıyor ama bağlı."

Drew kırmızı ışıkta geçerken Johnny arkasını döndü. Kız kardeşini kucağına almış sarılıyordu. Renkli eşarpları şimdi altında yüzen siyah dalgalar gibi görünüyordu ama kıpırdanıyordu. Yaşıyordu.

Saniyeler içinde ara sokağa çıkıp onu çözdüler. Ağızlık çıkar çıkmaz Kare konuşmaya başladı. "Geri geliyor. Bilgisayarımı aldı ama benimle daha ileri giderse birinin onu göreceğini biliyordu. Buradan çıkmak zorundayız. Bu gece geri gelecek."

"Kim?" Millanie, Kare'nin ellerini bağlayan düğümlerle uğraşırken sordu.

"Bilmiyorum. Onu bir yerlerde gördüm ama yerini bulamıyorum. Ona hiç dokunmadığımı biliyorum çünkü dokunduğumda saf kötülük duyularıma bir şok gönderdi. Belki buralarda, arka planda bir yerlerde çalışıyordur.

Hani şu gördüğünüz ama görmediğiniz insanlardan biri gibi."

Drew başını kaldırdı. "Meydanın etrafında yüzlerce kişi çalışıyor. Dükkanlar, adliye binası, şerifin ofisi, itfaiye binası, lokanta, Buffalo'nun barı var. Onu her yerde görmüş olabilirsin. Seni hemen güvenli bir yere götürmeliyiz Kare, sonra onun için endişeleniriz."

Johnny ayağa kalktı. "Burada kal. Kamyonetimi alıp seni almaya geleceğim. Kare bu adamı teşhis edebilir. Bundan sonra ne yapacağını bilemeyiz. Haklısın. Onu buradan götürmeliyiz."

Koşmaya başladı. Kitapçıda durmadan temizlikçilerin köşesinden döndü ve lokantanın yanına park ettiği kamyonetine atladı. Artık bir planı vardı ve bu kez Kare'yi hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Johnny arabasıyla ara sokağa girdiğinde Drew Kare'nin bacaklarındaki son ipi de yeni çekmişti. Büyük kamyonetini üç adım yakınlarına kadar çekti ve Kare'yi sokağa adım atabilecek herhangi birinden uzak tutmaya dikkat etti.

Kardeşi Kare'nin pikabın arka koltuğuna oturmasına yardım ederken Johnny de Millanie'yi yolcu koltuğuna kaldırdı. Tüm yolcuların kafaları

aşağıdaydı,

Johnny kasabadan hızla uzaklaştı.

"Nereye?" diye sordu, çoktan çiftliğine doğru ilerliyordu.

"Senin yerin değil. Onu aradığınızı herkes biliyor," dedi Millanie sakince. "Onu kaçıran adam şu anda kitapçıda takılıyor olabilir. Eğer neredeyse tanıdığımız o görünmez insanlardan biriye, emin olun not alıyordur."

"Katılıyorum." Johnny öfkesini bastırdı. Çiftlik bildiği tek güvenli yerdi ama bu sefer Kare için güvenli olmayabilirdi.

"Pansiyona geri dönemeyiz. Eğer Kare'yi takip ediyorsa, onun dairesine baktıktan hemen sonra oraya da bakacaktır." Lone Oak Yolu'na doğru giderlerken Millanie ayağa kalktı. "Sana nereden döneceğini söyleyeceğim. Tam yerini biliyorum."

Johnny'ye yol tarif ederken, Drew Kare'ye sorular sordu.

Kare, arabasından henüz yeni inmişken birinin silah gibi bir şeyi yanına dayadığını ve çantasını aldığını söyledi. İlk başta bunun sadece bir soygun olduğunu düşünmüş ama sonra adam "Bu senin araştırman mı?" demiş. O zaman aradığı adamla karşı karşıya olduğunu anlamış.

Kare top gibi kıvrılıp dikiz aynasından küçücük gözlerle bakarken fısıltıyla ekledi: "Hava karardıktan sonra gelip bilgisayarımdan istediğini aldığı sürece beni çözeceğini söyledi ama yalan söylediğini biliyordum. Ne zaman ki

Eğer geri dönerse, beni öldürmek için dönmüş olacaktı. Ona dokunduğumda bunu hissedebiliyordum. Adamın ruhu yoktu. Böyle insanlar duymuştum ama hiç karşılaşmamıştım."

Johnny, Drew'un sanki küçük kız kardeşi donuyormuş gibi ona sarıldığını gördü. Millanie Johnny'ye, "Buradan dön," dedi. Birkaç toprak çizgiyi işaret etti

Yoldan çok patikaya benziyordu. "Bu patikanın aşağısında hiçbir şey yok," diye itiraz etti.

"Evet, var. Benim evim."

Johnny tek kelime etmedi. Drew ve kız kardeşi konuşurken o sadece arabayı sürdü. İkisi de sakın görünüyordu. Artık birlikte oldukları için huzurluydular. Johnny yardım edemiyordu ama birbirlerinin sahip oldukları tek şey olduğunu hissediyordu.

Model T günlerinden beri kullanılmayan bir yolda birkaç dönüş yaptıktan sonra eski bir ev göründü. Johnny kamyoneti yavaşlatırken Millanie alçak sesle konuştu. "Dikkatli olmalıyız. Bu adam o kadar çok insanla ilişki içinde olabilir ki, sadece birkaçına nerede olduğumuzu söylesek bile bunu duyacaktır."

Hepsi aynı fikirdeydi.

Johnny motoru durdururken, "Büyükbabama Kare'yi bulduğumu ve onunla Çin'e kaçacağımı söyleyeceğim," dedi.

"Ne?" diye herkes aynı anda sordu.

Johnny omuz silkti. "Ben çocukken bana eğer mükemmel bir kız bulursam Çin'e kadar gitmem gerekse bile kaçıp onunla evlenmemi söylerdi. Babam ona sahip olduğumu ve güvende olduğunu bilecek. Aramayı iptal edecek."

"Bu adam senin evine gidebilir, Drew," dedi Millanie koltuğunda kayarken.

"Kilitli olmayan kapıma yaklaşmadan önce, arkadaşım Luke onu fark edecektir.

Onu arayıp neler olduğunu anlatacağım ama ne durumda olduğumuz hakkında tek kelime etmeyeceğim. Katılıyorum, ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi."

Kimse kamyonun kapılarını açmak için harekete geçmedi. Bir şekilde içeride kozalanmışlardı. Birlikteydiler ve nihayet dürüstçe konuşuyorlardı. Artık sır yoktu.

Johnny kolunu koltuğuna yasladı, Kare'ye dokunabilmeyi diliyordu.

"Ne buldun Kare?" Millanie sordu, artık endişelenmiyordu Drew duyabilir.

"John'un söylediği bir şey beni düşünmeye sevk etti ve parçaları bir kez daha bir araya getirmeye başladım ve bu sefer uydular." Kare öne doğru eğildi ve elini Johnny'nin omzuna koydu.

"Söylediğim bir şey mi?" Johnny ona döndü, keşke ona sarılabilecek kadar yakın olsaydı. Büyük elini onun küçük elinin üzerine koymakla yetindi. "Çok yardımcı olabileceğimden şüpheliyim."

"Evet, öyleydin. Hatırlamıyor musun?"

Aradığım adamın özellikleri hakkında, sesinin iki başlı bir yılanı benzediğini söylemişsiniz. Dün gece geç saatlere kadar çalışınca anladım. Millanie tek bir adam aramıyordu, iki adam arıyordu."

"Ama bu adamlar her zaman yalnızdır," dedi Millanie kimseye söylemeden. "Bu onların yönteminin bir parçası. Uyum sağlarlar."

"Birbirinden çok farklı iki adam buldum, onları bir araya getirdiğimde profiline her noktaya uyuyorlar. Belki biri lider, diğeri arka planda ama operasyonun yürütmesi için ikisine de ihtiyaç var. Sadece biri şehirdeki zengin adamı oynamak için fazla derine inmiş."

"İsimlerini biliyor musun?" Drew sordu.

"Sadece Max Dewy. Uyuşturucu konusunda açgözlölük yaptı ve tutuklandıktan sonra geçmiş hikayesi dağılmaya başladı."

Johnny direksiyona öyle sert vurdu ki kamyon sallandı. "Biliyordum. Yemin ederim düpedüz psişik olmaya başladım."

"Ya diğeri?" Drew, Johnny'nin yeni keşfettiğı yeteneğē hiç ilgi göstermediğini söyledi.

"Dört ya da beş ay önce buraya taşındı ve başka bir adamın adını ve işini aldı. Dallas'a kadar izini sürdüm ve görünüşē göre hala para göndermek için oradaki bağlantılarıyla çalışıyor. Gerçi Harmony'de, neredeyse ayak seslerini duyabiliyorum ama başka bir kimlik kullanıyor."

Drew'un keskin zekâsı kız kardeşinin ipuçlarını takip ediyordu. "Belki de Max'i kontrol etmek için gönderilmiştir. Johnny'nin söylediğine göre, adam kalabalığa karışmak konusunda pek de iyi bir iş çıkarmamış."

Kare başıyla onayladı. "Emin değilim ama sanırım otoparktaki adam ve beni kaçırın adam oydu. Yüzünü hiç görmedim ama ikisi de orta yapılıydı ve otoparktaki adam gergin görünüyordu. Beni bağlayan adam da öyle. Sanki düğümleri doğru atamamış olabileceğinden korkuyormuş gibi tekrar tekrar düğümlerin üzerinden geçiyordu."

Drew, "Üçüncü bir adam olabilir," diye tahmin etti.

"Hayır," diye yanıtladı Millanie. "Bu çok sıkı bir operasyon. Onlar için çalışan birinin olması sistemde sadece bir delik açacaktır." Sanki aniden yorulmuş gibi arkasına yaslandı. "Şimdi neden bu kadar çok okun Max'i işaret ettiğini anlıyorum. Hapse girdiğinde bile işleri yürüten başka bir adamı vardı. Bir şekilde parası bitmiş ve uyuşturucu kaçakçılığı gibi diğeri yasadışı faaliyetlere dalmaya başlamış olmalı. Belki de şirketin parasını çok fazla harcamış ve çaresiz kalmıştı. Muhtemelen banka soymak ya da uyuşturucu satmak arasında kalmıştır."

"İki pilotla uyuşturucuyu içeri sokmak kolay olacaktır." Kare, Millanie ile konuşurken öne doğru eğilerek Johnny'ye yaklaştı.

Millanie, "Onları dağıtıma sokmak biraz daha zor olabilir," diye ekledi. "Bu adamlar kariyerlerine uyuşturucu satarak başlamış olabilirler, ancak yükselmişlerdir ve bu onlar için yabancı bir bölge olacaktır."

Johnny başını salladı. "Ve tabii ki ahırımı fark edene kadar depolama bir sorundu. Çok kolay olurdu. Sadece beni kasabaya giderken ya da uyuşturucuyu benim ahıra taşımak için bütün gün uğraşacaklardı. Scarlet kendini Max'e o kadar kaptırmıştı ki muhtemelen fark etmedi bile."

Drew onun düşünce tarzını takip etti. "Scarlet gittiğinde, Max'in buraya gelmek için hiçbir nedeni kalmadı. Erzağına ulaşamadı. Artık senin ne zaman gideceğini ona haber verecek Scarlet'i de yoktu."

Johnny güldü. "Ben hapisteyken Wendell'ın burayı koruduğunu düşünmüş olmalı, ya da belki Max ve Scarlet gerçekten şehir dışındaydı." Johnny'nin pek umurunda değildi. "Eğer Max ekibin yarısıysa, Kare'yi kaçıran diğer adamın kim olduğunu da biliyor demektir. Tek yapmamız gereken Max'e ulaşmak ve ondan bir isim öğrenmek."

Drew itiraz etmedi ama kaptan itiraz etti. "Kare'yi güvende tutalım ve Şerif Max ve ortağı için endişeleniyor. Onu cep telefonundan arayacağım ve bildiğimiz tüm detayları anlatacağım."

Millanie sonunda kamyonetin yolcu kapısını açtı. "Etrafımız McAllen ve Matheson topraklarıyla çevrili. Alex'i gerçeklerle birlikte aradığımda, bize biraz malzeme kaçırmalarını sağlayacağım. Max'in bu gizemli ortağını hapse attırana kadar hiçbirimiz güvende değiliz."

"Şerifle de konuşmam gerekecek. Yedek dosyalarım ofisimde saklanıyor. Nerede olduklarını söylemezsem onları asla bulamaz." Kare, Johnny'nin kamyonundan inmesine yardım etmesine izin verdi ve Johnny'nin onu gereğinden bir an daha uzun süre sıkı tutmasına aldırmış etmedi.

Araziye yerleşen ilk McAllen'lara ait olan eski çiftlik evinin verandasına taşındılar. İnşaat malzemeleri ve aletleri getirilmişti ve şimdi verandanın yarısını kaplıyorlardı. Johnny, Millanie'nin oturması için bir bank hazırladı. Öğleden sonra serin ve bulutluydu, havada hâlâ yağmurun izleri vardı, hepsini sakinleştiren tembel bir gündü.

Kare ve Johnny evin etrafını keşfederken Millanie Drew ile konuştu. Yüzbaşının profesöre su ve elektrik tesisatını döşemek için nasıl adamlar tuttuğunu ve böylece mümkün olan en kısa sürede taşınabileceğini anlattığını duyabiliyordu.

Kare, bir rampanın çoktan yerleştirilmiş olduğu arka kapıdan çıkarken Johnny'nin elini tuttu. Johnny onu tekrar kendine çekip sarılma isteğiyle savaştı. Söylenecek doğru kelimeleri bilen bir adam değildi. Scarlet'le harika seks yapmanın aşk anlamına geldiğini düşünmüştü. İkisi de düğün gecelerinde birbirlerini sevdiklerini söylemişlerdi ama bir daha ikisinin de bunu söylediğini hatırlamıyordu. Her zaman bir anlaşmazlık vardı. Scarlet bir şeyden mutsuzdu, şikayet ediyordu ya da ayın o günlerindeydi. Geriye dönüp baktığında,

evliliğinin çoğunu Scarlet'ten kaçarak geçirdiğini fark etti. Max'e dönmesine şaşmamalıydı.

"Benimle yürü John." Kare onu yüz yıl önce dikilmiş uzun pamuk ağaçlarının gölgesine doğru çekti.

"İyi görünüyorsun." Onun adımlarına ayak uydurmaya çalıştı. "Panikten aklını kaçırmış olacağını düşünmüştüm."

Başını salladı, eşarpları ve siyah bukleleri uçuşuyordu. "Geleceğini biliyordum.

Bunu gözlerinde görüyorum, John. Sana dokunduğumda hissediyorum. Beni önemsiyorsun. Hayatlarımız birbirine bağlı. İnanmadığını bildiğim halde ofisime gelip bir okuma istediğin andan beri öyle. hayat çizgileri."

"Ama sen bana inandın. Her zaman inandın ve bu iş bitene kadar yanından ayrılmayacağım Kare. Kalbimin senin tekrar güvende olduğunu bilmemeye dayanabileceğini sanmıyorum." Bu sözlerin doğru olmadığını biliyordu ama aklına gelen tek şey bunlardı.

Göz kırptı. "İçimden bir ses böyle diyeceğini söylüyordu."

Kare kolunu onunkine bağladı ve güneşe doğru yürüdüler. Onu hiç öpmemiş ya da onunla hiç yatmamış olsa bile, hayatının geri kalanında onu seveceğini biliyordu.

Ve Kare'nin de bunu bildiğine dair bir his vardı içinde.

Bölüm 41

SALI
GECE
YARISI

Beau, Martha Q'nun verandasındaki hasır sandalyede arkasına yaslandı ve botlarını korkuluklara dayadı. Zihninde, aşka tutunamadan onu kaybetmekle ilgili bir şarkı dolaşıyordu. Mantığı ona, Martha Q'ya geri dönmesi gerektiğini söylüyordu.

Nashville bugün, ama o kaldı. Yer önemli değildi. Nerede olursa olsun, Lark'ı ve daha farklı ne yapabileceğini ya da söyleyebileceğini düşünüyor olacaktı.

Gibson'ını geri alana kadar gidemeyeceğine karar vermişti ama birkaç blok ötedeki bankaya gidip Lark'ın BMW'sinin arka koltuğundan almak için bütün günü vardı. Ama yapmadı. Akşamın erken saatlerinde ailesinin evine geri dönebilirdi. Orada olabilirdi. Onu alabilir ve uçağa yetişmesi gerektiğini söyleyerek aceleyle uzaklaşabilirdi. Ama yapmadı. Saat gece yarısını geçmişti ve verandadan öteye gitmemişti. O Dün gece kendini aptal durumuna düşürmüştü. Kahretsin, onu ofisinde yakaladığında işler yokuş aşağı gitmeye başlamıştı ve düşüşü durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

Sonunda basit bir sonuca vardı. Kız ondan daha iyisini hak ediyordu. Adam gecenin dumanlı havasında, kadın ise gün ışığında yaşıyordu. Hastanede konuştuğu o birkaç gece, sahip olduğu tek *normal* geceydi. Yarın Nashville'e ve bildiği dünyaya geri dönecekti. Anladığı dünyaya. Sadece Lark'sız bir dünya olacaktı.

Başka bir gitar alabilirdi. Gibson, Lark'ı tekrar ağlarken görmeye değmezdi. Onu çok incitmişti. Önce onun için ne kadar önemli olduğunu göstermeye çalıştığında neredeyse ona saldırarak, sonra da kasabanın beş mil dışında kendini aptal durumuna düşürerek. Babası onu ağlarken

görseydi muhtemelen Beau'yu eşek sudan gelinceye kadar dövmeye giderdi.

Beau'nun umurunda değildi. Karşılık bile vermedi. Darbeleri kabul ederdi.

Lark zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti ama dün gece onu arabada ağlarken gördüğündeki haline bakılırsa, beklemesi gereken yaklaşık yirmi yıl vardı.

Gözlerini kapatarak müziğin kafasının içinde dönmesine izin verdi. Daha fazlasını yazmıştı.

Burada aylardır yazmadığı kadar çok şey yazdı. Burası onun için her zaman sihirli olmuştu. Biggs kardeşlerle yaşarken ve kâğıt tabaklarda yemek yerken en mutlu olduğu yer burasıydı. Burası aynı zamanda adının Bela olduğunu söyleyen bir kız tarafından kalbinin kırıldığı yerdı. Harmony'ye yaptığı ziyaretler arasındaki tüm günler, arada geçen günlerdi. Burası onun yaşadığı yerdı ve bir parçası hep orada kalacaktı. Nashville'de ne olursa olsun, her gece uykuya daldığında Harmony'deki evine giderdi.

Hanın önündeki tuğla yola dönen bir arabanın sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

Pudra mavisi bir BMW sessizce yola çıktı.

Beau hareket etmedi. Bir yanı hareket ederse gördüğü rüyanın sona ereceğinden korkuyordu. Yarı kapalı gözlerle Lark'ın arabadan inişini izledi. Yolcu koltuğundan bir çantayla birlikte Gibson'ı aldı ve yavaşça verandaya doğru yürüdü. Saçlarını arkadan bağlamış ve kot pantolon giymiş, neredeyse yeniden on altı yaşında görünüyordu.

Verandada onu fark ettiği anda anlamıştı. Dönüp kaçacakmış gibi bir an dondu kaldı, sonra omuzlarını dikleştirdi ve düğmeye basması gerektiğini bilen bir cellat gibi ona doğru yürüdü.

Kadın verandaya adımını attığında botlarını korkuluktan indirdi. "İyi akşamlar, Bela," dedi alçak bir sesle. Her nasılsa bu lakap bu gece ona uymuştu.

Gitarını ona uzatırken küçük deri çantasını basamakların yanına bıraktı. "Uyanık olacağını düşündüm, o yüzden arabayla geldim."

Yavaşça ayağa kalktı, onu korkutacak bir şey yapmak istemiyordu. Son zamanlarda bunu yeterince yapmıştı. "Düşünmek için yeterince zamanın oldu mu?"

"Evet," dedi kollarını kavuşturarak, söylemek üzere olduğu şeyden hoşlanmayabileceğini belli ederek.

Beau korkuluklara yaslandı ve ona uzanmamak için kollarını kavuşturdu. "Dün gece için üzgün olduğumu söylemenin bir faydası olacağını sanmıyorum. Yaptığım ilk hata için beni affetmedin. Dün gece fırtına yaklaşırken kasabaya yürümek istediğimi düşünerek aptallık ettim. Eğer

Yardımcısı Gentry beni almasaydı muhtemelen hâlâ dışarıda olacaktım. Sahip olabileceğimiz her şeyi mahvettim."

"Katılıyorum," dedi çok hızlı bir şekilde.

Salon lambasının pencereden sızan alçak ışığında kadının yüzünü zar zor görebiliyordu. Ağlamak üzereymiş gibi görünmüyordu, bu yüzden bunun bir gelişme olduğunu tahmin etti, ama onunla aynı fikirde olmasının olumlu bir şey olduğundan emin değildi.

"Hastanede benimle birlikte oturduğun için teşekkür ederim, ailenle tanışmak da çok hoşuma gitti." Henüz başındayken durması gerektiğini biliyordu ama en azından arkadaş olarak ayrılmayı denemek istiyordu. "Benim için çok şey ifade ediyorsun Lark ve tekrar arkadaş olabilmemiz için her şeyi yaparım." Gitarı getirmesini bir başlangıç olarak görüyordu ama o bunu bir son olarak da görebilirdi.

Lark uzandı ve deri çantayı kaldırdı. "Kolunu parmaklığın üzerine koy." "Ne?"

"Ön kolunu korkuluklara koy. Seninle biraz konuşmak istiyorum ama beni tekrar yakalaman konusunda endişelenmek istemiyorum."

"Pekâlâ." Ona dokunmayacağına yemin etmeyi düşündü ama belki de kanıtı ihtiyacı vardı. "Bu noktadan ayrılmayacağım."

"Emin olmayı planlıyorum." Çantadan birkaç kısa deri kayış çıkardı ve adamın kolunu parmaklığa bağladı. "Şimdi diğeri," diye fısıldadı.

O kadar yakındaydı ki kokusunu alabiliyordu, her zaman sevdiği o harika taze kokusunu. Ona her zaman yaz mevsimini ve gece yarısı gezintilerini hatırlatırdı. Onu kendine çekebilirse, belki bir öpücük fikrini değiştirebilirdi. Ona nasıl hissettiğini anlatabilirdi.

Hayır, zaten başını belaya sokan da buydu. Diğer kolunu dirseğinden eline kadar parmaklığa dayadı ve kadın onu tahtaya bağladı.

"Şimdi. Beni tam istediğin yere getirdin, Lark. Kıpırdayamıyorum, böylece sen de sözünü söyleyebilirsin. Sanırım sözüm yeterince iyi değildi." Ona ne söylerse söylesin, ne kadar bağırıp çağırırsa bağırırsın, ona kendisini azarlaması için bir şans verecekti. Bunu hak etmişti.

Lark birkaç adım uzaklaştı ve gülümsedi. "Babam senin hiç terbiye edilmemiş vahşi bir at gibi olduğunu söylerdi Beau. Nasıl davranacağını bilmiyorsun, hatta bir kadını nasıl seveceğini bile bilmiyorsun. Senin gibi bazı erkeklerin asla öğrenemediğini söyler."

Beau onun çantasında başka neler olabileceği konusunda biraz endişelenmeye başladı. Kırbaç kullanan insanları duymuştu ve bunun bir parçası olmak istemiyordu,

Ama Şu anda bu konuda fazla seçeneği yokmuş gibi görünüyordu. Yol Şansı yaver gidiyordu, muhtemelen Şok tabancası vardı. Elini çevirdi ama parmakları kollarını yerinde tutan tokalara ulaşamadı.

Bu iyi bir fikir değildi ve o da bu fikrin içine adım atmıştı.

Belki de Lark'ı hiç tanı mıyordu. Belki de ona işkence etmek üzereydi. Dünyada bir kadına yanlış yapan her erkekten  alacağını düşünüyordu. "z beni," dedi adam sakince. "Konuşacağız. Sana yaklaŐmayacaęım."

"Hiç Şansın yok."

Gülümsemesi çok seksiydi ama gözleri loŐ ışıkta biraz kötü görünüyordu.

n kapının açıldığını duydu. Martha Q pofuduk kıyafetiyle dışarı ıktı. Cadılar Bayramı-turuncu bornoz ve terlikler. Kalbi yavaşladı. Sonunda süvariler kurtarmaya gel miŐti. Yaşlı kadın Lark'ın planladığı her neyse onu durduracaktı. "Oh," dedi Martha Q. "zr dilerim, bu tür Şeyler olabileceğini düşünmüştüm."

Pencerelerden içeri bakmaya çalışan çılgın hayranlar. İyi akşamlar, Lark."

"İyi akşamlar, Bayan Patterson." Tamamen masum görünen Lark gülümseyerek

Martha Q. "Cuma günü bankada bayanların yıllık öğle yemeğinde görüşmek dileğiyle."

"Tabii ki. Bunu kaırmazdım." Martha Q, eve doğru geri geri giderken Beau'ya kaşlarını oynattı. "İyi geceler."

"Bekle!" Beau bağırdı. "Bağlı olduğumu görmüyor musun? Bana yardım et. z beni Martha Q. Bu kadının bana ne yapmayı planladığını kimse bilemez."

Martha Q o kadar büyük sırtıttı ki dudakları kayboldu. "Bunu ben de yaşadım," diye mırıldandı eve geri dönerken. "İyi eğlenceler çocuklar ve Beau, ığlıklarınızla diğer konukları uyandırmamaya çalıŐın."

Beau yemin etti. Bu gece tüm dünya ıldırmıŐtı. Düzeltiyorum, yarısı dünya. Arkadaşı Border Biggs haklıydı; tüm kartlar kadınların elindeydi ve erkekler oyunun kurallarını bile bilmiyordu.

"z beni," diye emretti. "Bu hiç komik değil, Trouble." "Yoksa ne olur?" Elleri kalçalarında, ona doğru döndü. "Yoksa seni adam kaçırmaktan tutuklatırım."

Güldü. "Seni ben kaçırmadım Beau, seni bulduğum yerde, verandadasın. Kollarını bağlamama izin verdin. Kimse seni zorla tuttuğuma ve bağladığıma inanmaz."

Haklıydı. Sadece bir aptal bu karmaŐaya girebilirdi. Rahatlamaya alıŐtı.

"Pekâlâ. Ben buradayım. Dinliyorum. Ne söylemeye geldiysen söyle. Hadi şu işi halledelim.

bitti."

Birkaç adım yürüyerek adamın önünde durdu. "Kadınlar elle tutulmaktan, köşelere itilmekten, hatta hazır olmadıklarında öpülmekten hoşlanmazlar. Nazikçe dokunulmayı severler." Parmaklarını adamın omzunda ve hafifçe boğazında gezdirdi.

Beau hareket etmedi. Nefes bile almadı.

Daha yakına eğildi ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı, yavaşça aşağı inerken göğsüne dokunuyordu. Dokunuşu kadife gibi acı veriyor, tenini ısıtıyordu.

"Kes şunu Bela," dedi öfkelenmeden. "Ne yaptığını sanıyorsun, bana işkence mi ediyorsun?" Onun dokunuşu çok iyi hissettiriyordu ama bu duyguya karşılık verememekten nefret ediyordu.

Elini göğsünde gezdirdi ve adam bunun tam olarak ne olduğunu anladı. o yapıyordu. Saf eziyet. Gömleğini çekip açtı ve kalbinin attığı yeri öptü. Ağzı onun üzerinde geziniyor, yavaşça öpüyor, tadına bakıyor, hatta hafifçe ısıırıyordu. Tekrar ve tekrar neredeyse onu öpüyordu ve sonra geri çekilip tekrar işkence etmeye başlıyordu. Başını çevirirken parmaklarını saçlarına daldırdı, böylece öpücükleri boğazından aşağıya doğru takip edebilecekti. Vücudu ona doğru eğildi. Hiç bu kadar tahrik olmamıştı. Bir kadını hiç bu kadar çok istememişti. Ama herhangi bir kadını değil, Lark'ı istiyordu.

Beau'nun cennette mi yoksa cehennemde mi olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama gitmiyordu. "Çöz beni," diye fısıldadı. "Ben de sana dokunmak istiyorum."

"Hayır." Güldü. "Daha bitirmedim." Gömleğinin kuyruğunu çekiştirerek pantolonundan kurtardı, böylece etrafında dönüp tırnaklarını hafifçe sırtında gezdirebildi. Tam durması için yalvarmak istediğinde, yumuşak göğüslerini göğsünde hissedene kadar ona baskı yapıyordu. O zaman tek düşünebildiği devam etmesi için yalvarmaktı.

"Sevmek bir danstır, Beau." Kelimeleri o kadar alçak sesle kulağına fısıldadı ki Beau onları duymaktan çok hissetti. "Müzik kafanın içinde. Tek yapman gereken adımları öğrenmek."

İhtiyaçtan çıldırmak üzereydi ama parmakları üzerinde gezinmeye ve dudakları neredeyse onu öpmeye devam ediyordu. Duyuları aşırı yükleniyordu. Serinliği

gece ve onun dokunuşunun sıcaklığı. Nefesinin boğazında bıraktığı his, sıcak teninde gezinen ellerinin sıcaklığı. Kadının ince bacağı adaminkinin arasına girdi ve Beau'nun dizleri neredeyse bükülüyordu.

Gözlerini kapadı ve onun şefkatli ilerleyişiyle sarsıldı. "Bana ne istediğini söyle, Trouble. Bunu neden yaptığını söyle."

Vücudunu onunkine doğru hareket ettirdi.

"Söyle bana," diye fısıldadı adam deriye doğru gerinirken, kadın bir nefes uzaklaşırken daha da yaklaşmak istiyordu.

"Bu biziz, Beau. Sen ve ben. Aramızdaki şeyi aceleye getirmeyeceğiz. Buna izin vermeyeceğim. Eğer birlikte olacaksak, yavaş ilerleyeceğiz. Her adımın tadını çıkaracağız. Bu senin tek gecelik aşklarından biri değil. Hiç olmadı. Hayatının geri kalanında seni delirtmeyi planlıyorum."

"Eğer beni çözersen, seni sonuna kadar götüreceğim, hemen şimdi."

Onun vücuduna bastırarak birbirlerine ne kadar mükemmel uyduklarını gösterdi. "Biliyorum," diye fısıldadı. "İşte bu yüzden seni burada böyle bırakıyorum." Parmakları göğsünden aşağı, kemer tokasına doğru indi. "Eğer gerçek bir ilişkiyle ilgileniyorsan, benimle şafak vakti lokantada buluş. Halka açık yerlerde değil, Beau. Karanlık köşeler yok. Tutkuyla acele etmek yok." Sonunda onun ağzını öptü. Çekilmeden önce akıllara durgunluk veren bir öpücük. "Ama özel hayatımızda kendi kurallarımızı yazacağız. Hareket edemeyecek kadar bitkin düşene kadar geceyle yarışacağız."

Bir uzun, sıcak öpücük daha. Doğrulurken son bir gülümseme.

"Hayır," diye bağırdı kadın merdivenlerden inerken. "Beni böyle bırakma. Geri gel."

Arkasını dönmedi. Sadece arabasına bindi ve uzaklaştı.

Biri gelene kadar bağırmaı düşündü. Ona karşı ne kadar iyi hissettiğini düşündü. Onu o kadar çıldırtmıştı ki, planını denemek için sabırsızlanıyordu.

Sabahın dördünde Lark'ın işkencesinin başka bir kadınla tam anlamıyla seks yapmaktan daha iyi olduğuna bile karar verdi.

Bir süre onun kendisinden nefret ettiği sonucuna vardı ve onu öldürmek dışında yapabileceği en kötü şeyi düşündü. Sonra hatırladı ki ona kahvaltı hazırlıyordu. Eğer ona aşklarının önizlemesini gösteriyorsa, kalbinin gerçeğini kaldırabileceğinden emin değildi.

Altı sularında gazeteci çocuk verandaya bir gazete attı ve Beau'nun parmaklıklara dayanmış uyuduğunu fark etmemiş gibi davrandı.

Yarım saat sonra Martha Q dışarı çıktı ve onu çözdü.

"Tek kelime etme," diye homurdandı.

"Görmeyeceğim. Ben bir şey görmedim. Tabii bir şey görmüş olsaydım, geç saatlerde televizyonda gördüğüm her şeyden çok daha ilginç bir sahne olurdu. Bir dahaki sefere verandanın ışığını açık bırakacağım."

"Bir dahaki sefere diye bir şey olmayacak ve 'Tek kelime etme'nin hangi kısmını anlamadın Martha Q?"

"Kapa çeneni yoksa seni tekrar bağlar ve hayranlarınla baş başa bırakırım. Dersini aldın mı, Beau?"

"Ne dersi?" Emin olduğu tek şey, onu tabuta koyana kadar gördüğü rüyaların geri kalanının Lark'ın ona dokunmasıyla ilgili olacağıydı.

Martha Q telaşlanmış görünüyordu. "Seni seviyor olabilir ama sen de onun istediği gibi bir adam olmalısın."

Kollarını ovuşturarak, sanki aklına gelmiş gibi, "Ah, şu ders," demeyi başardı.

Martha Q başını salladı. "Anlayabilmen için kendini tekrar etmesi gerekebilir. Yemin ederim, küçük beyinleriyle küçük böcekler için sivrisinek spreyi yapabiliyorlarsa, aynı şey erkekler üzerinde de işe yaramalı."

Beau'nun Martha Q. ile tartışacak zamanı yoktu. "Şafaktan önce Lark'la buluşacaksam bir fincan kahveye ve duşa ihtiyacım var. Onun asla bekletemeyeceğim bir kadın olduğuna dair içimde bir his var."

Aceleyle uzaklaşırken Martha Q'nun deri kayışları eşofmanının cebine soktuğunu gördü.

Bölüm 42

Beau, şafak sökerken Mavi Ay Lokantası'na girdi. pencereler ve mekânı altın tonlarında aydınlattı. Masaların birkaçında bütün gece uyanık kalmış gibi görünen insanlar oturuyordu ama çoğu erken kalkanlardan oluşuyordu. Beau'nun asla güvenmediği bir grup.

Bankacılık kıyafetlerini giymiş olan Lark, güneş ışığının üzerine vurduğu orta masada oturuyordu. O kadar güzeldi ki. Her şey yerli yerindeydi. Oradaki hiç kimse onun dün gece eğitim gören küçük, sevimli bir dominatrix olduğundan şüphelenmezdi. Onun farklı görünümlerini seviyordu ve keşfedilecek daha pek çok şey olduğunu hissediyordu.

Beau, mekandaki herkesin onun masaya doğru yürüyüşünü izlediğinin farkındaydı. Oturduğunda ses seviyesi yarı yarıya düştü. Bu umduğu gibi özel bir konuşma olmayacaktı.

"Günaydın Bayan Powers," dedi Lark'ın karşısına geçerken. "Benimle bu kadar erken buluştuğunuz için teşekkür ederim."

"Rica ederim, Bay Yates." Gülümsemesi göz kırpmasından daha uzun sürmedi. Onu izleyenlerin çoğu kahvaltılarına geri döndü. Hâlâ bakmakta olan birkaç kişi, odanın etrafındaki konuşmalar arttıkça artık duyamıyordu. Beau Yates ve Powers kızlarından birinin buluşmasının dedikodusuyla ilgilenmiş olabilirlerdi ama eğer bu bir işse, onları ilgilendirmezdi.

Beau yıllardır değişmeyen menüyü açtı ve masadaki kahve fincanını ters çevirdi. En azından burası onun bölgesiydi. Burası onun bölgesiydi. Burada rahat değildi, rahat değilmiş gibi görünüyordu.

Beau'nun iki katı yaşındaki garson, kahvesini doldururken ona göz kırptı ve Beau da göz kırpınca kıkırdadı.

Lark suratını asmaya çalışır gibi görünüyordu ama gözleri kahkahalarla dans ediyordu. "Sen çok yakışıklı bir adamsın Beau Yates. Temizlendiğinde

ve o siyah şapkayı taktığında bir kadının kalbini durdurabilirsin. Kadınların koşup seni öpmemesine şaşıyorum."

Omuz silkti. "Şapka yüzünden."

"Babam da öyle demişti," diye kabul etti.

Beau, kızarmasını gizlemek için önündeki menüyü göstererek, "Dün geceki fırtınadan sonra umarım iyi uyumuşsunuzdur, Bayan Powers," diye sordu.

"Dün gece fırtına yoktu. Sayende hiç uyumadım." "Gerçekten, çok şiddetli bir fırtına olduğuna yemin edebilirim."

Beau başını kaldırıp ona baktı. Onun düşüncelerini okumakta hiç zorlanmadı. Kadının kendisine dokunuşunun anısı o kadar güçlü bir şekilde geri geldi ki, şu anda bile tırnaklarını teninde hissedebildiğine yemin etti.

"Baban sana Bela demekte haklıydı, Lark. Birlikte olduğumuz sürece pek çok uykusuz gece geçireceğime dair içimde bir his var."

Elindeki kaplarla sanki onları silah olarak görüyormuş gibi oynadı. "Birlikte miyiz, Beau? Dedikoduları duymadım."

Menüyü okumaya devam etti, sesi o kadar kısıktı ki Lark'tan başka kimse duyamazdı. "Birlikteyiz, Bela, ama kafan karışmasın. Bu benim teslimiyet kahvaltım değil. Bu sadece bir barış görüşmesi ve sanırım bugünlük baban hakkında yeterince konuştuk, bu yüzden onu bu tartışmanın dışında bırak."

"Pekâlâ. Eğer bu bir pazarlıksa, ne istiyorsunuz?"

"Benden korkmayı bırakmanı istiyorum." Bütün gece söylemeyi düşündüğü şeye başladı. "On yedi yaşındayken korkman için bir neden yoktu, şimdi de yok. Ve aramızda *böyle bir* şey olmadığını düşünmenle ilgili yorumuna cevap olarak, bana kalırsa her zaman vardı ve şu anda da var."

Onu anlamayı dileyerek inceledi. "Son olayların ışığında, belki de senden korkması gereken kişi benim. Şikayet ettiğimden değil ama sanırım dün gece bana saldıran sendin."

Garson kız görüşmeyi yarıda kesti. Siparişlerini aldı ve Beau kendi sorununu incelerken oradan uzaklaştı. "Ne istiyorsun, Lark?"

Yarı yarıya onun birkaç masa aşağı inmesini istediğini söylemesini bekliyordu ama söylemedi. Doğruldu. Onun dünyası sütunlar ve sayılardı; bu tür konuşmaları anlıyordu. Kendini bulmuştu.

"Birkaç günlüğüne şehre her gelişinde bizimkilerle yemeğe gelmeni istiyorum. Arabayla gezerken yaptığın gibi bana sarılmanı istiyorum. Sana yavaş yavaş aşık olmak istiyorum Beau, her seferinde bir öpücük. Bir kasırğa aramıyorum; hafif bir yağmuru tercih ederim."

Başını iki yana salladı. "Bunu yapamam, Trouble. Arada sırada sizinkilerle yemeğe çıkmak isterim ve sana sarılmak kulağa harika geliyor ama

yavaş yavaş aşık oluyorum. Hayatımda hiçbir şey kolay olmadı ve aşkın da kolay olacağını sanmıyorum."

Ağlayacak gibi görünüyordu. "Yapamaz mısın yoksa yapmaz mısın?"

İsteddiği üçüncü şeyin anlaşmayı bozacağını biliyordu. Eğer ona istediği ve ihtiyaç duyduğu sevgiyi vermezse çekip gidecekti. "Sana yavaş yavaş aşık olamam tatlım. Ben zaten sana aşığım. Sanırım hep öyleydin. Sana nasıl göstereceğimi öğrenmem gerekebilir ama ben çoktan düştüm. Aksini nasıl düşünebilirsin? Yazdığım şarkıların yarısı senin hakkında."

Şaşkınlıkla gözyaşları güzel yüzünden aşağı yuvarlandı. Çizdiği sınırı zorladığını biliyordu ama masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini tuttu. "Hiç gerçek bir kız arkadaşım olmadı ve hiç aşk yaşamadım. Arada sırada bana biraz akıl vermek gerekebilir ama söz veriyorum deneyeceğim. İki farklı dünyada yaşıyor olabiliriz ama yemin ederim kalbim sadece Yakındasın."

Gülümsedi ve başını salladı. "Ben de," dedi elini geri çekerek. "Senin vahşi bir tarafın olduğunu düşünüyordum Beau ve belki de bunu planlasaydık ve bunun olacağını bilseydim, bu kadar umursamazdım."

Ona vahşi bir yan planlamanın mantıklı olmadığını söylemeyi düşündü, ama onunla yarı yolda buluşmaya çalışmasını sevdi. Tek istediği Onu seviyordu ve yeri ya da zamanı pek umursamıyordu.

Beau sahnede olmaya daha fazla dayanamadı. Ona dokunma ihtiyacı çok büyüktü. "Aç mısın?"

"Hayır," diye cevap verdi.

Masaya bir yirmilik bıraktı ve ayağa kalktı. Bu sefer o teklif ettiğinde Elini tuttu ve mekandaki herkesin bakışları arasında dışarı çıktılar.

Tek kelime etmeden onun arabasına bindi ve pansiyona geri döndü. Kahve sipariş ettiler ve ikinci kattaki çalışma odasına koştular. Orada, perdeler çekiliyken, yarı aydınlıkta küçük bir kanepeye oturdular.

Ayakkabılarını ve ceketini çıkarmıştı. Kollarını açtı ve onun kendisine doğru gelmesine izin verdi.

Uzun bir süre ona sarıldı ve sonra fısıltıyla konuştular. Zaman sessizce geçerken ona nazikçe dokundu, arada sırada hafif öpücükler kondurdu.

Saat dokuz gibi Bayan Biggs taze kahve ve elmalı tarçınlı ekmek getirdi. Yemek yerken bile birbirlerine dokunuyorlardı. Bu kolay sevgi türüne alışabileceğine karar verdi.

Beau onu yavaş yavaş öğreniyordu. Nelerden hoşlandığını. Nasıl dokunulmak istediğini. Sarıldıklarında aklına hafif yağmurla ilgili bir şarkı geldi.

Bir gün, sevmek onlar için kolay olduğunda, bu şarkıyı ona söyleyecekti. Bu nazik dokunuşlarla başlayacaklardı ve kim bilir, belki altmış ya da yetmiş yıl sonra bu dokunuşlarla sona ereceklerdi, ama arada hatırlayacakları, onları sıcak tutacak ateş ve vahşi geceler olacaktı.

Saat onda cep telefonu dördüncü kez çaldı ve sonunda açtı. Kısa bir konuşmadan sonra telefonu çantasına bıraktı ve ayağa kalktı. "Bankaya gitmem gerekiyor. Bugün orada önemli şeyler oluyor. Görünüşe göre kredi memurlarımızdan biri işe gelmemiş ve dosyaları düzenli değil."

"Öğle yemeği için benimle buluşacak mısın?" diye sordu.

"Birde," diye cevap verdi ekmeğin son parçasını bölerken. "Seninle lokantada buluşuruz. Aynı masada."

"Orada olacağım," dedi ve onu merdivenlerden aşağıya kadar takip etmeden önce hızlıca bir kez öptü.

Adam onu bankaya götürürken konuşmadılar ama adam yan kapıda durduğunda kadın eğilip adamın yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu sabah için teşekkürler, Beau. Çok güzeldi."

"Güzelden çok daha iyi olabilir."

Gülüştü gergindi ama gözleri heyecandan hafifçe karardı. Korku yoktu. Onu kazanıyordu.

Üç saat sonra Beau yazmakta olduğu için öğle yemeğine neredeyse geç kalacaktı. Aceleyle lokantaya gitti ve beklerken birkaç kola sipariş etti. O gittikten sonra Harmony'yi kendi üssü yapmanın ne kadar kolay olacağını düşündü. Ayda birkaç gün gidip gelebilir, hatta turne yapmadığı zamanlarda bir süre kalabilirdi. Belki hafta sonları ona gelebilirdi?

Biri on geçe aceleyle içeri girdi. "Geç kaldığım için özür dilerim ama bankadaki sorunu çözdüm ve herkese öğleden sonra izinli olduğumu söyledim." Derin bir nefes aldı. "alışanların hepsi şok oldu ama kimse tek kelime etmedi."

"Sence babanı ararlar mı?"

"Hayır, ama öğrenirse arar. İşe başladığımdan beri bir saat bile iş kaçırmadım. Haftalarca birikmiş tatilim var."

Beau sırtıttı. "Parayı nasıl harcamak isteyebileceğinize dair birkaç fikrim var."

Hamburger sipariş ettiler ve beklerken konuştular. Ona bakmaktan kendini alamıyordu. Bir ilişkisi vardı. Gelmediğinde bunu fark edecek biri vardı. Onun için endişelenen, onu önemseyen biri.

"A mısın?" diye sordu sonunda, kadın bankada zimmetine para geçiren adamı anlatmayı bitirdiğinde.

"Hayır," diye cevap verdi. "Pansiyona geri dönmek ister misin? Belki biraz kestirebiliriz."

O kadar hızlı ayağ a kalktı ki sandalyesi devrildi. "Hadi gidelim. Biraz kestirmek kulağ a harika geliyor." Masanın zerine iki yirmilik bıraktı ve kadının elini tuttu. "Bu bir alışkanlık olmaya başladı."

Lokantadaki herkes ikinci kez onların gidişini izledi.

Birkaç dakika sonra merdivenlerden odasına çıktıklarında etrafta kimse yoktu. Beau ceketini ve ayakkabılarını çıkarırken kapıyı kilitledi. Sonra, sanki bir uçurumun kenarına tünemiş gibi, yatağın yanında durup ona baktı.

Beau onu izlerken şapkasını fırlattı ve botlarını çıkardı. Yanında durduğunda kadın kımıldamayınca elini tuttu. "Kendini daha rahat hissedeceksen çalışma odasına geri dönebiliriz."

"Hayır. Sadece seninle olmak istiyorum."

Gitarını aldı ve yatağın ayak ucuna oturdu. "Uyuman için sana şarkı söylememe ne dersin?"

O tellerle oynarken, kadın dikkatlice kendini tellerin arasına indirdi. ve ayaklarını onun bacaklarına değene kadar uzattı. Şarkılarını alçak sesle söylüyor, kızın gözlerini kapatıp şarkıları hava gibi içine çekmesini seviyordu.

Bir süre sonra kızın ayağı adamın kalçasına doğru gevşedi ve nefes alış veriş i müzikle birlikte yavaşladı. Son bir şarkı söyledi, sonra gitarını indirdi ve onun yanına uzandı. Kolunu hafifçe onun beline dayadı ve yanında uyurken onun nefes alışını hissedebildi.

Ona aşık olması için zaman tanıyacaktı ama ondan asla vazgeçmeyecekti. Kalbi hep onda kalacaktı.

Bölüm 43

ÇARŞAMBA

Millanie kuş sesleriyle uyandı. Bir an için nerede olduğunu bilmiyordu. Eğer bu fikir imkânsız olmasaydı, iki tarafının da kocaman bir taco kabuğuna sarılmış olduğunu düşünebilirdi.

Yavaşça gözlerini biraz daha açtı. Johnny'nin kamyonetinin kasasının kenarlarında eski bir şilte uzanıyordu. Ortada battaniyelerin arasında kucaklanmıştı ve bacağı bungee kordonlarıyla kamyonetin her iki tarafına bağlanmış bir askıdaydı.

Yavaş yavaş anılar geri geldi. Şerifin kocası hava karardıktan sonra eski çiftlik evine gitmiş ve itfaiyeden kamp malzemeleriyle birlikte şilteler getirmişti. Her nasılsa, Kare'yle birlikte sandviçleri hazırlarken, adamlar Millanie'nin eski evin zemininde yatamayacağına karar vermişlerdi. Bacağını incitebilirdi ve şişlikten dolayı nasıl yükselteceğimizi bulmalıyız.

Millanie adamların bulduğu şeye bakarak gözlerini devirdi. Kamyonete bir yatak ve bir askı yerleştirmişlerdi, bu da onu küçük bir kasabanın Cadılar Bayramı geçit törenindeki ucuz bir şamandıra gibi hissettiriyordu. Drew onu kaldırdığında o kadar yorgundu ki itiraz etmedi. Aslında, Kare daha üstünü örtmeyi bitirmeden uyuyakalmıştı.

Şimdi, sabahın ilk ışıklarında plana gülümsüyordu. Yatak güvenli ve sıcaktı ve bacağı askıda oldukça rahattı. Elbette, kötü adamlar onları bulursa, en son öldürülen o olacaktı çünkü zaten işkence gördüğünü düşüneceklerdi.

"Günaydın Millie," diye fısıldadı tanıdık bir ses.

Profesörünün pantolonunu görebilecek kadar başını çevirdi. "Günaydın." Geceyi pikabın önünde oturarak geçirmiş olmalı.

onu izliyordu. "Buraya gel ki seni görebileyim. Tek bir yere bağlı gibiyim."

Dikkatlice aşağı indi, yanındaki boşluğa zar zor sığıdı. "Donuyor olmalısın." Battaniyelerinden birini onun üzerine örttü.

"Hayır, çünkü adrenalin patlamasından sonra sanırım hepimiz yorulmuştuk. Ben üşüyemeyecek kadar yorgundum."

Onu dudaklarından hafifçe öptü. "Uyandığım birkaç seferde tek yapmam gereken senin birkaç metre ötemde uyuduğunu düşünmekti ve hemen ısındım." Uzun parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. "Şafakta çok güzelsin ılık."

Kum rengi kirli sakalını fırçaladı. "Beş yıldır bir kadınla birlikte olmadığını söylerken ciddi miydin?"

"Evet, ama sadece benim için üzülyorsan seksle ilgilenmiyorum." Sırıttı. "Çok da ilgilenmiyorum. Eğer teklif ediyorsan, seni geri çevirmeyeceğim."

"Teklif etmiyorum." Adamın tahmin yürütmesini sağlayacak kadar uzun bir süre durakladı. "En azından bir ya da iki kereden fazla değil."

"Şanslısın. Eğer havandaysan iki kere ya da şu anda müsaitim."

Kıkırdadı. "Bunu bir pikabın arkasında, bacağım askıdayken ve kız kardeşin muhtemelen üst kattaki pencereden izlerken yapmayacağız. Aklımda çok daha romantik ve rahat bir şey vardı."

"Pekala Millie, ama sana söylüyorum, sanırım raf ömrümün sınırına ulaşmış olabilirim. Her an kötüleşebilirim."

"Şansımı deneyeceğim."

Geriye doğru düştü ve başını kamyonetin yan tarafına çarptı. Eski paslı kamyonet donuk bir gong sesi çıkardı. Ağlayana kadar güldü.

Onlar tekrar yetişkin olmaya alışmadan Johnny verandadan seslendi. "Siz ikiniz kahve ister misiniz? Şöminede bir cezveyi nasıl kaynatacağımı buldum. Hazır gibi kokuyor."

Millanie başını kaldırdı ve çıplak ayaklı ve çıplak göğüslü iri çiftçinin Hank Matheson'ın getirdiği erzak kutularını karıştırdığını gördü.

"El fenerlerini buldum" -Johnny ayağa kalktı, güneş verandada parıldarken onları gösterdi- "ve böcek ilacını."

"Kahvenin yanında yiyecek bir şey var mı?" diye bağırdı.

"Sağlıklı gıda çubukları ve Baby Ruths. Ben kendimi feda edip sizin için kötü olan çikolataları yiyeceğim, siz de sağlıklı yiyecekleri alabilirsiniz." Biraz daha avlandı ve bağırdı, "Oh, biraz elma buldum. Sanki elli metre ötedeki ağaçta yeterince yokmuş gibi."

Drew onun yanında ayağa kalktı ve bir şey söylemek için ağzını açtı, ama daha sözleri bitmeden Kare, Johnny'nin gömleğinden başka bir şey giymeden verandaya çıktı. Yabani kıvrırcık saçları beline kadar iniyordu.

Millanie, Kare'nin ağabeyinin yüzündeki öfkeye neredeyse gülecekti ama o bir şey söyleyemedi. Millanie göğsüne bir yumruk attı ve diğerlerine doğru, "Drew elmaları sever," diye bağırdı.

Adam kaşlarını çatı ama öfkesi kaybolmuştu. "Bilmiyorum," diye fısıldadı.

Elini onun kalbinin üzerine koydu ve "Şu kamyonetten inmeme yardım et. Kız kardeşine çocukmuş gibi davranarak onu kızdırmadan önce."

"Ben asla-" Durdu. "Haklısın. O yirmi dört yaşında." "Bunu unutma, Drew."

Hâlâ kaşlarını çatarak başını salladı.

Drew Millanie'yi kamyonundan indirdiğinde Kare kendi kıyafetlerini giymişti ama Drew'in ruh hali değişmemişti. O kız kardeşine doğru ilerlerken Millanie yavaşladı ve evinin güzelliğini seyre daldı. Onun evini, Milyon dolarlık bir gün doğumu ve güzelliğini ikiye katlayan bir gökyüzü ile tekrarladı. Burada iyileşebilirdi. Dinlenebilirdi. Hayatının parçalarını bir araya getirebilirdi. Sonunda ana üssünü bulmuştu.

Gerçekte eve doğru topallıyor olabilirdi ama zihninde ellerini uzatmış dönüp duruyordu.

"İyi misin, Millie?" Drew ona verandanın merdivenlerinden çıkmasına yardım etmek için beklerken sordu.

"Ben harikayım." Adamın eli kadının belinde dolaşırken, kadın eğilip onu öptü.

Kız geri çekildiğinde Drew gülümsedi ve "Evet, öylesin" diye fısıldadı. Johnny ve Kare kendi elmalarını ve kahkahalarını getirmeden önce.

Yemeklerini yedikten sonra Kare, Millanie'nin yarı bitmiş yeni banyoya girmesine yardım etti.

Gerekli işleri yapmaları için farklı kuzenlerini çağırdığında, banyo ve su tesisatının ilk öncelik olması konusunda ısrar etmişti. Elektriğin gelmesi birkaç hafta sürebilirdi ama su gelir gelmez ve pencereler tamir edilir edilmez gecelerini burada geçirmek istiyordu. Görünüşe bakılırsa, inşaat malzemeleri

her odada saklanıyordu. Kereste deposunda bıraktığı kredi kartı yıpranmış olmalı.

Küçük banyo penceresi bir havluyla kapatılmış olmasına rağmen, Millanie yüzünü yıkamaya çalışırken iki adamın verandada konuştuklarını duydular.

"Sana kız kardeşimden uzak durmanı söylediğimi sanıyordum." Drew'un sesi pek dostça gelmiyordu ama en azından bağırıyordu.

Johnny'nin alçak sesi pencereden yüksek ve net bir şekilde geliyordu. "Korkarım bunu yapamam Profesör. Onun için deli oluyorum."

Millanie pencerenin perdenin arkasını görebileceği tarafına geçti ve Kare de aynısını yaptı.

"Yani gitmiyor musun?" Drew şikayet etti. "Kamyonu olan sensin. Kimse seni aramıyor. Hepimiz burada olacağız. Muhtemelen çiftliğe gitmen gerekiyordur. Çiftçilerin gün doğumundan gün batımına kadar çalışması gerekmiyor mu?

Görünüşe göre şimdiden geç kalmışsınız."

Johnny kocaman ellerini yumruk yaptı. "Kare'den ayrılmayacağım Profesör. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman, eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa. Ama kitaplarınıza ve araştırmalarınıza dönmekte özgürsünüz. Kimse sizi de aramıyor. Sizi cipinize geri götürmek benim için sorun olmaz."

"Bunu yapmana gerek yok Johnny. O benim kız kardeşim, ona göz kulak olurum ve bu arada, onun için ne kadar deli olduğunu iddia edersen et, Kare'nin seninle ilişkiye girmekten daha iyi bir akli var."

Millanie bir kahkaha attı. Drew'un ciddi mi yoksa şaka mı yaptığını anlayamamıştı. Adamın kimseye kötü bir söz söylediğini hiç duymamıştı. Sanki bir gösteri yapıyorlardı, ama kimin için?

Sorusunun cevabı bir adım ötede duruyordu.

Kare başını camdan dışarı eğdi ve bağırdı, "Hemen kes şunu, Andrew Cunningham." Sesinin tıpkı bir anne gibi çıktığını fark etmiş gibi kıkırdadı. "İlk defa bir ağabeye ihtiyacım yok, sadece bir kardeşe ihtiyacım var. Ben de Johnny için deli oluyorum, biliyorsun, bu yüzden yeni erkek arkadaşımı rahatsız etmeyi bırak. Geleceği gördüm ve Noel arifesinde onunla evleneceğim."

Her iki kadın da pencereden iki adamın karşı karşıya gelişini izledi.

Drew yeni temizlediği gözlüklerini çıkarıp taktı. "Bana kayınbirader olarak bir çiftçiye katlanmak zorunda kalacağımı mı söylüyorsun?" Sorusu Kare içindi ama bu sözleri söylerken gözlerini Johnny'den ayırmamıştı.

"Kötü olduğunu düşünüyorsun," diye karşılık verdi Johnny. "Bir profesöre katlanmak zorundayım. Ailemizde onlardan biri hiç olmadı. Akrabalarım bunu nasıl karşılayacak bilmiyorum."

Kare yine ciyakladı.

Millanie havluyu çekiştirirken iki adam da güldü ve pencereye döndü. Kare elleriyle yüzünü gizlemişti, belli ki en kötüsünden korkuyordu. Şimdi başını öne eğdiğinde iri kahverengi gözleri parmaklarının arasından dışarı bakıyordu.

Johnny verandaya çıktı ve ona baktı. "Noel'de evleneceğimizi bilemezsin Kare. Daha sana sormadım bile. Ama dün gecedен sonra-"

"Dün gece ne oldu?" Drew rolünü oynadı.

Hem Kare hem de Johnny o kadar hızlı "Hiçbir şey" dedi ki yalan olmalıydı.

Millanie adamların büyük oturma alanına doğru ilerleyişini izlerken tek kelime etmedi. Birden ikisi de gülmeye başladı. O ve Kare de birkaç dakika sonra onlara katıldı.

Kare ortaya çıkar çıkmaz adamlar birbirlerine kaşlarını çatmaya devam etti. Sanki şimdi iki adamın arasını düzeltmek gibi büyük bir yükün altına girmiş gibi her birini okşadı.

"Hadi biraz kahve içelim." Kare kahveyi doldururken Millanie sessizliği bozmaya çalıştı.

Drew bir yudum aldı ve öksürdü. "Bu kahvenin tadı berbat. Telve dolu."

Johnny bir yudum aldı ve omuz silkti. "Sadece dişlerin kapalı iç. Bu, zeminin çoğunu yakalar. Taşrada köşebaşında bir Starbucks yok, Profesör."

Millanie kahvaltıda su içmeyi tercih etti. Kâğıt bardakta bile kaynamayan kahve biraz sert görünüyordu. Komik, hepsi yorgun ve kirliydi ve muhtemelen iyi bir yemek için can atıyorlardı, ama neredeyse bir aile olduklarını hissetti.

Johnny, kötü adamlar yakalanana kadar herkes burada mahsur kaldığına göre, burası üzerinde çalışabileceklerini önerdi. Kare planları çizmek için heyecanlandı. Hepsi işe koyuldu.

Millanie, Drew'un ellerini ne kadar iyi kullandığına hayret etmişti. Çivi çakmayı bilmeyeceğini tahmin etmişti ama o sadece çalışmakla kalmıyor, işleri yapmanın daha etkili yollarını da düşünüyordu. Her seferinde

durdu, üçünden biri yanından geçti ve ona ailenin köpeğiymiş gibi oturmasını söyledi. Sonunda, kaptan iyi gelişmiş öfkesini gösterdi ve hepsine durmalarını emretti.

O andan itibaren onu oturarak yapabileceği işlerle doldurdular. Johnny ona Hank'in getirdiği iki katlanır sandalyenin arasına bir masa bile kurdu.

Millie pes etti ve bacağını boya kutusuna dayadığı bir taburede çalışmaya başladı.

İki saat sonra Hank gerçek kahve ve kahvaltılık burrito getirdi. Onlar yerken haberleri verdi. Kasabadaki herkes Johnny ve Kare'nin kaçtığını düşünüyordu, Scarlet hariç. Scarlet, internetten almaya karar verdiği hızlı boşanmanın Çarşamba gününe kadar sonuçlanmayacağını iddia ediyordu. Şerifin onu iki eşlilikten tutuklamasını istiyordu. Görünüşe göre Johnny'yi istemiyordu ama başkasının da ona sahip olmasını istemiyordu.

Hank, Max'in şerif onu sorgulamak için götürmeden birkaç dakika önce Scarlet'e nasıl evlenme teklif ettiğini ayrıntılarıyla anlattı. Scarlet'e bir

Alex kelepçeleri taktığı sırada parmağında kocaman bir elmas yüzük vardı.

Millanie olumlu düşünmeye çalıştı. "Eğer diğer adamın adını verirse, öğle yemeği için Martha Q'nun yerine geri dönebiliriz." Max Dewy gibi bir adamın herhangi bir suçu itiraf edeceğini hayal bile edemiyordu, ama belki de

Başka biri.

Hank başını salladı. "O kadar kolay olacağını sanmıyorum. Kare'yi her kim kaçırdıysa muhtemelen çoktan eyalet dışına çıkmıştır. Bu sabah dizüstü bilgisayarını kitapçının arka kapısında kırık halde bulduk. Eğer dosyalarınıza girip aradığını bulduysa, kaçıyor. Eğer giremediyse, vazgeçmiş olmalı ama muhtemelen hala kaçıyor. Eğer bir uçağı uçurabiliyorsa, onu durdurmanın bir yolu yok."

Drew volta atıyordu. Durdu ve hepsiyle yüzleşti. "Şimdilik cevabımız hepimizin burada kalması. En azından bir şeyler öğrenene kadar."

Kare, "İçeri girip yedek diskimi almam gerekiyor," diye bağırdı. "Alex onu ofisimde bulamadığını söyledi."

Drew ve Johnny aynı anda, "Bu çok tehlikeli," dedikten sonra başlarıyla birbirlerini onayladılar.

Millanie yorum yapmadı. Kare ile aynı fikirdeydi. Tehlike riske değer olabilirdi. Eğer dosyaları yanlış ellere geçerse, çok büyük zarar verebilirdi.

Hank güçlü bir argüman ekledi. "Alex senin gizli yerini bulamadıysa Kare ve sen ona nereye bakması gerektiğini söylediyse, Max Dewy ile işbirliği yapan adamın hiç şansı yok. Bay Hatcher bütün gün kapınızın önünde ve Alex ofisten çıkan herhangi bir yardımcısı kitapçının önünden geçiriyor. Dosyalarınız ofisinizde, burada olduğundan çok daha güvende."

Kare başını salladı ama Millanie ona inandığından şüpheliydi. Yüksek eğitilmiş araştırmacılar dosyalarını hayatları pahasına koruma eğilimindedirler. Bir keresinde elçiliklerden birinde çalışan bir programcının göğsüne bir flash bellek bantladığını görmüştü, böylece bir kasırga bulunduğu adayı yerle bir ederse tüm dosyaları yanına olacaktı.

"Hadi işimize dönelim." Kare sahte bir gülümseme takındı. "Madem kasabaya dönemiyoruz, bari burayı onaralım."

Hank, bu sabah işe başladıklarında Millanie'nin çağırdığı malzemelerin boşaltılmasına yardım etti. Elektrik yoktu ama Hank elektrikli aletler için bir jeneratör ve şilteler için kaba yatakları çerçevelemek üzere odun getirmişti.

"Akşam yemeğine kadar iki yatağı bitirmiş oluruz." Drew kaşlarını çatarak Johnny'ye baktı.

"Siz ikiniz Noel arifesine kadar ayrı odalarda ayrı yataklarda uyuyacaksınız."

Johnny masum görünüyordu. "Elbette Profesör, gece boyunca sizi ve Millanie'yi birkaç kez kontrol edip orada tek başınıza bir şeye ihtiyacınız olmadığından emin olacağım."

Drew kaşlarını çattı, Latince bir yemin mırıldandı ve uzaklaştı.

Johnny Millanie'ye döndü. "Hiç keyfi yerinde olur mu?"

"Sen gelene kadar onu hiç kötü bir ruh halinde görmemiştim." Ciddi görünmek için elinden geleni yaptı. "Kare'nin yanından her geçişinde onu okşamayı bırakırsan yardımını dokunabilir."

"Bilmiyorum. Beni okşayan o," diye cevap verdi. "Ve kardeşinin kulaklarından ne kadar buhar çıkarsa çıksın ona durmasını söylemeyeceğim."

Millanie sonraki bir saati izleyerek geçirdi ve Johnny haklıydı. Kare bütün okşamaları yapıyordu ve çiftçi buna hiç aldırmıyordu. Küçük kadın yardım etmeyi seviyordu. Bir keresinde adamlar birkaç uzun tahta taşıyarak içeri girdiler. Kare yığının ortasına asıldı, ayakları havada yürüyordu. Johnny üst kattaki pencerelere cam taktığında, o da onu takip etti. Her bölmenin alt kısmında çiçekler vardı. Onun rahat kahkahaları ve heyecanı iş akışını kolaylaştırdı ve Millanie işin bu kadar hızlı ilerlemesine şaşırırdı.

Öğleden sonra herkes mola verme kararı aldı. Kare gösterdiğinde Millanie içeride yaptıkları işlerden bazılarını anlatırken fısıldadı, "Bu gece dosyalarımın peşinden gideceğim. Benimle misin yoksa bana karşı mısın?"

Millanie tartışmanın bir yararı olmayacağını biliyordu ama Kare'yi beladan uzak tutabilirdi. "Ben seninleyim. Sen pikabın anahtarlarını al ve sür. Ben ön koltukta oturacağım."

Kare güldü. "Hay hay, Kaptan. Gece yarısı gibi yola çıkacağız. Dışarı çıkıp Drew'a odamda büyük bir böcek olduğunu söyleyebilirim diye düşünüyordum.

O eve girdiğinde, biz çıkarız. Kitapçının anahtarı bende. Üç dakika içinde ofisime girip çıkabiliriz."

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Millanie tehlikeyi tarttı. Kimse onları beklemiyordu. Şerifin ofisi bu kadar yakınken, bir şerif yardımcısı muhtemelen birkaç dakika içinde orada olabilirdi. Max Dewy'nin ortağı muhtemelen şimdiye kadar ülke dışına çıkmıştır. Yedek olarak bir Glock'u vardı ve onu nasıl kullanacağını biliyordu. Kötü bacağının bir önemi yoktu. Arka kapıyı görececek şekilde arabada kalacaktı.

Kare içeri girip çıkarken. Ne yanlış gidebilir ki?

Ne yanlış gidebilir ki?

Bölüm 44

Gece açık araziye yavaşça yayıldı. Drew güneşin kayboluşunu izledi, ne kadar yorgun, ağrılı ve endişeli olduğunu düşündü ama her şeye rağmen Hayatının en güzel günüydü. Evde olması gerekiyordu. Üç yıl yazdıktan sonra, bir yayınevi nihayet Teksas'ın ilk öncüleri hakkında bir dizi orta sınıf roman fikrini ciddiye alıyordu. Onlara gönderdiği ilk üç öyküyü çok sevmişlerdi ve mümkün olduğunca çabuk en az üç tane daha istiyorlardı.

Ama yıllardır ilk kez insanlar ve onların sorunları, ihtiyaçları ve arzuları yoluna çıkıyordu. Kare için endişelense de, nihayet hayata geri adım attığı hissini seviyordu. Şüpheler ve korkularla karışık olsa da, çok iyi hissettiriyordu.

Millanie verandaya çıktı. "Kulübe ateşin mi var?"

Ona gülümsedi. "Bir kulübede yaşıyorum, hatırladın mı? Merak ettiğim şey, dün gece bir pikapta uyuduktan ve bütün gün çalıştıktan sonra nasıl bu kadar iyi görünmeyi başardığın."

"Gözlüklerin kirlenmiş olmalı." Gözlüğü ondan çekip aldı ve gömleğinin kuyruğuyla temizledi; bu, onun defalarca yaptığını gördüğü bir şeydi. "Bir gözlüğe ihtiyacım var.

kıyafet değişimi, sıcak bir duş ve sağlık barları ve taco dışında yiyecek bir şeyler."

Johnny, Hank'in getirdiği pilli lambalardan birini açmış olmalıydı, çünkü verandaya yumuşak sarı bir ışık doluyor, yeni tahtaları altın renginde parlatıyordu. Millanie kendini yavaşça bankı haline gelen kutunun üzerine bıraktı.

Drew'un bacağının acıyıp acımadığını sormasına gerek yoktu; acıdığını biliyordu. Hepsi ona bebek gibi davranmaya çalışmışlardı ama güçlü kaptan buna izin vermemiştii.

"Hank'in akşam yemeği için sadece taco getirdiğine inanamıyorum. Çiftçinin verdiği siparişe birkaç salata ekleyemez miydi?" Millanie şikayet etti. "Johnny bir düzine yedi ve bize hala yetecek kadar kaldı. Kahvaltı."

Millanie sırtını eve yasladı. "Martha Q'yu özlüyorum. Onu değil ama yemeklerini, handaki yatağı ve yumuşak yastıkları özlüyorum. Döndüğümde yapmayı planladığım ilk şey bir saat boyunca duşta durmak."

"Hank haber alır almaz geleceğini söyledi. Kim bilir, yatmadan önce otele dönmüş olabiliriz. Johnny ve ben taşınmayı konuştuk ama taşınırsak kısa süreliğine de olsa açıkta kalırız. İşin iyi tarafı, biz bilmeden kimse o yoldan aşağı ya da yukarı gelemmez. Güvendeyiz. Burada ve menüye rağmen, şu anda senin yanında olmaktan daha çok tercih edeceğim başka bir yer düşünemiyorum."

Onun önünde diz çöktü. "Senin ve Kare'nin güvende olduğunu bilerek burada olmayı seviyorum ama sana dokunamamak çok zor."

Güldü. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Sevişemeyecek olmamızın bariz nedeninin yanı sıra, görünüşe göre bir refakatçimiz var."

"Şaperonluk için biraz yaşıyım." Elini bacağının üzerindeki destekte gezdirdi. "İyileşeceksin Millie ve iyileşirken yanında olmak isterim. Yara izleri beni korkutmuyor."

"Ya topallarsam? Ya bu bacak üzerinde asla sabit duramazsam?"

"Bundan sonra birbirimize karşı tamamen dürüst olacağımıza dair bir anlaşma yapmaya ne dersiniz?"

Başını salladı.

"Her şeyi kastediyorum, Millie."

"Söz veriyorum." Sanki onun bir dileğini yerine getirmiş gibi gülümsedi.

"O zaman sana doğru söylüyorum. Eğer topallarsan, daha yakın yürüyeceğim. Sadece bize bir şans vereceğine söz ver." Ona söylemek istediği her şeyi düşündü ama şimdi doğru zaman değildi. "Dürüst olmak gerekirse Millie, sana dokunmamak için bütün gün çok çalışmam gerekti." Yakınına eğildi, neredeyse kulağına dokunacaktı. "Göğsünün avuçlarımdaki hissini ve vücudun açken ve ihtiyaçla sıcakken sırtını nasıl da güzelce eğdiğini hatırlayıp durdum."

Johnny el feneriyle evin içinde dolaşarak onların bu özel anını bozdu. "Hava karardı," dedi koca adam. "Sizi bilmem ama ben yatmaya gidiyorum." Işığı Drew'un gözlerine tuttu. "Çiftçiler böyle yapar. Hava karardığında yatarız. Ayrıca, bu gece

başka seçeneğimiz yok. Kare ve ben üst katı alacağız. Millanie, alt kattaki büyük yatak senin ve Profesör, görünüşe göre mutfaktaki karyola da senin."

"Hayatta olmaz." Drew ayağa kalktı. "Ben üst katta uyuyacağım. Kare mutfaktaki yatağı alacak. Bana kalırsa Noel arifesine kadar ikiniz aynı katta yatmayacaksınız."

"Ama biz nişanlıyız." Johnny homurdandı, sonra verandada tepindi. "Ağabeyi olmayan küçük bir peri falcısı bulmalıydım. Yukarı çıkıp ona kötü haberi vereceğim."

Onun merdivenlerden hışımla indiğini duyduklarında Millanie güldü. "Adama biraz sert davranıyorsun, değil mi?"

"Sadece kız kardeşimden faydalanmasını istemiyorum. Yirmi dört yaşında olabilir ama bu dünyada çok fazla tecrübesi yok."

"Sadece birlikte olmak istiyorlar. Bizim de istediğimiz bu. Ona işkence ederek bizi de ayırıyorsun."

Drew ona dokunmak zorundaydı. Gölgelemin içinde onu zar zor görebiliyordu. "İstediğin bu mu Millie, birlikte olmamız mı? Görünüşe göre zamanının çoğunu beni iterek geçiriyorsun." Ellerini onun omuzlarında gezdirdi. "Ne istiyorsun, benim cesur Millie'm?"

"Birbirimize karşı dürüst ve açık olmamızı istiyorum. Bu yüzden sadece gerçeği söyleyeceğim. Seni hayatımda istiyorum ama seni uyarmalıyım, güven ve sevgi benim için kolay olmayacak."

Drew denemeye söz vermeden, üstlerinde kırılan tahtaların çıkardığı büyük bir tıkırtı evi sarstı.

Ayağa kalktı, eve bir şey çarpmış olabileceğini düşündü. Belki çatının bir kısmı düşmüştü. Belki Johnny merdivenlerden yuvarlanmıştı. Drew içeri koşmak istedi ama Millie'yi bırakamazdı. Kolunu uzatarak, Millie ayağa kalkarken ona destek oldu ve birlikte içeri girdiler.

"İyi misin Kare?" Drew merdivenlerden yukarı seslendi.

Kız kardeşinin kahkahasını duyup tırmanmayı bıraktığında yolu yarılanmıştı.

"Ben iyiyim, Drew. Bir dakika içinde aşağıda olacağım."

"Ne oldu?" diye sordu, kızının yaralanmış olabileceğinden korkuyordu.

Johnny küfretti ve küçük evin duvarlarında yankılanan bir sesle, "Yataklardan biri kırıldı Profesör ve eminim ki o sizin çekiçle bir araya getirdiğiniz yataktı," dedi.

Kare merdivenlerden aşağı süzölürken hâlâ kıkırdıyordu. "Görünüşe göre siz erkekler yerde kimin yatacağı konusunda takla atmak zorunda kalacaksınız. Yatağım mutfakta olduğu için memnunum."

Johnny kaşlarını çatarak aşağı indi. Botları çıkmıştı ve saçları dağınıktı. Gömleğinin bir tarafı kot pantolonundan dışarı çıkmıştı. "Yatakları test ettiğimiz için şanslıyız, Profesör. Birimiz karanlıkta yuvarlanan bir yataktan düşerek yaralanabilirdi."

Drew merdivenlerden geri geri indi. "Johnny, sana kız kardeşimden uzak durmanı söylemiştim."

"Ve sana bunu yapamayacağımı söyledim." Başını ovuşturdu. "Yine de evlendiğimizde daha sağlam mobilyalar almayı düşünebilirim. "Evlendiğimizde daha sağlam yatağın üzerinde zıplamayı seviyor. Eğlenceli olduğunu söyledi ama ben aynı fikirde değilim."

Kare mutfaktan, "Her zaman yatağın üzerinde zıplamışımdır," diye bağırdı. "Sanki bir anlığına uçuyormuşsun gibi."

Drew neredeyse çiftçi için üzülecekti. Omzuna bir tokat attı. Yukarı çıkmadan önce. "İyi şanslar. Muhtemelen o da koltuklardan atlıyordur."

Johnny omuz silkti. "Tavana çarpıp parçalanan bir yatağın üzerine düşene kadar eğlenceli olduğunu kabul etmeliyim."

"Tavanıma mı vurdun?" Millie kavgaya karıştı.

Johnny saçındaki tavan parçalarını silkeledi. "Çok fazla zarar vermedi ve zaten buranın tavan vantilatörü için iyi bir yer olacağını düşünüyorum."

Millie gözlerini devirdi ve Drew ailede bir çiftçi olmasını seveceğine karar vererek güldü. Birkaç dakika sonra herkes kendi yataklarına yerleştikten sonra, hepsi Walton'ların yaptığı gibi herkese iyi geceler diledi. Saat muhtemelen on olmamıştı ama ayakta kalamayacak kadar yorgundular.

Bölüm 45

Millanie bir el fenerinin ışığında korsesini takmaya çalışırken Kare, "Johnny'nin horladığını duyuyorum," diye fısıldadı.

"Ben hazırım." Millanie Glock'unu çantasına soktu ve vücuduna astı. "Anahtarlar sende mi?"

"Johnny onunkini pikapta bıraktı ve kitapçının anahtarları benim cebinde." Millanie'nin ayağa kalkmasına yardım etti ve bastonu ona uzattı. Yavaşça ve sessizce kamyonu doğru ilerlediler.

"Ana yola çıktıktan sonra kitapçıya beş dakikada varacağımızı tahmin ediyorum. Yedek dosyalarım elimdeyken iki, bilemedin üç dakika içinde mağazaya girip çıkabilirim. Sonra da buraya dönerim. Çocuklar gittiğimizi bile anlamayacaklar ve ben de dosyaların güvende olduğunu bilerek uyuyabileceğim."

Millanie, Kare'nin gergin olduğu için konuşmaya devam ettiğini tahmin etti, bu yüzden ona sessiz olmasını söylemedi. Doğrusu, uykusuzluk ve yoğun çalışma yüzünden eve yıldırım düşse adamların fark etmesine şaşırırdı.

Kare kamyonu çalıştırdı. Sessizlikte motorun sesi bir kükreme gibi geliyordu.

"Git," diye emretti Millanie. Eğer Drew ya da Johnny uyanırsa, onlar giyinip aşağı inmeden önce yolun yarım mil aşağısında olmak istiyordu. Bu görevde ihtiyacı olan son şey endişelenecek iki kişi daha olmasıydı.

Kare arabayı sürerken konuşmaya devam etti. "Bu çok heyecan verici.

Kendimi çok heyecanlı

Hızlı araba kovalamacası olan TV şovlarından biri. Hiç bu kadar vahşi bir şey yapmamıştım. Bir keresinde yedi yaşındayken evden kaçmıştım.

Yiyecek ve suyum bitmeden önce ana yolun yarısına kadar gelmişim.

Sonra çiftlik evine kadar bitkin, aç ve susuzluktan ölmek üzereyken yürümek zorunda kaldım. Arka kapıdan girdiğimde annemle babamı akşam yemeği yerken buldum. Bırakın beni özlemeyi, gittiğimi bile fark

etmemişlerdi."

"Şehre girerken ışıklarınızı kısın." Millanie bunun sorunsuz geçmesini istiyordu. "Kitapçının arkasına geçtiğinizde ışıklarınızı tamamen kapatın. Size bir el feneri vereceğim ama mecbur kalmadıkça açmayın."

"İhtiyacım olmayacak," diye fısıldadı Kare, sanki casuslar onları duyabilecek kadar yakında saklanıyor olabilirmiş gibi. "Bay Hatcher arka lambaya yeni ampuller taktı. Umarım açmayı unutmamıştır."

"Her ihtimale karşı el fenerini al."

Kare yavaşlarken, "Anlaşıldı, tamam," dedi. "Bu yatağa atlamaktan daha eğlenceli. Merak etmeyin Kaptan, düğünümü gördüm, o yüzden bize bir şey olmayacağını biliyorum. Ya da en azından bana. Üzgünüm," diye ciyakladı. "Boş ver. Söylediklerimi unut."

"Harika." Millanie inanmayı diledi. Başlamak için iyi bir zaman gibi görünüyordu.

Kare kamyonetin farlarını kapattı, durdu ve bir elinde el feneri, diğerinde kitapçının anahtarı olduğu halde kamyonetten indi.

Bay Hatcher arka lambayı açık bırakmamıştı ama Kare'nin kapıyı rahatlıkla görebileceği kadar ay vardı.

Millanie çantasından Glock'u çıkarırken camı indirdi. Kare'nin arka kapıya kadar yürümesini izledi. Yanlış bir şey görürse, Millanie yere bir el ateş edeceğini ve yardımcısının ona doğru koşacağını biliyordu. Böyle bir gecede, tek bir el ateş bloklar için alarm çaldırırdı.

Bölüm 46

WINTER'S INN

Beau Yates gitarını bıraktı ve odasının küçük balkonuna çıktı. Günü Lark'la konuşarak ve planlar yaparak geçirmişti. Şimdilik, olabildiğince sık ziyaret etmeyi ve pansiyonda kalmayı umuyordu. Onu aceleye getirmek istemiyordu. Onu o kadar çok seviyordu ki içi sızlıyordu. Geceyi burada geçirmemesinin tek iyi yanı, onu özlediği şarkıların kafasında dans etmesiydi.

Karanlığa baktığında, soluk mavi ay boyalı Mavi Ay Lokantası tabelasını fark etti. Ağaçların arasından kitapçının arka tarafını ve Main'deki saat kulesini görebiliyordu. Burada pek çok anısı olmuştu ama hiçbirisi dün Lark'ın elini iki kez tutarak lokantadan çıktığı anın yerini tutamazdı. Lokanta sahibi onu oradan kovmasa hiç şaşırmazdı.

Bir pikap derenin hemen karşısındaki arka otoparka girdi. Kitapçıya uğramak için biraz geç bir saatti ama belki biri Buffalo'da içtiği içkinin etkisinden kurtulmak için uyumak istiyordu, belki de Rick Matheson'ı almaya gelen biriydi. Avukatın ışığı üst katta hâlâ yanıyordu. Max Dewy'nin davasını almaya karar verirse, her gece geç saatlere kadar çalışacaktı. Rick zor davaları alan iyi bir avukattı. Bölge savcılığı için yarışlıyordu. Bu işi alırsa, insanlar bir eş ve aile için asla zamanı olmayacağını söylüyordu. Son bölge savcısı gibi bekar yaşlanacaktı.

Beau geceyi izlemeye devam etti, kendi yerleşme düşünceleri içinde kaybolmuştu.

Kare Cunningham kamyonundan iner inmez Beau ağaç dallarındaki boşluklardan onu fark etti. Gecenin karanlığında bile onu görebiliyordu.

Arka kapıya doğru koşarken eşarpları uçuşuyordu. Kitapçıya gitmek için çok geçti ama belki de bir şey unutmuştu.

Bir an sonra, arka merdivenlerin sahanlığından bir gölgenin duman gibi yükseldiğini gördü. Siyahlar giymiş ve kapüşon takmış ince bir figür. Üst kattaki ofislerin kapısını kimse açmamıştı. Orada her kim varsa Kare'yi bekliyordu.

Beau balkondan Martha Q'nun çiçek tarhına atladı ve koşmaya başladı. Kare'nin başı dertteydi. Belki de onu soyan adam ona da saldırımayı planlıyordu.

Dere yatağına koşarak girdi ve kurumuş dalların ve yaprakların arasına yuvarlandı, sonra sürünerek diğer tarafa geçti ve evin arka kapısına doğru ilerledi.

Kitapçıda. Gölge neredeyse ona doğru geliyordu. Kare kapıyı açmak için çılginca anahtarını almaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Çok yakından gelen bir silah sesi gecenin sessizliğini bozdu.

Bir an için dünya dondu. Kimse hareket etmedi. Ne Beau, ne gölge, ne de Kare.

Bölüm 47

Millanie silahını kaldırdı, tekrar ateş etmeye hazırlanıyordu ama gölge Kare'yi tam kapıyı açarken yakaladı ve onu kitapçının içine itti. Ortadan kayboldular, menzilden çıktılar. Millanie'nin koruduğunu sandığı kız ortadan kaybolmuştu.

Bir elinde Glock'u, diğerinde bastonu olan Millanie, arkasından gelen ayak seslerini duyduğu sırada kamyonetin kabininden çıkmaya çalıştı.

"Kaptan. Ben Beau." Gecenin içinden bir ses geldi, daha onun suretini görmeden. "Neler oluyor?"

"Kare'yi yakaladı," Millanie'nin kitapçıdan bağırışlar gelmeden önce söyleyecek tek zamanı vardı. Kitaplar füze gibi dışarı fırlamaya başlarken açık kapıdan vurma sesleri geliyordu.

Millanie'nin şokuna rağmen, bir adamın gölgesi kurşunlardan değil, kitaplardan kaçarak geri çekildi. Kare içeriden bağırıyordu. "Uzak dur benden!"

Adam kaçmak için döndüğünde Millanie silahını kaldırdı ve adam dondu kaldı.

Beau adamın etrafını sararken ve kollarını arkadan kavrarken hareket etmedi. Muhtemelen kariyeri boyunca durdurmak zorunda kaldığı bar kavgaları şimdi işe yarıyordu. Bir şerif yardımcısı arabasını park yerine çekti, ışıkları yanıp sönüyordu. Arabasından atladı ve aynı anda silahını çekmeye çalıştı.

Kare kitapçının kapısına doğru adım attı. Beau soyulduktan sonra Bay Hatcher'ın nihayet ampul taktırdığı arka lambayı yaktı. Parlak bir ışık çemberi bir sahne gibi parlıyordu ve artık aralarındaki suçlunun kim olduğunu görmekte hiçbir sorun yoktu.

"Bu o," dedi Kare sakince. "Benimle arabam arasında duran adam bu."

"Onu ne yapacağız, Kaptan?" Beau sordu. "Bu benim ilk yakalayışım."

Millanie gülümsedi. Bu gece tamamen amatörlerle çalışıyordu, kelepçelerini arayan yeni şerif yardımcısı da dahil olmak üzere görünürde eğitilmiş bir adam yoktu. "Tut onu Beau, böylece onu vurmak zorunda kalmayayım."

Millanie Kare'yi durduramadan peri ayak parmaklarının ucuna kalktı ve bir kitabı gölgenin kafasına indirdi. "Bu beni korkuttuğun ve Beau'ya zarar verdiğin için."

"Beau'ya zarar vermedim," diye homurdandı adam Kare'ye ters ters bakarken.

Bunu yaptığında, kapüşonu kaymış ve Beau adamın kollarını sertçe sarsmıştı. "Bu adamın kim olduğunu biliyorum. Bankada çalışıyor. Lark bana onun

birkaç gün önce ortadan kayboldu. Zimmetine para geçiriyordu."

Kare kitabı tekrar kaldırırken, "Suçlu olduğu kanıtlanana kadar insanlar masumdur," dedi. "Bir hareket yaparsanız bayım, sizi pataklarım."

"Millanie, "Hepsini tutuklamak zorunda kalmadan önce onu götürün, Şerif Yardımcısı," diye emretti.

Genç şerif yardımcısı kelepçelerini bulmuş ve görevini yapmakta hiç zorlanmamıştı.

Kare, hayatını kurtardığı için Beau'ya sarıldı.

Beau, kitapları fırlatarak kendi hayatını kurtardığını iddia etti. "İyi bir kolun var," diye iltifat etti.

Kare sırtıttı. "Çocukken sinirlendiğimde bütün ders kitaplarımı pencereden dışarı atardım. Sık sık sinirlenirdim."

"Geri dönmeliyiz," dedi Millanie, bir falcı, bir şarkıcı ve sakat bir kaptanın büyük bir suçluyu yakalamış olmasının nasıl mümkün olduğunu açıklayıp açıklayamayacağını merak ederek.

Kare olan biten her şeyi ayrıntılarıyla anlatmakta hiç zorlanmadı.

Sonunda çiftliğe geri döndüklerinde, doğruca Johnny'nin kollarına koştu ve sanki onu yıllardır görmemiş gibi etrafında döndürdü.

Millanie kamyonetten indi ve Drew'un ayakta durduğunu gördü, ayaklarını iki yana açmış, yumruklarını kalçalarına indirmişti. Ona yardım etmeyi teklif etmedi. Tek kelime etmedi; sanki onu hayatında daha önce gördüğünden emin değilmiş gibi ona baktı. Adamların giyinik olduğu gerçeğini gözden kaçırmadı. Kamyonet Kare uzaklaştığında onları uyandırmış olabilirdi. Beklemekten ve endişelenmekten başka çareleri yoktu.

Eve varmak üzereyken, "Tamamen dürüstlük konusunda anlaştığımızı sanıyordum, Millanie," dedi.

Cevap vermek zorunda değildi. Onun gerçek adını kullanmıştı. Artık birlikte değillerdi. Kare'ye uyararak. İşini yaparken. Onu kaybetmişti, sonsuza dek sevebileceği tek adamı.

Doğrulurken, kendine bunu bir asker gibi karşılayacağını söyledi. Güçlü olacaktı. Her zaman yalnızdı ve yine yalnız başına hayatta kalacaktı. Gerçek tutkuyu, önemsemenin ve önemsenmenin nasıl bir his olduğunu tatmıştı. Onunla tanıştığından beri Drew'a güvenmemişti ve şimdi, sonunda, güvenini kıran o değil, kendisi olmuştu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. Aklına yüzlerce neden geldi. Kare'yi tek başına koruyamayacağını biliyordu. O ya da Johnny yaralanabilirdi. Bu Kare'nin fikriydi.

Hiçbirinin önemi yoktu. Güven insanlar arasındaki en önemli şeydi ve o güvenini kırmıştı.

Evdeki fenerin ışığı onun arkasındaydı. Yüzünü göremiyordu. Görmek istediğinden de emin değildi. Eski evin çerçevesi onun etrafını sarmıştı. Burada yaşadığı sürece onu orada dikilirken görecekti. Soğuk. İçine kapanık. Artık onu umursamıyordu.

Sonunda dönüp içeri girdi, Johnny ve Kare mutfakta dans ediyorlardı.

Bir dakika sonra geri döndü ve doğruca Millanie'ye doğru yürüdü. Tek kelime etmeden onu kaldırdı ve kamyonu taşıdı.

"Hey, nereye gidiyorsun, Profesör?" Johnny bağırdı.

"Millanie'yi kasabaya geri götürmek için kamyonetinizi ödünç alıyorum. Tehlike yok. Hepimiz geri dönebiliriz. Martha Q'yu uyandırıp bu gece orada kalmamızın bir sakıncası olmayacağına eminim."

Kare, Johnny'nin kolunun altından kaydı. "Hayır, teşekkürler," dedi. "Sanırım kayınbiraderimle lüks bir yatak ve kahvaltıya dönmektense burada böceklerle kalmayı tercih ederim."

Drew el salladı. "Sabah görüşürüz."

"Gelirken yiyecek getirin ve öğlene yakın bir saatte gelin."

Drew arabayı sürdü. Kasabaya dönüş yolunda tek kelime etmedi. Onun her zaman olduğu gibi iyi bir adam olduğuna karar verdi. İlk gece olduğu gibi, onun eve sağ salim vardığını görüyordu.

Hanın önüne geldiklerinde, adam onun inmesine yardım etti ve birlikte verandaya doğru yürüdüler. Kilit kodunun değişmemiş olmasına şaşırmamıştı, bu yüzden Martha Q'yu uyandırmaya gerek yoktu.

Ona kapısına kadar eşlik etti ve kapıyı açtı. Topallayarak içeri girdi ve onunla yüzleşmek için döndü. Son bir bakış. Hızlı bir veda.

"Teşekkür ederim." Onunla birlikte olma şansını mahvettiğini bilerek doğruldu. İnsanları tanıma konusunda uzmandı ama tanıştığı güvenmeye değer tek adama güvenmemişti. Umursamak için çok yavaş, sevmek için çok yavaş davranmıştı. "Güle güle, Drew."

Kaşlarını çatarak ona baktı, belli ki hâlâ kızgındı. Sonunda uzun bir nefes verdi ve "Gitmiyorum Millie, o yüzden hoşça kal demeyi kes" dedi.

Onun odasına girdi ve kapıyı kapattı. "Kızgınım. İncindim ama gitmiyorum ve eğer gitmemi istiyorsan, o silahı kullanman gerekecek. Günlerdir çantanda saklıyorsun." Çantayı yere bıraktı ve bekledi.

"Güven konusunda anlaşmıştık-" diye söze başladı, kir içindeki bluzunun düğmelerini açmaya başlarken.

"Söyledik," diye kabul etti. "Ve sana söylemeyi düşündüm ama-"

Diz çöktü ve kızın bağını çözdü, sonra kız omzunu tutup tek ayağı üzerinde dengede dururken pantolonunu çıkardı. "Bir duşa ihtiyacın var, sonra konuşuruz. Ama bir şeyi iyi anla Millie, bunu konuşarak halledeceğiz. Ben bu işi yapmayacağım. Gidiyorum."

"Duş için bir koltuk değneğine ihtiyacım olacak," diye başladı, onun önünde neredeyse çıplak olmaktan şikâyet edemeyecek kadar bitkin bir haldeydi. Düşünceleri zihninde o kadar hızlı dönüyordu ki, konuşmak bir yana, düşünebileceğinden bile emin değildi.

"Hayır, koltuk değneğine ihtiyacın olmayacak. Bana yaslanabilirsin." Millanie kıyafetlerini çıkarırken gözyaşlarına karşı koydu.

Kafasını kaldırdığında gülümsedi. "Oldukça hırpalanmış ve yaralanmış durumdayım, Millie, ama buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum. Kaçmaktan ve saklanmaktan bıktım. Bundan sonra bana güvenebilirsin. Artık bir asker olmak zorunda değilsin."

Onu kollarına aldı ve duşa doğru ilerledi. Ilık su üzerlerini yıkarken, tek kelime etmeden birbirlerine sarıldılar. Sonunda suyu kapattı ve ona bir havlu sardı.

Onu yatağa taşıyıp kurulamaya başladığında, gözlerini kapadı ve gülümsedi. Korsesini bağlarken fısıldadı, "Konuşabilir miyiz? Yarın mı? Bu gece sevdiğim adamla uyumak istiyorum."

Kadının bacağını yastıklarla sardı. "Dürüst müsün, Millie?" "Dürüst."

Tek kelime etmeden onun yanına geçti ve bir kat yukarıda Beau'yu dinlerken vücudunu ona doğru tuttu.
Yalnız bir adamın sonunda gerçek bir kalp bulmasının nazik melodisi.

